

Ölüm'ün Hizmetkârları II. KİTAP

Karanlık Zafer

ROBIN LA FEVERS

Hangi amaç uğruna ölümü göze alırsın?

DE
X

Genç, güzel ve zalim.

Sybella, Ölüm Tanrısı Aziz Mortain'in manastırında bir suikastçı olarak eğitilmiş ve sonrasında Breton sarayına gönderilmişti.

Şimdi çok tehlikeli bir görev için sarayın karanlık dehlizlerinde dolaşıyor. Yüzüne taktığı maske ile o artık, Ölüm'ün en tehlikeli silahı.

Babasının gazabı ürkütücü ve kardeşinin sevgisi tekinsiz. Sybella her şeye rağmen, uğruna yaşayacağı bir amaç buluyor.

Ölüm'ün Hizmetkârları üçlemesinin ikinci kitabı olan *Karanlık Zafer* tehlikeli bir kaçış, karanlık güçler ve tarafını seçmek üzerine...

ISBN 978-605-09-2280-6

9 786050 922806

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 27.5

Karanlık Zafer

Özgün adı: *The His Fair Assassin Trilogy, Book 2: Dark Triumph*

Tüm hakları saklıdır.

© 2013, Robin LaFevers

Yazan: Robin LaFevers

İlk kez 2013 yılında Houghton Mifflin Books for Children tarafından ABD'de basılmıştır.

Çeviri: Taylan Taftaf

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İstanbul 2014

ISBN: 978-605-09-2280-6

Sertifika no: 11940

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ölüm'ün Hizmetkârları II. Kitap

Karanlık Zafer

ROBIN LA FEVERS

Kendi koruyucu azizlerime:

*Kendimi yeniden dövüşün içine atabilmem için beni
defalarca toparlayan Nancy Warner'a,*

*Bazen bu öyküyü benden çok daha net bir şekilde
gören Erin Murphy'ye,*

Daimi desteği ve heyecanı için Kate O'Sullivan'a,

*Ve bütün sert, tedirgin edici konuşmalarımızı
yapabileceğimiz güvenli bir yer sağladığı için Mary
Hershey'e teşekkür ederim.*

KARAKTERLER

Leydi Sybella, Ölüm'ün hizmetkârı

Ismae Rienne, Ölüm'ün hizmetkârı

Annith, Mortain'in çıraklarından

Başrahibe, Aziz Mortain Manastırı Başrahibesi

Alain d'Albret, Fransa'da geniş topraklara sahip bir Breton soylusu

Pierre d'Albret, Alain d'Albret'in oğlu

Julian d'Albret, Alain d'Albret'in oğlu

Charlotte d'Albret, Alain d'Albret'in on yaşındaki kızı

Loiuse d'Albret, Alain d'Albret'in yedi yaşındaki kızı

Bertrand de Lur, Alain d'Albret'in muhafızlarının kumandanı

Jamette de Lur, Bertrand de Lur'un kızı

Tephanie, Leydi Sybella'nın nedimesi

Madam Françoise Dinan, düşesin eski mürebbiyesi

Jeain Rieux, Breton Mareşali ve düşesin eski vasisi

Tilde, hizmetçi

Odette, Tilde'nin kız kardeşi

Baron Julliers, Breton soylularından

Baron Vienne, Breton soylularından

Baron Ives Mathurin, Breton soylularından

Benebic de Waroch, nam-ı diğer Waroch Canavarı, dukalığın şövalyelerinden

Yannic, gardiyan

Guion, Breton çiftçisi

Bette, Guion'un karısı

Jacques, Guion ve Bette'in oğulları

Anton, Guion ve Bette'in oğulları

Kömürcüler

Erwan, liderleri
Graelon, Kömürcü
Lazare, Kömürcü
Winnog, Kömürcü
Malina, Kömürcü

Breton Sarayı ve Soylu Sınıfı

Anne, Breton Düşesi ve Nantes, Montfort, Richmond
Kontesi
Isabeau, Anne'in kız kardeşi
Dük Francis II (Anne'in babası, merhum)
Gavriel Duval, Breton soylularından
Jean de Chalon, Orange Prensi
Michault Thabor, Rennes şehir muhafızlarının komutanı
Albay Dunois, Breton ordusu komutanı
Phillipe Montauban, Bretanya Şansölyesi
Rennes Piskoposu
Charles VIII, Fransa Kralı
Anne de Beaujeu, Fransız Naibi
Habsburglu Maximilian I, Kutsal Roma İmparatoru ve
Anne'in taliplerinden biri
Sör Brosse, asker
Sör Lorril, asker

1

Nantes, Bretanya, 1489

Aziz Mortain'in manastırına dalından yeni koparılmış ham bir meyve olarak gelmiş değildim. Manastıra gönderildiğimde ardımda üç ceset, iki âşık bırakmıştım. Gene de bana öğretecekleri bazı şeyler vardı. Rahibe Serafina zehir sanatını, Rahibe Thomine nasıl kılıç kullanılacağını ve Rahibe Arnette de, yıldızların konumlarını işaret eden bir gökbilimci gibi, bir adamın vücudundaki bütün savunmasız noktaları göstererek hamle yapılabilecek en uygun yerleri öğretti.

Ama bana bir insanı nasıl öldürebileceğim kadar, masumların öldürülmesini ses çıkarmadan izleyebilmeyi de öğretmiş olsalardı, üzerime çöken bu karabasana çok daha iyi hazırlanmış olurdum.

Takip edilip edilmediğimi anlamak için, kıvrılarak yükselen merdivenlerin ilk basamağında durdum. Bulaşıkçı kadın holün mermer zeminini ovalarken, genç uşak kapı eşiğinde uyukluyordu. Bu ikisinden biri casus olabilirdi. Beni izlemesi için kimse görevlendirilmemiş olsa bile, burada insanlar fazladan üç beş kuruş kazanmak için birilerini gammazlama fırsatını asla kaçırmazdı.

Temkinli olma gerekliliği baskın çıktığından, kuzey kulesine ulaşmak için güney merdivenlerini kullanarak alt kat holünden geri dönmeye karar verdim. Hizmetçinin tam da yeni silmiş olduğu kısma basmaya özen gösterdiğim için, mırıldandığı küfrü duydum. Bu iyiydi. Artık beni gördüğünden ve sorgulandığı takdirde bunu unutmayacağından emindim.

Alt kat holünde dolanan birkaç hizmetçi vardı. Henüz kovulmamış olan bu hizmetçiler ya işleriyle meşguldü ya da akıllı, açığız sıçanlar gibi bir yerlere saklanmışlardı.

Nihayet sarayın kuzey kanadına ulaştığımda, buranın boş olduğunu gördüm. Adımlarımı hızlandırarak kuzey kulesine yöneldim. Ama yürürken o kadar sık arkama bakıyordum ki az kalsın merdivenlerin en alt basamağında oturan küçük birine takılıp düşecektim.

Öfkeyle dudaklarımın arasından çıkmak üzere olan küfrü bastırıp bakışlarımı aşağı çevirdiğimde bunun bir çocuk, küçük bir kız olduğunu gördüm. “Burada ne yapıyorsun?” dedim sert bir sesle. Bu yeni endişe kaynağı zaten aşırı ölçüde gerilmiş olan sinirlerime hiç iyi gelmemiştir. “Anan nerede senin?”

Küçük kız, ıslak menekşeleri andıran gözlerini kaldırıp bana baktığında, hakiki bir korkuyla boğazımın düğümlendiğini hissettim. Güzel bir çocuğun bu koridorlarda yalnız başına dolanmasının ne denli tehlikeli olduğu konusunda kimse onu uyarmayı akıl etmemiş miydi? O anda anasını omuzlarından yakalayıp, kızının burada, bu merdivenlerde, bu kalede güvende olmadığını yüzüne haykırmak istedim. Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim.

“Anam öldü,” dedi çocuk, yüksek, titrek bir sesle.

Öncelikli görevime uzanan basamaklara bir bakış attım. Ama bu çocuğu burada bir başına bırakamazdım. “Adın ne senin?”

“Odette,” dedi, benden korkup korkmaması gerektiğine karar verememiş gibi bir sesle.

“Pekâlâ, Odette. Burası oyun oynanacak yer değil. Neredeyse üzerine basacaktım. Sana göz kulak olacak biri yok mu?”

“Ablam var. Ama o çalışırken minik bir fare gibi saklanmam gerek.”

Hiç değilse ablası budalanın teki değildi. “Ama burası saklanılacak yer de değil. Baksana, seni nasıl da kolayca buldum, değil mi?”

Karşılaştığımızdan beri ilk kez, bana utangaç bir gülümsemeyle baktı. O anda, küçük kardeşim Louise’i öylesine hatırlatmıştı ki, soluksuz kaldığımı fark ettim. Hızlıca düşünerek, elinden tutup kızı ana hole geri götürmek için yürümeye başladım.

Peşimde uluyan bir tazı varmış gibi sürekli kendime *acele et, acele et, acele et* deyip duruyordum.

“Şu kapıyı görüyor musun?” Küçük kız tereddüt içinde bana bakarak başını salladı. “Kapıdan girip merdivenlerden aşağı in. Şapele ulaşacaksın; saklanılacak en iyi yer orasıdır.” D’Albret ve adamları asla şapele adım atmadığından, kız orada güvende olacaktı. “Ablan kim?”

“Tilde.”

“Pekâlâ. Tilde’ye nerede olduğunu ben söylerim; işi bittiğinde gelip seni oradan alır.”

Odette, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra, holü koşarak aştı. Kızı şapele kendi ellerimle götürüp bırakmak isterdim ama yapmam gereken şey için çoktan geç kalmıştım bile.

Geri dönüp merdivene koşarak basamakları ikişer ikişer çıktım. Sahanlıktaki kalın ahşap kapının mandalı kullanılmaktan sertleşmişti. Gıcırdayarak birilerinin duymasına neden olmaması için mandalı yavaşça kaldırdım.

Soğuk kış gününün ışığına adımımı attığımda, sert bir esinti saçlarımdaki fileden çıkardığı birkaç tutamı savurdu. Temkinli olmak için aldığım bütün önlemler çok kıymetli bir süreyi kaybetmeme neden olmuştu. Buraya yalnızca sevdiklerimin katledildiğini görmek için gelmemiş olduğumu umuyordum.

Mazgalli sipere koşup aşağıdaki alana baktım. Atlı şövalyelerden oluşan küçük bir topluluk sabırla beklerken, daha da küçük bir topluluk, itoğluit Maeşal Rieux'la görüşme halindeydi. Bakar bakmaz düşesi tanımıştım; ince, narin vücudu gri atının üzerinde kıpırtısızdı. İnanılmayacak ölçüde küçük görünüyordu; krallığımızın kaderini incecik omuzlarında taşıyamayacak kadar küçüktü. Fransız istilasını şu ana dek durdurmayı başarmış olması bile aşırı ölçüde etkileyiciydi. Hatta, danışmanlarının yarısı tarafından ihanete uğramış olmasına rağmen bunu başarmış olması mucizeden farksızdı.

Düşesin arka sağ tarafında, gönülden –ve manastırdaki rahibelerin bize anlattıkları doğruysa kan bağıyla da– kardeşim olan Ismae vardı. Kalp atışlarım hızlanırken, bunun çok geç kalmamış olduğum için mutluluktan mı yoksa olacaklar yüzünden hissettiğim panikle mi olduğunu bilemiyordum.

Gözlerimi Ismae'ye dikip, bütün korkularım ve endişelerimi bir araya getirerek, bir mancınıktan taş fırlatır gibi ona doğru savurdum.

Benden tarafa baktığını sandığım Ismae hiçbir şey yapmadan durmaya devam ediyordu.

Derinlerden, doğu tarafından, kale kapısının kaldırılmasıyla belli belirsiz bir gümbürtü geldi. Ismae'yi ikaz etmeye çalışırken bu defa, bir ördek sürüsünü kışkırtıyormuşum gibi kollarımı da sallamaya başlamıştım. Ismae'nin beni fark edebilmesi için aramızda halen bir tür bağlantı olduğunu umuyor, hatta bunun için dualar ediyordum.

Ama Ismae'nin gözleri önündeki düşese kilitlenmişti; neredeyse hüsranla çılgılığı basmak üzereydim. *Kaçın*, diye haykırıyordu zihnim. *Bu bir tuzak*. Dikkatini çekebilmek için artık kendimi surlardan aşağı atmam gerektiğini düşünmeye başlamışken, Ismae başını kaldırıp bana baktı. *Kaçın*, diye yalvarırken, bir kez daha kollarımı savurdum.

İşe yaramıştı. Bakışları kalenin doğu kapısına kayan Ismae'nin, yanındaki askere bağırmasıyla birlikte rahatlayarak gevşediğimi hissettim.

Alandaki küçük topluluk bir anda canlanarak, birbirlerine bağırıp emirler yağdırmaya başlamıştı. Ismae bir kez daha elini kaldırdığında, bu defa batıyı işaret etti. Buna sevindim. Tuzağın ikinci kolunu da görmüştü. Artık onları uyarmakta geç kalmamış olduğumu ummaktan başka bir şey gelmezdi elimden.

Mareşal Rieux'la adamları ne olduğunu anladıklarında, şehre dönmek için çevirdikleri atlarını dört nala sürmeye başladılar. Düşesle kafilesi yeni bir düzen oluşturacak şekilde hareketlenseler de, henüz açık alandalardı.

Kaçın! Bu sözcük göğsümün içinde deliler gibi zonklamasına rağmen, bağıramazdım. Kimsenin bulunmadığı bu kulede dikilmiş olsam da, kaleden birinin beni duyabileceğinden korkuyordum. Öne eğildim. Surların soğuk, sert taşlarına öylesine sıkı bir şekilde tutundum ki, eldivensiz ellerimin parmakları acıdı.

D'Albret'in askerlerinin ilk kolu görüş alanıma girdi; üvey kardeşim Pierre bu öncü kolun başındaydı. Çok geç kalmış olduğuma inanmak üzereyken, düşesin kafilesinin ikiye ayrıldığını gördüm. Düşesin bir düzinecek askeri saldırıyı karşılamak için atlarını kaleye doğru çevirmişti. On iki askere karşılık iki yüz asker. Düşesi korumak için ortada kalan bu on iki askerin çabalarının beyhudeliğini görmemle attığım acı kahkahaya

engel olamamıştım ama rüzgâr yüzünden kimse sesimi duymamıştı.

Düşesle iki atlı dört nala uzaklaşırken, Ismae duraksamıştı. Bağdırmamak için dudağımı ısırđım. Kaçınılmaz bir şekilde ölüme mahkum olan şövalyelere yardım etmeyi düşünüyor olamazdı, değil mi? Bu adamların kalkıştığı iş umutsuzdu ve sahip olduğumuz yetenekler bile yığıtçe ölümlerine koşan bu on iki şövalyeye yardımcı olamazdı.

“Kaç.” Bu defa bunu sesli söylemiştim ama az önce kahkaha attığımda olduğu gibi, soğuk, sert rüzgâr bu sözcüğü de kimsenin duymayacağı yükselere alıp götürmüştü. Bunu ne uyarmak istediğim kişi, ne de ihanetim yüzünden beni cezalandıracak olanlar duymuştu.

Ama gene de bir şey ikazımı Ismae'ye ulaştırmıştı. Çünkü en sonunda atını çevirerek düşesin peşinden gittiğini gördüm. Ciğerlerimi sıkan demir bant biraz gevşemiş gibiydi. Bu adamların ölümlerine koşmalarını izlemek yeterince zorken, Ismae'nin gözlerimin önünde öldürölmesine dayanamazdım.

Ya da daha kötüsü yakalanmasına.

Böyle bir şey olduğu takdirde, ona asla merhamet göstermeyecek d'Albret'e bırakmaktansa, Ismae'yi kendi ellerimle öldürdüm. Ismae Guerande'de planlarını yıktıktan ve az kalsın bir balık gibi iç organlarını dışarı dökecek olmasından sonra, d'Albret onun gözünün yaşına bakmazdı. İntikam arzusunu jilet gibi keskin bir hale getirmesine yetecek kadar zaman geçmişti aradan.

Surların üzerinde kalmaya devam etmem büyük aptallıktı. Ama henüz kimse beni görmemişken buradan uzaklaşmam gerektiğini bilmeme rağmen, bir türlü dönüp gidemiyordum. Taşan bir nehrin azgın suları gibi, d'Albret'in askerleri düşesin adamlarının üzerine akıyordu. Zırhların zırhlara çarptığı, mız-

rakların kalkanlara girdiği, kılıçların birbirine dolandığı anda çıkan ses gök gürültüsünden farksızdı.

Düşesin adamlarının gözükaralığı beni şaşkınlığa düşürmüştü; hepsi de Aziz Camulos'un ruhunu taşıyormuş gibi dövüşüyor, çiftçilerin tarlada tırpan sallamasından farksız bir şekilde, d'Albret'in askerlerinin arasına dalıyorlardı. Mucize eseri, düşesin adamları üzerlerine gelen askerlerin ön safını tutmayı başarmış ve bu çabaları d'Albret'in askerlerini, düşesin kafilesinin güvenli bir şekilde ağaçlara ulaşmasına yetecek kadar oyalamıştı. D'Albret'in emrinde çok daha fazla asker olsa da, sık ağaçlık alanda dalların ve otların arasında eğilmek ve zikzaklar çizmek zorunda kalacaklarından, açık alanda olduğu kadar avantaja sahip olamazlardı.

O anda doğudan gelen bir borazan sesi duyuldu. D'Albret'in üçüncü bir atlı birlik oluşturmuş olduğundan korkarak, kaşlarımı çatıp gözlerimi sesin geldiği tarafa çevirdim. Ama masmavi gökyüzünün altında göze çarpan Rennes garnizonunun siyah-beyaz sancağıyla birlikte, bir düzine asker daha kendilerini çarpışmanın içine attılar. Düşesle yanındakiler nihayet ufukta kaybolduğunda, surlara çıktığımdan beri ilk kez gerçek anlamda nefesimi bıraktım.

Ama çarpışmaya dahil olan bu yeni askerlere rağmen düşesin tarafı bozguna uğramıştı. Düşesin korumalarının, sayıca bu kadar üstün bir güce karşı şansı yoktu. Elim bir silah aranmak için kıpırdansa da, bulunduğum mesafeden üzerimdeki bıçaklarla hiçbir şey yapamazdım. Bir arbalet iş görürdü ama bu ebatta bir silahı üzerimde gizlemem imkânsız olduğundan, çaresizlik içinde olanları izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

D'Albret yalnızca tuzak kurmak için plan yapmıştı; bir anda kaleden çıkacak, saldırısını gerçekleştirecek ve ödülünü alıp hızla kaleye geri dönecekti. Ama d'Albret avın elden kaçtığı-

nı ve baskın durumunun yaratacağı şansın kaybolduğunu fark ettiğinde, askerlerine kalenin duvarlarının ardına dönmelerini emretti. Başarısızlığa uğramış bu gambitte¹ gereksiz yere daha çok adam kaybetmektense geriye çekilmek daha iyiydi.

Aşağıdaki çarpışma neredeyse sona ermek üzereydi. Düşesin adamlarından yalnızca biri savaşımaya devam ediyordu. Bu, diğerleri gibi kolay bir şekilde ölmeyecek gibi görünen, güçlü kuvvetli, cüsseli bir adamdı. Miğferi düşmüş, göçüklerle kaplı zırhına üç ok saplanmıştı. Zincirli zırhı parçalanmıştı ve altındaki kesiklerden kan boşalıyordu. Ama bu adam neredeyse insanüstü bir güçle dövüşmeye ve ne olursa olsun düşmanlarının üzerine yürümeye devam ediyordu. *Her şey yolunda, demek isterdim ona. Genç düşesin artık güvende. Huzur içinde ölebilir ve böylelikle sen de güvende olabilirsin artık.*

Aldığı bir darbeye başını geri attığı anda, aramızdaki mesafeye rağmen gözlerimiz kenetlendi. Bu gözlerin ne renk olduğunu ve Ölüm kendisini aldığı anda ne kadar hızlı kapanacaklarını merak ettim.

O anda d'Albret'in adamlarından biri ileri atılarak, şövalyeyi atından yere düşürdü. Çaresizlik dolu, uzun bir kükreyle yere düştüğü anda, düşmanları bir lokma ete saldıran aç karıncalar gibi şövalyenin üzerine çullandılar. Şövalyenin haykırışı kuleye dek ulaşarak kalbime dolanmıştı. Beni de ölümden kendine katılması için çağırıyordu sanki.

İçimden şiddetli bir arzunun dalgası geçti; bu şövalyeyi ve kapılıp gittiği hiçliği kıskanmıştım adeta. Tıpkı tepemizde daireler çizerek toplanan akbabalar gibi, o da artık özgürdü. Ne kadar da kolay bir şekilde gidip geliyorlardı. Ne kadar da tehlikenin uzağında uçuyorlardı. Artık kendi kafesime –yalanlar,

1 Gambit: Satrançta oyun açılışında ileriye dönük avantaj sağlamak (sütun açmak ya da merkez savunmayı bozmak) için kullanılan stratejiler. (ç.n.)

şüphe ve korkuyla örülmüş kafesime– dönüp dönemeyeceğimden bile emin değildim. Ölümün kendisinden farksız görünecek kadar karanlık, gölgelerle kaplı kafesime.

Öne eğilip surlardan dışarı uzandım. Pelerinimden çekiştiren rüzgâr, tepemizdeki kuşlar ve şövalyenin ruhuyla birlikte beni de uçurmak istermiş gibi, surların üzerinde vücudumu sarsıyordu. *Bırak*, diye haykırıyordu. *Seni çok, çok uzaklara götüreceğim*. Bu canlandırıcı hisle kakhahalar atmak istiyordum. *Seni yakalayacağım*, diye fısıldıyordu baştan çıkarıcı bir şekilde.

Canımın yanıp yanmayacağını düşündüm, aşağıdaki sivri çıkıntılı kayalara bakarak. Çarpma anında bir şey hisseder miydim? Gözlerimi kapatıp, boşlukta düştüğümü, hızlandığımı, daha da, daha da aşağı, ölümüne doğru indiğimi hayal ettim.

Bu işe yarar mıydı ki? Manastırda, Mortain'in rahibeleri ölümcül yeteneklerimiz ve becerilerimiz üzerine bildikleri şeyleri bizlerle paylaşmak açısından, pinti bir herifin parasını diğerleriyle paylaşma isteğinden daha fazla bir isteğe sahip değillerdi. Ölümün bana bahsettiği bütün güçleri tam olarak kavrayabilmiş değildim. Hem, şu ana dek Ölüm beni iki kere reddetmişti. Beni üçüncü kez reddederse ve hayatımın geri kalanını felçli, aciz biri gibi geçirmek zorunda kalırsam ne olurdu? Sonsuza dek çevremdekilerin yardımına muhtaç bir halde? Bu düşünce şiddetli bir şekilde titrememe neden oldu. Surlardan geriye çekildim.

“Sybella?”

Göğsümde alevlenen panikle birlikte, elim eteğimin kat yerleri arasında gizlenmiş haça uzandı. Bu sıradan bir çarmıh değil, manastırın benim için tasarlamış olduğu, görüntüsü ustalıklarla değiştirilmiş bir bıçaktı. Arkama dönerken, heyecanlanmışım gibi gözlerimi kocaman açıp, yüzüme arsız bir gülümseme yerleştirmek için ağzımın uçlarını büktüm.

Kapı eşiğinde duran Julian'dı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yakalandığım için korkmuş değil de, onu gördüğüm için heyecanlanmışım gibi, memnuniyetle parıldayan gözlerle ona baktıktan sonra, kendimi toparlamak için geri surlara döndüm. Bütün gerçek düşüncelerimle hislerimi içime gömdüm; buradaki en nazik kişi Julian olsa da, bir aptal değildi. Ve her zaman beni okumakta iyi olmuştu. "Bozgunu izliyorum." Sesi-min heyecanla titremesine özellikle dikkat etmiştim. En azından beni, Ismae'yi uyardıktan sonra bulmuştu.

Surların önünde bana katıldığında öylesine yakınımda durdu ki dirseklerimiz birbirine değdi. Yüzünde alaycı bir takdir ifadesiyle bana baktı. "İzlemek mi istedin?"

Horgörüyle gözlerimi devirdim. "Önemi yok artık. Kuş kaftesten kaçtı."

Julian bakışlarını benden alıp, ilk kez araziye baktı. "Düşes kaçtı mı?"

"Korkarım öyle."

Bakışlarını hızla üzerime çevirse de, yüzüme yapıştırdığım horgörü ifadesini bir kalkan gibi olduğu yerde tuttum. "Buna memnun olmayacak," dedi Julian.

"Hayır, olmayacak. Ve geri kalan bizler bunun bedelini ödeyeceğiz." Çarpışma için giyinmemiş olduğunu yeni fark etmişim gibi, ona baktım. "Neden diğerleriyle birlikte aşağıda değilsin sen?"

"Geride kalmam söylendi."

Yüreğime korkunun neden olduğu anlık bir spazm saplanmıştı. Yoksa d'Albret benim yakından takip edilmemi mi istiyordu?

Julian bana kolunu uzattı. "O dönmeden salona geri gitmeliyiz."

Gamzelerimi çıkarıp ona baktım ve tuttuğum kolunu neredeyse göğsüme sürtünecek kadar kendime çektim. Bu, onun üzerinde sahip olduğum bir güçtü. Ellerini uzatmaya ihtiyaç duymayacağı kadar sıklıkla, azar azar sadaka verir gibiydim.

Kulenin kapısına ulaştığımızda, Julian omzunun üzerinden surlara baktıktan sonra, anlaşılamaz bakışlarını bana çevirdi ve “Burada olduğunu kimseye söylemeyeceğim,” dedi.

Benim için fark etmezmiş gibi, omuz silktim. Gene de, bu iyiliğinin bedelini bana ödeteceğinden korktum.

Daha şimdiden, şansım varken aşağı atlamadığıma pişman olmuştum.

Aklımı olasılıklara takıp endişelenmeyi reddederek, Julian'ın yanında hızlı adımlarla yürüyordum. Başımı dik tutmuştum; etrafımdakilere karşı küçümseyici ifadem yüzümdeydi. Aslında rol yapıyor da değildim; saray erkanı ve görevlilerden, d'Albret'in düşesin kalesini ele geçirmesine neredeyse hiç direnmemiş karaktersiz küçük Breton lordlarına dek buradaki herkesten nefret ediyordum. Namert, yaltakçı dalkavuklardı bunların çoğu.

Julian büyük salonun hemen dışında duraksayarak, uşakların oluşturduğu küçük grubun önden geçmesi için bekledikten sonra, arkalarından içeri girdi. Böylelikle içeri girişimizin fark edilme şansını olabildiğince azaltmıştı. Sırrımı saklayacak olmasına memnun olsam da, halen bunun karşılığında benden ne isteyeceğini düşünüyordum.

Salonda, sessiz hizmetçiler aceleyle koşturuyor, şarap sürahileri taşıyor, şöminedeki ateşle ilgileniyor, efendileri kaşlarını çatmadan ya da hızlı davranmadıkları için kendilerini cezalandırmaya kalkmadan önce her türlü ihtiyacı önceden kestirmeye çabalıyorlardı. Salonun etrafına yayılmış küçük kümeler halindeki insanlar kendi aralarında kısık sesle konuşuyorlardı.

D'Albret'in gambitinin başarısızlığa uğradığının ve kaleye zaferle dönmemiş olduğunun haberi ulaşmıştı belli ki.

Salonda ruh halini herkese belli etmeden, temkinli bir şekilde duracak kadar sağduyuya sahip olmayan yegane kişi buda-la Mareşal Rieux'tu. Şöminenin önünde volta atarken, kendisi ateşkes teminatı vermişken d'Albret'in tuzak kurmaya kalkışmasıyla şerefini beş paralık ettiğini söyleyerek Madam Dinan'a saydırıyordu. Rieux, düşesin özel eğitmeni ve vasisi olduğu zamanlarda şereften konuşabilirdi. Ama güçlerini birleştirmelerinin düşesi başka bir tercih şansının olmadığına ikna edip ne istiyorlarsa onu yapmasını sağlamak için d'Albret'le ittifak kurmasından sonra değil.

Oysa düşes hepsini şaşırtmıştı.

Adamların dönmesiyle birlikte avludan toynak sesleri, ardından askerlere özgü kaosun gürültüsü geldi. Çıkarılan silahların tıngırtıları, derinin gıcirtısı, zırh ve kalkanların çınlamaları. Genellikle zafer haykırıışları ve kaba saba kahkahalar da duyulurdu ama bugün yoktu bu. Bugün askerler ürkütücü ölçüde sessizdi.

Bir kapının ardına dek açıldığını duydum. Salonda ilerleyen hızlı, ağır ayak seslerine mahmuz şingirtısı eşlik ediyordu. Yaklaşan fırtınayı beklerken salonun tamamı –Rieux bile– suspus olmuştu. Hizmetçiler ayak altından çekilmiş; daha korkak olan uşaklardan birkaçı eftten püften mazeretler uydurup salondan kaçmışlardı bile.

Başka bir yerde olma isteği ezici bir hal almıştı benim için. Tek yapabildiğim, topuklarımın üzerinde dönüp güvenli üst katlara uzanan merdivenlere doğru koşmamak için ayaklarımı yere bastırmaktı. Ama taşıdığım suçluluk duygusu olduğum yerde kalmamı ve d'Albret'e saklayacak bir şeyimin olmadığını göstermemi gerektiriyordu. İçimden geleni yapıp kaçmak ye-

rine, Julian'ın kulağına yaklaştım. "Madam Dinan'la Mareşal Rieux sevgili midir sence?"

Julian keyifle gülümserken, rahatlatıcı bir şekilde kolumu sıkmayı da ihmal etmedi. Gıcık olmuş bir halde kaşlarımı çatıp, kolumu ondan kurtardım. Beni çok iyi tanıyordu. Çok, çok iyi.

Ve d'Albret'in varlığının gücü üzerimize çökerek, bir ateş fırtınasının bütün sıcaklığı ve yıkımıyla odada girdap gibi dönmeye başladı. Kendisiyle birlikte kanın, çamurun, terin pis kokularını da getirmişti. Öfkeden bembeyaz kesilmiş yüzü, sakalının hiç de doğal olmayan bir siyah tonda görünmesine neden olmuştu. Hemen arkasında sağ kolu, muhafızların kumandanı Bertrand de Lur, onun arkasında ise bir düzine lordla uşak duruyordu. Bu lordlardan ikisi, Baron Julliers ve Vienne, aslında düşesin tebaasından olsalar da, düşesleri için nasıl bir plan içinde olduğunu bilmelerine rağmen, d'Albret'e karşı sadakatlerini kanıtlamak için öylesine heveslilerdi ki, bu tuzağı onunla birlikte kurmayı kabul etmişlerdi.

Bu nedenle Mortain'in bu ikisini de öldürmem için işaretlediğini görmek bana büyük bir keyif vermişti. İkisi de alnında koyu, karanlık bir leke taşıyordu. Bu gelişmeyi ve düşesin kaçabilmiş olmasını düşünerek, günün çok da kötü geçmediğine karar verdim.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Julian.

Bakışlarımı iki adamdan aldım. "Çünkü bu çok keyifli olacak," diye mırıldandım, d'Albret'in sesi salonun ortasına bir kırbaç gibi inmeden hemen önce. "Bütün kulelerdeki adamlarla konuşun. Orada olmaması gerektiği halde olan biri görmüşler mi, sorun. Bir uyarı gönderildiyse, bu muhtemelen kuzey kulesinden gönderilmiş olmalı."

Sırtımı duvara dayadım. O anda, rahibelerin bizlere görünmezlik büyüsünü öğretmiş olmalarını istedim.

“Bana Pierre’i getirin!” diye devam etti d’Albret. “Batı kapısından hücumu daha erken geçmesi gerekiyordu. Uyuşukluğu zaferime malolmuş olabilir.” D’Albret’in ellerini öne uzatmasıyla uşağı ileri çıkıp sağ elindeki uzun, zırhlı eldiveni çıkardı. Oğlan eldivenin sol tekini çıkaramadan, d’Albret dönüp, bağırarak yeni bir emir verdi. Uşak geriye çekilip temkinli bir halde beklemeye başladı; d’Albret’e yaklaşmaya korkuyordu ama asıl korktuğu, kendisine ihtiyaç olduğunda yerinde olmamasıydı. “Ayrıca düşesin arkasından bir grup askerin gönderilmesini ve düşesin hareketleriyle onu koruyan güçlere yönelik rapor verilmesini istiyorum. Düşesi ele geçirmek için bir şans olduğu anda, bu yapılsın. Onu bana getiren adam ziyadesiyle ödüllendirilecektir.”

De Lur bu emirleri adamlarına tekrarlarlarken, yakında duran ikinci bir uşak, istemesine gerek kalmadan d’Albret’in eline bir şarap kadehi uzatmak için hazır bekliyordu. D’Albret uşağı bakmadan kadehe uzandı. O susuzluğunu dindirirken hepimiz diken üstünde bekledik. Sakinleştirmek amacıyla ileri çıkacakmış gibi görünen Madam Dinan, bir an sonra bundan vazgeçti.

Kont boşalttığı kadehine uzunca bir müddet baktıktan sonra, bir anda şömineye doğru fırlattı. Şiddetli bir şekilde parçalanan kristalin sesi sessiz salonda yankılanmıştı. Yavaşça arkasına, salona doğru dönüp, kılıcı kadar yetenek ve maharetle kullandığı sessizliğin uzayarak davul derisi kadar gerilmesini bekledi. “Rennes’den gelen askerler nasıl oldu da tam zamanında yetişti, ha?” Aldatıcı ölçüde yumuşak olan sesi, bağırdığında olduğundan çok daha korkutucuydu. “Bu nasıl mümkün olabilir? Aramızda bir hain mi var yoksa?”

Salon sessizdi; içerideki herkesin bu soruyu yanıtlamaya kalkmak gibi bir riske girmeyecek kadar akli başındaydı. Ara-

mızda bir değil, çok fazla hain olduğunu biliyorduk bilmesine ama böyle bir durumda genç bir kızı ateşe atmak zor değildi. İçimizden kimlerin d'Albret'e ihanet etmeye kalktığı bambaşka bir meseleydi.

Mareşal Rieux yumruklarını sıkıp, d'Albret'e doğru bir adım öne çıktı. Dinan onu durdurmak için uzansa da, Rieux hızlı davranmıştı. *Mon Dieu*. Rieux ya bugüne dek gördüğüm en cesur adam ya da en büyük aptaldı.

"Kimsenin planlarınızdan haberi yokken nasıl aramızda bir hain olabilir?" diye sordu Rieux.

D'Albret'in bakışları tembelce Rieux'un sıkılı yumruklarına kaydı. "Son dakika kararıydı."

"Öyle olsa bile, bundan bana bahsedilmeliydi. Düşesin bu görüşmeyi güvenli bir şekilde gerçekleştireceğine dair söz vermiştim." *Merde*. Bu aptal adam d'Albret'in üzerine giderken, hayatının kum tanelerinin hızıyla akıp gittiğini göremiyor muydu?

D'Albret artık tüm dikkatini Rieux'a vermişti. Yanımda duran Julian'ın gerildiğini hissettim. "Size bundan bahsedilmemesinin nedeni de tam olarak bu zaten. Siz bu konuda söz vermiştiniz ve bunu öğrendiğinizde ihtiyar bir kadın gibi kızıp duracaktınız."

Rieux hiçbir şey söylemedi. D'Albret'in yanıtıyla donup kaldığından mı yoksa nihayet karşı karşıya olduğu tehlikeyi fark ettiğinden mi susmuştu, anlamamıştım.

"Hem." D'Albert'in sesi alaycı bir ton kazanmıştı. "Argümanlarınızın onu nasıl ikna ettiğine bir bakın. Ancak zayıf bir kumandanın savaşı kazanmak için tek bir taktiği olur." Bunu dediği anda, d'Albret'in ifadesi cıva gibi değişmişti. Artık yüzünde mağrur değil, korkutucu bir ifade vardı. "Bu planı öğrenip düşesi haberdar etmediniz, değil mi? Şerefınızı korumak için?"

Rieux irkildi. D'Albret'in gözlerinde artık her ne gördüyse, bu donakalmasına neden olmuştu. "Hayır," dedi kısaca.

D'Albret bir müddet daha bakışlarını Rieux'un üzerinde tutuktan sonra geri salona döndü. "Bu garnizon düşesi kurtarmak için Rennes'den nasıl geldi o halde? Neden şimdi? Neden bugün ve bu saatte?" Kontun gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Bunun tek açıklaması aramızda bir hain olmasıdır."

Hiç değilse, Rennes askerlerinin gelişi d'Albret'in dikkatini kuzey kulesinden uzaklaştırmıştı. Yani, şu an için.

"Düşes ve Dunois, Fransızlardan haber getirdi." Rieux birdenbire konuyu değiştirmişti.

D'Albret başını eğerek bekledi.

"Fransızların sınırı geçerek Bretanya'ya girdiklerini ve üç Breton kentini istila ettiklerini söylediler. Bu kentlerden biri de Ancenis'miş."

Ancenis, Mareşal Rieux'un topraklarıydı. D'Albret dudaklarını büzerek mareşali inceledi. "Dunois'in bu haberle dikkatinizi başka bir yöne çekmek istediğine şüphe yok." Bunu dedikten sonra, Bertrand de Lur'a seslendi. "Bu haberi doğrulamak için bir keşif ekibi gönderilsin."

De Lur başını salladı ama askerlere emrini vermeden, d'Albret talimatlar ekledi. "Bu işi hallettiğinde, askerleri sorguya al. Geçen hafta kimsenin Rennes'e gidip gitmediğini öğren. Giden varsa, döndüklerinde sorgulamam için onları bana getir."

D'Albret'in cehennem kabuslarından farksız sorgulama yöntemleri çok iyi bilindiğinden, askerler sessizleşmiş, hatta bazılarının yüzünden kan çekilmişti. De Lur kısaca başını salladıktan sonra, lordunun emirlerini yerine getirmek için ayrıldı. Salondan çıkarken bana hızlı bir bakış atarak göz kırpmıştı. Bunu görmemiş gibi davranıp, salondan ayrılmakta olan ku-

mandanın yanından uzun adımlarla geçerek içeri giren kardeşim Pierre'e baktım. Miğferi kolunun altındaydı, çenesini kaldırmıştı; yüzünde çirkin bir ifade vardı. Sol kaşını kesen beyaz yara izi bir damga gibi göze çarpıyordu. "Ne oldu?" dedi, eldivenlerini çıkarırken. "Düşes nasıl kaçtı?"

D'Albret sertçe başını kaldırdı. "Adamlarınla geç kaldığından!"

Bu suçlama Pierre'in buz gibi donmasına neden olmuştu; içinde bulunduğu durum bu kadar vahim olmasa, yüzünden geçen çelişkili duyguların görüntüsü insana komik bile gelebilirdi. "Dışarıda size katılmamızı engellemek için kapıların önünü kapatmaya kalkan halk yüzünden geç kaldık."

D'Albret, yalan söyleyip söylemediğini anlamak için uzunca bir müddet Pierre'e baktı. "Onları öldürmeliydin."

"Öldürdüm zaten," dedi Pierre, asık suratla.

D'Albret, "Daha hızlı öldürmeliydin o halde," diye mırıldandığında, neredeyse acı dolu bir kahkaha kurtulacaktı boğazımdan. Demek kardeşim kendisi için yeterince hızlı bir şekilde öldürememişti insanları. Ama sonunda, d'Albret haşin bir şekilde başını salladı. Birinin çabasını takdir etmeye en yaklaştığı hali buydu.

Salondaki gergin hava, önlerinde yarım düzine adamla içeri giren askerlerin kargaşasıyla dağılmıştı. Görünüşe göre içeri getirilen adamlar bir grup hizmetçiydi.

D'Albret parmağıyla dudaklarına vurdu. "Kulede mi bulundular?"

De Lur, yeterince yaltaklanır halde olmayan adamlardan birini tekmeledi. "Hayır ama herhangi bir yerde görevli değillerdi ve saldırı esnasında nerede olduklarını kanıtlayacak tanıkları da yok."

D'Albret meraklı bir akbaba gibi kafasını eğmişti. Yavaşça,

düşesin hizmetçilerinin oluşturduğu küçük gruba yaklaştı. “Sizler düşesinize sadık adamlar mısınız?” diye sordu, en iyi kalite kadife gibi yumuşak ve nazık bir sesle.

Kimseden yanıt gelmediğinde, d’Albret gülümsedi. Bunu görmek sırtımdan aşağı soğuk bir ürpertinin inmesine neden oldu. “Sadakati takdir eden bir adamımdır ben; bana anlatabilirsiniz.”

Hizmetçilerin yaşça en büyük görüneni dik durmak için elinden geleni yapsa da, fena bir dayaktan geçirildiği ve bacaklarından birinin iş görmediği belliydi. “Elbette, lordum,” dedi, gurur dolu bir sesle. “Doğduğu andan itibaren düşesimize hizmet ettik ve şu andan sonra da bundan vazgeçmeye niyetimiz yok.”

“Yani Fransızlar sizi altınlarıyla satın alamadı, öyle mi?”

Gözlerimi kapatıp, bu yaşlı budalanın canını kurtarmak için dilini tutması adına kısa bir dua ettim. Ama adam kendini gururuna kaptırmıştı. “Bizleri değil, efendim.”

D’Albret bir adım daha yaklaştı; kocaman cüssesiyle yaşlı hizmetçinin tepesinde dikilirken, bakışları grubun üzerindeydi. “Aranızdan kim küçük sürprizimizi öğrenerek, düşesi uyar- mak için gizlice kaleden sıvıştı?”

Yaşlı adam, “Hiçbirimiz bilmiyorduk,” dediğinde, biraz olsun rahatlayarak nefesimi bıraktım. Ama budala herif halen gururundan sarhoş bir halde, ekledi. “Ama haberimiz olsaydı bunu düşese ulaştırmaktan geri durmazdık.”

Duyduklarıyla iyice siniri bozulan d’Albret, Pierre’e baktı. “Bu durumu nasıl gözden kaçırdık?”

Kardeşim omuz silkti. “En iyi kapanlar bile ilk seferde bütün sıçanları yakalayamaz, lordum.”

Tek bir kelime ya da ikaz olmaksızın, d’Albret çelik zırhla kaplı eldivenli elinin tersiyle yaşlı adamın yüzünün ortasına

bir tokat indirdi. Hizmetçinin boynu yüksek sesli bir çatırtıyla geriye savrulmuştu. Julian sessiz ve sakin bir şekilde yerimde durmam için elimi sertçe sıktı. D'Albret'in üzerine atlamak için delirsem de kıpırdamadım. Çarpışma alanındaki son şövalye nasıl konumunu koruduysa, ben de aynısını yapmak zorundaydım. Ölüm'ün hizmetkârı olarak, zamanı geldiğinde hamlemi yapabilmem için yerimi korumalıydim. Özellikle de, d'Albret'in cüretkâr ihaneti altı uzun aydır görmeyi beklediğim Ölüm'ün işaretini üzerine kazıyacakken.

Hem, yaşlı adam çoktan ölmüştü; öfkemin ona bir faydası yoktu artık. Bedenini terk eden ruhu için dua ettim. Bu hiç de yeterli olmasa da, en azından bunu yapabildim.

Mareşal Rieux, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle ileri çıktı. Ama ağzını açmadan, d'Albret haykırdı. "Sizin sefil hayatlarınızı bağışladım." Sesi salonun içinde gök gürlemesi gibi yankılandığında, diğer hizmetçilerin dehşetle büzülecek kadar akılları başına gelmişti. "Bunun karşılığını böyle mi veriyorsunuz?" D'Albret'in kılıcını çekmesiyle çeliğin cınlamasını duyduk. Midem sımsıkı düğümlenmiş, boğazımda bir yumru oluşmuştu ama ben herhangi bir ikazda bulunamadan kılıç bir arada duran hizmetçilerin üzerine indi. Zemine kan sıçrarken, ikinci bir kılıç darbesi geri kalan adamların işini bitirdi.

Julian beni yerimde tutmak için kolunu belime dolayana dek ileri doğru çıktığımı fark edememiştim bile. "Dikkatli ol," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatıp midemdeki çalkalanmanın dinmesi için bekledim. Julian'ın beni dürtmesiyle gözlerimi açtığımda, yüzümde boş bir ifade olmasına dikkat ettim. D'Albret'in kurnaz bakışları üzerimizdeydi; az önce gerçekleştirdiği kıyım nedeniyle belli belirsiz keyiflenmişim gibi dudağımı büktüm. "Burdalalar," diye mırıldandım. Artık bir kalbimin olmaması iyiydi;

aksini takdirde, çoktan kırılarak binbir parçaya ayrılmış olacağına emindim.

D'Albret, "Julian!" dediğinde, Julian'ın irkildiğini hissettim. Yanımdan biraz açılarak, "Evet, lordum?" dedi.

"Buradaki temizlikle ilgilen. Sen de, kızım..." D'Albret'in kara gözleri üzerime dikildiğinde, yüzümde keyiften başka bir şey içermeyen bir ifadeyle ona bakmak için kendimi zorladım. "...Sen de Madam Dinan'la ilgilen. Korkarım bayıldı."

Babamın dediğini yapmak için taş duvarın güvenliğinden ayrılırken, Julian'ın beni kulede, aşağıdakileri uyarırken bulmamış olmasına bir kez daha şükrettim. Babamız ne yaptığımı anlamış olsaydı, bu adamlar gibi beni de gözünü kırpmadan öldürürdü.

Ve muhtemelen ölümüm bu adamlarınki kadar hızlı da olmazdı.

Madam Dinan'ı odasına taşıyan uşakların peşinden yürürken, çamurun içinde ilerlemeye çalışıyormuşum gibi, düşüncele- rim de hareketlerim de ağırlaşmıştı. Kendimi kontrol altında tutmam için sahip olduğum disiplini sonuna dek kullanmam gerekiyordu. Şu anda ahmakça davranmayı göze alamazdım.

Odaya ulaştığımızda, madamı yatağına yatırdıktan sonra uşaklara odadan çıkmalarını söyledim. Yalnız kaldığımızda, gözlerimi yaşlı kadına diktim. Madam Dinan'la müttefik değildik; yalnızca birbirimizin sırlarını saklıyorduk ki bu bütünüyle başka bir şeydi.

Madam Dinan hayatlarımıza ancak arada bir, düşesin –adamakıllı ihanet ettiği düşesimizin– mürebbiyesi olarak sahip olduğu görevlerden kaçabildiği zamanlarda girmişti. D'Albret kızların yetiştirilmesinin gözetiminde Madam Dinan'a güveniyordu. Bu gözetim mektuplar ve gelgitlerle, özellikle uzaktan gerçekleşmişti. Yalnızca bir trajedi ortaya çıktığında Madam Dinan bizzat kendisi gelmeye ve işleri yoluna koymaya çalışırdı.

Bu şekilde yatarken daha yaşlı görünüyordu; yüzünde bir maske gibi taktığı her zamanki sahte neşeli ifade yoktu. Daha

rahat nefes alması için korsesinin bağlarını çözdükten sonra, başındaki ağır, taşınması zor saç süsünü çıkardım. Bu ağır süsün bayılmasıyla bir ilgisi olduğundan yapmamıştım bunu; yalnızca, yaşlı kadınlar gibi saçlarının bembeyaz olmasının ki-birli tavrını bozduğunu biliyordum. Bu küçük bir ceza olabilir-di ama en azından yapmayı göze alabileceğim bir şeydi.

Kendine gelmesi için uzanarak yanağına –muhtemelen ge-rekenden biraz daha sert– bir şaplak indirdim. Bir anda irkile-rek gözlerini açmasıyla nefesinin boğazında tıkanması bir oldu. Gözlerini kırpıştırıp toparlanmaya çalıştığı kısa anın ardından, doğrulmaya yeltendi. Onu geri ittim. “Rahat durun, madam.”

Kendisiyle ilgilenen kişinin kim olduğunu anladığında göz-leri kocaman açılmıştı. Bakışlarını odada gezdirdiğinde yalnız olduğumuzu fark etti. Bir kez daha bana baktıktan sonra, ger-gin bir tarlakuşu gibi gözlerini kaçırdı. “Ne oldu?” diye sordu.

Gırtlaktan gelen sesi kısıktı; d’Albret’i kendisine çeken şey-lerden birinin bu ses tonu olup olmadığını düşündüm. Bazıla-rının dediğine göre, d’Albret’le birliktelikleri Dinan’ın –şu anda olduğum yaştan tam iki yaş küçük– körpe bir genç kız olduğu zamanlara dek gidiyordu. “Bayıldınız.”

Bir deri bir kemik, uzun parmakları korsesini çekiştirdi. “Orada sıcak bastı.”

Kolayca söylediği bu hızlı yalan tepemi attırmıştı. Üzerine eğilerek yüzümü yüzüne yaklaştırdım; modadaki son gelişme-lerden konuşuyormuşuz gibi, sesimin hafif ve tatlı çıkmasını istemiştim. “İçeri sıcak olduğundan değil, gözlerinizin önünde masum insanlar katledildiğinden bayıldınız. Yoksa bunu hatırlamıyor musunuz?”

Gözlerini geri kapattı; yüzünde kalan son renk de silinip gitmişti. Bu iyiydi. Hatırlıyordu demek ki. “Onlar yalnızca sadakatsizlikleri yüzünden cezalandırıldı.”

“Sadakatsizlik mi? Peki ya sizin sadakatsizliğiniz? Dahası, bu insanları tanıyordunuz!” Tısladım. “Bunlar yıllardır size hizmet eden insanlardı.”

Gözlerini birden açtı. “Sence ne yapmam gerekiyordu, ha? Sanki onu durdurabilirdim.”

“Ama denemediniz bile!” Uzun bir süre öfkeli gözlerimizi birbirimize diktik.

“Sen de bir şey yapmış değilsin.”

Bu sözülle karnıma bir tekme yemiş gibi olmuştum. Onu tokatlamaktan çekinerek ayağa kalktım ve ahşap sandığının başına gidip, pudra kutuları, krem kavanozları ve kristal şişelerinin içine elimi daldırdım. “Ama ben onun bir tanesi, her zaman sözünü dinlediği kişi değilim.” Sonunda keten bir bez buldum. Başucuna geri dönüp, ibrikteki suyla ıslattığım bezi madamın alnına fırlattım.

İrkilmişti. Öfkeli bakışlarını üzerime dikti. “*Nazik bakımın beni canımdan edecek.*”

Gerçeğe ne kadar yaklaştığını anlamasından korkarak, oturup eteğimle oynamakla meşgulmüşüm gibi görünmeye çalıştım. Sırlarımız –yalnızca paylaştıklarımız değil, birbirimizden sakladıklarımız da– odanın havasını ağırlaştırıyordu. Ne Madam Dinan ne de Rieux ölümün işaretini taşıyordu ve bu durum, d’Albret’in bu işareti taşımaması kadar rahatsız ediyordu beni.

Yeniden konuştuğumda, sesimin sakin çıkmasını başarmıştım. “Peki ya düşes? Kundakta olduğu zamanlardan bu yana onunla ilgilenen sizsiniz. D’Albret’in ona böyle bir tuzak kurmasına nasıl göz yumabildiniz?”

Bu gerçeğe gözlerini kapatıp, başını hızlıca iki yana sallayarak lafımı geçiştirdi. “D’Albret yalnızca kendisine vadedileni talep ediyordu.”

Dinan’ın ısrarlı inkârı kava karşı çakmaktaşı gibiydi; öf-

kem yeniden alevlenmişti. “Onu kaçırarak, ona tecavüz edecek, izdivaç sözünün yerine getirilmesini isteyecek ve ardından bu izdivacı gerçekleştirecekti.” İlk kez olmamak kaydıyla, d’Albret’in Madam Dinan’a karşı diğerlerine olduğu kadar sert davranıp davranmadığını düşündüm. Belki de aralarında halen bazı duygular vardı.

Madam Dinan küçük, sivri çenesini kaldırdı. “Düşes ona ihanet etti! Ona yalan söyledi! Babası d’Albret’e düşesle izdivaç sözü vermişti. Böylesine bir sözden dönüldüğünde bir adam ne yaparsa, d’Albret de bunu yaptı.”

“Geceleri rahat uyuyabilmeniz için kendinize neler söylediğinizi merak etmişimdir hep.” Aramızdaki tehlikeli ateşkesi bozacak bir şey söylemekten çekinerek, ayağa kalkıp kapıya yöneldim.

“Gerçek bu!” Normalde zarif ve kibar biri olan Dinan bir sokak karısı gibi arkamdan bağıırıyordu. Onu böylesine zıvanadan çıkarabilmek hiç de azımsanacak bir başarı olmasa da, yaşanan günün geride bıraktığı acı tadı silebilecek gibi de değildi.

Üzerinde ölümün işaretini taşıyıp taşımadığını anlamak için d’Albret’i incelemek kolay ya da keyifli bir iş değildi. Ismae, tanrımızın bunu –işaretleri kolaylıkla göremeyeceğimiz yerlere koymasını– alçakgönüllülüğümüzü korumamız için yaptığını öne sürüyordu. Bana göreyse bunun nedeni tanrımızın sapkın mizah anlayışındı ve onunla bir gün karşı karşıya kalırsam bu konuda şikayetçi olacağımı biliyordum.

Ama bugünkü çarpıcı ihanetinin ardından, en sonunda d’Albret’in ölümle işaretlenmiş olması gerekiyordu. Beni buraya geri göndermelerine göz yummamın yegane nedeni buydu; başrahibe d’Albret’in ölümün işaretini taşıyacağına söz vermişti ve onu öldüren de ben olacaktım.

Bir kez olsun, talih benden yanaydı; oda hizmetçisi Odette'in ablası Tilde'den başkası değildi. Bunun anlamı, elimde onunla pazarlık yapmamı sağlayacak bir şey olmasıydı. Kızı mutfakta bulduğumda, d'Albret'in banyosu için kulplu güğümleri sıcak suyla dolduruyordu. Ona ihtiyacım olan şeyi söylediğimde, bana köşeye sıkıştırılmış bir geyiğin korku dolu gözleriyle baktı. "Ama kont sizi görecektir olursa..." diyerek karşı çıktı.

"Beni göremeyecek," diye temin ettim kızını. "Saklandığımı yere bakarak beni ele vermediğin sürece. Bunu yapacak kadar aptalca davranmazsan ikimizin de başına bir şey gelmez."

Daimi endişeleri yüzünden zaten lime lime olmuş dudaklarını ısırmağa başladı. "Siz de Odette'i buradan uzaklara götürceksiniz, ha? Mümkün olan en kısa zamanda mı?"

"Evet. Yarın sabah, mutfaklara ilk erzaklar geldiğinde onu buradan göndereceğim. Erzak getiren at arabası kaleden ayrılırken kardeşin de içinde saklanmış olacak." Tilde'yle anlaşmaya varamasak bile kardeşini buradan çıkaracaktım zaten. Bu küçük kız bana –çaresizlik içinde gerçekleştirdiğim entrikalarım olmasa şu anda burada, benimle birlikte yılanların yuvasında olacak– kendi kız kardeşlerimi çok fazla hatırlatıyordu.

Altı ay önce manastır beni buraya geri dönmek zorunda bıraktıktan sonra babamla en ciddi tartışmamız olmuştu bu. Geçen sonbahar baronlar toplantısında talebini ortaya koymak için Guerande'ye doğru yola çıkmaya hazırlanırken, bütün çocuklarını da yanında götürmeyi planlıyordu. Kendi ihtiyaçları doğrultusunda onları kullanabilmek için çocuklarının yanında olmasını istiyordu. Küçük Louise'in bu yolculuğu çıkarmayacak kadar genç –ve hasta– olduğunu öne sürerek uzun ve sert bir tartışmaya girdim. Charlotte ise bu kadar askerin içinde rahat bırakılamayacak kadar yaklaşmıştı genç kadınlığa. Babam söylediklerimi duymazdan gelerek, sırf beni cezalan-

dırmak için bakıcılarına kızları iyi bir dövmesini ve ardından eşyalarını toplamalarını emretti.

Ama kız kardeşlerimi d'Albret'in karanlık nüfuzundan korumak için her şeyi yapardım. Onları zehirlemek de göze alabileceğim şeylerden biriydi.

Çok fazla değil. Ismae gibi zehirlere karşı bağışıklık taşımıyor olsam da, Rahibe Serafina'nın zehir derslerini her zaman dikkatli bir şekilde takip etmiştim ve yalnızca kız kardeşlerimle bakıcılarını yolculuğa çıkamayacakları kadar hasta edecek ölçüde zehir kullandım.

Suç u yılanbalığı turtasına attım.

Küçük Odette de kalede kız kardeşlerim kadar tehlikede olmasının ötesinde, soylu kanları nedeniyle kız kardeşlerime tanınan koruyucu unsurların hiçbirine de sahip değildi. Bu nedenle, bundan Tilde'ye bahsetmesem de, ne olursa olsun Odette'in güvenli bir yere götürölmesini sağlayacaktım.

"Pekâlâ," dedi Tilde sonunda. Gözleri elimdeki ödünç alınmış hizmetçi elbisesiyle başörtüsüne kaymıştı. "İşin giysi kısmını hallettiğiniz ortada."

Cesaret verici bir gülümsemeyle ona bakarken, aslında yapmak istediğim, konuşmayı kesip bir an önce bu işe yoğunlaşması için incecik boynunu sıkmaktı. Ama bunu yapmamın onu çok rahatlatacağını sanmıyordum.

Bana bakır güğümlerden birini uzattı. Buhar tüten sıcak suyla dolu güğüm öylesine ağırdı ki, kulbunu tam kavrayamadan önce az kalsın düşürüyordum. Birlikte d'Albret'in yatak odasına çıkan arka merdivenleri tırmanmaya koyulduk. Yolda başka bir hizmetçiyle karşılaşmadık. Aslında, d'Albret sarayı ele geçirdiğinden bu yana hizmetçilerin çoğu mümkün olduğunca gözden uzak kalmaya gayret ediyordu. Tıpkı peri masallarındaki büyölü hizmetçiler gibi, neredeyse görünmezlerdi.

Odaya girer girmez, elimdeki güğümü şöminenin önündeki küvetin yanına koyup, saklanabileceğim bir yer kestirmek için etrafımı incelemeye başladım.

Duvarlardan ikisi oyma ahşap panellerle, diğer ikisi ise kan kırmızısı ve altın rengi duvar süsleriyle kaplıydı. Süslerin olduğu duvarlara yaklaşıp, ayaklarımın görülmemesini sağlayacak zarif bir oyma sandığın arkasına geçtim. "Sakın unutma; ne olursa olsun bu tarafa bakmayacaksın."

Tilde başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde yeni bir endişenin parıltısı vardı. "Baksam ne olur matmazel? Hiçbir şey olmayacağını, yalnızca..."

"Ne kadar tedirgin olursan ol ya da baron ne yaparsa yap-sın, bu tarafa bakmaman gerektiğini söylemek istedim yalnızca. Aksi takdirde ikimizin de öldürülmesine neden olabilirsin."

Gözleri kocaman açılmıştı; bir an için kendini tamamen kaybedeceğini sandım. "Kız kardeşin için," dedim bir kez daha, kendini toparlayabilmesi için.

Bu işe yaradı. Sert bir şekilde başını salladı ve ışının başına geçerek küveti doldurmaya koyuldu. İpek duvar süslerinin arkasındaki saklanma yerime geçerken, bu süslerin kefenime dönüşmemesi için dua ediyordum.

Sırtımı dayadığım taş duvar soğuktu ve perdeler yalnızca duvarın küçük bir kısmını örtüyordu. Dizlerimi hafifçe kırdığımda, odanın içini görmek için ipek duvar süsüne dokunma-ma bile gerek kalmıyordu.

Saklanmamın üzerinden çok zaman geçmeden, kapıdan sesler geldi. Kısa bir an için donup kalan Tilde, toparlanarak ıbrıktan küvete su doldurmaya devam etti.

Odanın kapısı sert bir şekilde açıldı ve Kont d'Albret uzun adımlarla içeri daldı. Ardından bir grup uşakla üvey kardeşle-rim Pierre ve Julian girdiler. Üvey erkek kardeşlerim aynı ebe-

veynlere sahip olsalar da birbirlerine hiç mi hiç benzemiyordu. Pierre babama çekmiş, cüsseli, kaba saba bir gençken, anasına benzeyen Julian daha zarif bir görünüme ve tutuma sahipti. D'Albret kılıcını çıkardığı anda, Bertrand de Lur kılıcı almak için öne çıktı. "Bu gece bir başka asker grubunun Rennes'e gitmesini istiyorum," dedi d'Albret, kumandana. "Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde şehre girerek halkın arasına karışsınlar. Rennes'in ihanetine karşı misillemeye bulunacaksa şehirde güvenebileceğim birileri olmalı"

Kalp atışlarını hızlandırmıştı. "Emredersiniz lordum." De Lur kılıcı alarak sandıklardan birinin üzerine koydu.

D'Albret devasa, bir boğaya yakışır omuzlarını silktiğinde, zırhlı pelerini yere düşmeden yakalamak için kardeşim Pierre öne atıldı.

"Göndereceğin askerlerin şehirdeki hava, garnizon ve erzak durumu hakkında rapor vermelerini istiyorum. Şehrin bir kuşatmaya direnir direnemeyeceğini ve direnecekse, bunun ne kadar sürebileceğini bilmek istiyorum. Kimlerin düşese, kimlerin Fransızlara sadık olduğunu öğrensınler. Ve kimlerin sadakatinin halen satılık olduğunu."

"Olmuş bilin lordum," dedi de Lur.

Pierre öne eğildi; düşük gözleri parlıyordu. "Peki düşese mesajın? Bu mesajı ne zaman göndermeliyiz?"

Bir anda saldırıya geçen bir yılan gibi, d'Albret Pierre'in ağzına bir tokat indirdi. "Bu mesele hakkında konuşma izni verdim mi sana, küstah herif?"

"Hayır lordum." Aralanmış dudaklarındaki kanı silen Pierre yediği tokat yüzünden gücenmiş görünüyordu; suratı asılmıştı. Neredeyse onun için üzülecektim ama bugüne dek d'Albret'e benzemek için o kadar çaba göstermişti ki ona karşı tiksinti dışında hiçbir şey hissedemedim.

Oda sessizleşmişti; d'Albret'i daha iyi görebilmek için hafifçe bakışlarımı çevirdim. D'Albret, buharın yükseldiği ibrikten küvete su dolduran Tilde'yi inceliyordu dikkatli bir şekilde. "Çıkm, banyomu yapacağım," dedi diğerlerine.

Aralarından birkaç kişinin Tilde'ye manalı gözlerle baktığı kalabalık hızlı bir şekilde odayı terk etti.

Korkuyla titreyen Tilde'nin keten başörtüsünün sallandığını görebiliyordum. Kıza doğru iki adım atan d'Albret odaya girdiğinden bu yana ilk kez tam olarak gözlerimin önüne gelmişti. Parmaklarıyla kızın çenesini tutup, yüzüne bakmak için başını kaldırdı. "Odamda duyduklarını bir yerlere yetiştirmemen gerektiğini biliyorsun herhalde, değil mi?"

Tilde bakışlarını kaçırdı. "Üzgünüm lordum. Daha yüksek sesle konuşmanız lazım. Zamanında babam kulaklarıma o kadar çok vurdu ki zor duyuyorum."

Ah, akıllı kız! Tilde'ye duyduğum saygı artsa da, bu yalanı onu korumaya yetmezdi.

D'Albret uzunca bir zaman boyunca kızı inceledi. "Pekâlâ," dediğinde, Tilde onu daha iyi duyabilmek istiyormuş gibi başını yana eğdi. D'Albret çenesini bırakmadan önce kıza birkaç saniye daha baktı.

Gömleğinin çıkarılması için sessiz verilmiş bir emir gibi, d'Albret kollarını iki yana açtı. Tilde gömleği başından geçirmek için yaklaştığında, d'Albret kızın ince bedenini tepeden tırnağa süzdü. D'Albret'in arzusunun uyandığı anı tam olarak yakalayabilmişim. Bu azgın domuz ölüm emrini vermeden önce kızı yatağa atacaktı.

Artık küçük kız kardeşi gibi Tilde'yi de saraydan kaçırmak için bir yol bulmam gerekiyordu. Daha önce d'Albret'i öldürmek için fırsat bulamadığım takdirde.

Tilde, d'Albret'in gömleğini çıkarıp geriye açıldı.

D'Albret'in göğsü devasa bir şarap fıçısı gibiydi; bir balığın soluk beyazlığını taşıyan eti pullar yerine sert kara kıllarla kaplıydı. Tiksintimi bastırarak vücudunu incelemek için kendimi zorladım. Mortain onu işaretlemiş *olmalıydı*.

Ama bu kıllı vücudun hiçbir yerinde aradığım işareti göremedim. Ne bir leke ne de gölge; bu canavarı Mortain'in rızasıyla öldürmeme müsaade edecek hiçbir şey yoktu. Ellerim ipek duvar süslerini kavradı; yumruklarımla ipek kumaşı sıktım. Ona doğrudan saldırmak çok tehlikeli olurdu. Belki de Mortain onu sırtından bıçaklamamı ya da incecik, iğne gibi bir bıçağı ensesine sokmamı istiyordu.

D'Albret bağcıklarını açtığı pantolonunun içinden çıkarak küvete girdi. Sırtını inceleyebilmek için boynumu uzatsam da bu açıdan göremiyordum.

Tilde tam uzaklaşmak üzereyken, uzanarak kızı elinden yakaladı. Kız korkudan olduğu yerde donakalmıştı.

Gözleri Tilde'nin yüzündeyken, kızın elini yavaşça çekerek küvete, suyun içine soktu. Hazzın beklentisiyle dudakları aralanmıştı.

Lütfen, Mortain, hayır! Bunu izleyemezdim. Aksi takdirde, işaret taşıyor olsun ya da olmasın, onu öldürmek zorunda kalacaktım.

Rahatsız edilmiş bir güvercin sürüsü gibi, rahibelerin ikazlarının her biri aklımdan geçti hızla: işaret taşımayan birini öldürmek, Mortain'in inayeti olmadan cinayet işlemekti ve böyle bir şey yaptığımda ölümsüz ruhumu tehlikeye atmış olurudum. Ruhum benden söküp alınır ve kaybolmuş bir halde sonsuza dek dolanırdı.

Ama burada durup d'Albret'in ona tecavüz etmesini de izleyemezdim. Halen ne yapacağımdan emin değilken, üzerimdeki bıçaklarıma uzanıp, saklandığım yerden santim santim çıkma-

ya başladım. Kapının sert bir şekilde vurulmasıyla olduğum yerde donakaldım.

“Kim o?” diye bağırdı d’Albret.

“Madam Dinan, lordum.”

D’Albret, Tilde’nin elini bırakıp, başıyla kıza kapıyı açmasını işaret ettiğinde, rahatlamayla iç çeken o muydu ben miydim emin olamamıştım. Hizmetçi kız aceleyle kapıyı açıp Madam Dinan’ı içeri aldı.

Madam Dinan’ın horgörü dolu bakışları genç, güzel kıza kaydı. “Dışarı çık,” diye emretti kıza. “Kontla ben ilgilenirim.”

Tilde, d’Albret’in bunu onaylamasını beklemeden usulca odadan dışarı süzülerek, bir kez daha akıllı bir kız olduğunu gösterdi.

Yalnız kaldıklarında, d’Albret’in küvette ayağa kalkmasıyla sırtını açık bir şekilde görebildim. Sular kapkara kaba kılların arasından, kayaların üzerinden akan bir akarsu gibi inerken hiçbir işaret çarpmadı gözüme. Ne bir leke ne de işarete benzetebileceğim bir gölge vardı.

Hayal kırıklığı bir yumruk gibi böğrüme girmişti; kendim hasta gibi hissettim. Bu yalnızca midemde kötü bir tat değil yüreğimde hissettiğim bir acıydı. Gerçek bir hüsrana. Bu adam işaretli değilse, Mortain’in varlık nedeni neydi?

Bu düşünceyle cebelleşirken daha rahatlatıcı bir fikir düşüncem aklıma. Mortain yoksa, O’nun inayetinden dışarı çıkmak gibi bir tehlike de yok demektir.

Ama O’nun varolmadığından emin miydim? Ruhumun sonsuzluğunu bu kumarda öne sürece kadar emin miydim?

Herhangi bir karar vermeden, odanın kapısı sert bir şekilde ardına dek açıldı. D’Albret kapıdan tarafa dönmüştü. “Kim o?”

Mareşal Rieux’un sesinde belli belirsiz bir tiksinti vardı. “Rahatsız ettiğim için af diliyorum. Ama keşif ekibi Ancenis’ten döndü.”

“Verecekleri haberler sabahı bekleyemez mi?” diye sordu d’Albret.

Küstahca kendisini rahatsız ettiği için, d’Albret’in Rieux’u olduğu yere mihlayacağına emindim ama böyle bir şey olmadı. Ya Rieux’un şansı yaver gitmişti ya da d’Albret’in halen kendisine ihtiyacı vardı ve bu nedenle henüz onu ortadan kaldırmak istemiyordu.

“Hayır, bekleyemez. Albay Dunois’in bize söylediği şey doğruymuş. Fransızlar Ancenis’e girmiş. Şehrin savunmasına destek olmak için zaman kaybetmeden asker göndermek zorundayız.”

“Zorunda mıyız?” dedi d’Albret. İçime buz kırıklarının batmasına neden olan bir başka sessizlik girdi araya.

“Elbette zorundayız!”

Perdelerin arasındaki incecik aralıktan, görünürde herhangi bir kırıksıklık olmamasına rağmen eteğini düzeltmekten başka bir şey yapmayan Madam Dinan’ın yüzündeki asık ifadeyi gördüm. D’Albret başını yana eğmişti. “Pekâlâ.” Dinan’ın borozunu giydirmesine müsaade ettikten sonra, Rieux’a döndü.

“Kılıcını ver.” D’Albret elini uzattığında, kalbim hızla atmaya başlamıştı. Budala en sonunda başarmış; d’Albret’i gerçekten çileden çıkarmıştı işte.

Mareşal Rieux tereddüt ettiğinde, bir sır paylaşmış gibi, d’Albret parmağını dudaklarına götürdü. Bunu izlemeye kalbim dayanmazdı; Rieux umrumda olmasa da, en azından şerefine gerektirdiği prensiplere bağlı kalmaya çalışıyordu. Gözlerimi kaçırarak, her şeyi izlediğim perdelerin arasındaki aralıktan sola çevirdim.

Kanı hatırlıyorum...

Bir çocuk gibi ellerimle gözlerimi kapatmak istiyordum ama bıçaklarımı bırakmaya niyetim yoktu.

Rieux'un kılıcını çekmesiyle çıkan çelik sesini, d'Albret'in kılıcı eline aldığında duyduğum yumuşak ses izledi. Kısa süreli sessizliğin ardından, havayı kesen çeliğin ısıklık sesini duydum ve sağımdaki ipek perde enlemesine yırtıldı. Perdenin alt yarısı yere inerken, şaşkın bir sessizlik doldurdu odayı.

Mümkün olduğunca kıpırtısız bir şekilde durdum; sola sokulmuştum ve perdenin aşağı inen kısmından görünmemek için dualar ediyordum. Kalbim göğsümü delip çıkacakmış gibi atıyordu. Kıl payı kurtulmuştum. Kıl payı.

“Sorun nedir lordum?”

“Bir şey duyduğumu sandım. Hem bu duvar süslerinden de hiç hoşlanmıyorum. Döndüğümde süsler çıkarılmış olsun. Şimdi, gidip şu keşif ekibi neler öğrenmiş onu dinleyelim.”

Ve, neredeyse beni soluksuz bırakacak kadar hızla, hepsi odayı terk etti. Asılı kalan kumaş parçasının arkasında sinmiş bir halde, soğumakta olan suyla dolu küvete bakıyordum. Gözlerimi kapattığımda, ölüme ne kadar yaklaştığımı düşünerek titredim.

En azından hızlı bir ölüm olurdu.

Hizmetçilerin koğuşuna girip yerde uyuyan bedenleri yoklamaya başladığımda halen titriyordum. Kalabalık olmaları ısınmalarına yardımcı oluyordu belki ama aynı zamanda, çok fazla insanın bir arada uyuduğu oda tedirginliğin soğuk teri ve bayat nefes kokuyordu. Uyuyanların arasında ilerleyerek Tilde'ye bakındım ama battaniyelere –kendilerini sıcak tutacak her şeye– sarılmış ve başörtüsünü çıkarmadan uyumuş çok fazla genç kız olduğundan, samanlıkta iğne aramaktan farksız bir iş yapıyordum. O halde Odette'e bakayım diye düşündüğümde, içeride yalnızca birkaç çocuğun uyuduğunu ve onların da oğlan olduğunu fark ettim. Ayak işleri ve mesaj taşımak için

sarayda kullanılan uşaklardı bunlar. Odette burada değildi demek ki.

Belki de halen şapeldeydi. *Lütfen çok geç kalmamış olayım*, diye dualar ediyordum, hizmetçilerin koğuşundan çıkıp şapele bakmak için sessiz taş koridorlarda aceleyle ilerlerken.

Şapele adımımı attığım anda içeride yalnız olmadığımı anladım. Yakınımda bir yerlerden iki ayrı nabız atışı duyuyordum. Ama bana eşlik eden yalnızca bu değildi. İçerinin havasına karışmış olan buz gibi soğuk bir ölüm hissi vardı. Pervane böceklerini andıran huzursuz bir titreme sessizce tenimde ilerliyordu. Hayaletler. Bir bitki özüne çekilen arılar gibi yaşamın sıcaklığına çekiliyorlardı. Aslında, Odette'le Tilde'nin nerede saklandığını anlamak için şapelin içini aramam gerekmiyordu; hayaletler aç kurtlar gibi kızların üzerine saldırmıştı bile.

Aceleyle kızların saklandığı yere gidip, hayaletleri uzaklaştırmak için elimi salladım. Uyumakta olan Odette'e sarılmış olan Tilde yavaşça başını kaldırdı. Bembeyaz sıska yüzü, gelenin ben olduğumu anladığı anda rahatlamayla gevşedi. "Gelmezsin diye korkuyordum," diye fısıldadı.

Söz verdiğim şeyi yapacağıma inanmamış olması canımı sıktığından, kaşlarımı çattım. "Bunu yapacağımı söyledim, değil mi? İlk önce hizmetçilerin odasına gittim. Al şunu. Sen giyinirken ben kardeşini tutarım."

Tilde hiçbir şey anlamamış bir halde kaşlarını çattı. "Neden?"

Elimdeki tortop ettiğim erkek kıyafetlerini –Tilde'ye söylememiş olsam da, bunlar d'Albret'in katlettiği hizmetçilerden çaldığım kıyafetlerdi– şapel sırasına koyup, uyuyan Odette'i kollarından aldım. "Yoksa bu geceyi sağ çıkaramazsın," dedim ona, sesimin soğukkanlı, gerçekçi bir ton taşımasına dikkat ederek. "D'Albret'in planlarını duyduktan sonra hiç şansın yok. İkinizi de bir an önce buradan çıkarmalıyım."

Yüzü yumuşamış, ağzı titremeye başlamıştı; bir anda göz yaşlarına boğulmasından çekindim. “Acele et!” dedim. “Gece bitmeden bana lanet okuyacağın zamanın olacak.”

Hizmetçi kıyafetlerini çıkarıp yanımda getirdiklerimi giydi. Giyindiğinde, Odette’ı uyandırıp tatlı sözlerle ikna ettiğimiz kıza aşına olmadığı kıyafetleri giydirdik. Kıyafetler kıza çok büyük gelmişti. Fazlalıkları kesmek için bıçağımı çekip çıkardığımda, ikisi de korkuyla geriledi.

“Débile!”² diye hırladım. “Buralara kadar gelmemin, bunca şeyi tehlikeye atmamın nedeni sizi öldürmek değil! Kıpırdama.” Odette korkuyla yerinde donakalmış dururken, pantolonunun paçalarını ayaklarına takılmayacak kadar kısalttım.

“Şimdi gerçekten kıpırdamamanı istiyorum,” diye ikaz ettim. Ne o ne de Tilde itiraz edemedi, bıçağımı gür, kıvrıkcık saçlarının içine sokup kestim.

“Saçım!” diye inlerken, bir eli kazıdığım başına uzanmıştı.

“Saçmalama,” diyerek payladım onu. “Sadece saçım kestim; kökü sende. Ama bu gece saçların sana engel olacaktır. İnsanlar senin bir oğlan olduğunu sanmalı. Oğlan uşaklardan hangisini en çok seviyorsun?”

Burnunu buruşturdu. “Hiçbirini.”

Akıllı kız, diye düşündüm. “Peki o zaman en gıcık olduğun hangisi?”

“Patou,” dedi, tereddüt etmeksizin.

“Mükemmel. O halde Patou olduğunu düşün. Onda görüp de gıcık olduğun her şeyi sen de yap, onun gibi yürü, onun gibi tükür. Bu gece bütün bunları yapmak zorundasın.”

Tedirgin bir halde bana baktı. Öne eğildim. “Bu bir oyun. Bütün sarayı kandırman gereken bir numara. Bir kızın bir oğlan-

2 Débile: Fransızcada “aptal”, “budala” gibi anlamlara gelen Latince kökenli bir sözcük. (ç.n.)

dan daha iyi olduğunu kanıtlamak için. Bunu yapabilir misin?”

Ablasına baktığında Tilde başını salladı. Yeniden bana döndüğünde, yüzündeki korkunun bir parça silinmiş olduğunu görerek rahatladım. “Evet,” diye fısıldadı. Bunu öylesine yumuşak ve sessiz bir şekilde söylemişti ki, kimse bunun bir oğlanın sesi olduğuna inanmazdı.

Tilde'ye döndüm. “Hiç konuşmamasına dikkat et. Sesi onu ele verebilir.” Bıçağımı kaldırdım. “Seninkileri de halletmem lazım.”

Hizmetçi kız tereddüt göstermek yerine, rahat bir şekilde uzanabilmem için bana yaklaştı. “Sana olan borcumu asla ödeyemem,” diye fısıldadı.

“Tek yapman gereken özgürlüğüne kavuşman,” dedim, saçını keserken. “Bu yeterli bir ödeme olur benim için.”

Bir saat sonra, saraydan dışarı dışkıları taşıyan at arabasında güvendelerdi. Odette ilk başta itiraz etmişti. “Ama burası iğrenç kokuyor!” demişti, burnunu tutarak.

Muzip bir ifadeyle Tilde'ye baktım. “Bana lanet okuyabileceğini söylemiştim sana. Ama gece saraydan ayrılan ve sorgusuz sualsiz sizi şehre ulaştıracak tek araba buydu.”

“Sorun değil,” dedi Tilde, kokuyu engellemek için yüzünü örttüğü eşarbın ardından. Birbirimizin gözlerinin içine baktığımız kısacık aralıkta, Tilde'nin gözlerinde gördüğüm minnet içimi ısıtarak, belki de bende bir parça da olsa iyilik kalmış olduğunu düşünmeme yol açtı. Uzanıp kavradığım elini sıktım. “Güçlü ol. Şehre girer girmez Aziz Brigantia manastırına git. Onlara, Aziz Mortain'in başrahibesinin seni içeri kabul etmelerini istediğini söyle.”

Bunu duyduğunda Tilde'nin gözleri açılmıştı ama bir şey diyemeden arabacı seslendi. “Bütün gece çene çalacaksanız ben kendi işime bakabilir miyim?”

“Şşt. Paranı aldın,” dedim ona.

Yana doğru tükürdü. “Buradan çıkamazsam o paranın işime yarayacağını hiç sanmıyorum.”

Haklıydı.

Uzaklaşmalarını izlerken, onların peşinden gitmek için neredeyse irademe baskın çıkacak bir istekle boğuşuyordum. Ahırdan çıkabilir, gözetleme kulesini geçebilir, şehrin sokaklarında, insan kalabalığının içinde kaybolabilirdim. Bir adım attım. Ardından bir adım daha. Ama durdum. Onlarla gittiğim takdirde, d’Albret peşimize bir ordu takardı. Tilde’yle Odette’in kaçma şansı bensiz çok daha yüksekti.

Hem, buraya bir görevi yerine getirmek için gönderilmiştim. Ve bu öğleden sonra d’Albret’in askerlerini durduran o son şövalye gibi, işim bitene dek burayı terk etmeyecektim.

Kapıdan gelen kazıma sesleri başladığında henüz uyumamıştım ama yataktaydım. Ses önce yumuşaktı; rüzgârda savrulan yaprakların fısıltısından ya da duvarlara çarpan dal seslerinden daha yüksek değildi. Yatağında kıpırdamadan, daha dikkatli dinledim. Yeniden başlamıştı. Bu defa daha belirgindi. Kalbim hızla atıyordu. Kafamı yastıktan kaldırdım.

Kazıma, kazıma, duraksama, kazıma, kazıma, kazıma.

Bu, çocukken –birçok yaşam önce– birlikte oluşturduğumuz gizli kodu kullanan Julian’dı. Ama bu gece oynamak istediği bir çocuk oyunu değildi. Şiltinin içine daha da gömülüp, yorganı kulaklarımı kapatacak kadar çektim. Ardından, Julian kapı mandalını kaldırdığında boğuk bir tıkırtı duydum. Kıpırdamadan durup düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye çalışırken, kapıyı kapatıp yoluna devam etmesi için dualar ediyordum. En sonunda bunu yaptığında çok rahatladım.

Gene de, bu kazıma sesleri beni uykumun derinlerine dek takip edip, rüyalarımın kabuslara dönüşmesine neden oldu.

Sabah uyanmam iki nedimemin gürültüyle odama girmesiyle oldu. İçeri ilk giren Jamette de Lur, elindeki tepsiyle mücadele eden Tephane Blaine'in girmesi için kapıyı tuttu.

"Duydunuz mu?" diye sordu Jamette.

Drama düşkün, etrafa caka satmaktan başka bir iş yapmayan, kendini beğenmiş, budala bir kız olan Jamette, d'Albret'in gözünden düşmüş olmamdan gereğinden fazla haz duyuyordu. "Size de günaydın," dedim, ağır bir sesle.

Ses tonumdan konumunu hatırlayan ve hafifçe yüzü kızaran Jamette, gönülsüzce reveransını yaptı. "Günaydın, leydim."

"Ciyaklayarak ortalığı ayağa kaldırdığın bu haber de neymiş?"

Ciyakladığını reddetmekle hemen dramını anlatmaya koyulmak arasında kararsız kalmıştı. Dram galip geldi. "Dün içerdeki hainlerle asilerin kökünü kazıdılar! Hızlı davranmasalardı, hepimiz yataklarımızda katledilirdik."

Demek d'Albret'le diğerlerinin anlattığı hikâye bu olmuştu. Tephane'nin elindeki tepsiyi masaya koymasıyla hafif bir tıkrıtı oldu. "Bir de, dün gece hizmetçi kızlardan biri kaybolmuş."

Yorgandan kurtularak ayaklandım. "Ah, ben uyurken kale-

de oldukça hararetli anlar yaşanmış belli ki! Herhalde şu hizmetçi kız da âşığıyla buluşmak için sıvışmıştır, ha?”

Tephanie'nin bana ıstırap dolu gözlerle baktığını gördüğümde, gerçekten de korktuğunu anladım. “Kalenin altını üstüne getirseler de kızı bulamadılar.”

Jamette kafasını hızla diğer yana çevirerek, sabahlığını uzattı. “Bazıları o kızın da hainlerle işbirliği içinde olduğunu söylüyor.”

Debile! Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Onları buradan mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçırmaya o kadar yoğunlaşmışım ki zamanlamanın ne denli kötü olduğunu düşünememiştim.

“Görmemesi gereken bir şeyi gördüğü için öldürüldüğünü duydum,” dedi Tephanie, bana bir kadeh sıcak şarap verirken.

Bunu dediğinde onu daha dikkatli incelemek için başımı kaldırsam da, bir şey ima edermiş gibi bir hali yoktu. “Kimden duydun bunu?”

Omuz silkti. “Tepsinizi hazırlarken hizmetçiler konuşuyordu.”

Kendimi toparlamak için bir şey demeden şarabımı yudumladım.

Jamette'in gözleri kocaman açılmıştı. “Belki de hayaletler almıştır onu.”

Derin bir iç çekmemek için kendimi tuttum. Bu kalede olan bitene yetişmek için tümünden uyumaktan mı vazgeçmem gerekiyordu? “Ne hayaleti?” diye sordum.

“Eski kuledekiler. Orası gerçekten de hayaletli bir yer. Çok kişi orada hayaletlerin inlediğini, ağladığını, korkunç sesler çıktığını duymuş.”

Tephanie istavroz çıkarıp bana döndü. “İşte temiz kombinezonunuz, leydim.”

Şarabımı bırakıp sabahlığımı çıkardım. Kombinezonumu

giymeme yardımcı olurken Tephane'nin yanakları utançla pembe bir ton kazanmıştı. "Leydim zayıflıyor," diye mırıldandı. "Daha çok yemeye gayret etmelisiniz."

Kendimi, Tephane'nin daha az dikkatli olmasını dilemekten alıkoyamasam da, bu durumumu fark etmiş olmasından anlatılamaz ölçüde etkilenmiştim.

"Bu koyu renkleri giymekte ısrar etmeniz de daha iyi görünmenizi sağlamayacak," dedi Jamette, desenli siyah sırmalı kumaştan elbiseyi tutarken. "Bu renkler doğal olmayan şekilde solgun görünmenize neden oluyor." Onu asıl gıcık eden şey ten rengimin kendininkinden daha açık bir tonda olmasıydı.

"Korkarım Aziz Brigantia manastırında geçirdiğim zaman maddi lüxlere olan düşkünlüğümü azalttı," dedim ona. D'Albret'in hanesine yeniden katıldığımdan beri kasvetli renkler dışında bir şey giymemiştim. Bunun nedeni yeni ortaya çıkmış bir dindarlık değil, d'Albret'in katlettiği bütün insanlara karşı duyduğum saygıydı.

Tephane, ucunda özel haçımın olduğu gümüş zinciri uzatarak, belime bağlamama yardımcı oldu. Zincirin üzerinde, her biri zehirle dolu dokuz tane cam tespih boncuğu vardı. "Acele edersek," dedi Tephane. "Bu sabahki ayine katılabiliriz."

Ona baktım. "Ayine katılmak mı istiyorsun?"

Omuz silkti. "Bunun için güzel bir gün gibi."

"Tephane, benim küçük farem, nasıl bir af için dua etmen gerekiyor?" Tephane'nin günahları ancak küçük bir çocuğun işleyeceği türden olabilir. Şekerleme çalmak ya da yeni bir elbise istemek gibi. Ama utanarak yüzü kızardığında, onunla dalga geçtiğim için suçluluk hissettim. "Git," dedim. "Ayinine katıl."

Yüzü düşmüştü. "Yani, tek başıma mı?"

"Af dilemek için dua etmek istemiyorum."

"Oysa, Yüce Tanrımız biliyor ki, herkesten daha çok sizin

ihtiyacınız var bağışlanmaya,” diye mırıldandı Jamette. Onu duymamazlıktan gelsem de, bu lafını da uzun bir liste oluşturan kabahatlerine eklemeyi ihmal etmedim.

“Bekle,” dedim Tephannie’ye. “Haklısın. Her köşeyi tutmuş asiler ve hayaletlerle, bu kalenin koridorlarında dolanmak hiç güvenli değil.” Sesimdeki iğneleyici tonu yakalayamadılar ama gerçek, asilerden ya da ruhlardan çok, sözde bizi koruyacak olanlardan korkmamız gerektiği idi.

Eteğimi yerine sokup aceleyle sandıklarımın birinin başına gittim. İki küçük bıçağımı çıkarıp kızlara döndüm.

Tephannie’nin gözleri büyümüştü. “Bunları da nereden buldunuz?” diye sordu.

“Erkek kardeşlerimden tabii, kaz kafalı, nereden olacak? Al.” Bıçaklardan birini ona uzattım. “Belineki zincirde taşı bunu. Sen de.” Diğer bıçağı da Jamette’e verdim. “Şimdi, acele edin. Yoksa ayinimi kaçıracaksın,” dedim Tephannie’ye.

“Ama...”

“İşin bittiğinde bizi dinlenme odasında bulursun.” Ona bunu emretmediğim sürece yanımdan asla ayrılmayacağını fark ederek ekledim. “Çıkabilirsin.”

Anlık bir kararsızlığın ardından reveransını yapıp, bıçak halen elindeyken aceleyle odadan çıktı.

Tephannie çıktığında, Jamette’in saçlarını yapması için oturdum. Aslında bu işi kendim çok daha iyi yapabilirdim ama bana hizmet etmekten hiç mi hiç hoşlanmadığından, bu görevi ona vermekten keyif alıyordum. Bana karşı kasten sert davrandığından ve bugün gibi, saçlarımın hepsini yolmasından korktuğum günler olduğundan, bu keyfe değmezdi esasen. Bu durum, nazik elleri ve teskin edici tavırlarıyla –jilet gibi keskin zekâlarından bahsetmiyorum bile– Annith ve Ismae’yi özlememe neden oluyordu. Kalbim bu sıcak, acı özlemle yanıyordu.

Jamette'in aynadaki yansımasına kızgınlıkla bakarken, parmağına, üzerinde incilerle bir yakutun olduğu yeni bir yüzük taktığını fark ettim. Bunun, neler yaptığıma dair babama taşıdığı bilgilerin karşılığında verilmiş bir ödül olduğuna şüphe yoktu. Bu nedenden ötürü, ondan nefret etmekten kendimi alıkoyamadım; sırf bu yüzden kapana kısılmış, boğuluyormuş gibi hissediyordum. Bu kızın her hareketimi babama taşıdığını bilmek nefes almayı bile neredeyse imkânsız bir hale getiriyordu.

Giyinip kahvaltımı yaptıktan sonra, dinlenme odasında diğerlerine katılmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Önümüzdeki günlerde babamla adamları fazlasıyla teyakkuz halinde olacaklarından, herhangi bir casusluğa kalkışamazdım. Dün başardığım şeyden ötürü memnun olmalıydım; hatta önemli bir şey başarmış olduğumu kendime hatırlatıp duruyordum. Düşesi d'Albret'in tuzağına düşmekten kurtarmış; Tilde'yle Odette'i güvenli olacakları bir yere kaçırmıştım. Haftalardır böylesine zaferlere ulaşamamıştım.

Bikkın bir iç çekişle, nakış sepetimi elime aldım. Hiç değilse zihnimi meşgul edeceğim eğlenceli bir konu –işaretlenmiş iki baronu öldürmek için en uygun planı oluşturmak– vardı aklımda. Gülümseyerek odamın kapısını açtığım anda neredeyse çarpmak üzere olduğum kişi... “Julian!” dedim, hissettiğim bütün neşe yok olurken. “Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun burada?”

“Sana güzel bir sabah dilemek için gelmiştim sevgili kardeşim.” Kendisine sersem gözlerle bakan Jamette'e bir bakış attı. “İzin verirsen, başbaşa konuşmamız lazım.”

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünen Jamette reveransını yaptı. Onu yanımda tutmak için bir mazeret öne süremeden gitmişti bile. “Ne oldu?” diye sordum, endişeli bir ifadeyle.

Julian'ın yüzünde dikkatli bir ifadesizlik vardı. "Dün gece neredeydin?"

Kalbim acıyla kaburgama çarptı. "Burada, odamdaydım. Sen neredeydin?"

Sorumu duymazdan geldi. "O halde kapını çaldığımda neden yanıt vermedin?"

"Felaket bir başağrısı çektiğimden uykumu getirecek bir ıksir almıştım."

Yüzü yumuşayan Julian, toplanmış saçımdan ayrılan bir tutamı geri yerine sokmak için elini kaldırdı. "Bunu bilseydım, başağrını geçirebilirdim."

Bana dair bildiği tüm sırlar havada asılı dururken, gülümseyerek oyunbaz bir havada göğsüne vurdum. "O zaman bir dahaki sefere, gece kuşu."

Gülümseydiğinde, bana inandığını biliyordum. Tuttuğu elim uzun bir öpücük kondururken, belki de yüzüncü kez manastırın beni ailemin yanına dönmeye nasıl ikna edebildiğini düşündüm.

Bir türlü dinmeyen yağmur yetmezmiş gibi, d'Albret'in kuşku dolu bakışları altında kalede esir kaldığımız bir haftanın ardından, hepimiz ne yapacağımızı bilemez hale gelmiştik. Bir an önce öldürmek için can attığım iki kişi olduğundan benim durumum diğerlerinden de kötüydü ama bu kadar insan ayak altındayken harekete geçmem neredeyse imkânsızdı.

Elimde, geçirmem gereken uzun bir zaman dışında hiçbir şey olmadığından, seçeneklerimi dikkatli bir şekilde defalarca değerlendirdim. Daha öncesinde Ölüm'ün hizmetkârlarından çok azının rolünü bu kadar uzun süre sürdürmesi gerektiğinden, Rahibe Arnette beni silahlandırmanın kendisi için en zorlu görev olduğuna inanıyordu. Bana, çoğu kolaylıkla gizlenebilmeleri için uzun ve ince olan, neredeyse bir düzine bıçak vermişti. Şu ana dek bu bıçaklardan dördünü kurbanlarımın üzerinde bırakmak zorunda kalmıştım. İçinde garote olan altından kalın bir bileziğim de vardı ama gizlenmeleri ya da açıklanmaları çok zor olduğundan arbaletim ya da rondelam³ yoktu.

Bu baronlar babamın müttefiği olduğundan çok incelikli bir şekilde hareket etmeliydim. Ardımda öldürdüğüm adamlardan

³ Rondela; Jilet gibi keskin kenarları olan minik diskler. (ç.n.)

bir iz bıraktığım takdirde, d'Albret bunun sorumlusunu bula bilmek için kalenin altını üstüne getirirdi. Belki bıçak, askerler arasında yaşanabilecek bir kavga ya da gece içeri giren bir hırsızın işi gibi görülebilirdi ama garoteyle işlenecek bir cinayet asla bu şekilde değerlendirilmezdi. Ayrıca, bu olayın iki kez yaşanması d'Albret'in şüphelenmesine ve daha da ihtiyatlı davranmasına neden olurdu.

Her ne kadar zehir en az tercih ettiğim silah olsa da, ince liğin gerekli olduğu durumlarda genellikle en münasip yöntemdi. Hem veba çok yakın zamanda Nantes'tan geçmiş olduğundan, bu adamları yalnızca hastalanıp ölmüş gibi göstermek kolaydı.

Diğer taraftan, bu adamları zehirlemek görüldüğünden çok daha zordu. Kaledekilerin geri kalanıyla birlikte yediklerinden, zehri yemeklerine katamazdım. Buradaki hiçkimseyi sevmiyor olsam da, herkesi zehirlemeye niyetim yoktu. En azından şimdilik.

Odalarına gece fısıltısıyla dolu mumlar koyabilirdim ama zavallı bir hizmetçinin önden gelip efendisi için mumları yakması ve ölümcül dumanı baron yerine onun çekmesi yüksek bir ihtimaldi. Daha fazla masum insanın öldüğünü görmek istemiyordum.

İçlerinden birini bir sürahi zehirli şarapla ziyaret edip biraz baştan çıkarmak mümkündü ama bunu her ikisi için birden yapamazdım. Hem Jamette etime batmış diken gibi bana yapışmışken böyle bir şeyi ayarlamak zordu. Julian da, beni kuzey kulesinde bulduğundan bu yana normalde olduğundan daha dikkatli bir şekilde izliyordu.

O halde Aziz Arduinna'nın kısıkcacını kullanmak durumundaydım ama zehirlemek için hangi kişisel eşyalarını seçeceğimde çok dikkatli davranmam gerekirdi. Yalnızca peşinde ol-

duğum kurbanların bu eşyaya dokunacaklarından emin olmak zorundaydım.

Sonunda, sorumun yanıtını Julliers'de buldum. Julliers el-leri konusunda çok titizdi ve bendeki elbiseden çok eldiveni vardı. Bir gece büyük salondan kimsenin dikkatini çekmeden çıkıp, uşaklarıyla birlikte yemektelerken, iki baronun odalarına girerek zehri av eldivenlerinin içine sürmek çok zor olmadı. Gene de geri dönerken koridorda Jamette'le karşılaştığımdan, kıl payıyla halletmiştim işimi.

"Neredeydiniz?" diye sordu.

"Tuvalette," dedim, lafı uzatmadan. "Bir sonraki sefere seni de davet etmeli miyim?"

Kaşlarını çatıp, yanımda yürümeye başladı. Cebimdeki küçük zehir kavanozu artık ağır bir yükü benim için; bunu bir an önce odama bırakmak istiyordum. Ama Jamette'in beni bulmasıyla, işlediğim suçun kanıtı halen üzerimdeyken salona dönmekten başka çarem kalmamıştı.

İki gün sonra yağmur nihayet dindiğinde, artık hapisten farksız olan saraydan dışarı çıkmaya can atıyorduk. Julian, Pierre ve aralarında Julliers'le Vienne'in de olduğu birkaç baron bir av partisi düzenlemişti; kendimi ve nedimelerimi bu ava davet ettirmek zor olmadı. Elbette, zehrin işe yaraması için avda bizzat bulunmam gerekmiyordu ancak tamamlanana dek bu işi takip etmeyi tercih etmiştim.

Hem, birkaç saat için bile olsa, kaleden çıkmadığım takdirde aklımlı yitireceğimden korkuyordum.

Önden giden avcılarının peşinden, terbiyecileriyle birlikte, tasmalarından kurtulmak için havlayarak debelenen av köpekleri geliyordu. Julliers'le Vienne'in yakınlarında kalmaya dikkat etmiştim ama birinin bunu fark etmesinden çekinerek

onlarla ilgileniyor gibi görünmekten geri duruyordum.

Pierre bir geyik avlamak istiyordu ama avcılar geyik izi bulamamıştı. Bu iyi haberdirdi çünkü bir hafta süren yağmurun ardından zemin çamurla kaplanarak ağırlaşmıştı ve bu şartlarda bir geyiğin peşinde atlar kolaylıkla tökezleyerek bacaklarını kırabilirdi. Bunun yerine küçük av hayvanlarında karar kılındığından, doğanlarımızı da yanımızda getirmiştik.

Doğanım bileğime tünemişti; parlak kırmızı ve mavi tüyle-riyle küçük, deri kukuletası gözlerini kapatarak, süren patirtinin ortasında sakin kalmasını sağlıyordu. Bu kuşu bana Julian on ikinci doğumgünümde vermişti. Manastıra kaçtığımda, geri döneceğimi biliyormuş gibi, üç yıl boyunca doğanıma bakan da o olmuştu. Döndüğümde, Julian'a öylesine alışmıştı ki, ilk başlarda benim değil, yalnızca onun bileğine gidiyordu.

Şehrin duvarlarının hemen dışında heyecanlanan doğanım, başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, aynı anda kösteğindeki minik gümüş çanların tıngırdamasına neden oluyordu. Bundan yalnızca birkaç gün önce düşesin adamlarının ölümle bulunduğu yere ulaşmıştık; bileğimdeki hassas yaratığın burayı kaplamış ölümü hissettiğinden mi heyecanlandığını düşün-düm. Geriye kalan son şövalyenin yürek parçalayıcı haykırışı halen kulaklarımda yankılanıyor, sinirlerimi bozuyordu.

“Her şey yolunda mı?”

Başımı kaldırıp baktığımda Julian'ın atını benimkine yaklaştırdığını fark ettim.

Sinir bozukluğumu gizlemeye dikkat ederek, rahatsızlık ve kızgınlık yüklü bir ifadeyle ona baktım. “Kafilemizin yarısının budalalardan oluşması dışında mı? Evet, bunun dışında, her şey yolunda.”

Gülümsedi. “Gelmeye karar verdiğine memnun oldum. Aksi takdirde can sıkıntısından ölürdüm. Sırf biraz eğlence ol-

sun diye baronlardan birini vurmam bile gerekebilirdi. Varlığının kendilerini böylesine bir kaderden kurtardığını bilseler de onlar da geldiğine çok memnun olurdu doğrusu.”

Söyledikleri rahatsız hissetmeme neden olmuştu. Ağzımı mı arıyordu? Son birkaç aya yayılan ölümlerin ardında benim olduğumdan mı şüpheleniyordu? Yüzümü çarpıtarak gaddar bir gülümsemeyle ona baktım. “Benim yüzümden onları vurmamak için direnmene hiç lüzum yok. Benim için de biraz eğlence fena olmaz.”

Julian buna kahkahayı koyverdi; endişelerimi kısmen de olsa gideren, rahat bir kahkahaydı bu. “Aslında Pierre’in, Baron Vienne’in karısını baronun burnunun dibinde baştan çıkarmaya çalışması yeterince eğlenceli olmalı.”

Bakışlarımı Pierre’e çevirdim. Narçiçeği rengi kadifeler içindeki etli butlu bir kadınla amansızca flört ediyordu. Kadının Pierre’de ne bulduğunu düşünmeden edemedim. Pierre, babamız gibi kalın kaslı, fıçı gibi göğsü olan bir gençti; uzun, düz siyah saçları vardı. Ağzı bir kızinki gibi dolgun ve kırmızıydı.

Pierre on iki yaşındayken, artık çocuk değil, yetişkin bir erkek olduğunu kanıtlamak istemiş ve bunu, yalnızca dokuz yaşında olan beni zorla öperek göstermeye çalışmıştı.

Hayatımın bu ilk öpücüğüyle öylesine irkilmiş, karşı karşıya kaldığım bu ihlalle öylesine şaşırmış ve hakarete uğramış hissetmiştim ki, bildiğim tek yolla karşılık verdim: ben de onu optum. Ama dudakları benimkilerin üzerine kapanmışken öpücüğüne karşılık vermekle kalmadım. Babamızın zırhını cilalamakla meşgul olduğu zamanı bekledim ve yavaşça yanına sokularak, üst kat hizmetçisi Marie’nin askerlerden birine yaptığını gördüğüm gibi, pürüzsüz, cillop gibi yanaklarını avuçlarımın içine alıp, dudaklarına esaslı bir öpücük kondurdum.

Sol kaşını süsleyen yara izi, beni ikinci kez öpmeye çalıştı-

ğında babamızın kılıç kınıyla ona vurduğum zamandan yadigardı.

Ama Pierre'e minnet duyduğum durumlar çok nadiren yaşansa da, bugün gerçekten minnettardım. Pierre, Vienne'in karısına kur yapıyorsa, kocasının ölümüne dair her türlü şüphe benim değil, Pierre'in üzerinde olacaktı.

Sinsi bir gülümsemeyle Julian'a döndüm. "Baron Vienne'in, karısının kendisini Pierre'le boynuzladığını anlaması ne kadar zaman alır?"

Julian da buna gülümsemişti. "Pierre ne yaptığını baronun gözüne sokmadan bu işten gerçekten keyif almayacağından, çok uzun sürmez."

Julian'la barondan konuşurken, ona ve Julliers'e baktım. Kalplerinin hızlı atışını hissedebiliyordum; çok çok uzaklarda dört nala koşan iki atın kalp atışları gibiydi bu. Julliers'in alnında ter damlaları oluşmaya başlamıştı ama Vienne herhangi bir rahatsızlık emaresi göstermiyordu. Julliers'den daha kilolu olduğundan, belirtilerin belirginlik kazanması için vücudunun daha çok zehir emmesi gerekiyordu.

Julian ya da ben başka bir şey diyemeden, avcıbaşı borusunu öttürdü. Av zamanı gelmişti.

Kukuletasını çıkarmamla birlikte, doğanım havalanmaya hazır bir şekilde kanatlarını kabartmış, keskin, delici gözle riyle araziye taramaya başlamıştı. Kolumun bir hareketiyle onu bırakıp gökyüzünde yükselişini ve avına kilitlenmiş bir halde havada dönüşünü izlerken, özgürlüğü acı dolu bir kıskançlık hissetmeme neden oldu.

Ama benim de peşinde olduğum bir av vardı. İki baronun da yüzü solmuştu; Julliers'in sol kolu yana düşmüş sallanıyordu. Eklemlerinde hissizlik başladıysa, zehrin işini bitirmesi çok sürmezdi.

Avcıbaşının borusunu bir daha öttürmesiyle salınan av köpekleri, avlanacak hayvanları saklandıkları yerlerden çıkarmak için çalılara doğru akın etti. Ürken bir keklğin havalanmasını delicesine cırpıtığı kanatlarının sesi izledi.

Mancınıktan fırlatılmış ağır taşları andıran doğanlar dalışa geçerek avlarının üzerine saldırdılar. Bunu bir dizi yumuşak çarpma sesi izledi.

Ama doğanlardan biri –benimkisi– halen havada ilerlemeye devam ediyordu. Yalnız bir tavşan da çalıların arasından çıkmış, kaçmaya çalışıyordu. Zavallı yaratığın ölüm feryadı ormanın sessizliğinde kulak tırmalayıcı bir ses çıkarmış, vücudumdaki bütün sinirler gerilmişti. Öldürülen bir tavşanın çıkardığı ses, öldürülen bir insandan çıkan sese şaşırtıcı ölçüde benziyordu. Doğanın geri döndüğünü fark ettiğimde kolumu uzatıp nefesimi tuttum ve kimin bileğine konacağını görmek için bekledim. Benim bileğime konduğunda, bunu tesadüfi bir işaret olarak kabul ettim.

Baronlarıma bir kez daha bakarak, Mortain'in neden onları işaretleyip d'Albret'e dokunmadığını düşündüm. D'Albret'le kıyaslandığında, günahları ve ihanetleri önemsiz kalıyordu.

O'na inanmaya çaresizce ihtiyacım olmasaydı, bu durum Mortain'in varlığını sorgulamama neden olurdu. Çünkü babam Mortain değilse, d'Albret demekti ve böyle bir gerçeğe dayanamazdım.

Sabahki avımızın verdiği memnuniyetle keyiflenmiş bir halde kaleye geri dönmek için yola çıktık. Julliers taşınması için şahinini seyisine vermişti ve Vienne de eyerinin üzerine sarhoş gibi çökmüştü. Zehrin etkisini gösterdiğini görmekten memnun olsam da, bıçaklarımı kullanamadığım için halen bir parça hayıflanıyordum. Bıçaklarla çok daha hızlı ve temiz bir

iş çıkarabileceğim gibi, bu yumuşak, şımartılmış baronların uzun süren ölümlerini izlemek hoşuma da gitmiyordu.

Atmacası bir tarla faresinden başka hiçbir şey yakalayamamış olan Jamette dışında herkes sabahtan memnundu. “Yalnızca avladığımız hayvanları yemek zorunda olmamamıza sevinmeliyiz,” diye dalga geçtim onunla.

Bana öfkeyle diktiği gözleri kahkahayla gülmeme neden oldu.

İzlendiğimi hissettiğimde şehir duvarlarına yaklaşmıştık. Jamette kendisini konuşturmaya çalıştırdığından, bu kişi Julian değildi. Vienne’in kötüleşen sıhhatinden tam anlamıyla faydalanarak, hepimizin gözü önünde karısıyla adeta sevişen Pierre de değildi. Omzumun üzerinden baktığımda kimseyi göremedim.

Eyerimde arkama döndüm. Fransızlar, dibimize keşif ekip-leri yollayacak kadar yaklaşmış olabilir miydi? Yoksa d’Albret’i takip etmek için Rennes garnizonu geride bir ekip mi bırakmıştı?

Belki de hissettiğim canlı biri değil, savaş alanında vahşice öldürülen askerlerden birinin ruhuymdu.

Bir kez daha omzumun üzerinden baktım. Bunu yaptığım esnada, bir karga uzakta kalan bir ağaçtan daha yakındaki bir ağaca geçti. Daha önceden kırılmış gibi sol kanadı eğriydi.

Merde.

Eyerimde hızlıca döndüm. Bu benim kargamdı. Rahibe Widona’nın ölümden kurtarıp kafeste tuttuğu karga. Bu korkmuş, yaralı hayvanı zihnimi düşüp kaldığı bataklıktan çekip çıkarmak için kullanmıştı. Bu karga olmasaydı halen orada olabilirdim.

Demek ki manastır bana bir mesaj göndermişti. Onlardan haber almayı dört uzun ay olmuştu ve bir daha asla haber

alamayacağımı düşünmeye başlamıştım. Ama şimdi. Şimdi bir mesaj gelmişti. Az önce doğanların yaptığı gibi, ruhum havalandı. Belki de yaşlı Rahibe Vereda benim göremediğimi görmüştü. D'Albret'in ölümünü.

"Huzursuz görünüyorsun." Julian'ın sesi beni gündüz düşlerimden çekip aldı. Karganın zamanlaması daha kötü olamazdı.

"Hiç de değil," dedim.

Julian'ın bana ilgi göstermesini her zaman kıskanmış olan Jamette uzun burnunu konuşmamıza sokmaktan geri durmadı. "Bu karga neden sizi takip ediyor?" diye sordu.

"Yanılıyorsun," dedim dudak bükerek. "Beni takip etmiyor. Bence senin yakaladığın tarla faresinin peşinde o."

"Hayır, hayır," demesiyle, budala suratını tokatlamak için elimin kıpırdandığını hissettim. "Takip ettiği sizsiniz. Baksanız!"

Karga daha yakındaki bir ağaca geçmişti.

"Cık. Bu aşağılık yaratık kız kardeşimin ilgisini çekebilmekten çok uzak olduğunu fark edemiyor mu acaba? İşte." Julian elini doğanın kösteğine uzattı. "Senin için bu kaba yaratığı uzaklaştıracam."

"Hayır!" dedim, gereğinden sert bir sesle.

Julian tek kaşını kaldırıp başını eğerek bana baktığında, soğukkanlı bir şekilde gülümsedim. "Bir kargayla ne işim olacak benim? Jamette'nin faresiyle birlikte bir turtanın içine mı koyacağım? Hem," diye ekledim sikkın bir sesle. "Bu yaralı ya da kafayı yemiş bir hayvan. Akli başında olan hiçbir karga asla doğanlara bu kadar yakın uçmaz. Kanadını gördünüz mü? Onu kendi haline bırakın." Açık bir şekilde meydan okuyarak gülümsedim. "Ya da daha iyisi, onu yakalamaya çalışın. Böylelikle kaleye sizden önce varmış olurum."

Bu meydan okumayla, topuklarımı geçirdiğim atımla hızla

ileri fırladım. Bir saniye sonra diğerleri de peşimden geldi. Hatta yarışta Julian'ın kazanmasına bile izin verdim.

Kaleye ulaştığımızda doğanımı, bekleyen seyise verdikten sonra atımdan indim. Kargayı görmek için ufku tararken, herkesin önünde gelip omzuma konmasından korkuyordum içten içe. Kalenin yarısı görmeden mesajı almanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Halen Julian'la flört etmeye çalışan Jamette ahırın yanında oyalanıyordu; Tephannie ise ortalıkta değildi. Belki de odamda yalnız olacağım birkaç dakika çalabilir ve kör olası yaratığın, taşıdığı mesajı alabilecek kadar bir süre pencereye konmasını sağlayabilirdim. Diğerlerini kendi eğlenceleriyle başbaşa bırakıp, avludan çıkarak saraya girdim ve merdivenlere yöneldim.

Peşimden gelen kimse yoktu. Şansım yaver gidiyordu. Odama ulaştığımda burada da kimsenin olmadığını gördüm. Pencerenin başına gidip kanatlardan birini açtım. Kargaya dair bir işaret yoktu. Beni bulmasını umut ederek biraz daha bekledikten sonra, hüsrarla içimi çektim. Tam pencereyi kapatacakken, gaklamayı duyup kara kanatlarını gördüm. Ama artık çok geçti. Jamette'le Tephannie'nin odamın kapısında olduğunu duyabiliyordum. Pencereyi kapatıp kalın kadife perdeleri çektim.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Jamette, odaya girerken. “Burası çok karanlık.”

Elimi şakağıma koyup, “Başım ağrıyor,” dedim, sinirli bir sesle.

Yuvarlak yüzünde gerçek bir endişe beliren Tephannie hızlı adımlarla yanıma geldi. “İhlamur getirmemi ister misiniz? Ya da lavanta suyu?”

İhlamur ya da sıcak şarap getirmeleri için onları yollayabilirdim ama bu durumda ancak biri giderdi. Hem, Jamette'in de

holde dikileceğini ve kocaman kulağını duvara dayayıp içeriyi dinleyeceğini biliyordum.

“Az önce gayet iyiydiniz,” dedi Jamette.

Kötü niyetli bakışını görmezden geldim. “Gerçekten öyle miydin, Jamette? Bunu bilebilecek kadar yakından mı ilgileniyordun?”

Benimle ne denli kötü ilgilendiğinin söylenmesiyle yüzü kızarmıştı. O anda kararımı verdim. “Ben dışarı çıkıyorum.”

Jamette’in ağzı açık kalmıştı. “Ama başınız ağrıyor!”

“Öyle. Ama bunun nedeni sanırım senin kulak tırmalayıcı sesin ve üzerine sürdüğün şu adi esans. Bu yüzden temiz havaya ihtiyacım var.”

Ağzını kapatmıştı. Aslında gayet güzel koktuğundan, inceden bir vicdan azabı duydum. Ama her adımımı babama bildirmediğini hatırladığımda pişmanlığım uçup gitti.

Dışarı çıktığımda havanın bozduğunu fark ettim; rüzgâr şubat ayının gerçekten de fırtınalar zamanı olduğunu kanıtlamak ister gibiydi. Nasıl yapraklarla ince dallar avluda dönerek dans ediyorsa, içimde de umudun dansı başlamıştı. Belki d’Albret benim fark edemediğim ancak kehanet gücüyle Rahibe Vereda’nın görebileceği bir şekilde işaretlenmişti. Nihayet d’Albret’e karşı harekete geçebilecek olmanın düşüncesi içimin karanlık bir hazla dolmasına neden olmuştu. Onu öldürebildiğim takdirde, açgözlü hırsları ve vahşi yöntemlerine karşı düşes ve krallık güvende olacaktı. Hatta belki kız kardeşlerimin eğitimlerini tamamlamaları için manastıra kabul edilmelerini bile ayarlayabilirdim. Ölüm sanatıyla eğitilmeleri için istemiyordum bunu. Aslında rahibelerin bize öğrettiklerinin büyük kısmı bütün soylu kadınların aldıkları eğitimle az çok aynıydı. O zaman kız kardeşlerim Pierre ve Julian’dan korunmuş olurdu. Gerçi Julian’ın onlara asla zarar vereceğini düşünmüyordum. En azından kasten.

Kimse kötü havanın çok daha etkili olduğu bu çıplak alana çıkacak kadar budala olmadığından, bahçeler boştu. Yavaş bir nefes alıp bu yalnızlığın keyfini çıkardım. Her zaman bana refakat eden birileri –nedimlerim, erkek kardeşlerim, babamın saray erkanından muhtelif dalkavuklar– olduğundan yalnızlığa hasret kalmıştım. Yalnızlığa ve özgürlüğe. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakarak, doğanım bileğimden havalandığı anda duyumsadığım özgürlüğü yeniden yakalamak istesem de bunu başaramadım.

Aksine, önümdeki bir dala konan Mösyö Karganın aksi gaklamasıyla dünyaya döndüm. Neden bu kadar geciktiğimi sorarmış gibi başını eğmişti.

“Diyene bak!” diye paylasam da, bunu kötü niyetle söylemediğimi bildiğinden daha yakınımaya sıçradı. Dala doğru yaklaşıırken, notun sıkıca ayak bileğine sarıldığını ve siyah balmumuyla kaplandığını fark ettim. Bu sayede, ancak çok yakından bakan biri karganın mesaj taşıdığının anlayabilirdi.

Bıçağımı kınından çektiğimde, kuş ıtırız eder gibi gakladı. “Bunu senden almamın başka yolu yok, seni budala yaratık.” Bıçağın hızlı bir hareketiyle balmumu parçalandı ve notu bacağından çekip aldım. Mesajı bileğimdeki bıçak kınına sokarken, ödölünü vermem için karga gözümün içine bakıyordu. “Bugün senin için hiçbir şeyim yok; üzgünüm. Şimdi git buradan. Çabuk! İkimizin de öldürölmesine neden olmadan git!” Ellerimi çırpımla yerinden havalansa da, biraz ilerideki çalıya geri kondu. “Hşşşt!” Sonunda sitemkâr bir gaklamayla havalandı ve kale duvarlarının üzerinde kayboldu.

“Kargalarla mı konuşuyorsunuz, leydim?”

Bertrand de Lur’un derin sesi neredeyse sıçramama neden olacaktı. Ama irkilerek refleks veren vücudumun devinimini kullanarak, zarifçe arkama dönüp yüzüne baktım.

“Sizin cadı olduğunuzu düşünecekler,” diye ekledi.

Başımı eğip alaycı bir gülümsemeyle, “Bunu zaten düşünmüyorlar mı?” dedim.

Dediğimi kabul ederek başını eğdi. “Gene de, burada yalnız olmanız sizin için güvenli değil, leydim.” Görgülü bir ses tonuyla konuşuyor olsa da, *leydim* deyişinde bu kelimeyi bir hakaretmiş gibi hissettiren bir şey vardı. Belki de böyle bir his vermesinin nedeni bana karşı duyduğu şehvetin, uzanarak beni sarmalayacak kadar yoğun olmasıydı. Ne kadar zamandır böyle hissediyordu?

“Refakatçileriniz nerede?” diye sordu, sert bir sesle.

Jamette umrumda değildi ama onu bu adamın gözlerinde pusuya yatmış tehdide teslim edemezdim. “Yanımdan ayrılmalarını emrettim. Başım ağrıdığından temiz hava almak istedim.”

Bahçenin bu ıssız kesimine bakarken, gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. “Leydimin güzelliğinin bir bülbul ya da ke-tenkuşunu kendisine çekeceğini düşünürdüm, pis bir kargayı değil.” Bunu söylemesiyle bir adım yaklaştı ve geldiğinden beri ilk kez tedirginlik hissettim. Babamın hiddetinden çekinmeden bu kadar cüretkârca davranması beni gözden çıkarılmış biri olarak görmesinden mi kaynaklanıyordu?

“Elimizdeki tüm askerleri nöbete dikmişken buralarda yalnız olmanız hiç de güvenli değil. Bu askerlerden herhangi biri karşınıza çıkabilir ve bir başınıza olmanızdan faydalanmaya kalkabilir.” Bana doğru bir adım daha attı.

Ondan uzaklaşmak istediğimden, bunun tam tersini yaparak, aramızda bir el genişliği mesafe kalana dek ona doğru ilerlemek için kendimi zorladım. Gözlerimi gözlerinin içine dikmiştim. “Gerçekten de bu adamlardan herhangi birinin babamın gazabını üzerine çekmek gibi bir riski göze alacak kadar

budala olabileceğini düşünüyor musunuz? Eminim hiçbiri bağırsaklarının kale duvarlarına asıldığını görmek istemez, öyle değil mi?”

Uzunca bir sessizliğin ardından başını salladı. “Hakkınız var, leydim. Gelin, babanıza giderken size refakat edeyim.”

Karnımda korkunun soğuk bir damlasının süzüldüğünü hissettim. “Babam beni neden görmek istediğini söyledi mi acaba?” Zayıflığımı gösterdiğinden bunu sorduğum için kendimden nefret etmişim ama başka türlü elimden gelmemişti. D’Albret’in inine hazırlıksız gitmek katiyen akıl kârı bir iş değildi.

“Neden görmek istediğini benimle paylaşmadı.”

Ama biliyordu. Bunu gözlerinin içinde görebiliyordum; zor bir durumda olduğumu biliyor ve bundan şeytanca bir haz alıyordu. Manastırın emrinin bıçak kınımın içinde olduğunu hatırladığımdan, de Lur koluma girdiğinde inceden işveli bir gülümsemeyle baktım ve saraya doğru yürümeye koyulduk.

D’Albret’in ikametgâhına olan yürüyüşümüz sonsuza dek sürmüş gibi gelirken, kendimi darağacma yaklaşan bir idam mahkumu gibi hissetmeme neden olmuştu. De Lur bahçede varlığını açık etmeden önce ne kadar zamandır beni izliyordu? Ona, yalnızca bir kargayı kovmaya çalışıyormuşum gibi mi görünmüştü? Ya da besliyormuşum gibi? Yoksa, karganın bacağına sarılı notu aldığımı görmüş müydü?

Peki ya d’Albret? Düşesin kaçışıyla ilgimin olduğunu düşünmesine neden olacak bir şey bulmuş olabilir miydi? Çok dikkatliydim. Çok ama çok dikkatli. Ona gönülden bağlı olduğumu düşünmesi için elimden gelen her şeyi yapmaya devam etmeliydim; böylelikle en sonunda harekete geçtiğimde bana karşı gardını almış olmazdı. Aklımı sonu gelmeyen endişelerimden uzaklaştırmak için d’Albret’i öldürebileceğim bütün

yolları düşünmeye başladım. Şişman boynuna doladığım garoteyle onu boğarak canını almak çok tatmin edici olabilirdi. Belki de bir balığın içini temizler gibi bembeyaz koca karnını deşerdim. Ama bu yöntemler ona yaklaşmamı gerektirdiğinden tehlikeliydi. D'Albret olağanüstü güçlü bir adam olduğundan muhtemelen bana üstün gelirdi. Bu durumda en güvenlisi zehir ya da arbalet kullanmaktı.

Çok geçmeden beklendiğimiz yere ulaştığımızda, Kumandan de Lur geldiğimi bildirdi. Başımı dik tutup, deli gibi ve düzensiz bir şekilde atan kalbimin sakinleşmesini dileyerek, odaya girdim.

D'Albret'in varlığının öylesine bir etkisi vardı ki, Dük Francis'in zarif sarayının ihtişamını bile lekelemeyi becermişti. Duvarlardaki fresklerden, şömine raflarından fırlamış oyma geyik kafalarına dek her şey dehşet verici, tehditkâr bir hava kazanmıştı.

Abartılı bir şekilde reveransımı yaptım. "Babacığım, size nasıl hizmet edebilirim?" Aşırı ölçüde tevazu ve körü körüne itaat göstermem şüphe uyandırabileceğinden, başımı kaldırıp dümdüz, soğuk bakışıyla buluştuğumda gözlerimde hafiften alaycı bir ifade olmasına dikkat etmiştim.

"Demek hovarda kızım beni görmeye tenezzül etmiş. Acaba nerelerdeydi kendisi?" D'Albret bu soruyu kumandana sorarken gözlerini üzerimde tuttu.

"Bahçede bir kargayla konuşuyordu."

D'Albret kapkara kaşlarından birini kaldırdığında, biraz utanmışım gibi omuz silktim. "Aziz Brigantia manastırında geçirdiğim zaman bana vahşi şeylerin kadrini bilmeyi öğretti, lordum." D'Albret'in hanesinden uzakta olduğum uzun zamanı açıklamak için başrahibeyle birlikte kurduğumuz yalandı bu. D'Albret'e iyileşmek ve eğitilmek için kendimi Brigantia'nın rahibelerine teslim ettiğimi söylemiştim.

D'Albret horgörüyle homurdandı. "Seni yumuşak biri yapmışlar." Kapıdaki muhafızlardan birine döndü. "Git bak bakalım şu kargayı yakalayabilecek misin? Belki de onu akşam yemeğinde kızıma yediririm." Göğsümde tedirginliğin neden olduğu bir çarpıntı hissetsem de, budala kuşun şimdiye dek çoktan uzaklaştığını umut ediyordum. Beni kargamı yemek zorunda bırakacak olurlarsa, kesinlikle geri kusacağımı ve bunu da d'Albret'in şık çizmelerinin üzerine yapacağımı biliyordum. Bu düşünce bana bir parça cesaret verdiğinden, d'Albret'in gözlerine gerçek bir keyifle bakabildim.

Muhafız baş selamını verip odadan çıktı. "Üzerini ara," dedi d'Albret, de Lur'a.

Kumandan kararsız bir ifadeyle d'Albret'e baktı. Kontun başını sallamasıyla yüzünde yavaşça bir gülümseme beliren de Lur önümde dikildi. Sırtmakta olan domuz omuzlarına koyduğu ellerini yavaşça kollarımdan aşağı indirirken, kumaşın altında kalan tenimin her bir milimini hissetti.

Bana dokunmasıyla irkilerek ona bu tatmini yaşatmayı reddettim. İrkilmek yerine, manastırın emrini yerine getirerek d'Albret'i öldürmek için hamlemi yaptığımda de Lur'un beni durdurmaya çalışıp çalışmayacağını düşündüm. Böyle bir şeye kalkıştığı takdirde onu da öldürmem gerekecekti pekâlâ.

Eli sol bileğime bağlı kına değdiğinde, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu da ne?"

"Bu benim bıçağım, lordum. Bir d'Albret'in etrafta silahsız dolaşacağını düşünmüyorsunuz herhalde?"

Elbisemin kolunu kıvırmaya başlamıştı. "Dikkatli olun," diyerek ikaz ettim onu. "Ucu çok keskindir."

Bunu söylemem anlık bir duraksama yaşamasına neden olmuştu. Onu tehdit edip etmediğime karar vermeye çalışırken, bıçağıma uzandım. Parmaklarımla kabzasını kavradığım bıça-

ğı kınından çıkarmadan, rulo halindeki incecik notu dikkatli bir şekilde avcuma kaydırdım.

Temkinli bir halde bıçağın keskin ucuna baktıktan sonra, iki parmağını bileğimdeki deri kına sokup içini yoklamaya başladı. D'Albret'e kızgın bir bakış attım. "Bu işten bunca keyif alması kendisi için normal mi?"

"Üzerini aramanı söyledim, onunla sevişmeni değil," dedi d'Albret. "Bu yaptığını ben de senin kızma yapsam hoşuna gider miydi, ha?" D'Albret'in sesindeki tehditkâr ton belirgin olduğundan, de Lur daha ihtiyatlı davranmaya başladı.

Ama kalçalarım uzandığında, kendini hafifçe çimdik atmaktan alıkoyamamıştı. Bıçağımın halen elimde olduğunu o anda fark ettiğimden, bütün gücümü bu bıçağı bağırsaklarına sokmamak için kullandım. Aksine, bıçağı kınına geri koyacakmışım gibi elimi oynattım. Ama bunu yaparken bıçağı ondan yeterince uzakta tutmamıştım. Ucu yanağına sürtündü.

Küfrederek beni itti ve elini yüzüne koydu.

"Keskin olduğunu söylemiştim size."

Burun delikleri öfkeyle inip kalkarken, d'Albret'e baktı. "Üzerinde bir şey taşımıyor," dedi. "Yalnızca küçük bir hançer ve ondan da küçük bir yürek."

Söyledikleri bana büyük keyif vermiş gibi gülümsedim. D'Albret elini sallayarak kumandana geriye açılmasını işaret etti. "En sonunda seni kullanabileceğim bir şey bulduğumu öğrenmekten memnun olacaksın, kızım."

D'Albret kadınların yalnızca iki şeye –ona erkek evlat vermeye ve şehvetini dindirmeye– yaradığına inandığından, kalbim dehşetle tekledi. Söz konusu kendi kızları olduğunda, d'Albret üçüncü bir işlev daha buluyordu: zenginliğini ve gücünü artıracak bir evlilikte kızlarını pazarlık payı olarak kullanmak.

Manastırdan gelen not çenemi kaldırarak ona tatlı tatlı gü-

lümseme cesaretini verdi. “Bana, size hizmet etmekten daha fazla keyif verecek bir şey bilemiyorum, lordum.”

“Kimin bize ihanet ederek düşesi ikaz ettiğini henüz bulabilmiş değilim. Bu nedenle Nantes baronlarını daha yakından izlemek istiyorum. Belki de aralarından biri bana sadıkmış gibi görünürken bütün planlarımı düşese aktarıyor. Aklından bu şüphely çıkar-maksızın, Baron Mathurin’le çok daha yakından ilgileneceksin.”

Yüzümde mükemmel bir ifadesizlik olmasını sağladım. Bu –kendi kızını siyasi bir silah olarak peşkeş çekmek– d’Albret için bile aşagılık bir hareketti. “Gerdanlı, şişman olan mı? Sırlarını almak için onunla *yakınlaşabileceğimize* emin değilim,” dedim hafifçe.

D’Albret öne eğildi; kara sakalı kabarmıştı. “Bana karşı mı çıkıyorsun?”

“Elbette hayır.” Ona karşı çıkanların başlarına neler geldiğini çok iyi bildiğimden, kalbim hızlanmıştı.

D’Albret başını yana eğdi. “Hepimiz bunun nasıl da bir yalan olduğunu bildiğimizden, sakın bana bunu yapamayacak kadar iffetli bir genç kız olduğunu söyleme.”

Bu sözü tokat yemiş gibi hissetmememe neden olmuş; beni acı dolu hatıralarla dolu koridorlara sürüklemişti. Bunlar öylesine dehşet verici hatıralardı ki, aklımdan bunları uzaklaştıramadın gözlerim karardı. “Söylemek istediğim yalnızca istediğin bilgiyi ele geçirmek için birçok yöntem olduğu,” dedim.

Yanıtımdan tatmin olmuş bir halde koltuğunda arkasına yaslandı. “Akşam yemeğinde onun yanında oturacaksın.”

Bana daha fazla talimat veremeden, yanında yol yorgunuy-muş gibi görünen bir ulakla, kahyası içeri girdi. D’Albret kumandanla bana elini salladı. “Bizi yalnız bırakın,” diye emretmesiyle, Kumandan de Lur odadan çıkarken bana eşlik etti.

Umutsuzluk ve hüsrânın içimde yükseldiğini hissettiğimde,

bunu bastırdım. D'Albret'in bu hamlesi, adamlarına ve tebaasına, onun korumasını hak etmeyecek kadar lekeli olduğumu ilan etmesinden farksız olsa da, henüz panik yapmamalıyım. Elimi bileğimdeki kının üzerine koyarak, orada sakladığım şeyin rahatlığını hissedip, acele adımlarla odama yöneldim.

Odama girdiğimde, telaşlanmış olan Tephane ve Jamette korkutucu ölçüde rahatladı. Mantıksız bir tepkiyle, bu öğleden sonra başıma gelenler yüzünden onları suçladım. "Hemen bana banyo hazırlayın," dedim sert bir sesle.

Onlar işe koyulurken, tuvalete girerek sakladığım yerden mesajı çıkardım. Açarken elimin titrediği notu tuvalet deliğinin üzerinde tutmaya dikkat ettim; böylelikle siyah balmumundan bir parça düşerse, bulunarak bana karşı kanıt olarak kullanılamazdı. Uzun zamandır beklediğim talimatların geldiğini umut ediyordum. Elbette not şifreliydi. Sabırsızlığımı bastırarak, hızlı bir şekilde şifreyi çözebilmem için gerekli olan sıralamayı saydım. Ama mürekkeğim ya da parşömenim olmadığından, mesajın şifresini çözmem çok uzun zaman aldı.

"Leydim? Banyonuz hazır. Rahatsız mısınız yoksa?"

"İyiyim," diyerek, Tephane'nin endişe yüklü sorusunu kestirip attım. "Biraz mahremiyet bulamamam dışında, iyiyim."

"Affedin, leydim," dedi uysalca. Nota geri döndüm.

Sevgili kızım,

Lord d'Albret'in Baron de Waroch'u esir aldığını düşünüyoruz. D'Albret ya da Fransızlara karşı bir ordu kurmak için düşesin Waroch Canavarı'na çok fazla ihtiyacı var. Bu nedenden ötürü, baronun halen hayatta olup olmadığını anlamayı ve hayattaysa, oradan kurtararak bir an önce Rennes'e getirilmesi için bir yol bulmayı istiyoruz.

Başrahibe Etienne de Froissard

Okuduğum şeye inanamıyordum; bütün vücudumu ateş basıyor, ardından buz gibi oluyor, bir an sonra yeniden ateş basıyordu. Gözümden kaçan bir şey olmuştur diye notu yeniden inceledikten sonra, bir kez daha şifrelemeyi kontrol ettim. Mesaj aynıydı. D'Albret'i öldürmem için verilmiş bir emir değildi bu.

İçimde öfke dalga dalga yükseliyordu. Bu öylesine güçlü bir öfkeydi ki, ciğerlerimdeki havanın boşalmasına neden oldu. Başrahibe ilahi intikamın aracı olacağıma söz vermişti. D'Albret'in cezasını kendi öz kızı verecekti.

Başrahibe beni yeniden d'Albret'in yanına göndermeyi düşündüklerini söylediğinde suratına karşı gülmememi sağlayan bu sözdü. Bu söz, manastırdan ayrılmadan önceki son haftalarımda elimden geldiğince cinayet becerisi kazanmak için iki kat daha fazla çaba göstermemi sağlamıştı.

Ama bundan da önemlisi, başrahibenin verdiği söz çektiğim bütün acılara ve her şeye rağmen dayanmama bir anlam kazandırmıştı. Hayatımı şekillendirecek bu ilahi gaye olmasaydı talihsiz bir kurbandan başka biri olamazdım. Hissettiğim öfke bir kez daha içimi yakıp geçti. Öylesine karanlık ve kuvvetli bir histi ki bu ağırlığın altında ezilip kalmaktan korktum.

Manastırla ilişkiyi kesecektim. Başrahibe artık burada kalmam için beni zorlayamazdı. Uzaklardaki küçük adasında sıkışıp kalmışken, burayı terk ettiğimi anlayamazdı bile.

Ama d'Albret anlardı.

Ve hiçbir yerde ondan kurtulamazdım. Eli kolu uzundu ve Bretanya ya da Fransa'daki herhangi bir yerde beni bulurdu. Belki Rennes'in duvarlarının arkası haricinde hiçbir yer güvenli değildi ama d'Albret bu şehre saldırmaya karar verdiği takdirde Rennes de güvenli olmaktan çıkardı.

Yani beyinsiz bir pika gibi olduğum yerde oturmam gere-

kiyordu. Önümde karanlık, sonsuz bir gelecek uzanıyordu. Manastır tarafından kandırılmışım ve şimdi de düşmanları için hain tuzaklar kuran d'Albret tarafından birilerine peşkeş çekilecektim.

Hayır. Yumruklarımı sıktım. Notu buruşturup tuvalet deliğine attım. *Hayır.*

Tuvaletten çıktığımda, kızların endişeli bakışlarını görmezden gelerek, ikisi de yardım etmek için yanıma gelemeyen kıyafetlerimi üzerimden çıkarıp attım. Bir sonraki saati babamla başrahibenin kirli entrikalarının bıraktığı pis kokuyu tenimden atmak için harcadım.

Akşam yemeğini nasıl atlatacağımı bilmiyordum. D'Albret'in bana verdiği bu rolden kaç kişinin haberi olduğunu düşünmeden edemedim. Ve bundan sonra beni kime karşı görevlendirceğini. Budala Mareşal Rieux? Sessiz ve ciddi Rogier Blane?

Yemek salonuna adımımı atar atmaz, d'Albret'in bakışları –tabağındaki et kadar soğuk ve ölü bakışları– üzerime saplandı. Başımı dik tutup, kürsüye yaklaşıp dek Tephane'yle anlamsız bir şeyler hakkında çene çaldım ve kürsünün önünde reveransı yaptım. Yüzümdeki gülümseme cam gibi hassas ve kırılmalıydı. Ama kendi karanlık ruh halinde kaybolup gitmiş olan d'Albret elini sallayarak beni Baron Mathurin'e yönlendirdi.

Masaya doğru yürürken düşündüm. Neredeyse insanüstü bir güce ve beceriye sahip d'Albret gibi bir canavar nasıl öldürülürdü? Ölüm tanrısı bile bunu istemezken böyle bir şey yapılabilir miydi?

Ona nasıl yaklaşabilirdim? Gardını indirmiş bir halde onu nasıl yakalayabilirdim? Özellikle de, en etkili silahlarımdan biri olan baştan çıkarma becerimi kullanamayacağım –*kullanmayacağım*– düşünülecek olursa.

Baronun yanındaki yerime geçtiğimde adamın gözleri parladı. “Talih yüzüme gülüyor, matmazel. Bu onuru neye borçluyum acaba?”

Onu sarsarak, bunun bir onur olmadığını, aslında celladı olduğumu söylemek istiyordum. Ama cilveli bir havada gülümsedim. “Talihli olan asıl benim, lordum,” dedikten sonra, şarap kadehimi kaldırarak yarısını içtim. Şu anda olduğu gibi gecenin devamında da dikkati göğüslerimde olacağından, ona katlanabilmek için çok fazla içtiğimi fark edemeyeceğini umut ediyordum.

“Avdan sonra kendinizi toparlayabildiniz mi bari?” diye sordu.

Bu soru neredeyse şarabımı püskürtmeme neden olacaktı. “Toparlamak derken, lordum?” Ses tonumda horgörü olmaması için bütün irademi kullanmam gerekiyordu. “Av o kadar da zorlu bir iş değil.”

Omuz silkti. “Baron Vienne ve Julliers için öyleydi. Akşam yemeğine katılamayacaklarını bildirerek istirahate çekildiler.”

“Eh, o halde onlar kadar yumuşak değilim.”

“Ben de,” dedi. “Aslında, bu öğleden sonra kanımın kaynamasına neden oldu,” diye ekledi. Bununla neyi kastettiğini anlamamanın imkânı yoktu. Güzel haberdi bu benim için. Bu ahmak kazı tuzağa düşürmek için çok fazla uğraşmam gerekmeyecekti.

Duyduğum kahkaha dikkatimi, bir tazının tepesine binmiş pireden farksız görünen Jamette’in Julian’a asılmakla meşgul olduğu masanın diğer ucuna vermeme neden oldu. Kendisine baktığımı hisseden Julian başını kaldırdığında, gözlerimiz kenetlendi. Alaycı bir gülümsemeyle, kadehini bana doğru kaldırdı. Biliyor muydu? Babamızın benden yapmamı istediği şeyden haberi var mıydı? Mathurin gibi şişko soytarılarla, kendini beğenmiş züppelerle asla işim olmayacağını çok iyi bildiğinden, kuşkulananmış olabilirdi.

Julian'ın artık kendisiyle ilgilenmediğini fark eden Jamette, kardeşimin bakışlarını takip etti. Gözlerini kısmıştı. O anda, üzerinde yeni bir broş olduğunu gördüm. Ortasında bir yakutun olduğu altından bir broştı bu. Bunu hak etmek için hangi sırrımı babamla paylaştığını merak ettim.

Mathurin'le randevularıma devam etmeye karar verdim. Bana verilen rolü bile oynayacaktım. Elbette, bir noktaya dek. Ve elimden geldiğince çok şey öğrendikten sonra buna bir son verecektim. Mathurin buna karşı çıkıp, ilişkimize devam etmem için beni zorlayacak olursa, bu benim açımdan çok daha iyi olurdu. Böylelikle onu öldürmem nefsi müdafaa olarak görünürdü. *Bir şeyleri öldürmeye yönelik ağır bir ihtiyaç* içindeydim.

Mathurin'le buluşmayı kararlaştırdığımız odaya ulaştığımda, elbisemin korsesini biraz aşağı çekip saçlarımı açmak için durdum. Aşırı ölçüde istekli Baron Mathurin çoktan odaya gelmişti. Nabızı hissettiği arzuyla öylesine hızlanmıştı ki, kendi düşüncelerimi bile zorlukla duyabiliyordum. “Seni gören oldu mu?” diye sordu odaya girdiğimde.

“Hayır,” diyerek onu rahatlattıktan sonra, açtığım saçlarımı sallayıp omuzlarıma düşürerek ona doğru yaklaştım. Buklelerden birini yakalamak için uzandı. “Abanoz rengi ipek gibi,” diye mırıldandı, parmaklarının arasındaki saçlarımı okşayarak.

Arzusu sert bir esans gibiydi ve arzuyla ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Parmağımı hafifçe dublesinin önünde gezdiren, dudakları aralandı; soluğu boğazından zorlukla çıkan hır-

lamalara dönüşmüştü. Kollarımla onu sarmalayıp ensesindeki saçlarla oynamaya başladım. “Bunu fethettiğiniz bütün kadınlara söylediğinize eminim.”

Bugüne dek kimse onu arka arkaya kadınları fethetmekle itham etmemiş gibi, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Eğilerek, kocaman beyaz gıdısına burnumu sürttüm. “Bu gece babamın canını sıkan şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum. “Onu öğleden sonra gördüğümde keyfi yerindeydi.”

Odada baronla yalnız olmamıza rağmen, yanıt vermeden önce gözleriyle içeriği taradı. Görüldüğü kadar budala değildi belki de. “Düşesin bugün Rennes’de taç giydiğini haber aldı.”

Bu düşes için harika bir haber olsa da, tacının onu d’Albret’in öfkesinden koruyamayacağından korkuyordum. Bunun olmasını sağlayacak yegane şey, kendinin olanı savunabilecek, binlerce askerden oluşan bir orduya sahip güçlü bir kocaydı. Babam elçiye zeval olmaması yönündeki inanışa pek katılmadığından, bu haberi getiren ulağın halen hayatta olup olmadığını düşündüm. “D’Albret’in Bretanya’yı yönetebileceğine güveniyor musunuz?” diye sorduktan sonra, vücudumdan bir ürperti geçmiş gibi titredim. “Şu anda sahip olduğu güçle bile beni korkutuyor. Bütün dukağın başına geçtiğinde neler olabileceğini düşünemiyorum bile.”

Ben bunları söylerken, Mathurin’in arzusunun yavaşça sönüğünü hissettiğimden, dikkatini dağıtmak için hızlı bir şekilde konuyu değiştirdim. “Yardımcılarım beni aramaya kalkmadan önce çok fazla zamanımız yok.”

Bu onu harekete geçirdi. Önce doublesinin, ardından altındaki keten gömleğinin bağlarını açtı. Göğsünü kaplamış olan karanlık gölgeyi gördüğümde kalbim heyecanla hızlandı. İşaret taşıyordu! Bu her şeyi çok daha kolaylaştırdı. Gülümsedim. Gün boyunca ilk kez dudaklarım gerçek bir gülümsemeyle ara-

lanmıştı. Baronu kendime çekerek, duvara yaslandım. Böylelikle onu öldürdüğümde vücudunun tüm ağırlığını taşımam gerekmecekti.

Ama kolumda sakladığım bıçağı dışarı çıkarmaktan daha fazlasını yapamadan, soluksuz kaldığını fark ettim. Yüzünden şaşkın, neredeyse kırgın bir ifade geçmişti.

“Ne oldu? Sorun ne?” diye mırıldandım, havayı bozmamaya çalışarak.

Yanıt vermek yerine, sanki ağrı oradaymış gibi göğsüne uzandı. Ve dudaklarında kan belirdi. Yüce Mortain! Bir tür kriz mi geçiriyordu?

İdam edildikten sonra darağacına asılı ipi kesilmiş bir adam gibi yere yıkıldı. Bütün ağırlığı üzerimde olduğundan neredeyse devriliyordum. Büyük, karanlık bir şey yükseldi içinden.

Birilerini öldürürken en nefret ettiğim şey, vücudunu terk ederken ruhuma dokunan kurbanın ruhunun benimle zorla kurduğu bu yakın ilişkiydi. Bu, ilk öpüşmem gibi şaşkınlık verici ve hiç istemediğim bir şeydi. Kendimi toparlayarak, ardı ardına gelen görüntülerin beni yıkayıp geçmesine izin verdim: D’Albret’in, baronun omzuna attığı kalın kolu ve ona, sahte bir güven vermeye çalışması. Julliers ya da Vienne’i değil de, onu seçmiş olmamdan kaynaklanan kendini beğenmişlik hissi. Ve her şeyin en derininde, d’Albret’in ona iyi bir koca olacağına dair temelsiz teminatların altına gömülü, genç düşese ihanet etmiş olmasından kaynaklanan vicdan azabı.

Birdenbire, baronun cansız vücudu yana devrilirken, elinde halen kan damlamakta olan kılıcıyla, uzun boylu, karanlık bir figürle karşı karşıya kaldım.

“Julian!” diye fısıldadım, tüm benliğimle şok olmuş bir halde.

İleri doğru çıktı. Ağzı sert bir çizgi oluşturacak şekilde sim-

sıkı kapanmış; yüzü gölgede kalmıştı. “Yoksa unuttun mu kardeşim? Sen *benimsin*.”

Söyledikleri ürpermeme neden oldu. Kollarımı göğsümde kavuşturup, ellerimin titremesini engellemek için dirseklerimi kavradım.

“Yalnızca benim,” dedi, sevgilisine iltifat eden bir âşığın fısıldayışı gibi, yumuşak bir sesle. “Kimse salyalar akan ağzını ya da tacizci ellerini sana süremez.” Yerdeki cesede bakıp, çizmesiyle dürttü. “Bu korkak yaratık ise kesinlikle bunu yapamaz.”

Akşam yemeğinde bana bakarken yüzünde oluşan ifadeyi şimdi anlıyordum. Bu bir intikam sözüydü.

Hızlı ve kolay bir şekilde oynamam gereken role büründüm. Aslında, bunda bir simyacı kadar maharetliydim; yalnızca, kurşunu altına dönüştürmek yerine, korkumu gözüpeklığe çeviriyordum ve bu elbette çok daha çarpıcı bir numaraydı. Ona bakarken yüzümdeki gülümseme kızgınlık taşıyordu; tam etki sağlamak için saçlarımı savurdum. “Sandığın bu muydu Julian? Acaba iddia ettiğin kadar tanıyor musun beni?”

İçinde birikmiş hiddet biraz da olsa soğumuştur. “O halde neden buradasın?”

Duymamış mıydı yani? Başımı eğdim. “Mathurin’in, Fransızlar tarafından satın alınarak, kendisine ihanet etmeyi planlayıp planlamadığını anlamak için babamız baron üzerinde baştan çıkarıcı meziyetlerimi kullanmamı istemişti.”

Çenesindeki bir kasın gerildiğini fark ettim. “Sen de bunu sonuna dek götürecektin miydi?”

Yanıt olarak, elimde tuttuğum bıçağı havaya kaldırdım.

Gerçeği en derinlerden çekip çıkarabilirmiş gibi, gözleri gözlerime kilitlenmişti. “Gerçekten mi?”

İçtenlikle kahkaha attım. Elimde değildi. “Yani bu pörsümüş, şişko kazla oynamak isteyebileceğimi mi düşündün? Julian,

biraz inancın olsun. Bana değilse de, zevkime.”

Kılıcını yere düşürdü, cesedin üzerinden geçti ve omuzlarını kavradı. Beni etrafımda döndürüp duvara dayadığında kalbim kamurgalarımın çarpacak kadar sert atıyordu. Sokularak, “Yemin eder misin?” dedi.

Kalbim çok hızlanmıştı; Julian bu korkunun kokusunu kesinlikle almamalıydı. Korkumu, öfkemin ateşini canlandırmak için kullanarak, onu sert bir şekilde ittim. “Bir aptal gibi davranıyorsun. Tanrı ve dokuz Aziz’i üzerine yemin ederim. Tamam mı? Şimdi bırak beni; canımı yakıyorsun.”

Ruh hali cıva gibi değişmişti. Boştaki elimi tutarak ağzına götürdü. “Senden asla kuşkulanamamalıydım.” Sıcak nefesi benimdeydi; elimi çevirerek, ağzını bileğime dayadı.

“Hayır, kuşkulanamamalıydın.” Elimi bırakmasıyla rahatlamıştım. Yeniden elimi tutmaması için, saçlarımı düzeltmeye giriştim. “Bunu babamıza nasıl açıklayacağım peki?”

Julian’ın bakışları Mathurin’in cesedine kaydı. “Babamın şüphelendiği gibi, suçlu olduğunu ve senin onu suçüstü yakaladığını söyleyebiliriz. Düşese bir başka mesaj ulaştırmaması için, onu öldürmekten başka çarenin olmadığını.”

“Başka bir mesaj mı?”

Julian’ın gözlerinde anlaşılmaz bir bakış vardı. “Elbette. Başarısızlıkla sonuçlanan tuzağımızın haberini düşese ulaştırmanın o olduğunu öğrendikten sonra.”

İstemedenden de olsa, Julian’ın bu şüpheli durumu bizim yararımıza kullanmayı akıl edebilmesini takdir etmiştim. Yani benim yararına. Bir kez daha, beni d’Albret’in gazabından koruyacak bir yol bulmuştu. Ama artık Julian’ın, düşesi tuzak konusunda uyaran kişinin ben olduğumdan şüphelendiğini düşünmem gerektiğinden, yeni bir tehlike söz konusuydu benim için.

“Cesetle ben ilgilenirim,” diye ekledi.

Tek kaşımı kaldırıp burnumu çektim. “Kardeşine karşı inançsızlığını düşünecek olursak, en azından bu kadarını borçlusun bana.”

Ellerimi tuttu. “Bir öpücük,” dedi. “Bana kızgın olmadığını kanıtlaman için.”

Bunu reddetmeyi düşündüm ama ben bir korkaktım ve en tehlikeli sırlarımı biliyor olabileceğinden, ona karşı koymaya cesaret edemedim. Üzerime eğilip ağzını ağzıma dayadığında, damarlarımdaki kan dehşetle akıyordu. Mathurin’in ruhunun vücudunu terk etmesi gibi, zihnimin vücudumdan uzaklaşmasına izin verdim. Julian’ın bana dokunmasına dayanmamın tek yolu buydu.

O benim kardeşim değil, o benim kardeşim değil.

Mortain’e yönelik zedelenmiş inancıma deliller gibi tutunmaya çalışmanın bir diğer nedeni de buydu. Gerçekten de Mortain babamsa, Julian’la kan bağımız yok demektir.

Pisliği temizlemek için kalan Julian, beni odama gönderdi. Kaskatı bir vücutla, bir kukla gibi yürürken, akşam yemeğinde yediğimiz balık kadar içi boşaltılmış bir haldeydim.

Nihayet odama ulaştığımda, gece için ateşi yakan mutfak hizmetçisi dışında içeride kimse yoktu. Beni gördüğü anda, bir bakışımıyla kurbağaya dönüşmekten ya da benimle aynı havayı soluduğu için ona saldırmamdan korkmuş gibi, aceleyle odayı terk etti.

Babamın hizmetçileri çok daha manasız nedenlerden cezalandırılırdı.

Kız odadan çıkar çıkmaz parlak sarı alevlerin başına giderek, sıcaklığa cesaret edebildiğim kadar yakın durdum. Ellerim titriyor, kemiklerim zangırdıyor, benliğimin her parçası kaçmam için çılgınlık atıyordu. Vücudunu terk ederken

Mathurin'in ruhunun telaşını düşündüm. Bu şekilde kendimden çıkmayı öylesine derin ve bıçak gibi keskin bir özlemle istiyordum ki. Surların tepesinde dikildiğim esnada, rüzgâr beni uzaklara, çok uzaklara taşıyacağını fısıldarken duyumsadığım sarhoş edici özgürlük hissini hatırladım. Dünyevi bedenlerinden ayrıldıklarında ruhların hissettiği bu muydu?

O anda Tephane geldi; koca, sakar ayaklarını yerde sürürmesinden anlamıştım bunu. Telaşla reveransını yaptıktan sonra, hızlı adımlarla yanıma koştu. "Leydim! Sizi yalnız bıraktığım için çok üzgünüm. Sanmıştım ki..." Elini hiç de zarif olmayan bir şekilde salladı.

Onu azarlayamayacak kadar bitkin ve kederliydim. "Bir daha olmasın," dedim yorgun bir sesle.

Endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Evet, leydim," dedi. "Rahatsız mısınız?"

"Hayır, yalnızca yorgunum."

"Ama titriyorsunuz! Size hemen içmeniz için sıcak bir şey getireyim."

Bu şekilde üzerime titremesine müsaade ettim. Elime bir kadeh tutuşturduktan sonra, yatak örtüsünü açarak çarşafı ısıtmaya girişti.

Tephane odada sessizce dolanırken, şöminenin başında şarabımı yudumlayarak titremenin geçmesini bekledim. Banyo yapmak için delicesine bir istek duysam da, bunun için saat çok geçti ve böyle bir şey gece gece çok fazla dikkat çekme neden olurdu. Ama Mathurin'in kanına bulanıp, Julian'la öpüştükten sonra, kendimi dayanılmayacak ölçüde kirlenmiş hissediyordum.

"Leydim?"

Başımı kaldırıp baktığımda, Tephane'nin geceliğini tuttuğunu gördüm. "Soyunmanıza yardım edebilir miyim?"

“Lütfedersen.”

Kıyafetlerimi çıkarmama yardım ederken elleri çok nazikti. Jamette’in aksine, sessiz kalmayı biliyordu ve benim için Tephane’nin bu sessiz refakati teskin ediciydi. Tephane elbisemi kenara koyarken, şarap kadehimi elime alıp, mücevhherlerle süslü küçük kutumun başına giderek kapağını açtım. Kadehi yere koyup, kutudan küçük, kristal bir şişe çıkardım. Bu, manastırdan ayrılırken Rahibe Serafina’nın veda armağanı olarak verdiği uyku iksiriydi. Bunu sözcüklere dökmemiş olsa da, Rahibe Serafina’nın, beni bu kadar erken dışarı gönderen başrahibenin kararından hiç memnun olmadığını anlamıştım ve uyumam gerektiğinde bunun bana yardımcı olacağını düşünmüş olmalıydı.

Kısacık bir an için, şişedeki iksirin tamamını şarabıma boşaltmayı düşündüm. İksirin tamamını içtiğim takdirde bir daha asla uyanmazdım. Derin bir uykuya dalıp bir daha d’Albret, başrahibe ya da Julian’la uğraşmak zorunda kalmamak düşüncesi sirenin çağrısı gibi baştan çıkarıcıydı.

Peki ama Ölüm beni bir kez daha reddederse? O zaman, iyileşmek için diğerlerinin merhametine kalmış olarak, zayıf ve savunmasız bir halde yatağa mahkum olurdum. Aklımdan geçenler içinde en korkuncu buydu.

Hem, şu şövalye gerçekten hayattaysa? Ben ölürsem ona ne olurdu? Şarabıma iksirden iki damla ekledikten sonra, şişeyi kutuya geri koyup kapağını kilitledim.

Daha da önemlisi, ben ölürsem, d’Albret’i kim öldürecekti? Üzerinde işaret taşısın ya da taşımasın, o gebermek zorundaydı.

Yatağı ısıtan Tephane saçlarımı açmak için yanıma geldi. Ne denli sakar ve beceriksiz olduğu düşünüldüğünde, şaşırtıcı ölçüde hafif dokunuşlarla saçlarımı taramaya koyuldu. Kor-

kuyla gerilmiş vücudumun bir parça sakinleşmesi için gözlerimi kapatıp kendimi nazik dokunuşlarına bıraktım. Bana bu şekilde itina göstermesi, aklıma Ismae ve Annith'le, sırayla birbirimizin saçlarını taradığımız manastır günlerini getirdi. Yuce Mortain, onları o kadar özlemiştim ki...

Birdenbire, arkama döndüm. "Bu gece burada uyuyacaksınız," dedim, Tephane'ye.

Elleri durmuştu. Şaşkınlık içinde bana baktı. "Leydim?"

Ona, kendisine ihtiyacımın olduğunu, benimle kalmasına ihtiyacımın olduğunu söyleyemedim. Bu yüzden, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedim yalnızca. "Gece birinin başımda olması gerekebilir."

Donakalmıştı ama aynı zamanda memnun da olmuştu. Ahmak kız bunun, bir korkağın çaresizliği değil de büyük bir onur olduğunu sanıyordu. Ben de bu düşüncesini düzeltmeye kalkmadım.

Aynı gece, Julian gelip kapımı tırmalamaya başladığında, Tephane kimin geldiğini görmek için kalkıp kapıya gitti. Rahibe Serafina'nın iksiri yüzünden sersem gibi olduğumdan Tephane'nin ne dediğini duyamadım ama varlığı bile Julian'ı uzaklaştırmak için yeterliydi. Tephane yatağa dönerek yorganın altına girdi. "Kardeşiniz nasıl olduğunuzu merak etmiş. Akşam yemeğinde başınızın ağrıdığını söyledi; geçip geçmediğini öğrenmek istemiş."

"Geçti," dedikten sonra, yatağın en sıcak yeri Tephane'nin olsun diye kenara kaydım. Hiç değilse, canavarları uzaklaştırdığı için bu kadarını hak ediyordu.

Sabah uyandığımda ilk düşüncem, başrahibenin özgürlüğüne kavuşturmamı istediği şövalye oldu. Atından yere düşürüldüğünde mağlubiyetin neden olduğu ıstırap dolu haykırışı rüyalarımın girmişti.

Manastırdayken bile kudretli Waroch Canavarını ve dükün yanında yer almaları için halkı –hem soyluları hem de köylüler– nasıl bir araya getirdiğini duymuştuk. Bu sayede girdiğimiz son üç savaşı kazandığımız anlatılıyordu.

Tephanie'nin hafif sabah horultusunu dinlerken, şövalyenin neden bu kadar aklıma takılmış olduğunu düşündüm. Muaz-
zam bir güç dengesizliğine rağmen yiğitçe savaştığı için miydi? Ya da genç düşese bağımlı mıydı? Yoksa yalnızca ölmeden önce gözlerinin içine baktığımdan mıydı?

Ölmüş müydü ki? Onun yere düştüğünü kendi gözlerimle... ah, Julian tam o anda gelmişti. Şövalyenin cansız bedenini görmüş değildim. Ve savaş hırsının⁴ sancısıyla kıvranan adamlar-

4 Battle Fever: Savaşlarda, belli bir noktadan sonra üst düzeydeki savaşçıların hissettiği rivayet edilen korkusuzluk ve yenilmezlik hissi. Savaş hırsına kapılan bir savaşçının yaralarını, karşısındaki düşmanlara göre güç dengesizliğini ya da ölüm tehlikesini gözardı ederek insanüstü bir gayretle dövüştüğü söylenir. (ç.n.)

rın çok fazla yara alsalar da hayatta kaldıkları söylenirdi.

Gece yatağa girerken başrahıbenin mesajını görmezden gelmeye yemin etmiştim. Ama şimdi, aklımda d'Albret'in zindanlarında çürüyen –hatta daha kötü durumda olan– o soylu şövalyeden başka hiçbir şey yoktu.

Buz gibi ayaklarımdan birini Tephane'ye dokundurmamla, nihayet uyandı. Koca sümüklüböcek. Kendini toparlamak için iki kere gözlerini kırptıktan sonra, nerede ve kiminle olduğunu hatırladı. “Leydım! Affet. Uyuyakalmışım.”

“Horladığını biliyor muydun?” dedim, yanaklarına yayılmış parlak kırmızılıkla eğlenerek.

Bakışlarını kaçırdı. “Üzgünüm. Beni yataktan itip atmalı ya da bir şekilde uyandırmalıydınız.”

“Beni rahatsız ettiğini söylemedim. Dediğim yalnızca, horladığın.”

Buna ne diyeceğini bilemediğinden, yataktan dışarı fırladı, reveransını yaptı ve sabahlığımı getirmek için telaşla koştu.

Tephane sabahlığımı giymeme yardımcı olurken, bir akarsu gibi çağlayan Jamette içeri daldı. “Baron Vienne ve Julliers bu sabah odalarında ölü bulunmuşlar...” Üzerimizde iç çamaşırlarımız dışında hiçbir şey olmaksızın yan yana durduğumuzu fark ettiğinde sustu.

Gözlerini kırptırdı. Açtığı ağzını, söyleyecek bir şey bulmadığından geri kapadı. Jamette gerçekten sinirlerimi bozduğundan, uzanarak parmağını Tephane'nin çenesinin altına koydum ve başını nazikçe bana doğru çevirdim. “Teşekkürler Tephane,” dedim. “Her şey için.” Tephane'nin yanakları kan kırmızısı olmuştu. Bunu gördüğümde neredeyse kahkahalarla gülecek ve itinalı bir şekilde yarattığım bu havayı dağıtacağım.

Zavallı Jamette şaşırması mı yoksa kıskanması mı gerektiğine karar veremiyormuş gibiydi. “Pekâlâ. Dün gece odalarını

ziyaret ettiğin bu baronlar da kimmiş?” diye sordum, halsiz, isteksiz bir sesle.

“Ben değil,” dedi hemen. “Uykularında vebadan öldüklerini hizmetçiler bildirmiş.”

“Su getirir misin? Yıkanmak istiyorum,” dedim, uyku mahmurluğuyla esneyerek.

“Biz de yakalanır mıyız?” diye sordu Tephane. “Yani vebaya?”

Jamette’in Tephane’ye attığı bakış öylesine zehir yüklüydü ki, Tephane’nin olduğu yere çöküp kalmamasına şaşırdım. Ama gerçekten utanmış görünen Tephane. üstünü giymek için telaşlı adımlarla tuvaletin mahremiyetine koştu.

Asabi hali dikkatini dağıttığından, Jamette banyom için getirdiği suyu etrafa saçıyordu. “Elindeki işe dikkatini ver,” diye ikaz ettim onu. “Yoksa yerleri o keskin dilinle temizletmek zorunda kalacağım.”

Gözlerimiz buluştuğunda, bana haykırma isteğiyle yanıp tutuştuğu bütün hakaretleri ve suçlamaları yüzünde görmekte zorlanmadım. Ama aklıdakileri söylemek yerine mırıldanmakla yetindi. “Hiç değilse artık ona ilgi gösteren birkaç adamı neden görmezden geldiğini anlıyorum.”

Parmağımı Jamette’in kolunda gezdirdim. “Sakın kıskandığını söyleme bana, küçüğüm?” Jamette’i gıcık etmenin yepyeni bir yolunu bulmuş olduğumdan, beni saatlerce eğlendirecek bir şeydi bu.

Kolunu çekti. “Elbette hayır!” Arkasına dönerek elbise dolabına yöneldi. “Bugün hangi elbisenizi istiyorsunuz?”

“Siyah içetekliği olan koyu gri sateni.”

Giyinmeme yardımcı oldu. Ama hareketleri çok sertti ve bana mümkün olduğunca az dokunduğunu fark ettim. Korsemle ilgilenirken bağları öylesine sert çekmişti ki neredeyse kaburgalarımı çatlatacaktı.

İrkilerek, elini yakaladım. “Dikkatli ol. Görevin benimle ilgilenmek, vücuduma zarar vermek değil.”

Öfkeli gözlerini üzerime diktiğinde, bu öfkenin damarlarında akışını hissedebiliyordum. Tephaneie odaya dönmek için tam da bu anı seçti. Kemerini taktıktan sonra, ona verdiğim küçük bıçağı kemerin içine sıkıştırdı.

“Bu kadarı yeter,” dedim. “Bu sabah aklımda çok daha eğlenceli bir şey var.” D’Albret ve garnizonunun büyük kısmı, Mareşal Rieux’un topraklarını Fransızlardan geri almak için Ancenis’e gitmeyi planlıyordu. Yani bugün sırları ortaya çıkarmak için mükemmel bir gündü. “Hayalet seslerinin nereden geldiğini söylemişsiniz? Gidip bu sesleri kendi kulaklarımla duymak istiyorum.”

Hayaletler ses çıkarmasa da, tutsaklar çıkarırdı.

Söylentilere göre hayaletler eski kuleyi mesken bellemişti. Burası tam da surlardan çarpışmayı izlediğim yerdi. Kalenin ikametgâh alanlarından ve yoğun trafiğin olduğu kesimlerden uzakta kaldığından, burası aynı zamanda bir tutsağı kapatmak için de en mantıklı yerdi.

Hayaletlerle karşı karşıya kalmak istemediklerinden, ikisi de beni kulenin hemen yanındaki şapelde beklemeye karar verdi. Ben dönene dek onlar da gece ölen baronlar için dua edeceklerdi. Gizli işlerimi onların meraklı gözlerinden uzakta yapabileceğimden, bu durum benim işime gelmişti.

Eski kule neredeyse iki asır önce inşa edilmişti. Taşlar zamanla kabarmıştı; çatısının da tamirattan geçirilmesi gerekiyordu. Kulenin ağır ahşap kapısını yokladığımda, kilitli olduğunu gördüm.

En son buraya geldiğimde kapı kilitli olmadığından, heyecandan kalbimin hızlandığını hissettim.

Kapıya nöbetçi dikilmemişti. Ben de kalın duvarlardaki okçu deliklerinin birinden içeri bakmaya çalıştım. Kuleyi gerçekten de hayaletler basmıştı; pencereden dışarı sızan ürpertici varlıklarını hissedebiliyordum. Ama hayaletlerden tangirtılar gelmezdi. Hayaletlerden hiç ses gelmezdi.

Omzumun üzerinden avluya baktım. Kapının kilidini kurcalamaya cesaret edemeyeceğim kadar hizmetçi ve asker dolaıyordu etrafta.

Hayaletlerin yaydığı soğukluğu gözardı ederek, içeriden bir kalp atışı duymak için olduğum yerde sessizce bekledim. Ama kendimi ne kadar zorlasam da, bu türden şeyleri saptama gücüm üç metre kalınlığında taş duvarları aşabilecek düzeyde değildi. Kulenin dışından dolanan merdiveni tırmanarak, biraz daha yukarıda, ayak parmaklarımin üzerinde yükselip bir başka okçu deliğinden içeri bakmaya çalıştım.

İçeri süzölen zayıf ışık demeti kulenin karanlığına etki etmiyordu. Kimseyi göremedim. Ne muhafız, ne tutsak, ne de bir hayat belirtisi.

Ama... Dünyanın bağırsaklarından yükselmiş gibi gelen belli belirsiz sesi, bir inleme takip etti. Belki bir fısıltıydı bu. Belki de rüzgârın sesiydi. Ama elimde başka bir ipucu olmadığından, bunun bir inleme olduğunu kabul ettim. Ve tutunmak için ne denli zayıf bir işaret olsa da, beni cesaretlendirmişti. Karanlığın beni saklayabileceğı gecede, kilidi açmak ya da anahtarını çalmak için bir yol bulmam gerekiyordu. Manastırın verdiği bu görev halen imkânsızdı. Ama bir süre daha hiçbir şey yapmadan oturup, gelmeyen emirleri beklemeye devam edecek olursam aklımlı oynatacağıma şüphe yoktu. Bir kez daha. Hem, birilerini öldürmek ya da fahişe rolü kesmek dışındada da bir şeyler yapabileceğimi düşünmek istiyordum.

Kızları almak için şapele döndüğümde, nefin önünde diz çökmüş olan Tephane'nin yalnız olduğunu gördüm. Şapelin ön tarafındaki çarmıhın altında, her birinde dokuz kadim azizin birer tasvirinin olduğu dokuz oyuk yer alıyordu. Aziz Mortain; Dea Matrona ve kızları Amourna ve Arduinna; Aziz Mer; Aziz Camulos; Aziz Cissonius; ve benim en sevdiklerimden biri olan, hataların koruyucu azizi Saloniüs.

Mortain'e adakta bulunup bulunmamam gerektiğini düşündüm. İnancımın zayıfladığından şüphelenir miydi? Hiç varolmadığı gibi dehşet verici bir fikrin yanında, bir adakta bulunmak az da olsa içimi rahatlatabilirdi. Tamam da ona ne için dua edecektim?

Kurtuluş. Bunun için dua edecektim.

Aziz Mortain, lütfen çıkış bulamadığım bu karanlık kabustan kurtar beni.

Duamı bir homurtuyla tamamladım. Çıkardığım ses zavallı Tephane'nin irkilmesine neden olmuştu. Neredeyse altı uzun aydır aynı duayı ediyordum ve elde ettiğim şey ortadaydı. Hayır. Gerçek, Mortain'in beni terk etmiş olmasıydı. Ya beni terk etmişti ya da hiç varolmamıştı.

Ama durum buysa, d'Albret benim gerçek babam demekti. Mortain'in beni terk etmiş olması daha rahatlatıcı bir düşünceydi.

Kaledeki bütün erkekler Ancenis'te Fransızların peşinde olduğundan, d'Albret hanesinin leydileri için akşam yemeği büyük salon yerine kış salonunda verildi. Burası daha küçük ve daha samimi havası olan bir yerdi. Ve çok daha sıcak.

Kalenin hanımı rolünden fazlasıyla gurur duyduğu belli olan Madam Dinan, masanın başında dikilmiş herkesin gelmesini bekliyordu. Neredeyse geç kalmış olmam, Dinan'ın bunu katiyen tasvip etmediğini gösteren bir kaş çatışıyla bana bakmasına neden olsa da, bununla ilgilenmedim. Bakışlarım, belindeki kalın anahtarlığa takıldı.

D'Albret'in anahtarları.

Dinan dikkatimi neye verdiğimi fark etmeden bakışlarımı başka bir tarafa çevirdim ve akşam yemeğini diğer leydilerle dedikodu yaparak geçirdim. Ama yemek boyunca aklım bu anahtarlara ve d'Albret dönmeden kuleyi aramanın benim için çok daha kolay olacağına takılıp kaldı.

Herkesin yataklarına girmesi için tam bir saat bekledim. Bu esnada, manastırdan yanımda getirdiğim az sayıdaki şeyi sakladığım mücevherlerle süslü kutumu açtım. Rahibe Serafi-

na yanımda, tamamı incelikle gizlenmiş yeterli miktarda zehir olmasını istemişti. Kristalden küçük bir şişenin içinde, bütün kadınların gözlerine parlaklık kazandırmak için kullandığı güzelavrat otuna benzeyen ama çok daha etkili bir şey duruyordu. Arsenik tozuyla dolu küçük, altın bir kutu ve bir kavanoz dolusu yanık merhemi gibi görünen Aziz Arduinna'nın kışkacı vardı. Ayrıca, her biri intikam denilen zehirle dolu bir düzine beyaz inciyle süslenmiş, altından bir saç filem de vardı.

Kutudan, Rahibe Serafina'nın gece fısıltısı dediği beyaz tozun olduğu katlanmış kâğıdı çıkardım. Bundan bir paket koca bir adamı öldürmeye yeterdi. Yarı da bir kadını haklardı. Madam Dinan'ın geceyi derin uykuda geçirmesi içinse yalnızca bir tutam kafi gelirdi.

Küçük kâğıt paketi el bileğimdeki bıçak kınının içine soktuktan sonra, manastırın benim için özel yaptırdığı çizimleri aldım. En yumuşak deriden yapılmış bu çizimler bir gölge gibi sessiz hareket etmemi sağlıyordu. Odamın güvenli ortamından ayrılarak, Madam Dinan'ın odasına yöneldim.

Bir keresinde, on yaşımıdayken, d'Albret, bir geyiği alt edemediği için en sevdiği av köpeğine öylesine sinirlenmişti ki, hayvanı av için kullandığı yayla vurmuştu. Kısa bir an için acıyla havlayan sadık hayvan kendini d'Albret'e doğru sürüklemeye başlamıştı. D'Albert'in oku kış tarafına saplanmış olan hayvan, yumuşak bir sesle inleyerek, af için yalvarıyordu. D'Albret sonunda merhamet gösterip, hayvanın acısına son vermek için boğruüne ikinci bir ok saplamıştı.

Tiksintiyle, o av köpeğinden farkımın olmadığını fark ettim. Manastır beni ağır yaralamış olmasına rağmen, ben de hâlâ azimle rahibelerin buyruklarını yerine getirmeye devam ediyordum. Hayır, dedim kendime. Bunu manastır değil, şövalye için yapıyordum. Karşısına onca asker dikilmişken, tek

başına olan o adamın sadakati ve kararlılığı hayatımda gördüğüm en asil şeydi. Eğer hayattaysa, d'Albret'in zindanından çok daha iyi bir kaderi hakediyordu.

Dinan'ın odasına ulaştığımda, durup kulağımı kapıya dayadım. Tek bir kişinin kalp atışlarını duymak içimi rahatlatmıştı.

Menteşeler iyi yağlanmış olduğundan, kapıyı açarken ses çıkarmadılar. İçeri girdiğimde, yerde emekleyerek yatağa ulaştım ve dikkatli bir şekilde karyolanın etrafına çekilmiş kalın kadife perdeyi araladım. Madam Dinan'ın uyanmadığından emin olduğumda, katlanmış kâğıdı sakladığım yerden çıkardım ve bir tutam gece fısıltısını sessizce yüzüne üfledim. Ölümcül tozu içime çekmemek için hızlı bir şekilde hareket ederek, yatağın perdelerini geri kapadım.

Durup, zehrin tesir göstermesini beklemekten başka yapacak bir şey olmadığından, sonraki birkaç dakika çok yavaş geçti. Sonunda nefesleri derinleşti. Hafifçe horlamaya başladığında, tozun tesir gösterdiğini anladım.

Bir sonraki adımım, odaya aramamı yapmama yetecek kadar ayışığı girmesi için pencereye gidip perdeleri aralamak oldu. Neyse ki, d'Albret'in anahtarları saklanmış değildi. Anahtarlar yatağın yanındaki küçük oyma masanın üzerinde, açıktaydı. Halkanın tamamını almak daha hızlı olurdu ama kulede neyle karşılaşacağımı da, işimin ne kadar süreceğini de kestiremiyordum. Dinan'ın ben dönmeden uyanabilecek olması nedeniyle, en akıllıcası yalnızca ihtiyacım olan anahtarı almaktı.

Ses çıkarmamaları için anahtarları avcuma bastırıp, kulenin olabilecek anahtarı seçmeye çalıştım. Neredeyse anahtarların tamamı, sarayın kendisi gibi, parlak ve yeniydi. Ama eski, demirden yapılmış bir anahtar da vardı aralarında. Diğerlerinden daha büyük olan bu anahtar, ayışığında kurumuş kan gibi görünen bir pas katmanıyla kaplanmıştı. Aradığım şeyi bul-

duğuma emin bir halde, anahtarı halkadan çıkarıp, diğerlerini geri masanın üzerine bıraktım. Pencereye dönüp perdeleri kapattığımda yeniden zifiri karanlık olan odadan çıktım.

Neredeyse nefesimi tutarak, koridorlarda sessizce ilerledim ve merdivenlerden giriş katına indim. Avluya açılan kapıya ulaşana dek içim rahat etmedi. Kapıya ulaştığımda bile, düzenli aralıklarla devriye gezen muhafızlar olup olmadığını uzun, kıymetli dakikalar boyunca beklemeye kendimi zorladım. Ancak bundan sonra dışarı adımımı attım.

Sessizlik, koyu bir şarabın kadehi doldurması gibi avluyu doldurmuştu. Saray duvarlarının beyaz taşları ayışığında ürpertici bir parıltı taşıyordu. İleri atılıp büyük merdivenlerin kenarından ilerlerken, kapkara kıyafetlerimle beni olduğu gibi ortaya çıkaran bütün bu beyazlığa sessiz küfürler ediyordum. Kanım damarlarımda çalkalanırken, vücudumdaki her bir kas gerilmişti. Temkinli olmam gerekiyordu.

Ama sonunda korkacak bir şey olmadığını anladım. Neredeyse kaledeki askerlerin tamamı d'Albret'le birlikte Ancenis'e gitmişti ve katledilen arkadaşlarının ardından bütün hizmetçiler tam anlamıyla dehşete düşmüş olduğundan, muhafız ya da nöbetçi dikmeye çok gerek yoktu.

Kulenin kapısına ulaştığımda, göremediğim bazı yarasaaların yuvasını rahatsız etmişim gibi soğuk, karanlık bir çırpınıs hissi duyumsadım. Ama bu çırpınışlar yarasalar gibi canlı yaratıklar için çok soğuk, baykuşlar içinse çok sessizdi. Bu soğuk içime işliyor ve elimin öylesine şiddetle titremesine neden oluyordu ki ancak üç denemenin ardından anahtarı kilide sokmayı başarabildim.

Yılların yorgunluğu ve pas yüzünden gıcırdaması gereken kapı menteşeleri pervane böceklerinin kanatları kadar sessizdi. İçeri süzülüp kapıyı arkamdan kapattım.

Okçu deliğinden içeri süzülen ayışığının belli belirsiz parıltısında, karanlık gölgeler çırpınarak havada süzülüyordu. Yanımda toplanmaya başlamamış olanların aşağı doğru sürüklendiklerini fark ettim. Demek ki, benden önce sıcaklığı ve rahatlığıyla hayaletleri kendine çeken hayat aşağıda bir yerlerdeydi.

Daracık bir daire çizerek alçalan basamaklarda bana kılavuzluk etmesi için ellerimi duvara dayadım. Düşüp boynumu kırmak istemiyordum. Kulenin bu kısmında taşlar daha pürüzlü ve yakınlardaki akarsu nedeniyle nemliydi. Basamaklar yıllar içinde parçalanıp ufalanmaya başlamıştı.

Basamakların sonunda başka bir kilitli kapıyla karşılaştım. *Merde!* Halkadaki bütün anahtarları yanımda getirmeliydim! Ama denediğimde, elimdeki anahtarın bu ikinci kapının kilidine de uydunu gördüm. Anahtarı çevirip kapıyı yavaşça açarken dişlerimin hafifçe zangırdadığını fark ettiğimde, buna neden olanın hissettiğim korku değil de kulenin soğuk havası olduğunu düşünmek istedim.

Bana ilk ulaşan içeriğinin kokusu oldu. Bu, küf, pas, kurumuş kan ve insan dışkısının karışımı olan berbat bir kokuydu. Kendimi en kötüsü için hazırlasam da, yalnızca bir antrede olduğumu anladım. Antrenin karşı tarafında, dar demir parmaklıklarla örtülü yüksek penceresiyle bir başka kapı vardı. Pencerenin içinde belli belirsiz bir ışık titreyordu. Peşime takılmış hayaletler kadar sessiz bir şekilde, dar antreyi katettim.

Üçüncü kapıya ulaştığımda, parmaklıkların arasından görülmemek için duvara yaslandım. Bir müddet olduğum yerde beklememe rağmen kimse görünmedi.

Yavaşça, kalbim kaburgalarımın vururken, parmaklıklara yaklaşarak içeri baktım.

Tek bir meşalenin zayıf bir ışık yaydığı karanlık odanın taş

duvarlarında, zıplayıp titreşen gölgeler görölüyordu. İçeride birisi dolanıyor ve kendi kendine tuhaf, biçimsiz sesler çıkarıyordu. Aslında, peri masallarındaki minik bir cüce gibi gelmişti ama bir an sonra, içerideki kişinin yalnızca kamburunu çıkar-
mış, kendine kendine homurdanan bir adam olduğunu anladım. İlk başta, onun kıkırdayarak dans ettiğini düşünsem de, bir ayağının aksadığını ve zindanın içinde bu şekilde ayağını sürüyerek dolandığını fark etmem uzun sürmedi. Kıkırdama sandığım şeyse adamın bir şey çiğniyor oluşuydu. Adam bayat bir ekmek parçasını kemiriyordu. Tiksinmiş bir halde, gözlerimi adamın üzerinden alarak odanın kalan kısmını inceledim. Bir çanak, bir lazımlık ve bir de uyumak ve oturmak için tah-tadan bir çıkıntı. Ve karşı duvarda lanet olası bir kapı daha.

Geriye çekilip bir kez daha duvara yaslandım. Şövalyeyi burada tutan yalnızca bu kadar mıydı? En azından ikisi aynı anahtarla açılan dört kilitli kapı ve bir ayağı çukurda ihtiyarın teki miydi yani? *Tutsak halen hayatta mıydı?* Bunu düşünürken, sorduğum sorunun aptallığını fark ederek kaşlarımı çattım. Bir cesedin başına muhafız –içerideki şu hilkat garibesi ihtiyarı bile– dikmeyeceklerinden, tabii ki hayattaydı.

Bunu, şövalyenin öldüğünü kimsenin anlamaması için düşünmüşlerse iş değişirdi elbette.

Nefesimi tutup, kilitli odanın içinde ne olduğunu hissetmeye çalıştım. Kamburu çıkmış ihtiyarın kalp atışları güçlü ve düzenliydi. Ama kilitli kapının arkasından, daha zayıf ve yavaş olsa da, ikinci bir kalp atışı duyuluyordu. Şövalye hayattaydı. En azından şimdilik.

Zihnimin zihnine ulaşmaya çalıştığını hissetmiş gibi, tutsak inledi. İhtiyar muhafız ayaklarını sürüyerek tutsağın kapısına yaklaştı ve parmaklıkları pencereden bakarak gırtlaktan gelen boğuk sesler çıkardı. Tutsağın daha yüksek sesle inleme-

sini, ağır zincirlerin şakırdaması izledi. Kelepçelenmiş olduğu anlaşılıyordu. Belli ki, hayaletlere dair söylentilerin kaynağı da zincirlerinden çıkan seslerdi.

Bir müddet daha durup içeriyi izleyerek, muhafızın gündelik düzenini anlamaya çalıştım. Ne zaman uyuduğunu, uykusunun ne kadar derin olduğunu ve buradan hiç ayrılıp ayrılmadığını anlamak istiyordum. Ama ihtiyarın bir yere git-tiği yoktu. Odanın karşı köşesindeki lazımlığın içine işiyordu. Doğu duvarının önünde küçük bir erzak yığınıyla küçük bir bira fıçısı vardı. Arada bir tutsağa homurdanmak için durak-sıyordu ama bunu onu cesaretlendirmek mi yoksa azarlamak için mi yaptığını anlayamıyordum. Orada cesaret edebildiğim kadar uzun kaldıktan sonra, kapıdan uzaklaştım. Temkinsiz davranmanın, bir taşa çarpmamın ya da ayağımı sürümenin bana bir faydası olmazdı. Merdiveni geri çıkarken, yaptıkları-mın bu gece için kafi olduğuna karar verdim. Artık şövalyenin hayatta olduğunu, nerede tutulduğunu ve nasıl korunduğunu biliyordum.

Bilmediğim ise, ikimizin de ölümüne neden olmadan onu oradan nasıl çıkartabileceğimdi.

Odama döndüğümde hemen yatağa girmek yerine, masanın başına giderek şamdanlarında duran iki şişko, beyaz mumu aldım. Mumlardan birini şöminenin ateş süngüsüne takıp, süngüyü alevlere doğru tuttum. Mumun erimesini değil, yalnızca şekil verebileceğim kadar yumuşamasını istediğimden dikkat etmem gerekiyordu. Mumun yeterince yumuşadığına kanaat getirdiğimde, süngüyü ateşten çektim. Soğumadan önce işimi tamamlamak için hızlı davranarak, kulenin anahtarını derin bir iz bırakması için sert bir şekilde yumuşak mumun üzerine bastırdım. Ardından ikinci mumu da aynı şekilde yumuşattıktan sonra, ilk mumun üzerine bastırdım.

Bu iş tamamlandığında, kalıbımın mümkün olduğunca küçük olması için fazlalık mum parçalarını bıçakla yonttum. Yonttuğum parçaları ateşe atıp, mumdan kalıbımı kadife mücevher keselerimden birinin içine sakladım.

Madam Dinan'ın odasına uzun, gergin bir yürüyüşle dönerken, bir örümceğin ağı gibi narin ve hassas olsa da, aklımda bir plan oluşmaya başlamıştı bile.

Şu ana dek manastırla Mortain'in isteklerini yerine getirmiştim ve bunun sonucunda trajedi dışında bir şey geçmemişti

elimize. Daha da fenası, d'Albret halen hayattaydı ve şeytani kötülüğünü ülkenin topraklarına saçmaya devam ediyordu. Onun emirleri doğrultusunda olsun ya da olmasın, başrahibenin benim için planladığı rolü yerine getirecektim. Yani, işaret taşıyor olsun ya da olmasın, d'Albret'i öldürecektim.

Ama önce tutsağı kurtarmaya çalışacaktım. Şüphelendiğim gibi, yaraları Rennes'e dönemeyecek kadar ağırsa, ona merhamet göstererek acılarını dindirecektim. Onun yerinde ben olsaydım, benim istediğim de kesinlikle bu olurdu.

Bunu yapmam için bana yalvarmasına bile gerek bırakmazdım.

Sabah, Tephane'yle Jamette'i şehre gitmemiz gerektiğine ikna ettim. İnsanların aklında bir sürü soruya neden olmadan, dosdoğru bir demirciye güdip bana bir anahtar yapmasını isteyemezdim. Bu yüzden, yardımcılara, en sevdiğim kemerlerimden birini tamir ettirmek için bir demirci bulmam gerektiğini söyledim. Jamette bu kemeri daha önce hiç görmemiş olduğundan bunun nedenini merak ettiğinde, yardımına koşan Tephane oldu. "Çünkü bozukmuş da ondan, seni sersem!" Tephane kaleden dışarı çıkma düşüncesiyle küçük bir çocuk gibi heyecanlanmış; askerlerden birinin şehirde gördüğü maymun hakkında gevezeliğe başlamıştı bile.

Hissettiğim sabırsızlık beni aceleyle sürüklese de, Jamette ve bize refakat eden muhafızlar nedeniyle öncelikle tezgâhları gezmek için kendimi zorladım. Parlak kırmızı renkte saten bir kumaşı parmaklarımın arasına alıp, bir parça yeşil kadifenin içindeki kalın hava hayran olmuş gibi davrandım. Paranın kokusunu alan esnaf, bir damla balın üzerinde biriken sinekler gibi etrafımızda toplanmıştı. Biraz cilve yapıp, tezgâhlardan birinin önünde gerçekten de bir rulo mavi damaskoyu satın almayı düşünüyormuş gibi duraksadım. Bütün bunlar sürerken, her

hamlemi, dudaklarımın arasından çıkan her bir sözcüğü aklına kazıyormuş gibi görünen Jamette'in beni yakından izlediğinin farkındaydım. Neredeyse elbisesinin kolunun içinden bir parça parşömen çıkarıp not almaya başlamasını bekliyordum artık. Yazmayı biliyor olsaydı bunu yapacağına şüphem de yoktu.

Nihayet gümüşçülerin sokağına ulaştık; hızla inip kalkan cekiçlerinin sesi yaklaşan bir dolu fırtınası kadar belirgindi. Gümüş bir bibloyla ilgileniyormuş gibi görünürken, yiğit ve güvenilir görünümlü bir demirci ustası bulabilmek için etrafımı inceledim. Yeni lorduna yaranabilmek için anında kaleye koşacak gibi görünmeyen bir usta. Bu türden –olduğunu umduğum– bir adamı ziyaret ettiğimiz üçüncü dükkânda buldum.

Dükkânına yaklaştığımızı gören demirci çekicini bir kenara koyarak, baş selamıyla öne çıktı. İfadesiz bir suratı ve hayatı boyunca dövüp durduğu metaller yüzünden sertleşmiş, buruşuk yerlerinde gümüş tozu birikmiş, kaba, güçlü elleri olan, orta yaşlarda bir adamdı. Atölyeyi süpüren kadın –şüphesiz, karısı– acele adımlarla gelerek adamın yanında bitti.

Demirci bize yaklaşırken, arkamızdaki adamlara baktı. Memnun ifadesinin yerini, bize refakat eden adamların tabaqlarındaki⁵, d'Albret hanesinin sembolünü ve renklerini tanımasıyla temkinli bir kuşku almıştı. Dirseğiyle adamı dürten karısıysa, yüzündeki memnun gülümsemeyi bozmadan korudu.

“Size nasıl hizmet edebiliriz leydim?” Demircinin soğuk, mesafeli sesi, ağzından çıkan sözcüklerle tezat halindeydi.

“Uçlarından biri kırık bir kemerim var. Ama altındandır. Altın üzerinde de çalışıyor musun?”

“Evet,” dedi yavaşça, böyle bir şeyi kabul etmesi dükkânında

⁵ Tabar: Orta Çağ'da oldukça yaygın olan kısa palto-cekete. Genellikle iş kıyafeti olarak sıradan, gündelik bir kullanımı olsa da, ordular ve silahlı kuvvetlerde üzerlerinde armalarla da kullanılmıştır. (ç.n.)

daha uzun süre kalmıma neden olacaktı gibi bir tereddütle.

Kadın ise kocası kadar gönülsüz değildi. "Altın, öyle apaçık sergilenmeyecek kadar kıymetlidir, leydim. Ama kocam, en az şehirdeki diğer bütün demirci ustaları kadar yeteneklidir." Kadının bunu deyişindeki kendinden emin, sessiz gurur, açıklayamayacağım bir şekilde beni etkilemişti.

Ama demircinin, karısına sıkıntılı bir bakış attığını gördüğümde, adamın başka bir yere gitmemizi tercih edeceğini anladım. Bu tutumu da onu, aklımdaki iş için neredeyse tam anlamıyla uygun kılıyordu. "İşlerini görebilir miyim o halde?" diye sordum.

"Elbette leydim. Bir tepsi getireyim."

Elimi kaldırdım. "Tekle. Karar vermeden önce çalışma ortamını görmek istiyorum. Kıymetli eşyalarımı bir domuz ahırına bırakacak değilim."

Bu lafı duyduğu anda kadının adeta öfkeyle tüyleri kabarmış olsa da, atölyenin yarım kapısını açarak reveransını yaptı.

"Hemen döneceğim," dedim diğerlerine.

Demirciyle birlikte en uzaktaki çalışma tezgâhına yürürken, kadın da izin isteyerek, kocasının en iyi altın işlerini getirmek için bir tepsi almaya gitti. Adama kemerimi uzattım. Deneyimli gözleriyle ne yaptığımı bilen elleri kırık bir yer bulabilmek için kemerin üzerinde gezinirken, ne yaptığımızı kimsenin görmemesi için vücudumla tezgâhın önünü kapadım. Demirci çatık kaşlarla bana baktı. "Bı kemerde hiç..."

"Şşşttt," dedim sessizce. Bana gösterdiği bir şeye bakıyordum gibi, adama biraz daha sokuldum. "Sana sipariş edeceğim asıl iş bu değil. Kopyalanması gereken bir anahtarım var." Kemerimdeki büyük çantanın içinden kadife keseyi çıkarıp, küçük mum kalıplarını adama uzattım. Bir gözünü üzerimde tutarak, keseyi açıp anahtarın kılıbına baktı. "Leydim, ben demirci..."

Gülümseyerek, tatlı sert bir sesle, “Dükkânının üzerindeki tabelayı okuyamadağımı mı sanıyorsun?” dedim. “Bu anahtar birisine armağan edilecek. Özel birine.” Aklına tam da istediğim şeyin düşmesi için cilveli bir şekilde gülümsedim. Karşı çıkmak için kaşlarını çatıp ağzını açmak üzereyken, çantamın içinden daha küçük ikinci bir kese çıkardım. “Yaptığın işin ve sessizliğinin karşılığını fazlasıyla alacaksın.”

O anda, altından kemerler, taçlar, oymalı fincanlar ve tepihlerin olduğu tepsiyle geri gelen karısının yüzü elimdeki keseyi gördüğü anda aydınlandı. Demirci işi reddedemeden önce keseyi kadına uzattım. Kadın elini altın paraların üzerine kapattığı anda, her ev kadınının yapacağı gibi, ne olursa olsun bu parayı asla geri bırakmaya razı olmayacağını biliyordum.

“Ah, bir şey daha var,” dedim, tam o anda hatırlamışım gibi.

Demirci bana baktı. Canının çok sıkılmış olduğu ve bir an önce ondan ve dükkânından uzaklaşmamı istediği belliydi. “Üç saat sonra geri dönmüş olacağım... kemer için.”

“Leydim!” diyerek karşı çıktı. “Bu hiç de yeterli bir süre değil.”

“Ah, ama yetiştireceksin, değil mi?” Bakışlarımız kenetlenmişti.

“Elbette, leydim. Yetiştireceğim.”

Günün geri kalanını Nantes’ın dükkânlarını gezerek geçirdik. Jamette saçları için gül rengi bir kurdeleyle altın sırmalı bir bağ aldı. Bu bağla onu boğmayı hayal etmekten kendimi alıkoymadım. Tephane ise her şeye aç bir çocuk gibi istekli gözlerle baktığından, en sonunda saçları için güzel bir tarak alan ben oldum. Daha tarağı satın almadan, bunu yalnızca Jamette’i kıskandırmak için yaptığımı kendimi inandırmıştım.

Üç saat sonra, Nantes katedralinin çanları herkesi öğleden sonra duasına çağırdı. Jamette’in bile artık alışveriş ateşi sön-

müştü ve muhafızlar sıkıntıdan gözlerini devirmeye başlamış olduğundan, demirciye geri döndük.

Adamla karısı bizi bekliyordu; kadının bakışlarında artık tenkitkar, mesafeli bir ifade vardı. Demirci hiçbir şey demedi; benden kurtulmak için dakikaları saydığından şüphem yoktu. Bir kez daha, atölye tezgâhının önünü kapatmak için vücudumu kullanmayı ihmal etmedim. “Kemerim hazır mı?” dedim, canlı bir sesle.

“Tam olarak istediğiniz gibi, leydim.” Kemerle aynı anda bana küçük kadife keseyi uzattı. Kese, yeni yapılmış anahtarın sıcak metali yüzünden ısınmıştı. Kemerle keseyi alırken, parmaklarım eline dokundu. Duraksadım. “Bundan herhangi birine bahsedecek olursan, benim hayatımın da –ve seninkinin de– ocağındaki küller kadar değeri kalmaz.”

Bir an için gözlerimin içine baktıktan sonra başını çevirdi. “Biliyorum,” diye mırıldandı. “Bunun bir yatak odasının anahtarı olmadığını farkındayım.” Elini çekmek üzereyken, daha sıkı kavradım.

Neden bilmiyorum ama bu basit, dürüst adama namussuz biri olmadığımı göstermek gibi bir ihtiyaç hissettim. “Saraydaki herkes baronu desteklemiyor.” Sözcüklerimin ardındaki gerçeği görebilmesi için yüzümdeki maskenin düşmesine izin vermiştim.

Bir an için dikkatle beni inceledikten sonra, anladığını gösterir bir şekilde tek bir kere başını salladı.

“Teşekkür ederim.” Bu defa ona gerçek bir gülümsemeyle bakarak elini sıktım. Gözlerini kırıştırdı. “Bir daha seni ya da aileni rahatsız etmeyeceğime yemin ederim.”

Adamın yüz hatları, içinin rahatladığını gösterecek şekilde yumuşarken, anahtarı belimdeki çantaya sokup dükkândan ayrıldım.

Gece için odalarımıza çekildiğimizde, d'Albret'le adamları henüz Ancenis'ten dönmemişti. Jamette'le Tephanie'nin üzerimdekileri çıkarıp beni yatmaya hazırladıkları sonsuzluk gibi gelen süre boyunca bekledim. Bu esnada Jamette'in gergin bir saksagan gibi çene çalıp durması zamanı hızlandırmamıştı. Nihayet, ortalığı velveleye vermeyi bırakıp odadan çıktılar.

Sonunda yalnız kaldığımda, sandığıma giderek, hem hızlı hem insafli olan bir tane bulabilmek için az sayıdaki zehrime baktım ama istediğim gibi bir şeyde karar kılamadım. Bazıları hafifti ama çok yavaş tesir gösteriyordu. Hızlı tesir gösterenlerse, insafa yer bırakmayacak kadar çok acıya ve rahatsızlığa neden oluyordu.

Zehirlerden vazgeçerek, en sevdiğim bıçağımla bir bilek taşı aldım ve ateşin başına oturup bıçağı bilemeye koyuldum. Sürmek bir kenara, tutsağın ata binip binemeyeceğinden emin değildim daha. Bilincinin yerinde olup olmadığını bile bilmiyordum. Bilinci kapalıysa, düşese hiçbir faydası dokunmazdı. Elbette düşes kendisine sadık olanları, silahlarına sarılmalarını sağlayacak şekilde kışkırtabilmek için şövalyenin ölüsünü kullanmayı düşünmediği sürece.

Şövalye vücudunda Mortain'in işaretini taşıyor olacaktı ama artık buna aldırımıyordum.

Mortain'in, bana kılavuzluk edecek bir işareti olmadan birini öldürmek fikri eskiden beni çok korkuturdu. Ama artık, O'nun inayetinden uzaklaşmak bana aynı korkuyu vermiyordu. Özellikle de bu inayet hakkında çok az şey biliyor olmam sırtıma binen bir yüke dönüştüğünden beri. En muazzam korkum, Mortain yerine kendi iradem doğrultusunda öldürmeye başladığımda, d'Albret'ten zerre farkımın kalmayacak olmasıydı. Ama son birkaç senede, Ölüm'ün kızı ile, zalim, sadist bir katilin kızı arasında herhangi bir fark olup olmadığını düşünmeye başlamıştım. Pek bir fark göremediğimden, kendi tercihim –en iyisini sağlayacağına inandığım tercihi– yapmam daha doğru geliyordu.

Rahibelerin, ruhumun kaderiyle ilgili ikazları bir kez daha aklıma takılsa da, budala rahibelerin bir türlü ayırdına varmadığı gerçek hayatımın zaten cehennemden farksız oluşuydu. Yani bir cehennemle diğeri arasında seçim yapmak zorunda kalacak olmamın çok da caydırıcı bir tarafı yoktu.

Tam bir saat geçtikten sonra, giyinip seçtiğim aletleri üzerine gizledim. Gece fısıltısı ve yeni bilediğim bıçağın yanısıra, yanıma fazladan iki bıçakla garoteli bileziğimi ve ölümcül hacımı da almıştım. Şövalye bu gece ölmek zorundaysa, zindandan doğruca d'Albret'in odasına gidecektim. Kalede olmadığından, odasına girmek kolay olurdu. Odaya bir kez girdikten sonra, yalnızca onu bekleyecektim. D'Albret bile arada bir uyumak zorundaydı. Bunu yaptığında, ben de hamlemi yapacaktım.

Muhtemelen bu girişimim ölümümle sonuçlanacaktı ama en azından denemiş olacaktım. Bunu denemem bile, d'Albret'in içindeki karanlığı benim taşımadığımı kanıtlamış olacaktı.

Bu, dualar ettiğim türden bir kaçış değildi belki ama bir kaçıştı gene de.

Odamın kapısına geldiğimde, duraksadım. Kapının diğer tarafında düzenli bir kalp atışı duyumsamıştım. Casusluktan asla vazgeçmeyen Jamette miydi bu? Yoksa babamın nöbetçi diktiği bir muhafız mı?

Hızlı bir şekilde düşünerek bir düzine yalan ve mazeret bulduktan sonra, kapıyı açtım.

Tephanie'ydi. Bumbarının içindeki bir sosis gibi, pelerinine sıkıca sarılmış, kapımın önünde uyuyordu.

Çatık kaşlarla budala kıza baktım. Burada olması kafa karıştırıcı olmasına rağmen, odamda olmadığını anladığı takdirde başa çıkılması kolay biriydi. Kapıyı arkamdan yavaşça kapatıp, kızın üzerinden geçerek ana kata inen merdivenlere yöneldim. Etrafta nöbetçi ya da muhafız dolandığına dair bir his almadığımdan, geceye çıktım.

Neredeyse dolunaya tamamlanmak üzere olan ay, bin mumun aydınlığıyla saray avlusunun üzerinde ışıldıyordu. Tepemden geçerek avlunun dış kesimlerindeki ağaçların arasına dalan bir gölgeyi görmemle kalbim adeta kaburgalarımın çarptı. Bir baykuştı bu. Yalnızca akşam yemeğinin peşinde olan bir baykuş.

Bu hareketlenmenin kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için bir an bekledikten sonra, saray duvarının dibinden ayrılmadan eski kuleye doğru yürümeye başladım. Aşına olmadığım sakın bir ruh halindeydim. Yapmayı planladığım şeyin doğru olduğunu gönülden hissediyordum. Bu his yabancı olduğu ölçüde hoştu da. Bu defa, belimdeki küçük keseden çıkardığım anahtarı kapının kilidine sokarken ellerim titremiyordu.

Anahtar kilitte dönerken tatmin edici klik sesini duyduğumda, temkinli demirciye de, işindeki maharetine de gönülden bir şükran hissettim. İçeri adımımı atar atmaz kulenin

ruhları üzerime üşüşmüŝ; buz gibi mevcudiyetleri bir an için kemiklerimin zangırdamasına neden olmuştu.

Destek almak için parçalanıp ufalanan duvara adeta sarı-larak, ikinci kata gelene dek temkinli bir şekilde basamakla-rı indim. Elimdeki anahtar burada da işe yaramıştı. Nihayet son kapının önündeydim. Kenara kayarak gardiyanın görüş alanından çıktım. Ayaklarını yerde sürürken, kendi kendine manasız bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum.

Kapının yakınında durmadığından emin olduğum anda, yavaşça başımı kaldırarak parmaklıklı pencereden içeri bak-tım. Bir şekilde bira fıçısına yaklaŝabildiğim takdirde içine uyku iksirinden birkaç damla ekleyebilirdim ama fıçı kapıya çok uzaktı. Tek seçeneğim adamı çağırarak ve gece fısıltısı to-zunu kullanmaktı. Başlığımı gözlerimin üzerine dek indirmiş olduğumdan, uyandığında yüzümü hatırlayamazdı. Öte yan-dan, doğrudan öldürmeyererek ona gerçekten iyilip yapıp yap-madığımı düşünmeden edemedim. Tutsak, zindanında ölü bulunduğ u takdirde, d'Albret'in gazabının bu adamın üzerine çökecek olması kuvvetle muhtemeldi. Cezası hızlı ve vahşice olurdu.

Elbette, tutsak yolculuk yapabilecek kadar iyi durumdaysa iş değıŝirdi. Bu durumda, gardiyan uyanır ve gününe sersemle-miş bir halde devam ederdi. En azından şövalyeyi dışarı çıkar-mak için geleceğim bir sonraki ziyaretime dek.

Bileğimdeki bıçak kımından gece fısıltısını çekerken, ar-kamdaki merdivenden, basamaklara sürtünen bir çizmenin sesi geldi. Dönüp antreye baksam da, saklanabileceğim hiçbir yer yoktu. Paketi, sakladığımı yere geri sokup, bıçağımın sapını kavradım ve yüzümü merdivenlere döndüm. Karşımdaki uzun boylu, karanlık siluet beni gördüğüne inanmamamış gibiydi. "Sybella?"

Merde! Bu bir muhafız ya da nöbetçi değil, Julian'dı. Bana doğru üç sessiz adım atarak kolumdan yakaladı. "Burada ne yapıyorsun?" Yüzüne inen öfke perdesinin ardında, gözlerinde gerçek korkuyu gördüm.

"Geri döndün demek!" Sesimdeki neşeli ton öylesine ikna ediciydi ki ben bile neredeyse kendime inanacaktım. Cilveli bir gülümsemeyle, "Beni nerede bulacağını nereden bildin?" diye sordum.

"En sonunda, bulunmaman gereken yegane yere bakmayı düşünene dek her yerde seni aradım aslında." Kolumu hafifçe sarstı. "Buraya gelerek kendini nasıl bir tehlikenin içine soktuğunun farkında bile değilsin."

"Hayaletlerin çıkardıkları sesler yüzünden uyuyamadım. Kulenin hayaletli olduğunu biliyor muydun?"

"Ne yani, hayaletlerin seslerini odandan mı duydun?" Gözleri, bana inanmadığını gösterecek şekilde kocaman açılmıştı.

"Elbette hayır." Kirpiklerimin altından bir bakış attım. "Sizin güvenle geri dönebilmeniz için şapele dua etmeye gelmiştim. Sesleri de oradan duydum zaten."

Yüzündeki sert çizgiler biraz olsun yumuşamıştı. "Bizim için dualar etmene müteşekkir olsam da, bulunmaman gereken bir yerde dolanarak kendi güvenliğini tehlikeye atıyorsun."

"Dualarımın bu kadar çabuk yanıtlanacağını nereden bilebilirdim ki?" Buna gerçekten minnet duymuşum gibi gülümse dim. Ve yeniden ciddileştim "*Hayaletler*, Julian. Onları hissedebiliyor musun?" Ürpermişim gibi hafifçe vücudumu sarstım. Bir pelerin gibi üzerimi örtmüş, hiç de sessiz olmayan ölülerin soğuşunda bu zor olmadı. İçimden çok fazla korku dalgası geçiyordu. Gözlerimde heyecanın neden olduğu bir parlamayla, "Günah çıkarmadan burada ölüp giden bütün tutsakların ruhları," dedim. O anda içeriden zincirlerin çıkardığı belli belirsiz

bir ses geldi. Bu gece ilk kez tutsağın sesini duyuyordum. “İşte! Sen de duydun mu? Geceleri gizlice odamıza girip ruhlarımızı vücutlarımızından emip alabilirler.” Rolümü perçinlemek adına istavroz çıkarmayı ihmal etmedim.

Uzun, sessiz bir an boyunca beni inceledikten sonra, bir karar vermiş gibi göründü. “Burada. Gel de sana şu hayaletlerini göstereyim.” Kolumu bırakıp, parmaklıklılı penceresi olan kapıya bir kere vurdu. Ayak sesleri bize doğru yaklaşıırken Julian bana baktı. “Kulenin içine nasıl girdin?”

Sorusunu anlayamamışım gibi gözlerimi kırptırdım. “Kapıyı açıp içeri girdim.”

“İmkânsız,” dedi, tıslar gibi bir sesle. Parmaklıklılı pencereden karanlık bir göz dışarı baktı. Julian’ın, yüzünün görülebilmesi için başını kaldırmasıyla, açılan kapı mandalının tıkırtısı geldi.

Gardiyanın kapıyı kardeşim için bu kadar kolay açması ilginçti. Julian, d’Albret’in ne kadar güvendiği biriydi? Julian’ın d’Albret’in entrikalarına pek fazla dahil olmadığını; bu planlara, dikkatlerin üzerine çekilmesine neden olmayacak ölçüde katıldığını sanıyordum ama belli ki bu durumu yeniden gözden geçirmem gerekiyordu.

Kapının açılmasıyla, tuhaf küçük adam çarpık bir baş selamı verdi. “Bu,” dedim, yaratığa bakarak. “Hayalet değil, eli ayağı tutmayan ihtiyarın teki. Belki de çörlen⁶.”

Julian, benden usanmış gibi bir bakış atarak kolumu yakaladı ve beni küçük odanın içinde yarı sürükler bir şekilde karşı tarafa geçirdi. Elimle burnumu kapadım. “Ve bu da kesinlikle öteki dünyaya ait bir koku değil.”

“Sıkı dur.” Julian, diğeri gibi tepesinde parmaklıklılı penceresi olan ikinci kapıya itti beni. “İşte, hayaletin.” Duvardaki

6 Gargoyle: Kihşelerin ya da katedrallerin üst kısımlarında bulunan şeytanimsi yaratık heykellerine verilen ad. (ç.n.)

meşalelerden birini eline alarak minik pencerenin parmaklıklarına doğru tuttu.

“Yüce İsa,” diye fısıldadım. Adam inleyerek meşalenin parlak alevinden uzaklaşmaya çalıştı. Dayaktan şeklini kaybetmiş yüzü yumrular ve kurumuş kanla kaplanmıştı. Yarı çıplaktı ve paçavralar dışında bir şey yoktu üzerini örtecek. Sol kolundaki iki büyük yaradan koyu tonda kan süzülüyordu. Karşımdakinin, bundan iki hafta önce düşese saldıran d’Albret’in askerleriyle yiğitçe kapışan adamla aynı kişi olduğuna inanamıyordum. D’Albret bir kez daha ıslıl ıslıl, soylu bir şeyi alıp mahvetmişti. “Kim bu?” Tutsağa suçluların en azılısı gibi davranılmış olduğundan, sesime tiksinti ve ikrah tonu katmam hiç de zor olmamıştı. Rehin şartlarına dair her türlü insaniyet kıstasının ırzına geçilmişti burada. En kocamış tazımıza bu kadar kötü muamele göstermezdik.

“Çarpışmada ele geçirilmiş bir tutsak yalnızca. Gel hadi. Burada olduğunu birileri öğrenecek olursa, seni babamın gazabından benim bile kurtarabileceğimi sanmıyorum.” Bunu dedikten sonra, meşaleyi duvardaki yerine asıp, beni zindandan dışarı sürükledi.

Hücreden dışarı çıktığımız anda, tatlı, soğuk havayı koca koca nefeslerle içime çektim. “Babam onu fidye için mi tutmayı planlıyor?”

“Hayır.”

“O halde neden onu öldürüp kurtulmuyor?”

“Sanırım bu adamla babamın arasında geçmişte yaşanan bir şeyler var ve babam bir tür özel intikamın peşinde. Bu adamı düşese mesaj göndermek için kullanacağını düşünüyorum.”

Ses tonumu yumuşak tuttum. “Ama bu adam, bırak Rennes’i, hücresinin karşı duvarına bile mesaj götüremeyecekmiş gibi görünüyor.”

“Beni yanlış anladın. Mesaj, şövalyenin kendisi olacak. Adamın asıldıktan sonra parçalanıp dörde bölünmüş vücudu kendisine ulaştırıldığında, düşesin en güçlü, sadık adamlarının bile d’Albret’in karşısında duramayacağına dair bir mesaj olacak bu.”

Bu aşağılık plan midemin kalkmasına neden olmuştu. Buna rağmen, gülümseyerek, Julian’ın kaburgalarını dürttüm neşeyle. “Ah, ama sen artık babamın tam anlamıyla güvendiği biri olmuşsun. Onun gözünde bu kadar yükseldin mi gerçekten?”

Merdivenlerin tepesine ulaşmıştık. Julian sorumu duymazdan gelerek bana döndü. “İçeri nasıl girdin Sybella?” Bu onun en ciddi sesiydi. Gerçekten tehlikede olmamızdan endişelendiği zamanlarda kullandığı ses tonu.

“Kapı kilitli değildi,” dedim ona. “Kilitli mi olması gerekirdi yoksa? Durum buysa, muhafızlarla konuşup son nöbetçinin kim olduğunu öğrenmelisiniz. Çünkü ben geldiğimde kilitli değildi.”

Julian halen ikna olmamış görünüyordu. İçimden, en derinlerimden yükselen tiksinti dalgasını yok sayarak ona sokuşuldum. Kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımın ucunda yükselerek dudaklarımı kulaklarına değdirdim. “Gerçeği söylüyorum. Ama istersen üzerimi arayabilirsin. Bu çok güzel bir oyun olabilir.” Kalbim göğsümün içinde öylesine sert atıyordu ki, Julian’ın bunu duymaması şaşırtıcıydı. Gene de bunu fark edebileceğinden çekindiğimden, dikkatini dağıtmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım. Ağzımı ağzına dayadım.

Gözleri şaşkınlıkla açılmış olsa da, kollarıyla vücudumu sararak beni daha da kendine çekmekte gecikmedi. Artık kalple-
rimiz bir atıyordu; vücuduma dayanmış vücudunun tamamını üzerimde hissedebiliyordum. İç çekerek adımı fısıldayacak kadar kendini geri çekti.

O benim kardeşim değil, o benim kardeşim değil.

Beni yeniden öpmek için sokulduğunda, bir anda kendimi geri çekerek yumruğumu göğsüne geçirip kaşlarımı çattım. “Bir dahaki sefere beni bu kadar uzun süre yalnız bırakma,” dedim, somurtarak. Oyun oynadığımı düşündüğü takdirde, o da bu oyunu sürdürmek isteyecekti. Ama onu reddettiğimi düşünürse, daha da kızışırdı. Nefesimi tutup, bunlardan hangisinin olacağını görmek için bekledim.

Hafif bir şaşkınlıkla gözlerini kırptırdığında, tehlike anının geçtiğini anladım. “Mathurin meselesini ne yaptın?” diye sordum, daha da dikkatini dağıtmak için. “Babamız, kendisine yaptığın açıklamadan tatmin oldu mu bari?”

“Evet. Aslında, onun menfaatlerini korumak için bu kadar hızlı davrandığından memnun olduğumu bile söyleyebilirim.” Bunun bana ne kadar da uymadığını çok iyi bildiğinden, Julian’ın yüzünde neredeyse bir gülümseme belirmek üzereydi.

“Ya diğerleri? Onlar da döndü mü?”

“Hayır. Ben önden geldim. Bir an önce yanında olabilmek için.” Sesinde suçlayıcı bir ton vardı. Bu ışısız ortamda gözleri iki karanlık delikten başka bir şey değildi. Gerçeyip söyleyip söylemediğini düşündüm. Yoksa babamın oyunlarına sandığımdan daha çok mu dahildi?

Ama hayır. Julian bunu yapmazdı. Ailemin tamamında babamızdan benim kadar nefret eden tek kişi oydu. Ama aynı zamanda, manastırda olduğum üç senede çok değişmişti. Onu, bir zamanlar olduğu kadar tanımıyor oluşum beni endişelendiriyordu.

Hem, Julian bana daha önce ihanet etmişti. Bunu bir daha yapmayacağını söyleyebilmek imkânsızdı.

Uzun, gergin bir yürüyüşle odama dönerken tek kelime konuşmadık. Ona yandan baktığımda, yüzü gölgelere gömülüydü.

Açıklamama inanmış mıydı? Zindana inmemin asıl amacını tahmin etmiş olabilir miydi? Hayır. Ben bile asıl amacımı tam olarak bilmiyorken, bu mümkün olamazdı. Gerçi, tutsağın ne denli zayıf ve yaralı olduğunu görmüş olsam da, düşesin kendisini beklediği Rennes'e olan yüz kırk kilometrelik mesafeyi at sırtında götürebilmesi bir kenara, kurtarılıp kurtarılamayacağı konusunda bile daha da kararsızdım artık.

Sarayın ikametgâh kanadına ulaştığımızda, Julian kapıya yeni dikilmiş olan nöbetçiye başını salladı. Üst kata çıkan merdivenleri tırmanırken, Julian'ın kuşkularını dağıtmak için baş vurduğum çaresiz öpüşme aramızdaki havayı ağırlaştırmıştı. Bunu cüretkâr bir davet olarak değerlendirmesinden çekiniyordum. Odama vardığımızda ne yapacaktı?

Odaman kapısında durduğumuzda, Julian'ın kapıyı açmama beklediğini bilmeme rağmen iyi geceler dilemek için ona dönüp, "Sağsalım geri döndüğüne çok sevindim," diye mırıldandım.

Bana yaklaşarak burnunu saçlarıma sürttü. "Senden ayrı

kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Elimden geldiğince hızlı döndüm.”

Daha da sokulmasına engel olmak için ellerimi göğsüne koyup dublesinin üzerindeki altından kordonla oynamaya başladım.

İşe yaramadı. Aramıza koyduğum ellerimi görmezden gelerek dudaklarını saçlarımdan alıp ağzıma yaklaştırdı. İçim umutsuzlukla dolmuştu; Julian'ın şehvetini ona karşı kullanmak için bir şeyler düşünsem de, bu kadar bitkin ve üşümüş haldeyken ve keşfettiğim gerçeklerin neden olduğu panik hâlen damarlarımda pompalanırken, aklıma hiçbir şey gelmedi.

O anda, Mortain'e şükür, ardımdaki kapı açıldı. Az kalsın geriye sendelyerek odanın içine devrilecektim. Julian başını kaldırıp kapı eşiğine baktığında, gözleri kapkaranlık bir hidetle kaplanmıştı. Araya girenin kim olduğunu görmek için arkama dönerken, öfkesini kontrol edebildiğinden emin olana dek önünü kapatmak için vücudumu Julian'la kapının arasında sabitledim.

Tephanie'ydi. Sevgili, sakar, tatlı Tephanie! Bakışları kısa bir an için Julian'a kaydıktan sonra, yeniden bana bakarak, tereddüt içermeyen bir ses tonuyla, “Sizi beklememi söylemişsiniz, leydim,” dedi.

“Evet. Teşekkürler Tephanie.” Sakin, dengeli çıkan sesim, Julian'ın benden bekleyeceğini sandığım horgörü tonunu da taşıyordu.

Bu aşırı ölçüde vazifeşinas hizmetçi adına özür diliyordum gibi Julian'a bir bakış attım. Dinmiş olan öfkesinin yerini inceden alaycı bir ifade almıştı. “Saat geç oldu. Eminim yardımcın da gece bitmeden biraz uyumak ister.” Tephanie'ye döndü. “Gidebilirsin.”

Eteğimin kat yerinin altında gizlenmiş olan elimle uzanarak, onu yerinde tutacak kadar sıkı bir şekilde Tephanie'nin

elini sıkıdım. Reveransını yapıp, “Rahatsız değilim lordum,” diye mırıldandı. “Aksine, leydime dilediği her şekilde hizmet edebilmekten büyük bir onur duyuyorum.”

Başımı hafifçe Julian’a doğru eğdim. “Duydun mu lord kardeşim? Elinden gelen her şekilde bana hizmet edebilmekten onur duyuyordum.”

Önce bana, ardından Tephani’e bakan Julian’ın gözlerinde, savaştan vazgeçtiği anı yakalayabilmiştim. “Böylesi bir bağlılığa karşı koyamam elbet. O halde ikinize de iyi geceler, hanımlar.”

Julian yanımdan ayrıldıktan sonra, sendeleyerek odama girdiğimde az kalsın yere devriliyordum. Dizlerim zayıflamış, midem bulanmaya başlamıştı. Titrememe engel olamıyordum.

“Leydim?” Tephani’nin basit yüzü endişeyle kararmıştı. “İyi misiniz?”

“İyiyim.” Yüz ifadem üzerinde kontrolümün olup olmadığını kestiremediğimden başımı kaldırmıyordum.

Dediklerimi duymazdan gelerek, telaşla yanıma koştu. Kendimi onun soru yağmuruna hazırlıyordum ki, tek kelime etmeyerek beni şaşırttı. Yalnızca buz gibi soğuk ellerimden birini ellerinin arasına alıp, ısınması için ovalamaya başladı.

Tephani’nin bana dokunuşundaki bir şey, bu dokunuşun basit, beklenti taşımayan doğası, beni ağlayacak noktaya getirmişti bir anda. Belki de az önce yaşadığım korkunun artçı etkilerini yaşıyordum.

Bir kez daha, Julian araya girerek planlarımı mahvetmiş, zorlukla ulaştığım kararlılığı dağıtmıştı. Daha da beteri, d’Albret’in ona sandığımdan çok daha fazla güvendiğinden şüphelenmeye başlamıştım. Julian ne denli sadıktı babamıza? Hangisi onun için daha önemliydi; beni korumak mı yoksa babamıza hizmet etmek mi?

Ya şövalye! Yüce İsa, onun için nasıl planlar yapmışlardı! Asılmak ve vücudunu parçalamak aklıma gelebilecek en korkunç işkence şekliydi. Onu asacaklardı ama son nefesini verene dek tutmayacaklardı darağacında. Hayır. Ölümün huzur verici hiçliğine kaçamadan vücudunu açıp, şövalyenin gözleri önünde iç organlarını çıkaracaklardı. Bu esnada onu bilinçli ve canlı tutmak için sonsuz yöntemle sahiplerdi. Bu da tamamlandığında, onu yere atıp, her bir uzvunu bir ata bağladıktan sonra, vücudunun parçalanması için atları farklı yönlere yollayacaklardı.

Daha da rahatsızlanmaktan korktuğumdan bu görüntüyü aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Titrediğimi fark eden Tephane, hızla yanımdan kalkarak geceliğimi kaptı ve ateşin önünde üzerimdekileri çıkarmama yardımcı oldu. Temiz geceliği başımın üzerinden geçirdikten sonra, elime bir kadeh sıcak şarap tutuşturup yatağı ısıtmaya gitti.

İşini tamamladığında reveransını yaptı. Hâlâ gözlerime bakmıyordu. “Başka bir arzunuz var mı leydim?”

Başımı eğmiş dururken kızarmış yanaklarını inceledim. Diğer herkes gözden düşüyor olmamdan büyük haz duyarken Tephane’nin bana neden bu kadar sadık kaldığını düşündüm. Ama gerçekten de bana sadıktı ve dahası, gerektiği anda kararlılık da göstermişti. Julian’ın karşısında bana hizmet etmek için inatçı bir şekilde direnmesi hiç de azımsanacak bir şey değildi. “Kal.” Bunun bir emir gibi çıkmasını istemiş olsam da korkarım, daha çok bir yakarış gibi olmuştu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdıktan sonra, anladığını belirtir şekilde tekrar reverans yaptı. O yatağa girmek için hazırlanırken ben örtülerin arasına kıvrılmışım bile. Isıtılmış tuğlalardan gelen sıcaklık bile titrememi engelleyemiyordu.

Tutsak da zindanında üşüyor muydu? Yoksa, bilincini tama-

men yitirmiş olduğundan, hiçbir şey hissetmeyecek bir noktaya mı gelmişti?

Tephanie'nin uzanmasıyla yatağın hafifçe çöktüğünü hissettim. Rahat bir konum bulması için ona biraz zaman tanıdıktan sonra, yaşamsal ısısına açlık duyan bir hayaletten farksız bir şekilde sıcaklığını hissetmek için ona sokuldum.

Nihayet titremem kesildiğinde ve yavaşça uykuya dalarken, saçlarıma dokunan yumuşak dudakları hissettim. Belki de rüya görüyordum. Ne olursa olsun, günahlarımın bağışlanacağına dair bir söz gibiydi bu.

Babamla adamları öğle yemeği zamanında kaleye ulaştılar. Yıkılıp temizlenmeye zaman ayırmadan yemeğe oturdular. At, ter ve kurumuş kan kokusu yayıyor olsalar da, iştahımı kaçıran bu değil, d'Albret'in moralinin çok yüksek olduğunu görmemdi. D'Albret yalnızca, gerçekten iğrenç bir şeyler planlıyorken bu kadar coşkulu olurdu. Masada yerime geçerken, Julian bana bir ikaz bakışı attı. *Adımlarını dikkatli at.*

Julian'ın beni kulenin zindanında bulmasıyla bütün planlarım mahvolmuştu. Artık Canavar'ı o zindandan çıkarabilmemin ya da kendisi için planlanan kaderden kurtarabilmemin bir yolu yoktu. Muhtemelen kuledeki muhafız sayısını ikiye çıkarmışlardı bile. Hem, bir şeyler yolunda gitmediği takdirde Julian artık kimi suçlayacağını çok iyi biliyordu.

Diğer taraftan, zaten bu girişimimden büyük ihtimalle canlı çıkamayacağımdan, işin bu kısmının çok fazla önemi yoktu aslında. Parmaklarım sağ elimdeki yüzüğe kaydı. Yüzüğün tepesindeki kapkara obsidyen taşının içinde tek dozluk zehir saklıydı. Yalnızca benim içindi bu.

Ürkütücü zamanlamasıyla, d'Albret tam o anda keskin bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinde, avını izleyen yırtıcı bir

hayvanın gözlerindeki parıltı vardı. “Ben yokken nelerle meşguldün?”

Elimden tek gelen, bu soruyla birlikte Julian’a bakmamayı başarmak oldu. Zindana yaptığım ziyaretten d’Albret’e bahsetmiş olamazdı, değil mi?

Hayır. Elbette bunu yapmamıştı. Aksi takdirde, d’Albret’in sakalı böylesine neşeyle kabarmış olmazdı. Hiç değilse ne döndüğünü anlayana dek, mütevazı bir tutumun en iyisi olacağına karar verdim. “Kaledeki leydilerle hoşbeş edip, tezgâhları gezmek için şehre indim.”

Şarabından bir yudum alırken beni inceledi. Sinirlerimin boşalmasından korkmaya başladığım bir ana dek sessizliğin uzamasına –ve de endişelerimin katlanmasına– izin verdi. “Tamir edilmesi gereken bir de kemerim vardı,” diye ekledim. Bunun, açıklamalarımın Jamette’in anlattıklarıyla ne denli örtüşeceğine dair bir test olup olmadığından emin değildim.

“Yani?” dedi, kadehiyle beni göstererek. “Şehri nasıl buldun? Sana düzgün davrandılar mı? Konumuna uygun, yani?”

D’Albret’in yüzündeki ifadeyi çözemiyordum; gerçekten şehirde neler yaptığımı mı merak ediyordu yoksa bir tuzağın içine mi çekiliyordum, anlamamıştım. “Şehir halkı temkinli ve düşünceliydi ama demircilerin ustalığı alıştığımız kalitede değil.”

Bundan başka bir şey duymayı beklemiyormuş gibi başını salladı. “Peki şehirdeki hava nasıldı? Askerlerim ne zaman şehirden geçse milletin yüzü asılır. Ama şehir halkının askerlere karşı tutumu az çok böyledir zaten. Asıl sana karşı tutumları gerçekten bize sadık olup olmadıklarına dair bir işaret olacaktır.”

Demirciyi ve bize hizmet etmekteki gönülsüzlüğünü düşündüm. Turta satıcısının kaçamak, gergin bakışlarını; esnafın bizi nasıl kuşkuyla süzdüğünü. Omuz silktim. “Yeterince uyumlulardı.”

Jamette şaşkınlık dolu gözlerini bana çevirdi. Yeni süsünü de o anda fark ettim. Bu, zarif bir altın zincire asılı, alnının tam ortasında sallanan yuvarlak, pembe bir inci idi. “Demirci az kalsın sizin için çalışmayı reddetmiyor muydu?” dedi.

Öncelikle hangisini yapmayı daha çok arzuladığıma karar veremiyordum; önce dilini mi kesmek isterdim yoksa aşırı ölçüde dikkatli gözlerini oymak mı? Jamette’in demirciyle bana, aramızda geçen asıl konuşmayı duyabilecek kadar yakın durduğunu *sanmıyordum*. “Korkarım yanıliyorsun. Adam yalnızca istediğim zamanda işi tamamlayıp tamamlayamayacağından emin değildi.”

“Ah,” dedi Jamette, kabahatinden dolayı utanmış gibi.

Demircinin aklına takılıp kalmaması için hemen babama döndüm. “Demirci efendi bir adamdı. Belki biraz taşrahlıktan gelen kabalığı vardı, o kadar. Karısı da aşırı ölçüde hürmet gösterdi doğrusu.”

“Bu kötü olmuş,” dedi babam.

Mareşal Rieux şaşkınlıkla ona baktı. “Bu iyi bir şey değil mi?”

Babam sırtıttı. Bu gerçekten de onun en korkunç ifadelerinden biriydi. “Saygısızlıklarını cezalandırarak herkese iyi bir ders vermenin peşindeydim.”

Sırtımdan aşağı inen soğuk bir ürperti hissederken, d’Albret’in dikkatini demirciden uzaklaştıracak bir şeyler düşünmeye çalıştım. O anda yardım hiç beklenmedik birinden geldi.

Çok fazla şarap içtiği belli olan Pierre kadehini kaldırmıştı. “Bunun yerine, düşesi cezalandırarak Rennes’i basalım!” Pierre’in yanındaki sandalyede oturan Baron Vienne’in karısı ihmal edilmiş, unutulmuş gibi görünüyordu. Son birkaç günde on yıl yaşlanmış gibiydi. Bunun nedeni kocasının ölümü mü yoksa Pierre’in kendisine yönelttiği aşırı ilgi miydi, emin değildim.

Julian kuşkuyla Pierre'e baktı. "Tabii, yeterli erzağa sahip olduklarını ve bir kuşatmaya direnebileceklerini umursamıyorsa. Böyle bir şeye kalkıştığımız takdirde şehir duvarlarının önünde budalalar gibi kalakalırız."

"Sahip olduğumuz kudretle böyle bir şey asla olmaz!" dedi Pierre, sözcükleri yuvarlayarak.

Julian, Pierre'in kadehini doldurmak için hazır bekleyen uşağa elini sallayarak çekilmesini istedi. "Şehrin içine giremezsek kudretimiz bir işe yaramaz."

Yüzüne sinsi bir ifade oturmuş olan d'Albret, kadehinin sapıyla oynuyordu. "Ah, peki ya içeriden yardım alırsak?" dediğinde, kalbim duracak gibi oldu. Düşes, meclisindeki hainlerin tamamını temizlememiş miydi? Bildiğim kadarıyla, mecliste ona ihanet içinde olan kimse kalmamıştı. Hainlerin hepsi şu anda bu masadaydı.

"Yardım mı?" dedi Rieux, şaşkınlıkla.

D'Albret sessizliği uzatarak; konuşmaya devam etmeden önce kadehini kafasına dikip uşaklardan birinin yeniden doldurması için bekledi. "Albay Dunois'in, düşesin asker sayısını arttırmak için tuttuğu paralı askerlerin arasına karışmaları için adamlar gönderdim. Şehrin savunması zayıf kısımlarında görev almaları emredildi bu adamlara. Geçitler, köprüler, atık su kanalları. İçeri girmemizi sağlayacak herhangi bir yer.

"Bu adamlar istediğimiz konumlara geçtiği anda, düşesin zırhında kullanabileceğimiz çatlaklar oluşmuş olacak. Doğru zaman geldiğinde, bu adamlar şehrin kapılarını bizim için açacaklar. Ve askerlerimiz içeri girdikten sonra, düşesin muhafızlarını alt etmek de surları ele geçirmek de kolay olacak. Düşesin sığınağı bir anda zindanına dönüşecek." Gülümsedi. Kara sakalının ortasında dişleri mükemmel bir beyazlık taşıyordu.

D'Albret'in dizginlenemez hırsının önüne ölümünden başka

hiçbir şeyin geçemeyeceği açıktı. Askerlerinin Rennes'e saldırarak şehri istila ettiğini düşünmek midedin düğümlenmesine neden olmuştu.

Pierre, duydukları karşısında bir kez daha kadehini kaldırdı. "Düşese mesajımızı göndermenin zamanı geldi mi lordum?"

D'Albret kıpırdamadan duruyordu. Bir an için, kadehini Pierre'e fırlatacağından korktum. Ama gülümsemekle yetindi. "Yarın. Ona mesajımızı yarın göndereceğiz."

Yaralı şövalyenin zamanı artık tükenmiş gibiydi.

Julian'ı ateşin başındaki bir koltuğa yayılmış halde bıraktım. Başı arkaya düşmüş, ağzı açık kalmıştı. Neredeyse ölmüş gibi görünüyordu. Aslında, kısacık bir an için bile olsa onu öldürmeyi aklımdan geçirmiş ama sonunda, bunu yapamamıştım. Yaptığı her şeyden sonra bile, elimden gelmemişti. Hayatta kalabilmek için çok kereler yan yana durmuştuk. Çok kereler, kimse bizim arkamızda durmazken birbirimizin yegane dostu olmuştuk.

Hem, Julian hayatım boyunca beni sevmiş ve canlı kalmayı başarmış az sayıdaki şeyden biriydi.

Ona verdiğim aşırı dozda uyku iksiri yüzünden, uyandığında sersem, hatta hasta bir halde olacaktı ama odama davetsiz gelmiş olmasının hakettirdiğinden daha fazlasını vermiş değildim. Aslında, bir daha asla geceleri kapımı ırmalamasına katlanmak zorunda kalmayacak olmamın düşüncesi bile içimi rahatlatmaya yeterdi.

Sahip olduğum bütün silahları –bıçakları, hançerleri, garoteleri–kuşandıktan sonra sessizce odamdan çıktım. Üzerimde taşıdığım bütün iksirler, silahlar ve araçlarla kendimi seyyar bir tamirci gibi hissediyordum. Merdivenlerden inerken şangır-damadığım için talihliydim.

Çok az seçeneğim kalmıştı ve hata yapma şansım yoktu. En sonunda, d'Albret'i öldürme arzumu gerçekleştirecektim. Ya da, en azından bunu denemiş olacaktım. Başarısız olduğum takdirde –ki bu kuvvetle muhtemeldi– şövalyenin hayatta kalması çok daha önem kazanırdı. Çünkü d'Albret'in kendisi için planladığı kaderden kaçması ve mümkün olduğunca çabuk bir şekilde düşesi uyarması gerekiyordu.

D'Albret'i durdurabilecek konumda bulunan yegane kişi bendim. Ve planım ağır yaralı bir şövalyeye ve kendi sınırlı becerilerime dayandığından şansım çok azdı.

Odamdan avluya çıkarken, saraydaki neredeyse bütün hizmetçilerle askerler uykudaydı. Bunu sağlamak hiç de kolay olmamıştı ve saç filemdeki bütün inciler ile ucunda haçımın asılı olduğu zincirin cam boncuklarındaki zehirleri son damlasına dek kullanmam gerekmişti. Yahni halen ateşin üzerinde fokurduyorken, zehrin tamamını erkeklerin akşam yemeğine dökmüştüm. Bu kadar sulandırılarak etkisi azalmış zehir garnizonun tamamını uyuturdu uyutmasına ama yalnızca birkaç saatliğine. Uyandıklarında kendilerini bir öküz sürüsünün altında kalmış gibi hissedeceklerdi ama en azından hayatta olacaklardı.

Babama sadıklarsa vücutlarında tek bir masum kemiğin bulunamayacağına emin olduğumdan, aslında hepsini zehirleyerek gebertmek isterdim. Ama aynı anda bu kadar adamı birden öldürmek, d'Albret'in hain planlarından birine dönerdi. Bu nedenle, sabah olup da geceki faaliyetlerimin etkisi yüzlerine tokat gibi indiğinde, başlarının ne kadar da belada olacağını düşünmenin verdiği tatminle yetinmek durumundaydım.

Henüz yemeklerini yememiş olduklarından, yalnızca doğu kapısındaki muhafızlar sorun teşkil ediyordu. Tutsağı, bizi bekleyecek olan at arabasına ulaştırmak için bu adamlarla bizat ilgilenmem gerekecekti.

Sarayın dışkılarını dışarı taşıyan arabacı geçim kaynağını kaybetmekten deliler gibi korktuğundan, at arabasını ayarlamak bana epey pahalıya patlamıştı. Ama yüzüne yeterli miktarda mücevher soktuğumda, arabasını boşaltarak esrarengiz yükünü doğu kapısından dışarı çıkarmayı kabul etmişti. Elbette arabacıya ödemeyi kendi mücevherlerimle değil, Jamette'inkilerle yapmıştım. Gizlice odasına girip, bana ihanet ederek kazandığı ucuz incik boncuktan bir avuç almak çocuk oyuncağıydı.

Kuleye yaklaştıkça, taşıdığım sırların ve her adımı dikkatle atma gerekliliğinin, incelikle kurulan sanrıların ve ikna edici bir şekilde fısıldanan yalanların ağırlığı omuzlarımdan kalkarak öylesine hafiflememe neden olmuştu ki, bir an için avluda süzüldüğümü sandım.

Eski kuleye ulaşarak anahtarı kilide soktum. Kanım damarlarımda öylesine şiddetle akıyordu ki, içeri adımımı atar atmaz üzerine çullanan ruhları bile belli belirsiz fark ettim. Soğuk mevcudiyetleri anın sıcaklığına neredeyse hiç etki etmemişti.

Merdivenlerin sonunda başlığımı gözlerimin üzerine kadar çekmek için durduğumda, bu yaptığımı neredeyse kahkaha atacaktım. Bu geceden sonra, bu türden önlemlerin bir önemi yoktu. Gene de, insan eski alışkanlıklarından kolay kurtulmadığından, başlığımı geri çıkarmadım.

İhtiyar gardiyana ne yapacağımı çok düşünmüştüm. Onu öldürmek konusunda şaşırtıcı ölçüde isteksizdim. Dahası, Mortain'in lütfu dışında öldürdüğüm her bir kişi, d'Albret'in nefret ettiğim şeytanlığına beni bir adım daha yaklaştırırdı. Ama bu ihtiyarın planlarımı bozması gibi bir riske de girmem mümkün değildi. Çünkü şövalyenin yaraları Rennes'e gidemeyecek kadar ağırırsa, şu ana dek yeterince acı çektiğinden, acısına bir son vermekten başka çarem kalmıyordu.

Hem, ben başarısız olursam ve d'Albret bu geceyi canlı çıkarırsa, gardiyana vereceği cezanın, küçük adamı ölmüş olmayı diler bir hale getireceğine şüphe yoktu. Bu şekilde bakıldığında, adamı öldürerek ona iyilik yapmış olacağım açıktı.

Kapının parmaklıklı penceresinden içeri göz attığımda, belki de tanrılardan birinin yüzüme güldüğünü düşündüm. Yere uzanmış olan ihtiyar gardiyan derin uykundaydı. Onu uyandırmadan içeri girebildiğim takdirde, bu ihtiyarla başa çıkmak çok daha kolay bir hale gelirdi.

Sessizce zindana girdim. Tutsağın hücrelerinden hiç ses gelmiyordu ve çöten de kıpırtısızdı. Her şey mükemmeldi. Yavaşça ihtiyara yaklaşarak bıçağımı kaldırdım; adamın boğazını kesmeye hazırdım. Ama hamlemi yapamadan, küçük şeytan bır anda yerinden sıçrayarak boş maşrapasını bana savurdu.

Tıslayarak yana kaçıp maşrapadan kurtuldum. Gardiyan homurdanarak karşıma dikildi. Adamı faka bastırmaya yönelik hiçbir şansım kalmamıştı.

“Teslim ol da bitsin bu iş,” dedim, sesimi alçak tutmaya çalışarak. “Beni durduramazsın.”

Üzerine atıldığımda kenara çekilerek kendini hücre kapısının önüne attı; bu kadar sakar ve hantal biri nasıl böylesine hızlı hareket edebiliyordu? Gözlerimi çarpılmış küçük yüzünde tutarken, planımı değiştirdim. “Seni öldürmeyeceğim. Yalnızca bir müddet uyutacağım. Tutsağı buradan kurtarana dek. Kendine geldiğinde kafanda kaz yumurtası büyüklüğünde bir yumru olacak. Sen de diğerlerine nasıl gücünün yetmediğini ve firarı engellenmenin elinde olmadığını anlatırsın.”

Fırar kelimesini duyduğu anda minik adam olduğu yerde durup kafasını eğdi. Uzunca bir süre bu şekilde bekledikten sonra, dikkatli bir şekilde kapının önünden çekilerek, kapıya yaklaşmamı işaret etti.

Kaşlarımı çattım. Nasıl bir numaraydı bu?

Minik adam başını sallayıp gülümseyerek, kapıyı açmamı işaret ediyordu. En azından ben bunun bir gülümseme olduğunu sanmıştım. Kırışıklarla kaplı, şekilsiz yüzünde bunu anlamak kolay değildi. “Onu serbest bırakmamı mı *istiyorsun* yani?”

Hararetle başını sallayıp, bir adım daha geriledi.

Adamın amacının ne olabileceğini anlayamamıştım ama bunu çözebilmem için zaman durup beni beklemeyecekti. Çoktan bunu yapmamışsa, d’Albret birazdan Madam Dinan’ın odasına geçecek olmalıydı ve d’Albret’in odasına saklanarak onu gafil avlayabilmem için en büyük şansım bu andı. “Pekâlâ, gel benimle.” Hücreyi işaret ettim. Beni tutsakla birlikte içeri kilitleyip yardım çağırması gibi bir riske giremezdim. Memnun bir şekilde başını sallasa da, bir örümcek gibi zindanın karşı tarafına kaçtı.

Bir gözümü onun üzerinde tutarken, anahtarı geri çıkarıp hücre kapısının kilidini açtım. Daracık odaya çökmüş olan korkunç koku gözlerimi kırıştırmama neden olsa da, bunu yok sayarak tutsağın yere serilmiş olduğu köşeye yaklaştım.

Bir devin boyutlarındaydı. Onu gördüğüm anda, merdivenlerden çıkarmak şöyle dursun, onu herhangi bir yere sürükleyebilmemin bile imkânsız olduğunu anladım. Kendisine yaklaşmamla birlikte tutsakta herhangi bir kıpırdanma olmamıştı ama çöten de olduğu yerde bekliyordu zaten. O yüzden ben de içeride kalmaya devam ettim. Tutsağın halen kıpırdamadığı kısa bir sürenin ardından, uzanarak çizmemin ucuyla adamı dürttüm. Hiçbir şey olmadı.

Arkamdan gelen bir sesle, elimdeki hançerle hamle yapmaya hazır bir halde arkama döndüm. Ama beni izlemekte olan çöten dışında kimse yoktu. Gözlerimi kısıtım. “Öldü mü?”

Başını canlı bir şekilde iki yana salladıktan sonra, uyuyor-

muş gibi, birleştirdiği iki elini yanağına yasladı. Ah. “Yürüyebilir mi?” diye sordum sert bir sesle.

İhtiyar kısa bir kararsızlığın ardından, öne uzattığı elini şöyle böyle dermiş gibi kıpırdattı. Biraz. Belki. Yüreğim ezilmişti. Onu sürüklememin imkânı yoktu. Merde. Düşese haberi nasıl ulaştıracaktım?

Yaralarının durumunu anlamak için şövalyenin yanında diz çöktüm. Yüzünün sol tarafı büyük bir kesikle ayrılmıştı. Emin olamasam da bunun yeni değil, eski bir yara izi olduğun düşündüm. Yüzünün geri kalan kısmı epey hırpalanmış haldeydi; kurumuş kanın üzerinde kabuk bağlamış yerler vardı. Aynı zamanda sarı ve yeşilin tuhaf bir tonu hâkimdi yüzüne. İlk başta bunun çürümüş et yüzünden olduğundan korktum ama biraz daha dikkatli bakınca yüzünün tamamının devasa bir yaraya dönüşmüş olduğunu anladım. Sol bacağında iltihap kapmış derin bir yara vardı. Sol kolunda iki yara daha. Derin bir nefes aldıktan sonra elimi omzuna koydum. “Şşşt. Uyan. Gitmemiz lazım.”

Birazcık kıpırdanıp inledi. Ama bu kadarla kaldı. Bir dizi küfür mırıldanarak, uzanıp bir daha denedim. Bu defa elimi kerpeten gibi kullanarak kolunu iyice sıkmıştım. “Hadi, seni koca öküz. Seni buradan sırtımda taşıyamam.”

Yavaşça yana döndürdüğü koca kafasını yerden birkaç santim kaldırdı. Açtığı gözlerini kısarak benden tarafa bakı. Kalesindeki yaralar nedeniyle görüşünün bulanık mı olduğunu yoksa beni hiç mi göremediğini anlayamamıştım. Omzumun üzerinden, artık pek bir gardiyanlığı kalmamış olan gardiyana baktım. “Buraya gel de bana yardım et.”

Hızlı adımlarla yanıma gelerek şövalyenin diğer tarafına sıçrayıp kolundan tuttu. Homurdanarak, hırlayarak ve küfürler savurarak tutsağı oturur konuma getirmekten fazlasını ya-

pamadık. İçim umutsuzlukla dolmaya başlamıştı; etrafımızda uçuşan ruhların dokunuşlarından çok daha soğuktu bu his. Adamın yaraları iltihap kapmıştı ve yüksek ateşi vardı. Onu bir şekilde buradan çıkarabilsem bile, Rennes yolunda ölüp ölmeyeceğinden emin değildim. Hem de hiç. Gene de denemek zorundaydım. Çörtene başımı sallamamla, ikimiz de ayağa kalkarken tutsağı da bizimle birlikte kaldırmaya çalıştık. Ama bu hiçbir işe yaramamıştı. Zindanın kendisini yerinden oynatmaya çalışmaktan farksızdı bu.

Hissettiğim hüsrân ve kızgınlıkla gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Bu gece d'Albret'i öldürüp öldüremeyeceğim konusunda biraz daha emin olabilsem, tutsağın acısını oracıkta dindirirdim. Ama emin olamıyordum. D'Albret hayatta kalmaya yönelik tekinsiz ölçüde güçlü güdülere sahip bir adamdı ve ben başarısız olduğum takdirde, birinin d'Albret'in planlarını düşese bildirmesi gerekiyordu.

Hem, hangi zalim tanrı, bir adamın ellerinden cephede şanlı bir ölümü alıp, onu bir zindanda çürümeye –ya da daha kötü bir kadere– terk ederdi? Gözlerimi kapattığımda, yere devirmelerinden önce onu muhteşem atının üzerinde görebiliyordum. Nasıl yiğitçe dövüştüğünü, öylesine bir güç eşitsizliğine rağmen asla durmaksızın nasıl da askerlerin üzerine gittiğini görebiliyordum.

Buydu işte! Bu şövalyenin savaşma hırsından faydalanabilmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Cephede ona cesaret veren şey, şövalyeyi buradan çıkarmamı sağlayacaktı.

Gardiyana bir bakış atıp güven verici bir şekilde başımı salladıktan sonra, yaralı adama geri döndüm. “Kalk,” dedim, tıslar gibi bir sesle. “Düşes tehlikede.” Başını çevirmişti. “Şimdi kalkmazsan, birkaç dakika içinde onu ele geçirecekler. Kalk.” Kolundan çektiğimde inledi. “Düşesin tehlikedeyken mızırdanan bir bebek gibi burada sinip kalacak mısın yani?”

Gardiyan bana baktı. Dehşete düşmüş bir halde başını iki yana sallıyordu. Şövalyemizin içindeki canavar uyanıyordu. Yüzüne kan gelirken, gözlerindeki ateş geri dönüyordu. “Senin aslında ne kadar zayıf olduğunu bilselerdi, düşesi korumak için asla seçilmiş olmazdın,” diye fısıldadım kulağının içine.

Ve oldu: Okyanus zemininden yükselen devasa bir dalga gibi, şövalye yavaşça ayaklarının üzerine kalktı. Bir an için sallandıktan sonra, dengesini kazandı ve güçlü bir kükremeye üzerime atıldı.

Hızlı bir hareketle kenara kaydım. Önünden çekilmemle birlikte az kalsın yüzüstü yere devrilecekti ki minik cüce gardiyan son anda şövalyenin koluna girerek düşmesini engelledi.

Tutsak, serbest bırakılmış bir boğa gibi öfkeli ve sersem bir halde başını bir bana, bir gardiyana çevirdi. İlk önce kime saldırması gerektiğinden emin değilmiş gibiydi. “Gel,” dedim, kafasını toparlayamadan. “Düşes bu tarafta. Acele edersek zamanında yanında olabiliriz.” Dediğim yalan da değildi.

Bu sözlerimle sırtından mızrak yemişti sanki. İleri doğru attığı adımla yüzü acıdan bembeyaz kesildi. Bacağını tam kullanamadığından, ona yardım etmekten ve bu esnada beni öldürmeyeceğini ummaktan başka çarem olmadığını anladım. Yanına giderek onu ayakta tutabilmek için kolunun altına girdim. Ama dev gibiydi ve en azından yirmi kaya ağırlığındaydı; neredeyse beni de kendisiyle birlikte yere indirecekti. Dizlerimle sırtımı kastım. Gardiyanla aramıza aldığımız adamı ayakta tutmayı başardık. Ağırlığını bize verdiği bu durumda, onu bütün yol boyunca taşıyamayacağımızı biliyordum. Ama adamın içindeki bütün savaşıma gücü yok olup gitmişti. Daha şimdiden omuzlarımla kollarım ağırlığıyla uyuşmuştu bile. Şövalyeyi hareket ettiremediğimiz takdirde, hepimiz burada kapa kısılmış sıçanlar gibi geberip gidecektik.

Korku ve öfkeyle birlikte hissettiğim sabırsızlık ses tonuma da yansımıştı. “Sen burada tembel kemiklerinle kalın kafanı dinlendirirken düşesinin yakalanmasına izin mi vereceksin yani? Kıpırda!”

Gırtlaktan gelen bir homurtuyla, adam kendini öne attı. Bu, bizi kapıya yaklaştıran büyük, sarsak bir adım olmuştu. Boştaki elimle duvardaki meşaleyi alırken, kendimi ya da tutsağı ateşe vermemeyi umut ediyordum. Ama merdiven zifiri karanlık olduğundan ve onu yukarı çıkarabileceğimiz başka bir yol olmadığından, bu meşaleye ihtiyacımız vardı. Aslında, ilk basamakta durduğumuzda, onu yukarı çıkarıp çıkaramayacağımız tam anlamıyla belirsizdi.

Çöten kendi kendine bir şeyler mırıldanıp homurdanarak, öne geçmemi işaret etti. Etraflarından dolandım. Ayaklarını koyacakları yeri görmeleri için meşaleyi tuttuğumda, gardiyanın kendini Canavar’ın kolunun altına soktuğunu gördüm; minik vücudunu, tutsağın yaslanabileceği bir koltuk değneğine çevirmişti adeta. Bu konumda, çalışmaz durumdaki sol kolu yan tarafında sallanıyor olsa da, sağ bacağı sağlam olduğundan basamakları tırmanabilecek gibiydi. Sağ kolunu duvara dayayıp bir üst basamağa sıçradı; kolunun çekemediği ağırlık gardiyanın üzerindeydi. Tutsağın yüzünün acıyla buruştuğunu fark ettiğimde, at arabasına ulaşmadan bayılmaması için dualar etmeye başladım.

“Acele edin,” dedim telaşla. “Şimdiden düşesin etrafını sarmış olmalılar.” Düşesine gidemeyecek durumda olmasının verdiği ağır ıstırap adamın yüzünde apaçık görülebiliyordu. Onun için acı duysam da, kalbimin kırılmasına izin vermedim. Yumuşaklık ikimizin de işine yaramazdı şu anda.

Duraksadı; yüzünde boncuk boncuk ter damlaları oluşmuştu. Cığerleri bir demircinin körüğünden farksızdı.

Yalnızca dört basamak kalmıştı. “Onları nasıl öldürecek-sin?” dedim yumuşak bir sesle. “Düşesini tehdit eden bu adam-ları nasıl öldüreceksin?” Kendini ileri atarak bir basamak daha çıktı. “Bence çıplak ellerinle yapmalısın bunu. Böylece, ciğerle-rindeki hava boşalırken patlayan gözlerinin içine bakabilirsin.” Devlin kolunun altındaki minik gardiyanın dehşet dolu gözlerle bana baktığını fark etsem de, ona aldırmadım. Çünkü bu son sözlerim sayesinde bir basamak daha çıkmıştı; artık gecenin serin havasını sırtımda hissedebiliyordum. “Belki de kollarını, bacaklarını koparmalısın.”

Adam homurdanarak son basamağı çıktığında, ikisini de durdurmak için ellerimi uzattım. Şövalyenin can havliyle ken-dini kapıdan dışarı atıp, o anda geçmekte olan bir nöbetçiye çarpmasından korkmuştum.

Oysa Canavar duvara yaslanıp gözlerini kapamıştı. Gardi-yan hâlâ kolunun altındaydı.

Avluya göz attım. Karanlık dışında hiçbir şey yoktu. “Doğu kapısına ulaşmamız gerekiyor. Orada yalnızca iki nöbetçi var; ben onların işini halletikten sonra, kimseye görünmeden köp-rüden geçebiliriz. Orada seni düşesine götürecek olan bir at arabası bekliyor.” Bir an için gözleri şaşkınlıkla kocaman açıl-an çörten, gülümsedi. En azından ben bunun bir gülümseme olduğunu sandım. Aslında yüzünü buruşturmaktan fazlasını yapmış gibi görünmüyordu.

“Bunu yapabilir misin?” diye sordum. Böylesi bir durumda bu esrarengiz, tuhaf gardiyana güvenmek durumunda kalmak-tan hiç memnun değildim. “Onu Rennes’e götürebilir misin?”

O kadar sertçe başını salladı ki boynunun kırılmasından korktum.

Dışarıda ilerlemek çok daha kolaydı. Öncelikle, artık basa-maklar yoktu. Ayrıca, şövalyenin yaslanabileceği kalm, sert bir

duvar vardı. Ağır, sarsak adımlarla ilerliyorduk. Omuzlarımdaki tüyler acele etmenin gerekliliğiyle diken diken olmuş olsa da, bunu yapamazdık. Aslında buraya kadar ulaşmış olmamız bile mucizeydi.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Üst kattaki odalardan birinde ışık vardı. İyiydi bu. Demek ki d'Albret hâlâ Madam Dinan'laydı. Madamın odasını ne zaman ziyaret etse kapıya iki nöbetçi birden diktiğinden, bu gece kapıyı kimin beklediğini merak ettim. Bu adamlardan birinin Kumandan de Lur olmasını diledim. Onu öldürmek için karşıma çıkacak böylesine bir fırsatı büyük bir zevkle değerlendirirdim.

Duvarın sonuna vardığımızda, küçük nöbetçi kulübesiyle iki nöbetçiyi gördüm. Esas duruşta etraflarını gözlemektense, kısık sesle birbirleriyle konuşuyorlardı. "İşte." Çörtene sarı ve siyah renklerde küçük bir kumaş parçası fırlattım. "Şehirden çıkmak için buna ihtiyacınız olacak. At arabasının içinde biraz erzakla, ihtiyacın olan şeyleri satın almanı sağlayacak birkaç parça mücevher var. Veba bayrağını arabanın üzerine koyarsan kimse sizi durdurup aramaya kalkmaz. Anladın mı?"

Anladığını göstermek için başını salladığında, işaretime dek beklemesi için ona elimi salladıktan sonra sessizce ilerledim.

Nöbet değişim zamanı olduğu halde halen gelmemiş olan askerler hakkında homurdanan iki nöbetçi, oldukları yerde kalmakla kumandanı çağırmak arasında bir karar vermeye çalışıyorlardı.

Bir gölge gibi duvara yapışmış bir halde, ilk nöbetçinin arkasına geçtim. Onu öldürmek zorundaydım. Bu adamların diğerlerini ikaz etmesi gibi bir riski alamazdım. Uyku iksirimin etkisinin daha ne kadar süreceğini de, diğerlerinin ne kadar derin uykuda olduklarını da bilmiyordum.

Bu ölümlerin gerekli olduğunu söyledim kendime. Nöbet-

çiler bizi görmeden şövalyeyi buradan geçirmemizin imkânı olmadığı gibi, d'Albret'in adamları olduklarına göre, bu iki nöbetçinin bazı korkunç suçlar işlediğine de şüphe yoktu.

Planımın en zayıf halkası, ikincisine fark ettirmeden ilk muhafızı öldürmekti. İkinci muhafız beni gördüğü takdirde, ben sesini kesmeden diğerlerine bağırması kuvvetle muhtemel olduğundan, hızlı ve seri olmam gerekiyordu.

Her şey adım adım, diye düşünerek, saklandığım yerden usulca çıktım. İlk nöbetçiye yaklaşırken belimdeki kordonu çıkarıp, kaymaması için iki kez yumruklarıma doladım. Adamın tam arkasına geldiğim anda hamlemi yaptım. Varlığını hisseden muhafız arkasına dönmek için vücudunu kıpırdattırken son adımımı attım, kordonu hızlıca boynuna geçirdim ve bütün gücümle, hızla çektim.

Adeta şoka giren adamın vücudu kaskatı gerilmişti; elleri boğazına sarılı kordona uzanmaya çabalarken silahı bir takırtıyla zemine çarptı. Kordonu daha da sert çekerken, destek sağlaması için dizimi sırtına dayadım. Böylelikle kaburgalarıma sokmaya çalıştığı dirseklerinden de uzak durabilmişim.

Ama silahının yere çarpması ikinci muhafızın dikkatini çekmişti. Beni gördüğü anda gözleri kocaman açılan ve ileri çıkan muhafızın eli kılıcına uzandı. Halen debelenen ilk adamın ölmesi bu kadar uzun sürdüğü için küfürler ediyordum. Bu durumda, adamı bırakıp kendimi savunmak için bıçaklarıma bile uzanamazdım. Teyakkuz halindeki ikinci muhafız kılıcını çekerek üzerime atıldığı anda, biraz da olsa koruma sağlamak amacıyla gebermemek için direnen ilk muhafızı aramıza çektim. O anda duyduğum tok bir sesle, saldırıya geçmiş olan muhafız, kesilen bir ağaç gibi öne devrildi. Yıkılan adamın arkasına baktığımda, sağ elinde bir sapanın sallandığı, çarpık minik yüzünde bir tatmin ifadesi olan çorteni gördüm. Aynı

anda benim kurbanım da son nefesini vermişti. Vücudundan süzülerek çıkan ruhuna zihnimi kapatmak için bütün gücümü kullanarak, boynundaki kordonu çektim.

Ben teşekkür etmemiş olsam da gardiyan, *Rica ederim*, dermişcesine bana doğru başını salladıktan sonra, bu firar planını yöneten kendisiymiş gibi, kıpırdamamı işaret etti.

Bu tavrından dolayı gıcık olsam da bunu aklımdan uzaklaştırdım ve ikimiz birden şövalyenin yaslanmış olduğu duvara gittik acele adımlarla. Şövalyenin gözleri kapalı; buraya kadar gelmek için gösterdiği insanüstü çaba nedeniyle yüzü kireç gibi beyazdı. Bu haliyle, savaş hırsının onu terk mi ettiğini yoksa halen içten içe bu hırsın ateşiyle mi devam ettiğini anlayamıyordum. Bunlardan ikincisinin geçerli olması için Mortain'e dualar ediyordum çünkü aksi takdirde bu devi asla köprünün öte tarafına geçiremezdik.

Her şeye rağmen, zihninin zindandaki kadar puslu olmadığını sandığımdan, mesajımı ona vermek için en doğru zaman buydu. “Beni dinle. Bu önemli. Rennes’e ulaştığınızda, düşese bir mesaj iletmen gerek. D’Albret’in, Rennes’in içine sızmış adamları var. Zamanı geldiğinde d’Albret’e kapıları açacak adamlar. Düşese bunu söylemen gerektiğini hatırlayabilir misin?”

Merde! Beni anladığını göstermek için kafasını mı salladığını ya da yalnızca başının öne mi düştüğünü bile anlayamamıştım. Öfkeyle çörtene döndüm. “Sen anladın mı dediklerimi?” Adamın başını sallamasıyla içimi çektim. Bunun yeterli olacağını umuyordum.

Şövalyenin devasa kolunu omzumda düzelttikten sonra, avluyu katetmemiz gereken uzun, acı verici yolculuğumuz başladı. Köprüde, kolunu omuzlarımdan çekerek, destek için köprünün duvarını kullanmaya başladı. Bunu yaptığı için ona itiraz etmektense, at arabasının olması gereken yerde bizi

bekleyip beklemediğinden emin olmak için öne geçtim. Araba ordaysa, hemen sürücüye talimatlarımı ve ona söz verdiğim ödemenin geri kalanını verecektim.

İlk başta arabayı göremedim. Bu devî sırf ikna yoluyla daha ileri götürme şansımız olmadığından, dehşete düşmüştüm. Ama bir kez daha baktığımda, orada olduğunu gördüm. Koşum takımlarının içindeki, dermanı kalmamış görünen iki katır, şehir duvarının altındaki gölgelikte uyukluyorlardı. Ama arabacı ortalıkta değildi. Böylelikle, hiç değilse elindekini harcayabileceği kadar hayatta kalabileceğini düşündüğünden, ödemenin yarısının yeterli olduğuna karar vermişti belki de.

Bizimkilerin ne kadar ilerlemiş olduğunu görmek için arkama baktığımda, köprünün ortasında durduklarımı fark ettim. Her şeyin kıl payıyla yürüdüğünü anlamıyorlar mıydı bunlar? Durup manzaranın tadını çıkaracak vaktimiz yoktu. Saray pencerelerine göz attığımda, Madam Dinan'ın odasındaki ışığın söndüğünü gördüm. İçim yeniden telaşla kaplanmıştı. D'Albret halen Dinan'ın çarşaflarına dolanmış haldeyken, bir an önce yukarıda olmam gerekiyordu.

Yanlarına koştum. "Acele edin! Kimse görmeden arabaya çıkmamız lazım. Yeni nöbetçiler her an gelebilir."

Gardiyan minik üzgün yüzünü bana kaldırarak başını iki yana salladı. Tutsağının bir adım daha atabileceğini düşünmüyordu artık. Konuşabiliyor olsa, ben yanlarında değilken şövalyeyi ikna etmek için bir şeyler söylemeye devam edebileceğini düşünerek, öfkeyle ona baktım. Kendimden, normalde olduğundan daha çok nefret edebileceğimi hiç düşünmezdim ama işkencelerin en büyüğünden geçmiş bu şövalyeye yaptıklarım beni bu konuda haksız çıkarmıştı. "Uyan. Düşesin tehlike-deyken nasıl uyuyabilirsin?" Göz kapaklarının titreşmesinden başka bir şey olmadı. İçim gerçek bir endişeyle dolmuş oldu-

ğundan, elimdeki en zalim silahı kullanmak zorundaydım. “Bu adamlar düşesi yakalamak üzerine. D’Albret’in adamları. D’Albret hakkında ne derler bilir misin? Onun kadınlara nasıl davrandığından haberin var mı senin?”

Gardiyan bana doğru bir işaret yaptı. Yüzümü gösteriyordu. Bakışında, anlayamadığım bir yumuşaklık vardı. İşaretini yinelediğinde, elimi yanağıma koydum. Islaktı. Islaklığı silerken öfkeli bir bakış attım. “Düşesin için harekete geçemezsen, d’Albret kaba, kıllı elleriyle onu dövecek; etine...”

Bekleyen katırlardan birinin anırmasına neden olan bir kükremeyle, şövalye, duvara yasladığı vücudunu ileri attı. Minik gardiyan, adamın hantal adımlarını yönlendirmeye çalışsa da, şövalye buna karşı koyarak bana doğru ilerlemeye devam etti. İrkilmiş bir halde başımı kaldırıp baktığımda, gözlerimiz kenetlendi. Çeneme giren şövalyenin yumruğuyla her şey karmadan önce gördüğüm son şey, solgun, gümüşümsü mavi gözleri oldu.

Rüya görüyor olmalıydım. Çünkü kendimi, beşiğindeki bir bebek kadar güvende ve rahat hissediyordum. Belki de denizde sallanan bir kayıktaki bebek gibi.

Sert bir darbe bütün vücudumu sarstığında, belki de çok dalgalı bir denizde olduğumuzu düşündüm. Gözlerimi açmaya çalışsam da, göz kapaklarım iğne iplikle yüzüme dikilmiş gibiydi. Büyük bir çabayla, nihayet gözlerimi araladığımda, görebildiğim yalnızca kayan yıldızlarla dolu karanlık gökyüzü oldu.

Dokuz Aziz adına, neredeydim ben?

Para destelerini karıştıran bir tefeci gibi, hafızamda adım adım geriye giderek ne olduğunu anlamaya çalıştım. Şövalye. Onu at arabasına götürüyordum, sonra... sonra ne oldu? Fena, çok fena bir şeyler olduğuna dair berbat bir hisle, olduğum yerde doğrulmaya çalıştım. Vücudumu hareket ettirmem midemin bulanmasına neden oldu; karnım yılanbalıklarıyla dolu gibiydi. Son anda yan tarafıma dönerek, sefil bir halde istifra ettim.

Midemde kusacak bir şey kalmadığında, kafamdaki zonklama da biraz azalmıştı sanki. Yavaş yavaş etrafımı algılamaya başladım. Burnumun güçlü bir gübre kokusuyla dolması mide-

mi yeniden kaldırdı. O anda, gecenin serin havasında sallanan, kaliteli bir kumaştan kesilmiş, minik sarı bayrağı fark ettim.

Telaşla etrafımı inceledim. Kesilmeyen sarsıntılarla ilerlerken şövalye cansız, kıpırtısız bir halde yanımda yatıyordu. Yakınımızda ne bir ev, ne bir dükkân, ne de şehrin kendisini görebiliyordum. Yanımızdan yavaşça akıp geçen kırsal topraklarla çiftlikler dışında hiçbir şey yoktu.

Lanet olası at arabasındaydım! Şövalye... şövalye bana vurmuştu. Kocaman, bir butu andıran yumruğuyla beni bayıltmıştı ve bir nedenden, gardiyanla birlikte beni de yanlarına almışlardı.

Hayır. *Hayır!* Bir kez daha etrafıma bakınarak kafamı toparlamaya çalıştım. Ne kadar zamandır baygın haldeydim? Kısa bir süre? Saatler? Daha da önemlisi, Nantes'tan ne kadar uzaklaşmıştık? Belki de geri dönmek için çok geç değildi.

Ama gözlerimi ne kadar kısıp baksam da, şehrin duvarlarını göremedim. Bunun anlamı, bütün planlarımın –ve zorlukla ulaştığım kararlılığımın– çöktüğüydü. Yanımdaki dev gulyabani kaderin çarkını öylesine sert çevirmişti ki, her şey kontrolümden çıkmıştı.

Ağzımdan çıkan okkalı küfüre, yanımdaki tutsak biraz kıpırdanmak dışında tepki göstermezken, arabayı sürmekte olan ihtiyar gardiyan omzunun üzerinden bakarak kasketiyle bana selam verdi. Beni iyiden iyiye zıvanadan çıkaran bu neşeli selamla, midemin bulanmasını yok sayarak hızla ayaklandım. O anda yoldaki bir tümsekten geçtiğimizden neredeyse geri devrilecektim. Sürücü koltuğunun arkasını kavrayarak, hiç de zarif olmayan bir şekilde kendimi öne attım. İhtiyara saydırmaya başlamadan önce hissettiğim sersemliğin geçmesini beklemem gerekti. “Sen ne yaptın?” diyebildim en sonunda. “Sizinle gelmeyecektim ben! Her şeyi mahvettin!”

Minik cüce omuz silkerek, başparmağıyla arkada bilinçsiz halde yatan şövalyeyi gösterdi.

Arabanın arkasında uzanmış deve bir bakış attım. Buna nasıl cüret edebilmişti? Alev alev yanan beyninden nasıl budalaca bir düşünce geçmişti ki beni de yanlarına almaya karar vermişti? Arabanın arkasına geçerek, onun alçak postunu yumruklayarak hırsımı çıkarmak istiyordum. Ama bunun yerine, yumruklarımı sıkarak tırnaklarımı avuçlarıma içine batırdım. Bu keskin acının zihnimi açmasını umuyordum. Bu kadar uzun müddet bekledikten sonra d'Albret'ten öcümü almamın bu şekilde engellenmesi, nihayet bu şansa kavuşmak üzereyken bunun ellerimden çekip alınmış olması benim için adeta dayanılmazdı. Kafamı arkaya atıp içimdeki yakıcı öfkeyle Tanrı'ya ve azizlerine haykırmamak için kendimi dizginlemem gerekti.

Ve birdenbire, kaynaya kaynaya içindeki tüm suyun buhar olduğu bir çaydanlık gibi, oturduğum yerde öfkem geçip gitti. Kendimi bir davul gibi bomboş hissediyordum. Tek şansım, aylardır –hayır, yıllardır!– beklediğim tek şansım geri dönüşü olmayacak bir şekilde elimden alınmıştı. Bir daha asla d'Albret'ten intikamımı alabileceğim bir konuma gelemedim.

Bir daha asla. Bu sözcükler bir kovanın içindeki üç taş gibi takırdıyordu.

Ama bu aynı zamanda saraya geri dönemeyeceğim –geri gönderilemeyeceğim– anlamına da geliyordu. Taş kalpli başrahibe bile bundan sonra d'Albret'in güvenini yeniden kazanmanın imkânsız olduğunu kabul edecekti.

Düşünmeye çalıştım. Hayatımın on yedi yılı boyunca d'Albret'ten kaçan bir şey –biri– görmüş müydüm? Ne karıları, ne çocukları, ne de düşmanları. Bunu yalnızca düşes, hem de iki kere başarmıştı. Biri Guerande'de, diğeri ise neredeyse iki hafta önce.

Tanrıların düşes için harekete geçmiş olması akla yatkın olsa da, bunu benim için yapmış olmalarına ölse inanamazdım. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı.

Kaçmak. Bu sözcük, yazın ilk olgunlaşan meyveleri gibi, öylesine canlandırıcı, öylesine baştan çıkarıcıydı ki kendimi bu düşünceden uzak tutmam; umudun, tanrının bizimle eğlenme yollarından biri olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Kafamı toparlamak için kendime biraz zaman tanıdım. Ardından, biraz zaman daha. Son iki kilometre boyunca öfke kusmamışım gibi, sakince sordum. “Yükümüz ne durumda?”

Minik buruşuk yüzünden derin bir rahatlama ifadesi geçen gardiyan, coşkulu bir şekilde başını salladı. Omzumun üzerinden arkama baktım; şövalyenin durumunun böylesine bir coşkuya neden olabileceğinden emin değildim ama bir şey söylemedim. Diğer bütün seçeneklerim yok olduğundan, yapabileceğim en iyi şey şövalyeyi Rennes’e götürmek gibi görünüyordu. Mümkünse, canlı olarak.

Bu düşünceyle birlikte aklıma başka bir şey geldi. D’Albret bizi bulduğu takdirde bunların hiçbiri anlam ifade etmiyordu; muhtemelen şu anda peşimize düşmek için askerlerini toparlıyor olmalıydı. Neyse ki, bütün askerlerinin sersem hali en azından birkaç saat daha sürecekti. D’Albret’in tek başına peşimize düşeceğini hiç sanmıyordum.

Uzakta bir yerlerden öten bir horozun sesi geldi. Çok geçmeden, uyku mahmuru çiftçiler kulübelerinden çıkarak tarlalarını sürmeye koyulacaklardı. Ve o zaman bizi göreceklardı. Böyle bir riske giremezdik. “Sığınacak bir yer bulmak zorundayız,” dedim gardiyana.

Ciddi bir ifadeyle başını salladı, bunu çoktan düşünmüş gibi.

“Peşimize takılacaklardır,” diye uyardım onu. “Bu yüzden bulacağımız sığınak yoldan görülmemeli.” Bütün gece ilerleye-

rek açtığımız mesafeyi, babamın, hızlı, güçlü bir ata sahip tek bir adamı yalnızca birkaç saatte kapatabilirdi.

Bir kez daha başını sallayan gardiyan, uzaklardaki bir koruluğu göstererek, arabayı o yöne döndürdü.

Buruşuk, çarpık yüzünü inceledim. Ona güvenebilir miydim? Belki yüzüncü kez, şövalyeyle gardiyanı arasındaki tuhaf ilişkiyi düşünürken buldum kendimi. Waroch Canavarı, başında duran gardiyanların bile sadakat duyduğu bir adam mıydı yani? Babamın, kıymetli tutsağının başında durması için en sadık adamlarından birini görevlendirdiğine şüphe olmasa da, gardiyan kaçmamızı engellemeye kalkışmamış, hatta bir de bize katılmıştı.

Bu kadar riske girip bunca yolu katettikten sonra bize ihanet etmeye kalkışmayacağını ummaktan başka çarem yoktu.

Tam şafak sökerken eski bir taş kulübe gördük. Ana yoldan uzaktaydı. Aslında, at arabası sarsılarak koca bir taşın üzerinden geçerken, bu kulübenin her yerden uzak olduğunu düşündüm. Dahası ağaçların arasında gizlenmiş durumdaydı. Çörten arabayı birden durdurup bir müddet ağaçların arasında bekledi. Gri taşlarla inşa edilmiş kulübe tam anlamıyla terk edilmiş görünüyordu. Avlu kıpırtısızdı; ne yeri eşeleleyen tavuklar ne de ortalıkta dolanan keçiler vardı. Bacadan duman da çıkmıyordu. Burası hayal bile edemeyeceğim ölçüde münasip bir barınaktı; kendini her şeyden gizlemiş olan bu kulübe bunca zamandır bizi bekliyormuş gibiydi. Gardiyanın aklında neler döndüğünden halen tam emin olamadığımdan, başımla evi işaret ettim. “Git bak bakalım, içeride kimse var mıymış?”

İtaatkâr bir tutumda, hızlıca başını sallamasıyla, bunun bir tuzak olamayacağını düşündüm. Gene de, içeride kimsenin bulunmadığından emin olmamız için birinin kulübeye bakması gerekiyordu.

İhtiyar adam tam anlamıyla güvenilir olduğunu kanıtlayana dek, bu türden işleri yapabiliirdi pekâlâ.

Gardiyan etrafı kontrol ederken ben de arabayı kulübenin arkasına çektim ve bir kez daha endişeyle, içine düştüğüm duruma kafa patlatmaya başladım. Kendime verdiğim görevi tamamlamak için Nantes'a geri dönmeye kalkışmalı mıydım? Bir amaca kararlılıkla bağlandıktan sonra, bundan vazgeçmek benim için hiç kolay değildi.

Canavar'ın beni kaçırdığını iddia edebilirdim.

Ama adamın ne denli zayıf ve yaralı olduğunu çok iyi bildikleri gibi, gece kalede uyuşturulmuş askerler için tek makul açıklama da bu işin ardında benim olduğumdu. Aslında bütün bunların benim marifetim olduğunun apaçık görülebileceğini düşündüm.

Belki de, diye fısıldadı içimden bir ses. *Belki de yalnızca Mortain dualarını kabul etti*. Bu kadar basit olamaz mıydı? Ama elbette, hiçbir şey –hiç ama hiçbir şey– bu kadar basit olmamıştı.

Merhum dükün, en güvendiği birkaç adamıyla ya da en umursamadığı metreslerinden biriyle kaçabileceği türden, önemsiz sayfiye kulübelerinden biri olduğunu anladığım sığınağımız, gelip geçen birilerinin gözüne çarpmayacak kadar yoldan uzakta ve sağlam durumda olduğundan, bizim için biçilmiş kaftandı. En mühimi, d'Albret ya da adamlarından herhangi birinin buradan bahsettiğini hiç duymamıştım. Bu da, buranın varlığından bile haberlerinin olmayabileceğini düşünmeme yol açtı.

Tam gardiyan acele adımlarla dışarı çıkıp, kulübede kimse'nin olmadığını işaret ederken, tepemizdeki karanlık bulutların yüklerini bırakmaya karar vermesiyle yağmur başladı. Ama yaralı, hasta, baygın olsa da, şövalye halen dev gibi bir adamdı. "Onu içeri taşıyamayız," dedim, gardiyana.

İhtiyar adam arabanın arkasına uzanarak şövalyeyi sarstığında, Canavar'ın göz kapakları bile kıpırdamadı. Yolda ölmüş olmasından endişelenerek, göğsüne diktim gözlerimi. Halen nefes aldığını anladığımda rahatladım. Onu daha sert dürtcekken, gardiyanı durdurdum. Gökyüzünden inen yağmuru izledim bir müddet; yüzüme kocaman, şişman damlalar çarpıyordu. Normalde, tutsağı temizlemenin kova kova su gerektiren, felaket ağır bir iş olacağını düşündüm o anda. "Bırakalım da yağmur bizim yerimize ağır işin bir kısmını hallelsin. Bu onu üşütecek, soğuk bir yağmur değil; onu içeri almadan önce yağmur kirin bir kısmını temizleyebilir en azından."

Bu efendisi için fena bir hakaretmiş gibi kaşlarını çatmış olan gardiyanı görmezden geldim. Arabanın yan taraflarına sıkıştırılmış bohçalardan ikisini alarak kulübeye yöneldim. İhtiyar peşimden gelirdi ya da gelmezdi; umrumda bile değildi.

Gardiyan dışarıda şövalyesinin başında dururken, içerinin boş olduğunu bir de kendi gözlerimle görmek için kulübeyi hızlıca kolaçan ettim. Arka kapı, şöminesi olan büyükçe bir mutfaka açılıyordu. Bir hol, üst katta da üç oda vardı. Basit birkaç parça mobilya dışında odalar boştu ve şöminelerinde soğuk küllerden başka bir şey yoktu.

Şövalyeyi ikinci kattaki bu odalara uzanan merdivenlerden çıkarmak mevzubahis olamayacağından, mutfakta, üzerine uzanabileceği kadar büyük bir tezgâh kurundaydık. Kapıya doğru yürüdüğümde gardiyanın arabanın yanında beklediğini gördüm. Kendisinin iliklerine dek ıslanacak olması bir şekilde tutsağının rahatsızlığını azaltacaktı sanki. Ona içeri gelmesini işaret ettim.

Yanıma geldiğinde kendini kurulaması için ona bir bez parçası uzattım. "Burada bir tezgâh kurmam lazım ama bunu tek başıma yapamam."

İhtiyarla birlikte, binbir homurtu ve mırıldanmayla büyük bir tezgâhı mutfâğa taşıyarak, üzerini içeride bulduğumuz iki battaniyeyle örttük. Bunu yaparken gösterdiğim çaba nede-niyle, kemiklerimi zaptetmiş olan soğuktan eser kalmamıştı. “Onu içeri getirip getiremeyeceğimize bakalım,” dedim, umut-suz bir iç çekişle. Yağlanmış bir öküzü yerinden kıpırdatmaya çalışmak daha kolay olurdu herhalde.

Dışarı çıktığımızda, yağmurun vücudundaki kirin bir kıs-mını temizlemekle kalmayıp, şövalyeyi uyandırmış olduğunu da gördüm. Gardiyanla birlikte, arabanın iki yanından kendisi-ne bakarken gözlerini kırıştırdı; kalın kırpiklerinden yağmur suları damlıyordu. Beni gördüğünde gözlerine, kafa karışıklı-ğının neden olduğunu sandığım bir ifade oturdu. Birdenbire içimdeki öfke yeniden yükselmişti. Elimden ödülümün, son altı aydır katlandığım her şeyin bir anlamı olmasını sağlayacak yegane şeyin alınmasının verdiği yakıcı bir öfkeydi bu. “Sana yardım etmem için düşesin emriyle buraya gönderildim ve sen bunun karşılığını böyle mi veriyorsun? Dikkatli bir şekilde oluşturduğum planlarımı mahvederek mi?”

Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. “Şu andan itibaren, seni güvenli bir şekilde Rennes’e ulaştırana dek, söylediğim her şeyi harfiyen yapacaksın, anladın mı beni? Yoksa seni burada yağmurda çürümeye bırakırım.”

“Ben ne mahvetmişim?” Bir tepeden aşağı yuvarlanan ka-yaların çıkaracağı türden, gırtlaktan gelen bir sesle sormuştu bunu.

“Kurmak için altı ayımı verdiğim planları. Neden? Neden yaptın bunu?” diye sordum.

“Ne yapmışım?”

Elimi kaldırıp, yumruğunun indiği çenemi tuttum. “Beni yanınızda getirdin.”

Kafasını toparlamaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Hatırladığım son şey, zehir ve yalanlar saçan, ısrarlı, insanın ruhunu yakan bir sestir.”

“O bendim,” dedim, ters bir şekilde.

“Sen mi?” Hatırladığı sesle gözlerinin önündeki kişiyi katilen bağdaştıramıyormuş gibi, tam anlamıyla şaşkın bir haldeydi.

“Evet, seni koca ahmak. Seni merdivenlerden çıkarıp arabaya ulaştırmamın tek yolu buydu.”

“İçimdeki savaş hırsını mı uyandırmaya çalıştın yani? Senin aklından zorun mu var?”

“Seni zindandan çıkarabilmemiz için kimsenin daha iyi bir fikri yoktu. Yalnızca elimin altındaki araçları kullandım.”

“O halde yalnızca çenene bir fiskeyle yakayı kurtardığın için şanslısın.” Aklında dolanan bir şeyi anlamak istiyormuş gibi gözlerini kısarak bir kez daha bana baktı. “Hem, korkmuş görünüyordun,” diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Aklından zoru olan ben miyim, sen misin acaba? Benim bir görevim var ve bu görev korku kabul etmez.” Ama bu yalandı. Dehşete düşmüş bir haldeydim ve bunu görmüş olmasından nefret etmiştim.

Şövalye ağır nefesler alarak, bir cesetten farksız kireç gibi vücudunu tezgâhın üzerine attıktan sonra, gardiyan rahat bir şekilde uzanması için yardıma koştu. Gözlerini kapatmıştı; bu kadarcık hareketin bile ona pahalıya patladığı her halinden belliydi. *Merde*. Nantes'a dönmeye kalkışmadığım iyi olmuştu çünkü Rennes'e ulaşmak için bu adamın önemsiz şifacılık becerilerimin tamamına ve de tanrıların kendisine bahşedeceği talihe ihtiyacı olacaktı. Yolda öldüğü takdirde, yaptığım her şey, bütün fedakârlıklarım boşa çıkardı. Duvardaki bir kancaya asılı kovayı alıp gardiyana uzattım. "Al şunu. Onu yıkamayı bitirmek için suya ihtiyacımız olacak. Arabada kalan diğer iki bohçayı da getir."

İhtiyar, sorgulamaksızın kovayı alıp yağmurun devam ettiği dışarıya çıktı. Yanımda getirdiğim bohçalardan birinin içindeki çakmak taşını alarak, ateş yakmak için şöminenin başına gittim. Gökyüzünü kapatmış olan kara bulutlar, ağaçların üzerine yükselecek dumanı da büyük ihtimalle örterdi. Gene de, şövalyenin yaralarını kapatmak için bir bulamaç yapmam gerektiğinden, yalnızca su ısıtmama yetecek kadar, küçük bir ateş yakmaya dikkat ettim.

Gardiyan geri döndüğünde, iki bohçayı diğerlerinin yanına koyduktan sonra, kovadaki suyu paralanmış durumdaki eski bir teneke kaba döktü. Eline birkaç parça bez tutuşturdu. “Onu yıkamayı bitir ki ben de yaralarıyla ilgilenebileyim. Gerekirse üzerindeki elbiseleri kesip atabilirsin.” Gardiyan bir kez daha kendisine söylediğim şeyi yapmaya koyulduğunda, biraz da olsa rahatlamaya başladığımı hissettim.

Bir müddet uyumlu bir sessizlik içinde çalıştık; gardiyan tutsağı temizlerken, tutsak da, aklında dönüp durduğunu hissettiğim bütün soruları soracak gücü bulmaya başlamıştı. Ben-se, karaağaç kabuğu tozuyla hardalı kaynamış suyla karıştırıp, vücudundaki hasarı gidermek için becerilerimin yeterli olması adına dualar ediyordum.

Hazırlıklarımı tamamladığımda yavaşça ayağa kalktım. Durumun ne denli kötü olduğunu anlamanın zamanı gelmişti.

Koca ayakları masanın ucundan sarkmış olan adamın, kara ve yeşil tonlardaki çürüklerin ardındaki solgun yüzü, hayatımda gördüğüm en neşeli çirkin yüzdü. Yanakları çopurdu ve yüzünün bir tarafını kateden uzun bir yara izi vardı. Burnu kırılmıştı –bir kereden çok daha fazla– ve bir kulağı kesikti. Yaralarla şişikler geçtiğinde bunların hiçbirisi düzelmeyecekti.

Bir yaban domuzundan farksız vücudu, şişkin kaslar ve kirişlerle örülüydü. Vahşi bir güce somutluk kazandırmayı arzulayan bir heykeltıraş ortaya böyle bir vücut çıkarırdı. Vücudunun neredeyse tamamı yara izleriyle kaplıydı; kırmızı, öfkeli yeni yaralar, gümüşümsü beyaz tondaki eskileriyle iç içe geçmişti.

Kendime rağmen, bu adamın dayandığı bunca hasar karşısında şaşkınlığa düşmüş, hatta belki de etkilenmiştim.

Ve hayatta kalabilmiş olması karşısında.

Tezgâha yaklaşmamla elim istemdişi bir şekilde ona uzandı;

parmaklarım hafifçe mahvolmuş vücudunun üzerinde dolandı. “Nasıl olur da halen hayattasın?” diye mırıldandım.

“Beni öldürmek neredeyse imkânsızdır.” Sesinin derinden gelen gümbürtüsü çatı kirişlerine dek odayı doldurmuştu. Bakışlarım yüzüne kaydı; kendi kendime mırıldandığımı sandığım bu soruyu duyacağını düşünmemiştim oysa. Acı içinde olsalar da, ateşli bir zekayı yansıtan gözleri, tedirgin edici açık renkleriyle bir kurtun gözlerini andırıyordu.

“Ah,” dedim. “Bunu öğrenmem iyi oldu. Artık yaralarınıza ilgilenirken senin için çok fazla endişelenmeme gerek yok demektir.”

Kaşlarını kaldırdı. “Sen mi?” Tepeden tırnağa bütün vücudunda gezdirdiği ateşli mavi gözlerinde şehvetli bir ilgi değil, tarafsız bir değerlendirme ifadesi vardı.

Abartılı bir jestle boş mutfağı gösterdim. “Aklında başka biri mi vardı yoksa? Belki de gardiyanın? Eminim bunu yapabilseydi şu ana dek çoktan yapmış olurdu.”

Elimi, konuşmamızı gergin bakışlarla izleyen gardiyana uzatarak parmaklarımı oynattım. Ne istediğimden emin olmadığı kısa bir anın ardından, bana elindeki bezi verdi. Kendisine karşı haşın olacağıma dair tehdidime rağmen, yavaşça yüzünü temizlemeye koyuldum ve bir kir tabakası daha çıkardım. Bunu yapmam görünümünü hiç değiştirmemiş olsa da, kir tabakasının altından ciddi bir kesik ya da kırık çıkmadığı için rahatlamıştım.

Dikkatimi, kolunun ön tarafı boyunca devam eden derin yaraya verdim. Kesik kemiğe kadar ulaşmamış olduğu gibi, tendon ya da dokular da zarar görmemişti ama yarayı derinlemesine temizlemek gerekecek ve bu ikimiz için de hiç hoş olmayacaktı. Sol omzundaki iki okun açtığı yaralar iltihap kapmıştı. Yaraların içinde kıymık ya da demir parçası kalıp

kalmadığını anlamak için, bezle sardığım parmaklarımı hafifçe ok yaralarına dokundurdum. Bu esnada şövalye keskin bir nefes almak dışında tepki vermedi.

“Yaraların içinde ok parçaları kalmamış; bunlarla ilgilenmek zor olmayacak. Ayrıca, oklar hayatı önemdeki dokuları ıskalamış gibi.”

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

Daha çok yara ve şişiğin olduğu göğsüne uzanarak hafifçe bastırdım. Bir an için soluğu kesilen şövalye, sağlam durumdaki eliyle elimi yakaladı. Bana dokunuşunun hafifliğinin bu adamın devasa boyutlarıyla uyumsuzluğu beni şaşırtmıştı. “Kaburgalarımı dürtüp durmana gerek yok; sorsaydın kırılmış olduklarını söylerdim.”

“Pekâlâ. Bacağın dışında incelememiz gereken bir yer kalmadı. Beni en çok korkutan yaran da bu zaten.”

Gardiyan, üşendiğinden –veyahut hürmetinden– adamın binici pantolonunu çıkarmamış olduğundan, belimdeki zincirde asılı küçük bıçağı alarak, sıırıslıklam olmuş kir içindeki deri pantolonu hızlıca kestim. Pantolonu bacaklarından çekip çıkarmak üzereyken, elimi itti. Şaşkın bir halde ona bakıp da yanaklarının pembeleştiğini gördüğümde, gülmeme engel olmadım. Waroch Canavarı utanmıştı. “Bu daha önce görmediğim bir şey değil,” dedim. Gözleri şaşkınlıkla açılmış olsa da, uzanarak deri pantolonu kalçalarının altından çektim.

Gardiyan –belki de yaşadığı şokla– nefesini tutarken, ben de bir an için soluksuz kaldığımı hissettim. “O kadar kötü mü?” diye sordu şövalye.

Bacağında, uyluk kısmının tamamı kıpkırmızıydı ve şişmişti; dokunulmayacak kadar hassas durumdaydı. Yara iltihap kapmıştı ve bacağın üst ve alt kısmına doğru uzanan kırmızı tonlarda çizgiler vardı. Başımı kaldırıp baktığımda adamın yü-

zünde ince bir tebessüm olduğunu fark ettim. Ve ilk kez olmak kaydıyla, katlanmak zorunda kaldığı bütün bu acıların, ıstırabın aklını yitirmesine neden olup olmadığını düşündüm. Dikkatimi yeniden kesiğe verdim. “Kötü,” dedim. “Neyse ki talihlisin; cerrah değilim. Yanı bacağına kesemem.”

“Zaten sana müsaade etmezdim.”

“Beni durdurabilecek durumda olduğunu sanmıyorum,” diye mırıldandıktan sonra, bana itiraz etmesine fırsat bırakmadan elimi kaldırdım. “Bacağına kesecek değilim ama yapmam gereken şey de çok keyifli olmayacak.”

Canavar beni inceledi. “Sen kimsin ki savaş yaraları üzerine bu kadar çok şey biliyorsun? Hayatım boyunca cephedeki sıhhiyeciler gibi yaralarla ilgilenen soylu bir kadın görmemiştim hiç.”

Kendime düşünebileceğim bir aralık tanımak için, ateşe dönerek kaynamaya başlamış olan kabın içindeki sıcak karışımı aldım. *Ona ne söyleyeceğim?* diye düşündüm, şifalı otlarla karıştırdığım bulamacı bir kaşıkla, daha önceden hazırlamış olduğum keten bezlere bastırırken. *Ben d’Albret’in kızıyım, seni ökü.* *Ve beni de yanınıza alarak, bizi dünyanın en ucuna dek takip edecek olmasını sağladın.* Ama gerçek kimliğimi açıklamak istemediğimi fark ettim. Aslında, bunu çok ama çok geride bırakmak, bir ceset gibi gömmek ve bir daha asla bundan bahsetmemek istiyordum. Hem, şövalye kim olduğumu öğrendiği takdirde, bana asla güvenmez, ne yaparsam yapayım, onu güvenli bir yere götüreceğime inanmazdı. Gene de ona bir şey söylemek zorundaydım.

Onu gördüğüm ilk anı düşündüm. Düşes ve kafilesiyle birlikte olduğu zamanı. “Ismae’nin bir arkadaşıyım.”

“Ismae!” Dirseği üzerinde doğrulmaya çalışmasıyla, acıyla yüzünü buruşturarak kendini geri tezgâha bırakması bir oldu. “Ismae’yi nereden tanıyorsun?”

Gözlerini üzerime dikmişti; durumu değerlendirdiğini, ölçüp tarttığını hissedebiliyordum. Ama çok dikkatli bir şekilde, kaynamış otları yumuşak ketenden kare şeklindeki bez parçasıyla sararken, “Aynı manastırda eğitildik,” dedim.

Bu konudan vazgeçeceğini düşünmeye başladığım kısa bir sessizlik oldu. Ama öyle olmadığını anladım. “Sen eğitilmiş bir suikastçıysan, neden burada benimle ilgileniyorsun?”

Ona dönerken, ağzımın acı bir tebesümle büzülmesine engel olamadım. “Bu benim de kendime çok kereler sorduğum bir soru; bundan şüphen olmasın. Düşese hizmet edebilmen için, seni güvenli bir şekilde Rennes’e götürmem emredildi.” Başımı kaldırıp bakışlarını yakaladım. “Yani seni hırslandırmak için söylediklerimin bu kısmı doğrudu.”

Şövalye hafifçe başını sallayana dek, uzunca bir müddet birbirimizin gözlerinin içine baktık. Beni anladığından mı yoksa bağışladığından mı başını bu şekilde sallamıştı, emin değildim. “Pekâlâ.” Gülümsedi. Tam anlamıyla cezbedici ve kahredici gülümsemesiyle, ben de ona gülümseme isteğine kapıldım. Ama bunun yerine, sıcak bulamacın olduğu bezlerden birini uyluğuna koydum.

Öylesine sert bir şekilde nefesini çekti ki dilini yutmuş olmasından korktum. Bezin sıcaklığından, acıdan ve haykırma için kendini zaptetmiş olmasından dolayı yüzü kıpkırmızı kesildi. “Buraya beni öldürmek için gelmediğini sanıyordum,” dedi en sonunda, nefesini vererek.

“Üzgünüm,” dedim. “Ateşten ölmeden önce zehri dışarı çıkarmanın tek yolu bu.”

“Bir sonraki sefer beni uyar yalnızca.”

“Pekâlâ, şimdi de omzuna bir tane koyacağım.”

Bir kez daha nefesini tuttu ama az önceki kadar güçlü olmamıştı. Buna sevindim. Demek ki omzundaki yara o kadar

da hassas durumda değildi; en azından bu yarasının daha hızlı iyileşeceğini umut edebilirdim. Ne halde olduğunu görmek için başımı kaldırıp ona baktım. “Bu yaralar seni çoktan öldürmüş olmalıydı.”

Kısacık bir an için beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir sırıtma daha. “Aziz Camulos’un bir lütfu. Çabuk iyileşiyoruz.”

Hazırladığım bulamaçlı bezler vücudunu zehirlerden arındırırken, dikkatimi koluna verdim. “Bunun temizlenmesi lazım,” diyerek ikazımı yaptım. “Ciddi bir şekilde.”

Hastam yüzünü buruşturdu. “Kolumu tam kullanabilmem için ne gerekiyorsa yap.”

Bir sonraki saat çok hoş geçmedi. Yumuşatmak için kolundaki yaranın üzerine ıslak bir bez koyduktan sonra, bulamaçlı bezleri yenileriyle değiştirdim. “Acını azaltması için biraz şarap ya da içki ister misin?” diye sordum. Başını sert bir şekilde iki yana sallamakla yetindi.

Kolundaki yaranın kabuğu kafi ölçüde yumuşadığında, elim aldığım bezle kabuğun etrafındaki kiri, pisliği ve kurumuş çamuru temizlemeye koyuldum.

“Yaralarla ilgilenmeyi nereden öğrendiğini söylemedin,” dedi şövalye.

Sinir olmuş bir halde ona baktım. “Sen neden acıdan bayılmıyorsun?”

“Acı iyidir; canlı olduğumu anlamamı sağlar.”

Bu tavrı karşısında takdir hissetmeme engel olamasam da, muhtemelen aldığı bu fena yaralarla ölecek birini sevmenin pek bir anlamı olmayacağını hatırlattım kendime. “Söylendiği kadar deliymişsin.”

Sırıttı. “Beni duymuş muydun?”

Gözlerimi devirdim. “Savaş hırsını bir zırh gibi üzerine geçirip tek seferde yüzlerce hasmını öldürmek için kendini cep-

heye atan delinin tekiyle ilgili hikâyeler duydum, evet.”

Battaniyenin üzerinde daha rahat olacağı bir şekilde vücudunu kıpırdattı. “Beni duymuşsun,” dediğinde, sesindeki tatmin duygusu aşikârdı. “Vay!”

“Affet beni ama kum ve çamur yaranın çok derinlerine girmiş.” Bir müddet için huzurlu bir sessizlik içinde çalıştım. Bu kadar çirkin bir adamın böylesine çekici bir gülümsemesinin olması beni afallatmıştı. Böyle şeyler düşündüğüm için kendime kızarak, bıçak almak için yerimden kalktım. Yara iltihaplanmış olduğundan öncelikle bu iltihabı halletmek lazımdı.

“Yaralar konusunda nereden bu kadar şey öğrendiğini halen söylemedin.”

“Ne çok konuşuyorsun sen! Kıpırdamadan yatıp hızlı bir şekilde iyileşmeye bakar mısın lütfen?” dedim, bıçakla ona doğru dönerken. “Önümüzde uzun bir yol var ve durumun ciddi anlamda bizi yavaşlatacak. Aslında, çok çabuk iyileşmezsen yakalanmamız işten bile değil.”

Waroch Canavarı kaşlarını çatığında, gardiyanın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Zindanda Julian’la karşılaşmışım seferde duyduklarıyla aklında neler dönüyor olabileceğini merak ettim. “Belki de bir şeyler saklıyorsun, ha?” dedi Canavar.

Yalnızca kim olduğumu. “Hayır, tek istediğim sessizlik içinde çalışmak. Ama madem bu kadar üsteliyorsun; manastırda pansuman üzerine eğitim almıştım.”

Bana zerre inanmadığı yüzünden apaçık anlaşılıyordu. “Bu pansuman filan değil.”

Ustalıkla bilenmiş bıçağımı kan sızan kabuğun üzerinden geçirdim. Kabuk, güneşle birlikte açan bir çiçek gibi kolayca aralandı. “Erkek kardeşlerim de şövalyeydi. Genellikle bu türden yaraları olurdu.”

“Tedavilerini kız kardeşleri yapardı, yani?” diye sordu sıkı-tığı dişlerinin arasından.

“Birbirimize yakındık.” Tabii bir de, babam el altında hekim tutmazdı; kardeşlerim de babamdan yedikleri dayakların ve kırbaçların ardından askerlerin cerrahından medet ummaya utanırdı. “Neyse, sorunu yanıtlamış olduğuma göre...”

Homurtuyla güldü. “Bir şeyi yanıtlamadın.”

“...sorunu yanıtlamış olduğuma göre, sen de benim soruma yanıt vereceksin.” Temkinli bir ifadeyle bana bakıyordu. “Bu çörtten kim ve Kont d’Albret’in gardiyanı sana, neden konttan daha sadık? Senin kaçmana müsaade etmekle kalmadı, bana yardım da etti.”

Sorumla birlikte, Canavar’ın yüzündeki neşeli ifade silindi. “Belki de sarayda kalıp d’Albret tarafından cezalandırılmak istememiştir.”

“Belki,” dedim, hüsran içinde. Çünkü asıl nedenin bu olmadığını biliyordum. Ya da en azından asıl nedenin yalnızca bir parçasıydı bu, o kadar.

“D’Albret hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Canavar.

“Bilmek istediğimden daha fazlasını,” diye mırıldandım, enfeksiyon için koluna bir başka bulamaçlı bez yerleştirirken.

“Ondan korkmalısın. Senin becerilerine sahip biri için bile, o adamın yakınında olmak güvenli değil.”

D’Albret’in ifade ettiği tehlikelere karşı beni uyarmaya cüret etmiş olduğundan, yüzüne kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. “Endişelenmene gerek yok. Kont d’Albret hakkında her şeyi biliyorum. Onunla ilgili hikâyeler vebadan daha hızlı yayılıyor. Aslında, rahibelerin en keyif aldığı boş zaman uğraşlarından biri, d’Albret’in ilk karısının hikâyesiyle bizi dehşete düşürmektir. Bu hikâyeyi duydun mu?” Kocaman açılmış, masum gözlerle ona baktım.

Başını sertçe iki yana salladı.

“Ah. Ama ilk karısının hikâyesini herkes bilir. Hatta, karılarının daha yumuşak başlı olmasını arzulayan dertli kocalar; sorumlusu oldukları gençlerin daha uysal olmasını isteyen bitkin başhemşireler tarafından anlatıla anlatıla efsaneye dönmüştür bu. ‘Size hiç Kont d’Albret’in ilk karısı Jeanne’nin hikâyesini anlattım mı?’ diye sorarlar. ‘Karılık vazifelerinden korkarak ailesinin evine kaçmayı düşünmüş bu kız. Ve eve sığınmak için ağabeyine yalvarmış. Budala ağabeyi de, bir adamla karısının arasına asla girmemesi gerektiğini bilse de, yumuşak bir kalbi varmış ve kızı, kocasının zalimliğinden korumayı kabul etmiş.

‘Ama d’Albret,’ derler, genellikle hayranlık taşıyan bir ses tonuyla, ‘kimsenin kendi hakkı olan bir şeyi almasına müsaade etmezmiş, kaldı ki Morbihanlı bir baronun böyle bir şeye kalkışmasına göz yumsun. Bir tabur askerle baronun topraklarını basarak, kapıları kırmış ve önüne çıkan her bir askeri kılıçtan geçirmiş. Atıyla malikanenin ana salonuna girerek baronu masasında öldürmüş. Ardından da, merhamet için yalvarıp yakaran kendi karısını.’ ”

Hikâyeyi anlatırken, daha önceden hissettiğim umut kırıntılarının da yok olduğunu fark ettim. Ne düşünüyordum ki ben? Bu dünyada d’Albret’ten kaçış yoktu. Tek yaptığım, kaçılmaz olanı ertelemektir, o kadar.

“Davasını şüpheye yer bırakmaz bir şekilde ortaya koymak için,” diye devam ettim. “D’Albret baronun karısını, iki oğlunu ve anası tarafından emzirilen yeni doğan bebeğini de öldürmeyi ihmal etmemiş.” Bu bebeğin düşüncesiyle kalbimin acıyla burkulduğunu hissettim. “Genellikle bu hikâyeyi duyan kadınlar kocalarının sözünden çıkmaz, kocaları ne istiyorsa yaparmış.” Başımı kaldırıp baktığımda Canavar’ın yüzünde taş gibi

sert bir ifade olduğunu gördüm. “Yani evet, d’Albret’in nelere kadir olduğunu, neler yapabileceğini biliyorum.”

Bulamaçlı bezi kaldırdığımda şişkinliğin yok olduğunu gördüm. İçinde sert bir iksirin olduğu minik şişeye uzandım. “Bu biraz canını yakabilir,” dedim. Aslında derisini alev alev yakacak bu sıvıyla ilgili yalan söylüyordum ama bu adamla konuşmaya devam edemezdim. Yıllar içinde, umudun tanrıların bizimle dalga geçmesinden başka bir şey olmadığını çok iyi öğrenmiştim ve bu adamın bir şekilde umut duymama neden olmasından nefret ediyordum.

Vücudunun üzerinde şişeyi eğmeye başladığım anda, Canavar konuşmak için ağzını açtı. “Kız kardeşim onun altıncı karısı...” İksirin derisi soyulmuş ete temas etmesiyle, masanın üzerinde ıstırapla attığı haykırışlar bilincini yitirene dek sürdü.

Sarsılmış bir halde, önümde baygın yatan deve bakıyordum. Kız kardeşi d'Albret'in karısı mıydı? Bu nasıl olabilirdi? Tanrılar bizi nasıl delice, iç içe dolanmış bir ağın içinde bırakmıştı?

Adamın şişmiş, yaralı yüzünü inceleyerek, d'Albret'in altıncı karısı Alyse ile benzerlik taşıyıp taşımadığını anlamaya çalıştım. Alyse bir erkek kardeşi olduğundan bahsetmişti bahsetmesine ama ikisinin aynı rahimden çıkmış olduğunu düşünmek pek mümkün değildi.

Canavar'ın açık ettiği bu hakikat yaz ortasının arsız sivri-sinekleri gibi üzerime çullanmışken gözüme uyku girmeyeceğini çok iyi bildiğimden, çörtene ilk nöbeti benim tutacağımı söyledim. Bu av kulübesi çok iyi gizlenmiş olsa da rehavete kapılamazdık.

Çörtten itiraz etmeksizin, sönmekte olan ateşin önünde kıvrıldı ve kıskanmama neden olacak kadar hızlı, kolay bir şekilde uykuya daldı. Ancak bu olduktan sonra, iki adam da uyku-dayken, Alyse üzerine düşünmeye başladım.

Cüce tilkilerin kürkünden toplanmış kızılımsı sarı saçları vardı; yüzü, erkek kardeşlerimin frengi sandığı oysa benim yalnızca cana yakın bulduğum çillerle kaplıydı. Her gün evine çiçekler getirirdi; sırf saray bahçesinden değildi bunlar, çayır-la-

ra da çıkardı. Hatta bostanımızdaki meyve ağaçlarını budamaya kalkışmış olması, hizmetçilerin bu kızı çatlağın teki olarak görmelerine neden olmuştu.

Daha da heyecan verici olanı, bu kızın saraya gülümsemeler, kahkahalar getirmiş olmasıydı. Hanemizde, nihayet güneş kap-kara bulutların arasından yüzünü göstermişti sanki. Hiç değilse, ilk başta böyleydi. Ağabeylerim, bu kıza eziyetler çektirmekten, hiçbir şey yapamazlarsa onu aşağılamaktan zalimce bir zevk duymaya başladılar. Julian da bunun içindeydi. Alyse'ye duyduğum yakınlığı kaldıramamış, kıskanmıştı; kızla geçirdiğim her dakika, onunla geçirmedığım bir dakika gibiydi. Ve her şeye rağmen, Alyse son anına dek bana karşı nezaketini korumayı başardı.

Canavar onun erkek kardeşiydi demek... Belli ki tanrılar hesabı bana yazılan coşkulu bir eğlenceye çökmüştü.

Belki de... düşünceler ağır ağır oluşuyordu... belki de tanrılar adaletin tartışını dengeleyebilmem için bana fırsat tanıyorlardı. D'Albret'in zindanlarından kaçırdığım bu adamı sağ-salim Rennes'e götürebildiğim takdirde, belki de ailesine olan borcumun hiç değilse bir kısmını ödemiş olurum.

Az önce öğrendiğim bu hakikatı aklımdan çıkarmak için sefil bir çaresizlik içinde, uyumakta olan şövalyeden kendimi uzaklaştırarak, yere atılmış kıyafet parçalarıyla kirli paçavraları toplamaya başladım. Bunları gömmemiz gerekecekti. Çörtene bunları yakmasını da söyleyebilirdim. Hatta yeterince uzakta ateş yakabildiği takdirde d'Albret'in dikkatini başka bir istikamete vermesini bile sağlayabilirdi.

Mutfağı elimden geldiğince toparladıktan sonra, bohçaların birinin içinden biley taşı alıp dışarı çıkım. Yağmur dinmişti; yaklaşmakta olan atların sesini duyabilecek olmamız açısından iyi haberdi bu. Bıçaklarımdan birini kınından çıkarıp, keskin metalin üzerinde biley taşını sürmeye başladım. Sürtünmenin

hafif sesi felaket halde yıpranmış sinirlerim için bir ninni gibi teskin ediciydi. Oysa, kokusunu aldığı etin peşine düşmüş bir leşçilden farksız zihnim, düşünmek istemediğim yegane şeye dönüp duruyordu. Gerçekten de, bu defa tanrılar kendilerini bile aşmışlardı; bu dünyada Alyse'den daha çok borçlu olduğum çok az ruh vardı. Ailemin bu kadar korkunç bir şekilde hakkını aldığı insan çok daha azdı.

Bana, bu yanlışları düzeltme şansı bahşedilmiş olabilir miydi?

Aslında bu, bir yandan hiçbir önem ifade etmiyordu; d'Albret'in adamlarına yakalanmadan Canavar'ı canlı ve tek parça olarak Rennes'e götürmek, bu adam Alyse'nin kardeşi diye bir parça kolaylaşıyor değildi.

Diğer yandan, kefaretimi ödeyebileceğim talihin bu minnacık parçası, aynı zamanda krallığımızın geleceği açısından çok daha önemli bir gerekliliği ortaya koyuyordu.

Dışarıda kalmamı sağlayacak işler tükendiğinde, mutfağa geri dönmenin zamanı gelmişti. Yapılması gereken çok fazla şey –hazırlamam gereken yeni bulamaçlar, kesmem gereken bandajlar, ilgilenmem gereken ateş– vardı. Canavar'a karşı hissetmeye başladığım utangaçlığın ve mahcubiyetin yanında, yapılması gereken bu işlerin ağırlığı zerre önem ifade etmiyordu. Kendine geldiğinde, kız kardeşinden yeniden bahsedecek miydi? Ve bunu yaptığı takdirde, aklımdaki bütün soruları sormamak için nasıl dayanacaktım?

İçeri girdiğimde, Canavar'ın gözlerinin açık olduğunu ve dümdüz, tepesindeki tavana baktığını gördüm. “Halen hayat- tasın,” dedim. “Bu, hayal edebileceğimden daha fazlası.”

Başını bana çevirdi. “Beni öldürmenin zor olduğunu söylemiştim sana.”

“Beni ikaz etmiştin, evet.” Kaynatmak için su koyarken göz-

lerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Alyse'den bahsettiğini bile hatırlamıyor olabilir miydi? Dahası, basit bir suikastçı bu bağlantıdan ne öğrenmeyi isterdi? Muhtemelen, hiçbir şey. "Savaş alanında öldürülmemenin nedeni bu muydu?" dedim. "Aziz Camulos'un bu lütfu mu? Ya da acaba d'Albret'in senin için başka planları mı vardı?"

"Aziz Camulos bizi ölümden korumaz." Canavar'ın ses tonu kuruydu. "Adamları da kimi atından düşürdüklerini bilmiyorlardı. Ama d'Albret kim olduğumu gördüğü anda, böylesine bir fırsatı kaçırmak istemedi." Bir müddet sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Benim için ne planladıklarını biliyor muydun sen?"

Kendime engel olamadım. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Evet, biliyordum."

Başını salladı. "O halde sana nasıl borçlu olduğumu da biliyorsun."

Gözlerinde gördüğüm minnettarlıktan rahatsız olmuş bir halde, kaynamaya bıraktığım suya döndüm. "O kadar minnet duyma. O hantal gövdeni merdivenlerden çıkaramamış olsaydım, seni kendi ellerimle öldürüp d'Albret'i bu deritten kurtarmak zorunda kalacaktım."

"O halde sana borcum daha da fazla olurdu. Hızlı, temiz bir ölümün nasıl bir merhamet demek olduğunu herkes bilmez." Bir an için susup, beni inceledi. "Bunu nasıl yapardın?"

Sorusu beni şaşırtmıştı. "Yani seni nasıl mı öldürürdüm?"

"Evet. Böyle şeylerde tercih ettiğin yöntemler var mı?"

Suikastçı olduğumu bildiğinden, çekingen davranmanın alemi yoktu. "Garoteyi tercih ederim. Ruhlarını teslim ederlerken intikamımın son sözcüklerini kulaklarının içine fısıldayabileceğim kadar yakın olmamızı sağlar. Ama senin için, en sevdiğim bıçağımı bilemiştim."

Kaşları kalktı. "Bana neden garote yok?"

Kaslı, kalın boynuna bakarak, “Senin için yeterince büyük garotem yok,” diye mırıldandım. “Hem, seninkisi merhametli bir ölüm olmak durumundaydı. Bıçak daha hızlıdır ve daha az acı verir.” Bu itirafımın onu sarsacağını ve aramızda mesafe açılacağını düşünmüş olsaydım, koca aptalın kahkahasıyla birlikte yanıldığımı da anlamış olurum.

Haketmediğim bu nezaket karşısında kafam karışmış bir halde, uyluğuna yeni bir bulamaçlı bez yerleştirdiğim anda kahkahası yerini acı dolu homurdanmalara bıraktı.

Kısa süre sonra uyanması için çörtene nazikçe dürttüm. Artık biraz olsun dinlenmezsem, Canavar’ı omuzlarından yakalayıp dilimin ucundaki bütün soruları yanıtlaması için onu zorlamaktan korkuyordum. Böyle bir şeye kalkıştığım takdirde, d’Albret’le bağlantımı anlaması uzun sürmezdi.

Çevik bir hamleyle ayaklanan gardiyan, artık hastası olan tutsağın durumunu kontrol ettikten sonra kapı eşiğine oturdu. Ateşin önüne uzandığımda rüyamda Alyse’yi görmemek için dua ettim. Aslında, hiç rüya görmek istemiyordum.

İrkilerek kendime geldim. Bu kadar derin bir uykuya dalmış olmam beni şaşırtmıştı. Dışarıya karanlık çökmek üzereydi ve şöminedeki küller soğuktu. Neredeyse bütün gün uyumuştum. Yerimde doğrulduğumda, içerinin çok sessiz olduğunu fark ettim. Beni uyandıran bu mu olmuştu? Ve o anda duydum. Koşum takımının belli belirsiz şingirtisini ve bir atın yumuşak kişneyişini duydum.

İçime dolan panikle ayaklandım. Kapı eşiğinde pusuya yatmış olan çörtten, avluya bakıyordu. Elini kaldırıp üç parmağını açtı. Diğer elinde sapanıyla bildircin yumurtası büyüklüğünde koca bir taş vardı.

Canavar'ın uyanıp kıpırdanmasıyla çıkan hışırtıları duyduğum anda, sessiz olmasını sağlamak için ona doğru atıldım. Gözlerini açıp da beni gördüğünde, parmağımı dudaklarımın üzerine koydum. Başını sertçe salladıktan sonra, yaklaşmamı istedi. "Bana bir silah ver," diye fısıldadı, boğuk sesle.

"Dövüşebilecek durumda değilsin," dedim fısıldayarak.

Kolumu yakaladı; gözlerinde kararlılığın ateşi vardı. "Oraya canlı dönmeyeceğim." O anda, birbirimizi tam olarak anlamıştık. Başımı salladım ve ayak bileğimdeki bıçaklarımdan birini çıkarıp eline tutuşturdum. Bıçağı aldığı anda, bir an için eli elim dokundu ve sertçe sıktı. "Kaç kişiler?" dedi.

"Üç. Atlılar."

Gözleri aydınlanmıştı; gülümsedi. "Atları var ha?"

Aceleyle kapıya gidip dışarı göz attım. Avluya ulaşmış olan adamların seslerini duyabiliyordum artık. "Halen Nantes'e dönmemiz gerektiğini düşünüyorum. Hava karardıktan kısa süre sonra varmış oluruz."

"Elimiz boş olarak," dedi, diğeri. "D'Albret'e, bu sefillerin kaçtığını ve bizim de hiçbir şey öğrenemediğimizi söyleyecek kişi olmak istediğimi hiç sanmıyorum."

Minik gardiyan bana sinsi bir bakış attı.

"Lanet olsun, ne aradığımızı bile bilmiyoruz ki. Kızı mı? Tutsağı mı? Kız ya da tutsak, ne kadar uzaklaşmış olabilirler ki?"

"Ben diyorum ki, yola devam edelim ve bir daha asla geri dönmeyelim," diye mırıldandı aralarından biri, kasvetli bir havada. "D'Albret'in gazabının nereye ineceğini kim bilebilir?"

Adamlar atlarından inerlerken, manastırın bize dikte ettiği teolojiyi düşünerek rahatsız oldum. Bu teoloji gerçek dünya koşullarının yakınından bile geçmiyordu. Meşru müdafaa durumunda birilerini öldürmeme müsaade vardı ama bu adamlar-

rın ifade ettiği tehdide karşı harekete geçmemi meşru müdafaa olarak değerlendirebilir miydım? Artık ne manastırın ne de Mortian'ın düşüncelerini umursuyor olsam da, öğretilerinden, eski bir elbiseyi üzerimden atar gibi kolay bir şekilde kurtulmak mümkün değildi.

Ama bunlar d'Albret'in adamlarıydı; masum değillerdi. Ve onları öldürmediğim takdirde, Canavar Rennes'e ulaşamazdı. Yani, manastırın en son emrini yerine getirebilmem için bu adamların öldürölmesi gerekiyordu. Mortain bu durumdan memnun kalmazsa, konuyu başrahibeyle münazara edebilirlerdi.

"Atlarla ilgilenin," dedi komutanları, eyerdeki heybesini alırken. "Ben gidip ateş yakacağım."

"şarabın hepsini içme!"

Liderin sırtması akşamın alacakaranlığında anlık bir parlamaya neden olmuştu. Diğer iki adam atlarından inerek ahıra yöneldiler. Çörtlenle birbirimize baktık. Ahırda katırlarla arabamızı gördükleri anda burada olduğumuzu anlayacaklardı. Tam bir dakika sonra, ahıra giren iki adamdan biri bağıarak kafasını ahır kapısından dışarı çıkardı. Komutanları olduğu yerde durmuştu.

"Burada birileri var," diye seslendi adam.

Komutan başını salladı. "Onlara gece kalacak bir yere ihtiyacımız olduğunu söyleriz." Eli kılıcının kabzasına uzandı. "Bu konuda bizimle tartışmaya kalkacaklarını sanmıyorum."

Çörtlenin bakışlarını yakalayıp, garotemi ona göstererek, komutanı benim alacağımı anlamasını sağladım. Başını sallayıp ahırı gösterdi. O da ahırdan dışarı çıkan ilk adamı alacaktı. Üçüncü adam fasulye kalıyordu; artık onu, ilk kim ulaşırsa o haklayacaktı. Bıçağımla daha hızlı davranabilirdim ama akşam karanlığında öldürücü bir darbe indirebileceğimden emin değil-

dim ve adamın yardım için bağırmasını katiyen istemiyordum.

Garotenin iki ucunu sıkıca ellerime dolayıp beklemeye başladım. Komutan kulübeye doğru yaklaşarak seslendi. “Merhaba? İçeridekiler. Konukseverliğinize ihtiyacımız var.”

Yanıt gelmediğini görünce eli kılıcının kabzasından uzaklaştı. Yaklaşmaya devam ettikçe, kıpırtısız bir sakinlik hissetmeye başladım. Aramızda bir kol mesafesi kaldığı anda gölgelerin içinden hızlı bir şekilde çıkıp teli boynuna doladım, dizimi böbreklerine dayadım ve gücümün yetmesi için dua ettim. Hamlemi o kadar hızlı ve kendimden emin bir şekilde yapmıştım ki, hiç ses çıkmamıştı. Ama adam güçlüydü; debelenerek kılıcını yakalamaya çabalıyordu. Vücut ağırlığımı üzerine bindirerek elini, kulübenin taş duvarına çarptım.

O anda ikinci adam ahırdan çıktı ve komutanıyla beni ölümcül bir düğümün içinde gördüğünde gözleri kocaman açıldı. Ama kılıcına uzanamadan, yumuşak bir çarpma sesi duydum. Çörtenin fırlattığı taş alnını yarmıştı.

Bu esnada üçüncü adam bir şeyler duymuş olmalıydı çünkü ahırdan dışarı ok sürülmüş bir arbaletle çıktı. Vücudunu kalkan olarak kullanmak için debelenmekte olan komutanı ahıra doğru çevirdikten sonra, arbaletten gelecek okun vahşi ısırtığı için kendimi hazırladım. Oysa, aynı anda belli belirsiz bir ses duydum; bir kuş hızla tepemizden geçmişti sanki. Ve bir bıçağın –benim bıçaklarımdan birinin– adamın boğazına saplandığını gördüm.

Başımı kaldırıp baktığımda Canavar’ın camdan dışarı sarktığını fark ettim. Yüzü süt gibi bembeyaz kesilmişti ve bütün ağırlığıyla pencere pervazına yaslanmıştı. Ama sırtıyordu. “Kestane rengi beygir benim,” dedikten sonra, yere yığıldı.

Merde. Dikişlerinin açılmamış olmasını ummaktan başka bir şey yapamazdım.

Yeniden içeri girdiğimizde, gardiyan hemen yere yığılmış olan Canavar'ın başına yöneldi. İhtiyara, Canavar'ı olduğu yerde bırakmasını söyledikten sonra, mutfaktaki tezgâhın üzerinden bir battaniye alıp bayılmış olan devin üzerine örttüm. Yüzünün solgunluğu dışında, huzur içinde uyuyormuş gibi görünüyordu. Onu tekmelesem mi, yoksa teşekkür mü etsem, karar veremiyordum. Yaralı vücuduna bu şekilde umarsızca davranmaya devam ettiği takdirde onu hayatta tutmak imkânsız olacaktı.

Başımı kaldırdığımda minik çörtenin beni izlediğini fark ettim; bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi başını hafifçe eğmişti. “Git de adamların üzerinden efendine yeni kıyafetler getir,” dedim. “Silahlarını da al. Üzerlerindeki bütün silahları topla. Çok yakında onlara ihtiyacımız olacak.”

Yüzü aydınlanan minik adam hemen dışarı fırladı. “Erzak var mı diye heybelerine de bak!” diye seslendim arkasından. Yalnızca iki kişilik ve ancak üç gün yetecek erzak hazırlamıştım. Ama artık, Rennes’e ulaşabilmemiz için bunun iki katı erzağa ihtiyacımız olduğundan korkuyordum. Ismae burada olsaydı, Yüce Mortain’in çözümü ellerimize bıraktığını söylerdi. Oysa bana göre, bir felaketin dışlarının arasından tanrının inayetini kapmada gittikçe daha becerikli olmaya başlamıştım.

Ateşi canlandırmak için şöminenin başına döndüm; böylelikle yeni bir bulamaç hazırlayabilirdim. Bunlar Canavar'a çok acı veriyordu ama benim için de eğlenceli değillerdi. Sıcaklık ve çamurdan dolayı ellerim kıpkırmızı olmuş, kabarmıştı. Hiç değilse artık bir soylu kadının elleri gibi görünmüyorlardı.

Minik adam kucağında bir kıyafet yığınıyla geri döndükten sonra, içlerinden Canavar'a en çok uyacakları seçtim. Boğazına bıçağı yiyen asker, üçü içinde en cüsseli olandı ama onun da yeğinin üzerinde kan lekeleri vardı. Gene de bize lazım

olanlar onun kıyafetleriydi; yeleği de cüsse açısından ikinci gelen adamdan aldım. Kıyafetlerin geri kalanını bandajlar için kullanacaktım.

“Buradan ayrılırken atlarını da alacağız,” dedim çörtene. “Atları arabaya süreceğiz; böylece daha hızlı ilerleyebiliriz.”

“Pazar yerine götürülen bir çuval turp gibi taşınmak istemiyorum.” Canavar’ın derinden gelen sesi arkamızda gümbürdemişti. “Atlardan birini ben süreceğim.”

Yavaşça, arkama döndüm. “Uyanmışsın.”

“Evet.”

Alyse ile ilgili aklımdaki bütün sorular bir kez daha dilimin ucuna kadar gelmişti. Ama bunların yerine, başka bir şey sordum. “Bayılmadan camdan dışarı bakamazken eyerin üzerinde nasıl duracağını sanıyorsun? Burayla Rennes arası tam yüz on kilometre.”

“Orada bayılmadım. Ve o at arabasının içinde taşınmak da kaya dolu bir çuvalın içinde yolculuk etmek gibi. Bu şekilde devam edersek Rennes’e kemiklerim un ufak olmuş halde ulaşabilirim ancak. Beni o atlardan birine bağlayın. En azından bilincimi kaybetsem bile yere düşmem.”

İşte o anda, şövalyeyle kız kardeşi arasında belli belirsiz bir benzerlik yakaladım: çenelerini inatçı bir şekilde sıkmaları aynıydı. “Birkaç gün at sürmeyi bırak, olduğun yerde oturabilecek kadar bile iyi durumda değilsin.”

“Daha iyiyim,” dedi, inatla. Bu defa bana, ciğerlerini üşütmüş olduğu halde Noel şenliklerini kaçırmak istemeyen kız kardeşim Louise’yi hatırlatmıştı. “Bak!” Yaralı kolunu artık daha serbest bir şekilde hareket ettirebiliyordu. Yanında diz çöktüm; yaralarını daha yakından incelemek için, diyordum kendime. Ama elimin tersini alnına koyduğumda bile, gözlerim gözlerini yakalamaya, Alyse’nin gözleriyle bir benzerlik

bulmaya çalışıyordu. Alyse'nin kirpikleri bu kadar koyu renkli ya da kalın değildi belki ama kızın gözleri de Canavar'ınkiler gibi açık maviydi. "Hâlâ ateşin var," dedim ona.

"Ama o kadar da yok."

"Orası öyle." Ardından kolunu incelemeye koyuldum. Kırmızılık ve iltihap yarı yarıya geçmişti. "Ama diğer yaraların. Kaburgaların..."

"Kaburgalarımı sıkıca sararsın. Dizginleri tek elimle tutarak da at sürebilirim."

Ashında bana hiç de soğuk gelmeyen, soğuk mavi gözlerine baktım. "Peki ya mızrak yaran?" Yaraya bakmak için battaniyeye uzandım.

Yara halen kırmızıydı; şişmişti ve kan sızıyordu. "İt gibi acıyacağını biliyorum," diyerek durumunu kabul etti. "Ama aynı zamanda acı beni teyakkuzda tutacaktır."

Bu herif gerçekten deliydi; savaş yokken de savaş hırısını taşıyordu içinde. "Kan zehirlenmesine dair bildiğim her şey, enfeksiyona karşı mücadele edecek güçte olması için hastanın istirahat etmesi gerektiğini söylüyor."

"Üzerine bir çamur torbası daha koy o zaman," dedi, bunu yapmam planımızı daha makul kılacakmış gibi.

"Bunu düşünüyorum," dedim, canını kurtarmak için bu kadar riske girdiğim kişinin şimdi genç bir hizmetçi kızmışım gibi bana emirler vermesine gıcık olmuş bir halde.

Bana doğru eğilerek, daha da bastırdı. "Haklı olduğumu biliyorsun. At arabasında ancak sümüklü böcek hızında ilerleriz ve bizi takip eden herhangi birileri, hatta rastgele dolanan haydutlar ve kanun kaçakları için bile kolay hedef haline geliriz."

Elbette haklıydı. Omzumun üzerinden, üç askerin cese-dinin yattığı avluya bakıp, d'Albret'in bizi bulmaya ne kadar yaklaşmış olduğunu düşündüğümde ürperdiğimi hissettim.

“Pekâlâ,” dedim en sonunda. D’Albret ağını örmeye başlamıştı bile. Hareket halinde olmazsak, bizi bulması işten bile değildi.

Bir sonraki saati plan yaparak geçirdik. Burada bir gece daha kaldıktan sonra, hava etrafımızı görebileceğimiz kadar aydınlandığı anda yola koyulacaktık. Şöminede küçük bir ateş yakıp, kaynaması için çamur ve otlarla yeni bir bulamaç hazırladım. Karışım cildi kabartacak kadar ısındığında, keten bir bezin içine çamurla otları koyup, soğumaması için hızlıca sar-dım. Bunu yaparken neredeyse parmaklarımı yakacaktım.

Şöminenin başından ayrılırken, d’Albret’in adamlarının üzerindeki bütün silahları toplamış olan gardiyan içeri girdi. Silahları Canavar’ın yanına koyduktan sonra, boş midelerimizi dolduracak bir şeyler hazırlamak için şöminedeki sönmekte olan közlere yöneldi.

Omzuna bulamaçlı bezi yerleştirmemle Canavar acıyla tıslar gibi bir ses çıkardı. “Kıpırdama,” dedim.

“Kıpırdamıyorum,” dedi, sıkıdığı dişlerinin arasından. Hazırladığım ikinci bezi bacağındaki iltihaplanmış yaranın üzerine koyduğumda bir kez daha acıyla tısladı.

Öfkeyle bana bakıyordu. “Bundan bu kadar keyif alman gerekmez.”

Ona sert bir bakış attım. “Terk edilmiş bir barakada yanımda yalnızca bir gulyabani ve çörtenle kapana kısılmış olmaktan keyif aldığımı sanıyorsan kafayı yemiş olmalısın.” Askerlerden alıp kullanmadığımız gömleklerden yırttığım keten şeritleri toplamak için arkama döndüğümde, gerçekten de bundan keyif aldığımı fark etmenin şaşkınlığına düştüm. Burada, ayak altında dolanan zehirli yılanlar, karanlık gölgeleri mesken tutmuş karabasanlar yoktu.

Ona geri döndüğümde, aklımdan geçen hiçbir şeyin ifade-

me yansımasına dikkat ettim. “Kaburgalarını sarmam için doğrulabilir misin?” Yerinde doğrulamayacak haldeyse bunu şu anda öğrenmemiz çok daha iyiydi; böylelikle planlarımızı değiştirebilirdik. Homurdanarak bunu yapacağını belirtti. Doğrulamaya çalışırken karın kasları dalgalandı ve gözleri bir an için kapandı.

“Gene mi bayılacaksın?” Yere sert bir şekilde devrilmesin diye, düşüşünü durdurmak için yanına koştum. Gerçi bu olduğu takdirde hiç şansım yoktu; beni de kendisiyle birlikte yere devirirdi.

“Hayır,” dedi, homurtuyla.

Kendini kandırmadığından emin olmak için biraz beledikten sonra, arkama dönüp keten şeritlerden birini aldım ve gövdesini sarmaya başladım. İki haftadan daha uzun süre zindana kapatılmış olmasına rağmen halen kütük gibi kalındı vücudu.

“Senin gibi sivri dilli bir kadın için şaşırtıcı ölçüde yumuşak ellerin varmış,” dedi.

“Bence yaraların vücudunu tam hissedememene neden oluyor. Bir sürü şey olabilirim ama yumuşak asla.”

Herhangi bir şey söylemeden beni izliyordu; tenimi, kemiklerimi aşarak ruhumu okumak istiyormuş gibiydi. Delici bakışlarının altında hareketlerim sakarlaşmıştı. “İşte,” dedim. “Tut şunu.” Dönerek başka bir keten parçası aldım.

“Senin şu ağabeylerin sürekli kaburgalarını kırar mıydı?” diye sordu.

“Bir, bilemedin iki kez olmuştur,” diye mırıldandım, kendimi ikinci şeritle meşgul ederek. “Sakar olduklarından sürekli atlarından düşüp duruyorlardı.” Elbette bu kuyruklu yalan olduğundan Canavar’ın gözlerine bakmıyordum. Pierre’in kaburgaları on iki yaşındayken kırılmıştı ve bu, turnuva idman-

larında bir mızrak kendisine isabet edip de atından düştüğünde olmuştu. Kalkıp atına yeniden binene dek babam tarafından yerde tekmelenmişti. Düşüşünden çok, babamın tekmeleri yakmıştı canını.

Ve Julian. Ah, Julian. Onun kaburgalarıysa, beni babamın gazabından korumaya çalışırken kırılmıştı.

“Sorun ne?” diye sordu Canavar, yumuşak bir sesle.

“Bir şey yok,” dedim, bandajı homurdanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde çekerken. “Düştüğün takdirde seni geri atına nasıl çıkaracağımızı düşünüyordum.”

Çörten bize yemeğin hazır olduğunu işaret edene dek, Canavar başka bir şey söylemedi. Son bandajı sıkıca bağladıktan sonra, içinde nahoş görünümlü bir şeyin yüzdüğü, un çorbasına benzeyen bir sıvıyla dolu kaseyi Canavar’ın eline verdim. “Peki,” dedim, kendi kasemi alarak. “Adamın yaralarla ilgilenmiyor. Yüzünü bile doğru düzgün yıkayamadı. Yemek de yapabildiği söylenemez. Bu adam tam olarak kim oluyor senin için?” diye sordum.

Canavar sorumu duymazdan gelerek, çorbayı hızla kaşıklamaya devam etti. İştahının yerine gelmesi iyiye işaretti. Belki de kasedeki şey her neyse, soğuduğunda iyiden iyiye yenilemeyecek bir şeye dönmesinden çekiniyordu. En azından benim korkum buydu.

Yemeği bittiğinde kaseyi yere koyup bakışlarını bana çevirdi. “Yannic bir zamanlar benim yaverimdi. Kız kardeşim d’Albret’in hanesine katılmak için evden ayrılırken Yannic’in de ona eşlik etmesini ve onun hakkında bana düzenli olarak haber letmesini emrettim.”

Şaşkınlığa düşmüştüm. Dönüp, Yannic’e baktım. Onu d’Albret’in hanesinde bir kez olsun görmediğime emindim. Gerçi bu acayip bir durum da değildi; babamın yüzlerce hiz-

metçisinin, binlerce kişiyi bulan tebaasının çoğuyla asla tanışmamıştım. “Konuşabiliyor mu bari?” Bunun yanıtını biliyor olmaktan korktum.

“Ya, ne demezsin...” dedi Canavar, asık suratla. “Yazabiliyor da.”

Yannic’in sağ eline baktığımda, ortadaki üç parmağının üst tepelerinin kesilmiş olduğunu gördüm. Yani yazmak için tüy tutamazdı. İkisinin de gözünün içine bakmak istemediğimden, kasemdeki sosis gibi görünen bir parçanın peşine düşmüşüm gibi davrandım.

D’Albret, tutsağıyla altıncı karısının yardımcısı arasındaki bu bağlantıyı hatırlayıp, yaraya tuz basmak için mi bu adamı gardiyan seçmişti? Yoksa, Yannic konuşamadığından en uygun gardiyan mı olmuştu? D’Albret’in aklında ne döndüğünden asla emin olamazdınız. “Bu durumda, kendisinden ölü askerleri at arabasına atıp, arabayla birlikte yakmasını istesek Yannic için sorun olmaz yani? Burada kaldığımızı dair gerimizde hiçbir iz bırakmamamız iyi olur.”

İki adam arasındaki karanlık bakışmanın ardından, Canavar yanıt verdi. “Hayır, hiç sorun olmaz.”

“Güzel. Çünkü peşimizdekileri bizden uzaklaştırmak için böylesine bir fırsatı kaçırmamalıyız. Böylesine büyük bir ateşten çıkacak duman dikkatlerini çekecek ve adamların yanmış cesetleri, kaç kişi olduğumuzu sorgulamalarına neden olacaktır. Yannic arabayı bir ya da üç kilometre doğuya sürebilirse, alevler onları yanlış istikamete yönlendirir hem.”

Canavar sırttı. “Olur da bir gün Mortain’in hizmetkârı olmak canına tak ederse, Aziz Camulos’un, hizmetlerini kabul etmekten çok memnun olacağına şüphem yok.”

Bu fikir karşısında gözlerimi devirmekle yetinsem de, duyduğum şey beni memnun da etmişti.

Ertesi gün erkenden yola koyulmak için işe giriştik. Ama cüce bir gardiyan, yaralı bir dev ve –kendime nasıl bir rol seçmiş-tim? Arabacı mı?– ben, şarlatan güldürülerinden farksız bir haldeydik. Sonunda atları hazırlayıp eşyalarımızı toparladık. En zoru da, hantal, yaralı Canavar'ı eyerine oturtmak oldu. Daha avludan çıkmadan tükenmişim. Gene de nihayet yola çıkmaya hazır olduğumuzda, rahatlamayla iç çektim.

İddialarının aksine, Canavar yol yapacak durumda olmaktan çok uzaktı. Ona toparlanabilsin diye biraz daha zaman tanımak için bu av kulübesinden bir ya da iki gün sonra ayrılmalıydık ama buna cesaret edemezdik. Ana yoldan çok uzak olan bu kulübe pek insan tarafından bilinmese de, d'Albret'in başka adamlarının da çok geçmeden buradan geçeceğine şüphem yoktu. Neyse ki, peşimizdekilerle aramızı açmak isteyeceğimizi sanacaklarından, bakmak için akıllarına gelecek ilk yerin burası olacağını düşünmüyordum. Aramızı açmak isteyeceğimiz konusunda haklılardı da. Kötü bir şeyler olacağına dair hislerle ensemde bir ürperti hissediyordum.

Sabahın sert rüzgârları yağmur bulutlarını uzaklaştırmış olduğundan, tepemizdeki gökyüzü açık ve masmaviydi. Bu açık

hava, yaklaşık iki kilometre uzaktaki, yolcularıyla birlikte ateşe verilmiş dışkı arabasından tüten ince dumana mükemmel bir arka plan oluşturunuyordu.

Yalvarırım Mortain, bu bize biraz zaman kazandırın.

Ama bu bize zaman kazandıramasa bile, d'Albret'in adamlarından aldığımız silahları kuşanmıştık. Yannic'in yardımıyla Canavar, bir kılıç kınını kolayca uzanabileceği şekilde sırtında taşıyabilmesi için ayarlamıştı. Ben de kılıç taşıyordum ama kınımı, eyerimde asılı arbaletin yanına bağlamıştım. Canavar, kulübenin odun yığınının yanında bulunduğu bir oduncu baltasını da almıştı. Balta, yaralı kolunun yanında, eyerinin sol tarafına asılıydı. Gerekliği takdirde bu baltayı nasıl kullanmayı düşündüğünü bilmiyordum.

Sessizce yola koyulduk. Canavar akıllıca bir şekilde enerjisini tasarruflu kullanıyordu ve benim aklımda da, havadan sudan konuşmaya zaman harcamayacağım kadar çok düşünmem gereken şey vardı. Her şey yolunda giderse dört gün içinde Rennes'e ulaşmamız gerekirdi. Ateşi, Canavar'ın zayıf vücudunu tüketmediği, düşmeden eyerinde durabildiği ve d'Albret'in atlıları bizi bulmadığı takdirde.

Aklımda sürekli ilerlediğimiz kırsal kesime dair bildiklerim dönüyordu; gitmemiz gereken en uygun yolu seçmeye çalışıyordum. Av kulübesinin etrafındaki bölge seyrek de olsa ağaçlıktı ve bu durum işimize geliyordu. Ama eninde sonunda tarlalardan, bir yoldan, hatta en kötüsü bir kasabadan geçmek durumunda kalacaktık. Acaba d'Albret peşimizden kaç adam yollamıştı ve bu adamlar nereleri arıyordu?

Ve Canavar ne kadar eyerinde kalabilirdi? Daha şimdiden başı öne düşmüştü; uyukluyor gibi görünüyordu. Belki de gene bayılmıştı. Durumunu kontrol etmek için atımı ondan tarafa dürtüklediğimde, başını birden kaldırması beni şaşırttı. Gözle-

ri önümüzdeki ağaçlara kilitlenmişti. “Duyuyor musun?”

Başımı eğdim. “Neyi?”

İlerlemeye devam ettik ama yavaşlamıştık. “Bunu,” dedi, başı yana eğik bir halde. “Birileri bağıyor.”

Çok keskin kulaklarım olduğundan inanamayan gözlerle ona baktım; hiçbir şey duymamıştım ben. “Belki de yaraların yüzünden kulakların çınılıyordur yalnızca.”

Başını sert bir şekilde iki yana sallayıp atını hızlandırdı.

“Bekle!” Dizginlerini yakalamak için uzansam da elimden kaçırmıştım. “Beladan kaçınmak için,” dedim. “Seslerden uzak durmamız gerekiyor, duyduğumuz her şeye koşmamız değil.”

Başını çevirip yoğun bakışlarını üzerime dikti. “Ya d’Albret’in adamlarıysa? Özgürlüğümüzün bedelini masum birilerine mi ödeteceğiz?”

“Elbette hayır,” dedim sertçe. “Sadece tanrının, kendi iradenle birilerini öldürmene müsaade ediyor olmasına henüz alışmadım.”

Canavar gözlerini kıstı; bir kez daha bakışları tenimi deliyormuş gibiydi. “Tanrım masumları korumama müsaade ediyor,” dedi. “Senin ki etmiyor mu?”

Kendi tanrımın böyle bir şeye müsaade göstermiyor olmasını itiraf etmekten utanmıştım. “Ölüm’ün gözünde kimse masum değildir,” deyip, önüne geçtim. Nihayet seslerin geldiği yeri görene dek aynı istikamette ilerlemeyi sürdürdük. Burası bir değirmen eviydi. Değirmen, son yağmurların güçlendirdiği akıntıyla hızla dönüyordu. Bir tablo gibi huzur verici bir manzaraydı bu. “Gördün mü? Hiçbir şey yok. Artık, kimse farkına varmadan yolumuza devam edebiliriz.”

“Burada yanlış bir şey var,” dedi Canavar, sessizce. “Adamın beti benzi atmış ve alnında boncuk boncuk terler var.”

“Bak, görevim seni tek parça olarak Rennes’e götürmek,

karşılaştığımız ihtiyaç içindeki her köylü için durup yardım onermek değil. Belki de sadece bu sabah çok sıkı çalışmıştır, olamaz mı? Hem, atından inersen seni geri oraya çıkarabileceğimizden hiç emin değilim.” Ama yanlış olan bir şey vardı gerçekten de. Adamın kalbi küt küt atıyordu.

“Öncelikle, bu bir değirmenci, köylü değil. İkincisi...” Canavar veba gibi bulaşıcı sırtmasıyla bana baktı. “Atımdan inmeden de birilerini öldürebilirim.”

Tehditkâr olmayan, küçük adımlarla atımı yönlendirerek adama yaklaştım. “Değirmenine ihtiyacımız yok,” diye seslendim adama. “Sadece geçiyorduk ve kırbalarımızı doldurmayı düşündük.”

Değirmenci ellerini ovuşturdu. “Bunun için münasip bir nokta değil burası. Bayır çok dik. Yolun biraz ilerisinde daha sık bir yer bulabilirsiniz.”

Atımı bir adım, ardından bir adım daha yaklaştırdım. O anda, yakınlarımızda dört ayrı kalp atışının daha olduğunu sezdim. Bunlardan biri diğerlerinden daha hafifti ama değirmencininki kadar sert atıyordu.

“Ah, çok susadık ama.” Eyerimde dönerek aşağı atladım. “Bu kadar yakınımızdan gelen suyun sesi kurumuş boğazlarımız için eziyet gibi.” Atıma dönerek eyere asılı kırbalardan birini alırken, sesimi de hareketlerimi de yumuşak tuttum. Vücudumla ellerimi gizleyebildiğimden, kırbayla birlikte arbaletime ok sürdüm, ikinci bir oku elbisemin kat yerine sıkıştırdım ve arbaleti yerinden çıkardım. Canavar’a bir bakış attığımda, başını salladı. Arbaleti eteğimin içinde saklayarak, arkama dönüp değirmenciye doğru yürümeye başladım.

Adam endişeyle neredeyse dans eder bir halde, ileri atıldı. “Hayır, hayır. Bunu...”

Hastalanmışım gibi bir elimi karnıma koyup, ona doğru sen-

deledim. “Kim var ellerinde?” diye fısıldadım. “Karın? Kızın?”

Gözleri dehşetle kocaman açılmıştı. İstavroz çıkardıktan sonra, başını salladı.

“Her şey yoluna girecek,” derken, bunun yalan çıkmamasını umuyordum. İşte! Ahır kapısında çeliğin parıltısını görmüştüm. Bir diğeri yakındaki ağaçların dalları arasındaydı. Canavar’a, “Ahır!” diye bağırıp, arbaletimi çıkardım ve ağaçların arasındaki adama nişan aldım. Okun vücuduna saplanmasıyla hırlamasını duydum. Vücudu yere devrilmeden, arbalete ikinci oku sürmüştüm bile. Genç bir kızın çığlıklar atarak değirmenden açıklık alana fırlamasıyla, peşinden bir asker çıktı. Asker arbaletini benden tarafa kaldırırken, benimkisi çoktan ona nişan almıştı. Adam okunu fırlatamadan yolladığım ok göğsüne saplandı. Yere kapaklanan kız bir kez daha çığlıklar atmaya başladı; neredeyse askerle birlikte onu da indiriyordum. Ağaçların arasındaki adam kıpırtısızdı ve ahırdan gelen başka bir kalp atışı da hissetmiyordum. Demek ki Canavar da kendi arbaletiyle benim kadar iyi nişan almıştı. Emin olmak için, genç kızla yerdeki askerin yanına gitmeden bıçağımı çıkardım.

Canavar atını değirmenciye doğru sürdü. “Barış,” dedi. “Sana zarar vermeyeceğiz. Sadece başındaki bu belayı halletmek istedik.”

Değirmencinin yaşadığı rahatlama ihtiyatlılık taşıyordu. Hızla konuşmaya başlayan adam, kendinin masum olduğunu, bu askerlerin, bu haydutların kapısına dayandıklarını ve durup dururken onu dövüp sorgulamaya başladıklarını anlattı bir kalemde. “Tam değirmene girip tahıl çuvallarını kesip açmaya başlayacaklardı ki sizin geldiğinizi duydular.”

Değirmenin saklanmak için iyi bir yer olacağını kabul etmem gerekirdi. Çileden çıkmış adamla ilgilenmesi için Canavar’ı bırakıp kızına döndüm. Bluzu parçalanmış olan kız,

uzun zamandır koşuyormuş gibi, hızlı, çok hızlı nefesler alıyordu. Korkmuş minik bir kuş gibi, kalbinin deliler gibi attığını halen hissedebiliyordum. “Sana zarar verdiler mi?” dedim sessizce.

Bana baktı. Gözleri zorlukla zaptedebildiği bir dehşetle kocaman açılmıştı. Ardından başını iki yana salladı.

Ama kendisi için öyle olmasa da, bunun yalan olduğunu biliyordum. Bu adamlar onun güvenlik duygusunu yok etmişlerdi ve kendini toparlaması için aylar, belki de yıllar gerekecekti. Kendime engel olamaz bir halde, uzanarak kızı omzundan yakaladım. “Bu senin hatan değildi,” diye fısıldadım öfkeyle. “Yanlış zamanda yanlış yerde olmak haricinde, ne sen ne de baban bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadınız. Bu size Tanrı ya da azizlerinden biri tarafından reva görülmüş bir ceza değil. Bunlar yalnızca size denk gelmiş hayvanlardı.”

Korku dolu gözlerinde bir şey hafifçe değişmişti; boğulmakta olan bir adam kendisine atılan ipe nasıl tutunursa, söylediklerime öyle tutunduğunu görebiliyordum. Kıza başımı sallayıp, arbaletimin oklarını cesetlerin üzerinden almak için yanından ayrıldım.

Çok fazla oyalanmadık. Yannic ve değirmenciyle birlikte üç cesedi atlarına bindirdik ve atları yanımıza aldık.

“D’Albret’in adamlarından uzak kalmak istiyorsak daha da batıya yönelmeliyiz,” dedim Canavar’a, yola çıktığımızda.

Canavar başını sallayarak bunu kabul ettikten sonra sıırttı. “Benim kadar, yaptığı işten hoşlanan bir kadınla hiç karşılaşmamıştım.”

“Yaptığım iş derken?”

“Adam öldürmek. Suikast... cılık.”

“Sen ne ima ediyorsun?”

Sesimdeki öfkeyle afallamış gibiydi. “Yaptığın işte çok iyi olduğunu. Bu bir iltifattı, başka bir şey değil.”

Elbette, iltifat etmek istemişti. “Benden başka kaç suikastçı kadınla tanıştın ki?”

“Senden başka mı? Sadece Ismae. Ama Ismae görevine gerçek bir keyiften çok içtenlikle, ciddiyetle yaklaşıırken, sen eline bıçağını aldığın anda hayata dönüşör gibisin.”

Bu saptaması beni rahatsız etmiş olduğundan, sessizliğimi korudum.

Öldürmekten hoşlanıyor muydum? Eylemlerimin kendisi miydi bana keyif veren? Yoksa daha yüksek bir amacın peşinde olmam mıydı?

Ya da, sahip olduğum çok az beceri olduğundan, bir işte ustalaşmış olmaktan mı keyif alıyordum yalnızca?

Diğer taraftan, öldürmekten hoşlanıyorsam, d’Albret’ten ne farkım kalırdı?

Benle d’Albret’i ayıran Mortain’di. Onun rehberliği ve inayeti. Ve ben bunu reddetmişim.

Ama Canavar da ustalıkla adam öldürüyordu ve buna rağmen, d’Albret ve benim taşıdığımız karanlıkla kirlenmiş gibi görünmüyordu. Hayatımda onun kadar coşkuyla ya da istekle öldüren birini görmemiş olsam da, Canavar gamsız, kaygısız bir adamdı. “Tanrı’na hizmet etmeye nasıl başladın?” diye sordum, uzun bir sessizliği kırarak.

Canavar sessizliğini korudu; hatta yüzü asılmıştı. Ben tam soruma yanıt vermeyeceğini düşünmeye başlamışken konuştu. “Halen savaş hırsını taşıyorken bir adam bir kadına tecavüz ettiğinde, doğacak çocuğun Azız Camulos’a ait olduğu söylenir. Ben böyle bir bebektim. Kocas, Kral Charles’a karşı savaşıırken, anama bir asker tarafından tecavüz edilmiş.”

“Ama gene de seni diğer çocukları gibi sevip büyötmüş, öyle mi?” diye sordum, anasının merhametinden etkilenmiş bir halde.

Canavar homurtuyla kahkaha attı. “Azizler adına, hayır! Daha bir yaşına basmadan beni iki kere suda, bir kere de elleyle boğmaya çalışmış.” Sessizleşti. “Beni kurtaran, genellikle tam zamanında gelen Alyse olmuş.”

“Bu kadar eskileri hatırlıyor musun?”

“Hayır. Ama anam her fırsatta bunu suratıma vurmaktan geri durmazdı. Kocasına beni nasıl açıklayacağını bilemediğinden muhtemelen korku içindeydi. Ama sonunda, kocası asla dönmedi. Babam Gascony topraklarında vücudunu parçalayan bir mızrakla can vermiş.

Ben o zamanlar neredeyse iki yaşına basmak üzereydim ve minik Alyse beni çok seviyordu. Bu yıllarda yanımdan nadiren ayrılmıştır. Sanırım yanımda değilken başıma bir şeyler gelmesinden korkuyordu.” Yeniden konuşmadan önce uzunca bir müddet sessiz kaldı. “Hayatımı Alyse’ye borçluyum ve ben onu korumayı başaramadım.”

Alyse’nin onun ablası olduğunu öğrendiğim andan beri aklıma takılmış olan soruyu sormaya cüret ettim. “Anan bu evliliğe neden razı olmuş? D’Albret bunu neden istemiş?”

“D’Albret’in bu evliliğin mutlaka gerçekleşmesi için baskı yapmasının nedeni, Alyse’nin çeyiziyle birlikte gelen toprakların bir kısmının, d’Albret’in hâkimiyetini genişletmeyi arzuladığı bir bölgeyle bitişik olmasıymış. Hem Alyse de genç, sıhhatli bir kızmış; ona bir sürü oğul doğurabilirmiş. Hiç değilse anamızın d’Albret’e vaadi bu olmuş.”

Demek ki, Alyse’nin bunu yapamayacağı ortaya çıktığında kızının ölüm fermanını da imzalamış böylece. Nasıl bir kadın böyle vaatlerde bulunurdu ki?

“D’Albret’le evlenmesini hiç istemedim,” dedi yumuşak bir sesle. “O adama zerre güvenmiyordum ve Alyse’den önce beş karısının olmuş olması da beni çok endişelendiriyordur. Oysa

anamız d'Albret'in unvanı ve zenginliğiyle adeta kör olmuştu. Ve Alyse de her zaman anamızı mutlu etmek isterdi." Sesi canlılığını yitirdi ve devamında gelen sessizlik öylesine kederle yüklüydü ki, bunu kırabilecek gücü bulamadım kendimde.

Canavar'ı acı dolu hatıralarının içinde bırakıp, aklımı yolculuğumuza vermeye çalıştım. D'Albret'in adamlarından uzaklaşmak için ne kadar batıya gitmemiz gerekecekti? Bir de, ölü askerleri taşıyan şu atları ne zaman serbest bırakmalıydık? Halen değirmenciyle kızından yeterince uzaklaşmış değildik ve ölü askerlerin onların yakınında bulunmasını kesinlikle istemiyordum.

Ağaçlar yüzünden göremiyor olsak da, büyükçe bir dereye yaklaşıyorduk ve sesine bakılacak olursa, dere son yağmurlarla azgın bir nehre dönüşmüştü. Kayalara şiddetle çarpan suyun sesi sağır edici olduğundan, beni duyması için Canavar'a bağırarak zorunda kaldım. "Karşıya geçebileceğimiz bir yer bulmalıyız."

Canavar'ın başını sallamasıyla atlarımızı nehre döndürdük. Ağaçların bittiği, nehrin kıyısına ulaşabileceğimiz bir noktaya dek çalılırların yanından ilerledik.

Ve atlarına su içiren, d'Albret'in renklerini taşıyan askerleri gördük.

On iki kişilerdi. Adamlardan ikisi suyun kenarında eğilmiş, kırıbalarını dolduruyordu. Bir diğeri atlardan üçüne su içiriyor ve dördüncü bir adam da bir ağaca işiyordu. Rakam açısından böylesine bir eşitsizlikte canımızı kurtaran şey, adamların yarısının istirahat etmek için atlarından inmiş olmasıydı. Bir de, Canavar'ın hızlı refleksleri.

Ben daha şaşkınlığımı tam anlamıyla denetim altına alamamışken, Canavar kılıcını çekerek, tepki vermelerine fırsat tanımadan atını adamların üzerine sürdü. Kendisine en yakın duran üç askere yönelmişti. Askerler silahlarını almak için ayaklanmaya çalışırken derenin kıyısı mahşer yerine döndü.

Canavar bu karmaşanın içine dalarken, aklımda bilinçli bir düşünce oluşmaksızın vücudum harekete geçti. Dizginleri bırakarak belimdeki bıçakları çektim. Fırlattığım ilk bıçak at sırtında olan askerler içinde bana en yakın olanının boğazına saplandı. İkinci bıçağım da bir diğeri atlı askerin gözüne girmişti; adam geriye doğru savrulurken irkilen atı öne fırladı. Bazı günler, nişan alışım ve zamanlamam öylesine iyi oluyordu ki, adeta nefesim kesiliyordu. Böyle anlarda ellerime Mortain'in kılavuzluk ettiğini hissediyordum.

Arbaletime uzanırken, Canavar kanımı donduran bir savaş çığlığı attı. Havada savrulan koca kılıcı bir adamın kellesini uçurduktan sonra, bir diğerini ikiye ayırmıştı. Canavar yeniden saldırmak için toparlanamadan önce, bir diğer asker kılıcını kaldırarak ona yöneldi. Ama Yannic'in sapanının fırlattığı taş dişlerine isabet eden adam geriye sendelediği anda, zaman kazanmış olan Canavar bu adamın da işini bitirdi.

Ok sürdüğüm hazır durumdaki arbaletimle, derenin başındaki adamlara dönerek aralarından birini gözüme kestirdim. Diğer ikisi kendi arbaletlerine uzanmak için atılsalar da yeterince hızlı davranamamışlardı. Okumun isabet ettiği adamın sendeleyerek diğerinin üzerine devrilmesi, üzerimdeki bıçaklardan bir diğerini alıp fırlatmak için bana zaman vermişti. Gümüş bıçak aramızdaki mesafeyi hızla katederek adamın göz çukuruna saplandı. Adam dereye devrilmişti.

Kazandığım zamanı arbaletime yeniden ok sürmek için kullanırken, at üzerindeki adamlardan biri Canavar'ın hâkimiyet alanından kurtularak bana yöneldi. Elimdeki oku fırlatıp kınından kılıcımı çektim ve adam tam üzerime atılırken aramıza soktum. "Leydi Sybel..." Beni tanımasıyla yaşadığı kararsızlık anında, gardı düşmüş olduğundan adımı tamamlamasına fırsat vermeden kılıcımı karnına soktum. Demek ki beni canlı ele geçirmeleri emredilmişti bu adamlara.

Bu durum bana az da olsa avantaj sağlıyordu çünkü onlar beni canlı ele geçirmeye çalışırken ben önüme çıkanı öldürebilirdim. Hatta bunun olması için dualar ediyordum.

Geriye kalan adamlardan biri bana çevirdiği arbaletine ok sürmekle meşguldü. Üzerimde bıçak kalmamıştı ve Canavar da bana yardım edemeyecek kadar uzaktaydı. Ama Canavar haykırarak bu adamın dikkatini kendine çevirmesini sağladı ve ben ağzım açık kalmış bir halde izlerken, kılıcını adama fırlattı.

Kılıç dönerek ilerlerken nefesimi tutmuştum. Askerin yüzüne kılıcın kabzası isabet ettiğinden, adam ölmemiş ama dönüp kalmıştı. Ama bu, saldırıya geçmiş olan Canavar'a yeterli zamanı vermişti. Canavar baltasını çekti, atıyla ileri atıldı ve adamın kafasına korkunç bir darbe indirdi. Kalan iki adamı da Yannic isabetli sapan atışlarıyla halletmişti.

Bir an için, derenin kıyısı askerlerin parçalanmış vücutlarını terk eden ruhlarla kaplandı. Birdenbire kış çökmüş gibi dondurucu bir soğukta, afallamış bir düzine ruh. Kendilerine artık asla zarar gelmeyecek olsa da, bazıları bu kıyımdan bir an önce kaçmak için yukarı fırladı. Diğerleri, ne olduğunu tam anlayamamış bir halde, kimsesiz kayıp çocuklar gibi süzülüyorlardı.

Onlara bir şekilde şefkat duyuyor olmam canımı sıkıyordu. İstemediğim bu duygulardan kurtulmak için Canavar'a dönerek onu azarlamaya başladım.

“Dokuz Aziz adına, orada ne yaptın sen? Kılıcını fırlatmak da ne demek? Ne bu, Aziz Camulos'un özel bir numarası filan mı?”

Buna sırtlamakla yetinen Canavar'ın vahşi görünümü irkilmememe neden olmuştu. Kanla kaplı yüzünde beyaz dişleri parlıyor olsa da gözleri halen solgundu. Aslında, o anda onun insan olduğuna inanamazdım. “Onu yavaşlattı ama, değil mi?”

“Şanslıydık, o kadar,” dedim. Bu, hayatımda gördüğüm en saklabanca hamle olmasına rağmen, kendimi etkilenmekten alıkoymamıştım.

Kısa bir müddet sonra, öldürdüğüm altı adamın cesetlerine bakarken, bir kez daha aynı soru düştü aklıma: Öldürmekten hoşlanıyor muydum? Vücudumla silahlarımın tek bir bütün olarak hareket etmesinden hoşlandığım doğrudu; azami etki için nereye hamle yapmam, nereye nişan almam gerektiğini çok iyi biliyordum. Ve bunda gerçekten iyi olduğum da doğrudu.

Ama Canavar da öyleydi. Hatta muhtemelen benden bile daha iyiydi. Oysa buna rağmen, Canavar düşmanlarının yüzüne kükreyen ve onları gümüşğinde takip eden bir aslan gibi parlak, altından bir adam gibiydi.

Bense, gölgelerin içinde kimseye görünmeden sinsice ilerleyen, sessiz ve ölümcül, kapkara bir panterden farksızdım.

Ama ikimiz de muazzam kedilerdik, değil mi? Ve parlak şeylerin bile gölgesi olmaz mıydı? “Acaba değirmendeki adamları mı bekliyorlardı?” diye sordum. “Yoksa ayrı bir keşif grubu muydu?”

“Bence ayrı bir gruptu. Baksana.” Canavar, adamların dereyi geçtiği noktadaki toynak izlerini gösterdi. “Geri dönüş yollundalarmış.”

Moralim bozulmuştu. “Demek ki, batı yönünü kapatmışlar. Bu durumda doğuya dönerek Rennes’e o istikametten gitmemiz gerekecek.”

Doğuya yönelerek Fransızların eline düşmek gibi ciddi bir riski göze almış olacaktık ama hiç değilse, Fransızlar bizi öldürmekten fazlasını yapmazdı. Yani bizi d’Albret’e geri götürmeye kalkışmazlardı. Şansımı Fransızlardan yana kullanmayı tercih ediyordum.

Gece konaklamak için durduğumuzda, aşırı bitkin düşmüş olan Canavar’ın yüzü gri bir ton kazanmıştı. Hırlamaktan fazlasını yapabilecek halde değildi. Kampımızı kurarken, hangisinin daha ciddi bir tehlike ifade ettiğine karar vermek zordu: d’Albret’le lanet olası keşif askerleri mi yoksa Canavar’ın damarlarında fokurdayarak akan savaş hırsı mı? Sonunda, yaraların pansumanında kullanacağım bulamaç için küçük bir ateş yakma riskine girmemiz gerektiğine karar verdim. Ama bulamaç hazır olduğunda, Canavar derin uykuya dalmıştı bile. Bulamaçlı bezleri yaralarının üzerine yerleştirdiğimde biraz

kıpırdanmak dışında tepki vermedi. Kıpırtısız, çirkin yüzüne bakarken, düşese bu adamın hareketsiz, ölü vücudunu götürmek zorunda kalmamak için dualar ettiğimi fark ettim.

Mucize eseri, belki de bünyesinin inatçılığıyla, Canavar sabah daha iyiydi. Gene de, anayoldan uzak kalıp, düşük tempoda ilerlememiz için ısrarcı oldum. Öğle molası için durduğumuzda, neredeyse geceyi de orada geçirmeye karar vermek üzereydim. Böylelikle yeniden bitkin düşmüş olan Canavar istirahat edebilirdi. Uyluğundaki yaradan kan sızmaya başlamıştı. Ama endişelenmemem için elini sallayarak, “Kanaması iyi,” dedi. “Yaradaki iltihabı alır.” Peşimizdekilerle aramızı ne kadar açarsak o kadar iyi olduğundan, devam etmemiz için ısrar etti.

Çok geçmeden, Rennes’e giden anayola yaklaştık. D’Albret’in bu yolu gözcülerine izlettiğinden emin olduğumdan endişeye kapılmış olsam da, bir şekilde yolun karşısına geçmemiz gerekiyordu. Hem, d’Albret’in bile yolun tamamını gözlemesini sağlayacak kadar adamı olamazdı. Umudumuz yolu izlenmeyen bir noktadan geçebilmektir.

Bir müddet pusuya yatıp, ağaçların arasında saklandığımız yerden yoldan geçenleri izledik. Omuzlarındaki sopada tavuk taşıyan bir çiftçiye tangırdayıp duran bir tenekeci izledi. İkisi de yolda oyalanmadığından ya da aylaklık ediyormuş gibi görünmediğinden, bunların muhbir olduğuna ihtimal vermedim. Kısa bir müddet sonra, ter içinde kalmış bir atın üzerinde kıyafetleri terden ıslanmış bir haberci geçtiğinde, kime nasıl bir haber taşıdığını merak etmekten başka bir şey yapamadık.

Habercinin arkasından kimse gelmediğinden geçmek için yolun artık güvenli olduğuna kanaat getirdik. Kimse görünmeden, topuklarımızı atlarımıza geçirerek aceleyle yolun karşısına yöneldik. O anda Canavar bakışlarımı yakalayarak bana

sırıttıktan sonra –bu gün içinde gördüğüm ilk sırtışıydı– bizi yolun doğu tarafındaki çalılarla cılız ağaçların arasına soktu. Buradan kuzeye döndük.

Ne halde olduğunu anlamak için ona baktığımda, beni izlemekte olduğunu fark ettim. “Ne?” dedim, bu bakışın ağırlığı altında rahatsız olmuş bir halde. Gerçekten de, bu adamın bana yalanlarımın bütün katmanlarının ardını görebiliyormuş gibi bakıyor olması çok rahatsız ediciydi.

“Askerlerden biri seni tanıdı,” dedi.

Merde! Bütün o hengame içinde bunu nasıl duymuş olabilir-di? “Elbette beni tanıdı,” dedim dudak bükerek, Canavar’da beyin yerine saman varmış gibi. “Bir süreyi d’Albret’in hanesinde geçirdim. Yoksa seni nasıl kurtarmış olabilirdim ki?”

Bunu ben mi hayal ediyordum yoksa yüz ifadesi biraz düzelmiş miydi? Ama halen, bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatmış bir haldeydi. “Manastır seni d’Albret’in maiyetine nasıl sokabildi? Herkes onun çok şüpheli ve güvensiz bir adam olduğunu söyler.”

“Başrahibenin Bretanya’nın soylu aileleri içinde birçok bağlantısı var.” Sorabileceği başka soruların önüne geçmek için bunu olabilecek en kibirli ses tonuyla söylemiştim.

Bunu becerememiş gibiydim; Canavar ağzını bir kez daha açmıştı. Ama birden –Mortain’e şükür!– duraksadı. Başını yana eğmiş; yüzünde tetikte olduğunu gösteren bir ifade belirmişti.

“Şimdi ne oldu?” dedim.

Canavar durmamız için elini kaldırdı. Dizginlerimi çekip atımı durdururken ben de bir şeyler duydum. Bunun bir dövüş ya da çatışma sesi olmadığı belliydi ama bağırان erkek sesleri duyuyorduk. “Ah, hayır,” diye fısıldadım Canavar’a. “Bugün bir kez daha birilerinin kurtarıcısı olmayacağız. Ancak eyerinde duracak kadar gücün var.”

Dediklerimi duymazdan gelen Canavar, sessiz bir komutla atını ağaçların arasındaki patikadan seslerin geldiği yöne doğru ilerletti. Önüne geçme umuduyla ben Canavar'ın peşinden giderken, Yannic yük hayvanlarıyla geride kalmıştı.

Bir çiftlik evinin önünde atlı beş adam gördük. Savaş atlarında olan iki adamın önünde beyaz, tüylü bohçalar vardı. Biraz daha dikkatli baktığımda bunların bohça değil koyun olduğunu anladım. Diğer iki adam çılgınca bir halde, kendilerinden kaçmak için elinden gelenin en iyisini yapan ve aynı anda aralıksız öten bir kazı köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Beşinci adam elinde bir mızrakla çiftçiyle karısını esir almamış olsa, bu neredeyse komik bir manzaraydı.

“Fransızlar,” dedi Canavar tiksintiyle.

“Çiftçiye ya da karısına zarar veriyormuş gibi bir halleri yok.”

“Hayır, yalnızca kendi askerlerinin karnını doyurmak için bu çiftçinin yemeğini zorla elinden alıyorlar.” Bana dönüp gülmüştü. “Onlara engel olacağız.”

İnanamayan gözlerle ona baktım. “Hayır, böyle bir şey yapamayacağız. Nantes’le Rennes arasında gördüğümüz her askere kafa tutamayız!”

“Bu zavallı insanları düşmanlarımızın insafına da bırakamayız. Hem...” Manyak sırtışıyla bana bir bakış attı. “Hem böylelikle daha sonra öldürmem gereken Fransız askerlerinin sayısı da beş azalmış olur, fena mı?”

“Milletin erzağını koruyacağız diye seni daha fazla tehlikeye atamayız,” dedim öfkeyle.

Kördüğüm olmuş bir halde birbirimize baktık. Ve o anda Canavar'ın atı bacağını kaldırıp ileri doğru bir adım atarken toynağının altında kalan bir dalı çatırdattı. Havada yankılanan bu sesle, bağırışlar kesilmişti. “Kim var orada?” diye seslendi Fransızlardan biri.

Öfkeyle Canavar'a baktım. "Bunu kasten yaptın!"

Alaycı bir ifadeyle kaşlarım çattı. "Bunu atım yaptı. Ama madem ki artık burada olduğumuz anlaşıldı, başka bir seçeneğimiz kalmamış demektir." Eyerdeki askısından arbaletini çıkarıp, kılıfından üç ok çekti.

Kaderimize boyun eğmiş bir halde, bu işi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde başımızdan atmaya karar verdim. "Yaklaşmam lazım," dedim. "İstediğim yere ulaştığımda baykuş gibi öterim."

Karşı çıkma sırası Canavar'daydı. "Bunun güvenli olduğunu sanmıyorum."

Atımdan inerken gözlerimi devirdim. "Sen benim bakıcım değilsin. Unuttun galiba, seni kurtaran benim." Dizginleri yakındaki bir dala dolayıp, ağaçların arasından eve doğru sessizce ilerlemeye başladım.

Liderlerinin, kazın peşindeki adamlardan birine duydukları sesin nereden geldiğini kontrol etmesi için emir verdiğini duydum. Kadın ellerini ovuşturarak, muhtemelen tüyünden yastık yapmayı planladığı kazı için zırlarken, bir kısmı sık fundalıklarla örtülmüş bir ağacın yanında olduğumdan önümü kapatmışım. Bıçaklarımı çıkarıp çiftçiye en yakın duran, ona zarar verme ihtimali en yüksek askere nişan aldım. Baykuş gibi ötmeye başladığım anda ilk bıçağımı fırlattım.

Bıçaklar söz konusu olduğunda, bu mesafeden öldürmek için yapılan atışlarda en iyi iki seçenek boğaza ya da gözlere nişan almaktı. Mükemmel bir şekilde nişan almıştım; bıçak adamın boğazına saplandı. Çiftçinin karısı değirmencinin kızına göre daha sağlam çıktı; kadın çılgılık atmak yerine yalnızca üzerine kan sıçramasın diye yana kaymakla yetinmişti.

Baskının avantajıyla, ikinci fırlattığım bıçak ve Canavar'ın üç arbalet oku geriye kalan adamların işini kısa sürede bitirdi.

Adamların hepsinin öldüğünden emin olduğumuzda, üçümüz birden ağaçların arasından çıktık. Çiftçiyle karısı bizi coşkuyla karşıladılar. “Matrona’ya şükürler olsun! Bizi bu felaketten kurtarmak için sizi gönderdi.”

“Eh, ölümcül bir tehlike içinde değildiniz ama,” diye belirttim.

Çiftçinin karısı buna celallendi. “Ölümcül tehlikede değildiydik? Açlıktan ölmek ölümcül bir tehlikeden sayılmıyorsa nedir?”

Çiftçi rahatsız bir ifadeyle yola baktı. “Sizce bunların peşinden başkaları da gelir mi?”

Canavar, adamın bakışlarını takip etti. “Hemen değil, hayır. Ama atlarla cesetleri göz önünden kaldırsak iyi olur.”

“Böyle bir şey yapmayacaksın.” Atımla, önünü kestim. Tarıtmaya başlayacağını anladığımda, atımı daha da yaklaştırarak sesimi alçalttım. “Kendini umursamıyorsan bile hiç değilse, senin cansız bedenine karşılarına çıktığımda düşesle başrahiyenin bana ne yapacaklarını düşün lütfen.”

Yüzünden tuhaf, acı dolu bir ifade geçtiğinde, kendininkisi değilse bile benim başımın nasıl bir belada olduğunu anladığını düşündüm. “Hem, öncelikle atından indirip yaralarının ilgilenebilmem için seni bir yere yatırmamız lazım ve bu işe herkesin el atması gerekecek.”

Çiftçinin karısı telaşlanmıştı. “Yaralandı mı?”

“Eski bir yara ama durumu kötü. Onu yatırabileceğimiz bir yer var mı?”

Kadın başını salladı. Canavar’ın atından indirilmesini Yannic’le çiftçiye bırakıp, kadının peşinden eve girdim. İçeri adımımı attığımda, şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Dışarıdan bakıldığında burası yoksul, harap bir çiftlikten daha fazlası gibi görünmezken, içeride çok farklı bir manzara

hâkimdi. Çiftçinin karısı bakışlarımı yakaladı. “Bilerek böyle yaptık. Sınra bu kadar yakın yaşarken ve yıllar içinde burarlarda gerçekleşen onca savaşıla çarpışmanın ardından, zenginliğimizi gözlerden uzak tutmayı öğrendik. En azından bu zenginliğe halen sahip olabilecek kadar talihli olduğumuz süre boyunca.”

Küçük bir yüklüğün önünde durarak, belindeki halkadan çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. İçeriden amansız bakışlara sahip iki oğlan çıktı. “Bir sonraki sefer dövüşmemize izin ver,” dedi çocuklardan biri. Delikanlı olmak üzere olan bu çocuğun uzun kolları ve bacakları, kaba ayakları, kocaman bir burnu vardı.

“Efendi olun ve konuğumuza hoşgeldin deyin.”

Çocuklar beni o anda fark ettiler. Üzerimde en güzel mücevherlerim yerine üç günlük yolun kiri olmasına rağmen, ağızları açık bir halde bana bakmaları moralimi düzeltmişti.

Çiftçinin karısı araya girdi. “Şimdi gidin de babanızla diğerlerine cesetlerin ortadan kaldırılması için yardım edin.”

“Kocam yaşıdır; askerler için tehlike ifade etmez yani. Ama bu deli fişeklerin budalaca bir şey yapmayacaklarından asla emin olamam.” Kadın gözlerini devirmiş olsa da, oğullarından gurur duyduğu her halinden belliydi.

Çiftlik evinin geniş bir mutfığı ve içinde uzunca bir masayla sıraların olduğu büyük bir salonu vardı. Canavar'ın istirahat edebileceği uygun bir yer bakınırken, evin bütün çıkışlarını da saptamaya çalıştım. Fransızların, ansızın ortadan kaybolan adamlarının peşinden yeni askerler göndermeyeceğine dair bir garanti olmadığından, evi çok hızlı bir şekilde terk etmemiz gerekebilirdi. Dahası Fransızlar buraya gelmişse, d'Albret'le adamları da gelebilirdi pekâlâ.

Ön kapı haricinde, içeri girip çıkmanın yegane yolu ahşap kepenkli üç pencereydi. Ve Canavar'ı saklayabilecek kadar bü-

yük bir yer de yoktu evin içinde.

Şöminenin önündeki alana bakarak başımı salladım. “Burası olur. Ateş hem onu sıcak tutar, hem de bacağı için gereken karışımı burada hazırlayabilirim.”

Kadının yüzü endişeyle buruştu. “Durumu ne kadar kötü?”

Kahverengi, akıllı gözlerine baktım. “Yeterince kötü. Cerrah olsaydım bacağına kesmeyi düşünebilirdim ama değilim. Gene de onun için biraz dua etmenin zararı olmaz.”

Başını sallayarak, “Sırf ben değil, bütün ailemiz ondan duacıdır,” dedi.

Aile, yaşadıkları dehşete müdahale ettiğimiz için öylesine minnettar, üstüne üstlük kudretli Waroch Canavarı tarafından kurtarılmış oldukları için öylesine etkilenmiş bir haldeydi ki, bir kez açıldıktan sonra minnettarlıklarının kapılarını kapatmak mümkün değildi. Krallıklarının bu kahramanına layık bir ziyafet vermek için bahtı kara kazı kesmekte ısrar ettiler (“Şu yastık için de çalışmaya başlasam iyi olacak,” demişti çiftçinin karısı). Üçümüz de doğru düzgün istirahat ihtiyacı içinde olduğumuzdan ve güzel bir yemeğe hayır diyemeyeceğimizden, nazik tekliflerini kabul ettik.

Mırıldanılan küfürler ve homurtular eşliğinde, yaralarıyla ilgilenmem için Canavar içeri taşınmıştı. Diğer erkekler Fransız askerlerinin cesetleriyle meşgulken kendisinin istirahat etmek zorunda olması canını çok sıkıyordu. “Boş versene,” dedim ona. “Herhangi biri o bedenlerden kurtulabilir ama ancak sen düşesine yardımcı olabilirsin. Ve seni mümkün olduğunca güvenli ve sıhhatli bir şekilde kendisine götüremediğim takdirde cezalandırılan da ben olacağım.”

Neyse ki şansıma, Canavar öyle yorgundu ki yere yatırılıp bacağına bulamacımı yerleştirdiğim anda uykuya daldı. Diğer

yaralarının çoğu iyileşmiş, yüzündeki şişkinlikler inmişti. Halen bir gulyabani kadar kocaman ve çirkindi.

“Fuarda ödül kazanmaya gitmiyor değil mi?”

Başımı kaldırdığımda çiftçinin karısının hemen arkamda durmuş Canavar’a baktığını fark ettim. “Yetenekleri başka tür-lüdür,” diye kestirip attım.

“Ah, beni bozmana gerek yok canım. Ağırılığınca altın etme-yeceğini söylemedim. Hem, *kılıcıyla da* çok becerikli olduğuna bahse girebilirim.” Ses tonundaki belli belirsiz alaycılık aslında ne ima ettiğini, Canavar’la ne türden bir ilişkimizin olduğunu sandığını açıkça ortaya koyuyordu.

Kadına çok daha sert bir yanıt vermek üzereyken, kadının iki oğlu askerlerden aldıkları silahlarla paldır küldür içeri dal-dı. “Babam lanet Fransızların bu silahlarını satarak para ka-zanabileceğimizi söyledi,” dedi oğlanlardan daha küçük olanı. Bunu söylerken, boyundan uzun bir kılıçla neredeyse kardeşi-ni yaralayacaktı.

“Para kazanın ama arada kardeşini yaralama. Şimdi gidip onları bir yere koyun.”

Çocuklar odalarına çıkan merdiveni tırmanırken, yemeği hazırlamak için mutfığa geçen kadının peşine takıldım. Ama kadın beni hemen kışkıışladı. “O adamlardan ikisinin hakkın-dan gelen senin fırlattığın bıçaklardı hayatım. Bu durumda ye-meği de senin yapmana müsaade edersem sana nasıl teşekkür etmiş olurum, ha? Al şunu.” Bana bir kova su uzatıp, ocaktan bir güğüm sıcak su alarak kovaya ekledi. “Git de yıkan. Emi-nim bunca yoldan sonra çok iyi gelecektir.”

Bu tavır karşısında normalde kendimi hakarete uğramış gibi hissedebilirdim ama temizlenme şansına sahip olduğum için minnettardım. Kovayı alıp, bu beklenmedik ödölün keyfi-ni çıkarmak için tavanarasının yolunu tuttum.

Akşam yemeğinin, hayatım boyunca katıldığım hiçbir ziyafetten geri kalır yanı yoktu. Çıtır çıtır derisi ve dolgun, sulu etiyle mükemmel bir şekilde pişirilmiş kazla, koyun eti yahnis-i, pırasa, lahana, buğday ekmeği ve peynirin yanında kırmızı şarap ve armut şarabı ikram etmişlerdi. Kremalı elma tatlısı da cabasıydı.

Çiftçiyle karısının –Guion ve Bette– ölümden kılpayı kurtulmuş olmanın ardından gelen coşkulu havaları sayesinde, yemek bir parti havasında geçti. Hatta Yannic bile gülümseyerek başını sallayıp duruyordu. Gerçi belki de bunun yegane nedeni nihayet karnının tam anlamıyla doymuş olmasıydı. Çiftçinin oğulları, birlikte yemeğe oturma şerefine nail oldukları Waroch Canavarına hayranlıkla tapınmakla, onu etkilemek için sakar girişimlerde bulunmak arasında kalakalmışlardı. Belli ki bu çocuklar için Canavar'ı etkilemenin bir yolu da, birbirlerini utandırmaktı.

“Askerler ilk geldiğinde Anton hemen zırlamaya başladı,” dedi Jacques.

Yüzü kızaran Anton, kardeşinin kaburgalarına sert bir dirsek geçirdi. “Hiç de değil. Sadece sesim çatladı, o kadar.”

Jacques kıs kıs gülüyordu. “Zırladığından sesi çatladı.”

“Eh, en azından silah olarak elime jambon almaya kalkmadım. Hem...” Kolunu kaldırarak, askerlerden aldığı hançerini havada savurdu. “Bir sonraki seferde silahlı olacağım. İşte o zaman Fransızlar yakalarını bu kadar kolay kurtaramayacak.”

“Ahırınızda inek dışkılarının içinde cansız yatmak yakayı kolay kurtarmak mı, emin değilim,” dediğimde, beni şaşırtan bir şekilde masadaki herkes kahkahalara boğuldu.

“Orası öyle,” dedi Guion, kadehini kaldırarak. Ardından, düşünceli bir halde, “Fransızlarla durum ne, Sör Waroch?” diye sordu. “Onlarla yeniden savaşa mı girdik?”

“Durum iyi değil,” dedi Canavar. “Meclisinin yarısı düşe-

si terk etti. Mareşal Rieux, Kont d'Albret'le gücünü birleştirdi. Düşese karşı, Nantes'ı ellerinde tutuyorlar.

Fransızlar, krallığımızı işgal edebilmek için herhangi bir mazeret arıyor. Hatta bu amaçlarına ulaşmak için sınırlarımızı çoktan geçtiler bile." Bana döndü. "Ancenis dışında ele geçirdikleri şehir var mı?"

"Duyduğum kadarıyla yok. D'Albret düşesi kendisiyle evlenmeye zorlamaktan vazgeçmiş de değil." Bette'le Guion'a döndüm. "Büyük oranda Sör Waroch sayesinde, düşesimiz baronun kendisine kurduğu tuzaktan son anda kurtuldu. Bu yaralarını da o zaman aldı zaten."

Bunun üzerine çiftçiyle karısı kadehlerini kendisi için kaldırdıklarında, Canavar utanarak başını eğdi.

Çiftçinin yüzü endişeyle buruşmuştu. "Yani seçeneklerimiz bunlar mı? Fransızlar ya da Kont d'Albret tarafından yönetilmek mi?"

Bette ürperdi. "Bu durumda sanırım Fransızları tercih ederim," dedikten sonra kadehini dikti. D'Albret'in karanlık efsanesinin bu kadar hızlı yayılması ilginçti doğrusu.

"Rennes'e ulaştığımızda daha fazlasını öğrenmiş olacağız," dedim. "Düşes danışmanlarıyla birlikte orada; biz şu anda konuşurken şüphe yok ki onlar da bir şeyler düşünüyorlardır."

"Ben de," dedi Canavar. "Bretanya'nın güzel insanların düşesimize destek olmalarını sağlayacağım. Tam anlamıyla at sürebildiğimde, elbette," diye ekledi homurdanarak.

Kahramanlık düşüncesiyle yüzü aydınlanan genç Anton bir kez daha bıçağını havaya kaldırdı. "Ben de düşesimiz için savaşacağım!"

Elimden gelen yalnızca iç çekmemek oldu. Canavar'ın bunu istemesine bile gerek yoktu aslında; köylüler onun peşinden gitmeye hazırdı.

“Bu gerekebilir, evlat. Ve o zaman düşes, kendisi için savaş-tığına çok memnun olacak,” dedikten sonra, “Senin de,” diye ekledi, Jacques’e dönerek.

Oğlanlar, vatanları için dövüşmek istemeleri yüzünden duyduğu gururla, gerçekten bunu yapacak yaşa geldiklerini fark etmenin korkusu arasında kalakalmış olan analarına döndüler. Karısının yüzünün halini gören çiftçi araya girdi. “Bu tatsız konular yeter, ha? Eminim senin gibi bir adamın hepimizi eğlendirecek hikâyeleri vardır.”

Gecenin geri kalanını hikâyeler anlatarak geçirdik. Canavar’ın, Anton’la Jacques’in gözlerinin şan, şeref hayalleriyle parıldamasına neden olacak yeterince heyecanlı savaş ve çarpışma hikâyesi vardı. Hikâyeleri dinlerken çocukların kendilerini Canavar’ın yerine koydukları her hallerinden belliydi.

Bütün bulaşıklar yıkanıp herkes yataklarına girdiğinde, sıra uyku öncesinde gecenin son işine gelmişti. Daha yemekte uyu-yakalmış olan Yannic’in, rahatsız olmaması için oturduğu sıraya uzanmasını sağlamıştık. Yemek sürerken çıkan tabak çanak sesleri onu uyandırmamıştı.

Bu geceyi bitirmek için şaşırtıcı ölçüde isteksiz olduğumu fark ettim. Aslında çok daha güzel yemeklere oturmuş, çok daha zarif salonlarda bulunmuş, çok daha zeki, nüktedan insanlarla sohbet etmişim. Gene de, burada tattığım sıcaklık ve keyif, hayatım boyunca içtiğim en sert şaraptan bile daha sarhoş ediciydi. Bundan iki yıl önce bu insanların basit hayatıyla dalga geçerdim. Şimdiyse gıpta ediyordum.

“Ben bulâşığın gerisini hallederim,” demişti Bette. “Sen gidip erkeğinle ve yaralarıyla ilgilen.”

Canavar’ın erkeğim olmadığını söyleyerek karşı çıkmak istesem de, yalnızca kadına teşekkür edip, Anton’la Jacques Canavar’ın ateşin önünde uzanmasına yardımcı olurken karı-

sımımı hazırlamaya başlamıştım.

Bulamaç hazır olduğunda, herkes üst katta yataklarına çekilmişti. Oğlanlardan birinin diğerine son bir alaylı söz mırıldandığını, gücenen çocuğun da kardeşine bir şey fırlattığına duydum.

“Bunu bir daha yap,” dedi Canavar.

Anlamamış bir halde ona baktım. “Ne?”

“Gülümse. Daha önce gülümsediğini hiç görmemiştim.”

“Kaçıksın sen. Elbette gülümserim.” Canavar’ın bakışı altında rahatsız olmuş bir halde, bacağındaki bandajı çıkarmaya başladım.

“D’Albret’in hanesinde ne kadar zamandır saklanıyordun?”

Kalbim tekledi. Kim olduğumu anlamış mıydı yoksa? “Neden bilmek istiyorsun?” diye sordum, biraz zaman kazanmak için.

Başını çevirip, kolundaki bandajı çekiştirmeye başladı. “Alyse halen hayattayken sen de orada mıydın diye merak etmiştim.”

Bunu söylemesiyle, oracıkta çöküp kaldım. Sözcükleri kalbime birer ok gibi saplanmış; ona karşı savunmamın son hatını da yıkıp geçmişti. Bulamacı bacağına koyup, dünyanın en harikulade şeyiymiş gibi gözlerimi beze diktim.

“D’Albret’in diğer karılarını tanıyormuşsun,” dedi telaşla. “Belki Alyse’yi de tanıyorsundur diye düşünmüştüm.”

Gerçeğe mümkün olduğunca bağlı kalın: Yalan üzerine manastırda bize bunu öğretmişlerdi. “Evet,” dedim, yaşadığım tereddüdün ses tonuma yansımayacağını umut ederek. “Onu tanıyordum ama çok değil.”

“Bana ondan bahset.” İsteddiği yanıtları tenimden söküp almak istiyormuş gibi dikkatle bana bakıyordu.

Bakışlarımı kaçırıp, odaya, şöminedeki alevlere, onun mahvolmuş yüzü haricinde her yere baktım. Alyse ile ilgili ona ne

anlatacaktım ki? Sinirlerinin sürekli bozuk olmasından ve korkudan dolayı bir deri bir kemik kaldığını mı? O sakın, dingin genç kızın, biri kendisine dokunduğu anda ya da gürültülü bir ses duyduğunda yerinden sıçrayan birine dönüştüğünü mü?

Bu yüzden Julian'la Pierre'in onunla zalimce eğlendiklerini, akıllarına gelen her şekilde gürültü çıkardıklarını, sırf onu korkutmak için karanlık koridorlarda bir anda arkasında belirdiklerini mi? Ölümünden önceki son aylarda birkaç lokma dışında hiçbir şey yiyemeyecek hale geldiğini mi?

Yoksa ona, Alyse'nin her şeye rağmen yaşamayı başardığı, bu zalimliklerden adeta çalınmış nadir mutlu anlarından mı bahsetmeliydim? Böğürtlen toplamak için yaptığımız gezileri, dolgun böğürtlenleri ağzımıza attığımızda suyunun nasıl çenemizden süzüldüğünü ve buna nasıl kahkahalarla güldüğümüzü mü anlatmalıydım? Ya da ayaklarımızı dereye soktuğumuzda parmaklarımızı ısiran minik balıkları mı?

“Nazik, saygılı bir kızdı,” dedim en sonunda. “Tanrı'yı ve azizlerini onurlandırmayı asla unutmazdı. En sevdiği çiçek çançiçeği idi. Hatta bir bahar erzak deposunun arkasındaki çayırılık bu çiçekle kaplanmıştı. Balın kokusu da burnunun tıkanmasına neden olurdu.”

Canavar gülümsedi; özlem dolu, insanın kalbini kıran bir gülümseme idi bu. “Bunu hatırlıyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

Elbette bunu biliyordu. Onu rahatlatacak bir şey bulmak için adeta hatıralarımın içinde dört dönüyordum. “Güçlü bir ruhu vardı ve çok gülerdi.” En azından ilk başlarda böyleydi. Bir daha asla d'Albret'in karılarıyla yakınlaşmamaya yemin etmiş olmama rağmen, ona karşı gardımı indirmemi ve arkadaş olmamızı sağlayan da buydu zaten.

Odaya çöken ağır sessizlikte kendi hatıralarımıza dalmıştık.

“Onun için d'Albret'in karşısına dikilmeye gitmiştim.”

“Ne?” dedim, onu doğru duymadığıma emin bir halde.

“Onun için d’Albret’in karşısına dikilmeye gitmiştim.” Dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, Canavar bu sözcükleri bir kez daha gelişigüzel bir şekilde yineledi.

Ama öyle değildi. D’Albret bütün karılarına korkunç muamele etmiş olsa da, tebaasına ve masum insanlara sayısız kötülük yapmış olsa da, hiçkimse –hiçkimse– asla bu suçlarını yüzüne vuramamış, bu masum insanlar adına adalet isteyememişti.

Canavar’ın söylediği bu şeyle bütün dünyam altüst olmuştu; kendimi toparlayabilmem için aradan tam bir dakika geçmesi gerekti. Aklımda bin soru dönüyor olmasına rağmen, bunlardan hiçbir Mortain’in kızlarından birinin öğrenmek isteyeceği türden şeyler değildi. “Ne oldu?” diye sordum en sonunda, ses tonumu normal tutmaya çalışarak ve gözlerim hazırlamakta olduğum yeni bandaja kilitlenmiş bir halde.

“Alyse’ye yazdığım üç mektup karşılıksız kaldığında, bir şeylerin yolunda olmadığını anlamıştım. Ben de izin alarak ona bakmaya gittim.

Tonquedec’e vardığımda, içeri girmeme müsaade etmediler. Direndiğimde de, yoluma gitmem için on iki silahlı askeri saldılar üzerime.” Eli, yüzünün sol tarafını kesen yara izine uzandı. “Bir şekilde görünümümü düzeltmeyi başardılar ama.”

“Ama oradan canlı ayrılmana izin verdiler, öyle mi?”

Canavar alaycı bir bakış attı bana. “Kimsenin bir şeye izin verdiği olmadı. Yolumu kendim açtım.”

“D’Albret’in on iki adamına karşı mı?”

Buna omuz silken Canavar, omzundaki acıyla yüzünü buruşturdu. “Savaş hırsıyla dolmam için çok zaman geçmesi gerekmedi.” Yarı ölüm, yarı mizah dolu bir sırıtmayla bana baktı. “Adamların sekizini öldürdüm; diğer dördünü ise, bu felaketten d’Albret’e bahsedebilmeleri için canlı bıraktım.” Sı-

rıtmanın silinmesiyle, yüzünde gördüğüm acının ve kederin derinliği nefesimin kesilmesine neden oldu. “Fransızlara karşı düşesimizin tahtını sağlama aldığımız anda, hesap vermesi için d’Albret’i bir kez daha ziyaret edeceğim.”

Bunları duyduktan sonra, Alyse’nin bana yardım etmeye çalışırken öldüğünü ona söylememiş olmamın çok iyi bir karar olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamadım.

Sabah, yola çıkmak için hazırlanmaya başladık. Anton'la Jacques ölü Fransızların atlarına eyer vurup silahlarını alarak bizimle birlikte Rennes'e gelmek için can atsalar da, bunu reddettik. Rennes'le aramızda, d'Albret'in gözcülerinin cirit attığı en az doksan kilometre daha vardı; oraya sağsalım ulaşmak için tanrıların yüzümüze gülmesi gerekiyordu. Yani oğlanların bizimle birlikte gelmesi çok tehlikeliydi. "Bizimle Rennes'de iki hafta sonra buluşmanız daha iyi olur," dedi Canavar.

Çocuklar kahvaltıda üzerine konuşup durdukları bu planla yetinmek durumundaydılar. Guion, Anton ve Jacques, Fransız askerlerin atlarına eyer vurarak, cesetleri hayvanların sırtına yerleştirdiler. Ardından, Yannic'in, d'Albret'in gözcülerinden birinden aldığı tabarı ölü askerlerden birinin kollarına bağladılar. "Belki bunu gören Fransız askerleri d'Albret'in adamlarının peşine düşer; siz de bu sayede biraz zaman kazanırsınız," dedi Guion.

Bu hoş bir düşünce olsa da, tanrıların asla bu kadar yardımsever olmadığını kendi deneyimlerimden çok iyi biliyordum.

Ve Guion'la iki oğlu tüyler ürpertici yükleriyle güneye yönelirken, Canavar, Yannic ve ben de kuzeye doğru yola çık-

tık. Rennes'e yapacağımız yolculuk iğneye iplik geçirmekten farksız olacaktı; batı yönündeki d'Albret'in adamlarıyla doğu yönündeki, Dinan ailesine ve dolayısıyla d'Albret'e bağlı olan Chateaubriant arasında zikzaklar çizmemiz gerekiyordu. Bu alanda gerçekleşmesi muhtemel Fransızlar saldırıları da cabasıydı. Ama başka bir seçeneğimiz yoktu. İlerlemeye devam etmek zorundaydık. Özellikle de d'Albret'in bu masum aileye bulaşmamasını istiyorsak.

Eh, Fransızlarla münasebetlerinden sonra o kadar da masum sayılmazlardı belki.

Bir an için, etrafımız avcıların kurduğu tuzaklarla kaplıymış gibi hissettiğimden eyerimin üzerinde gerildiğimi fark ettim. Ama atımı ürkütmek istemediğimden, sakinleşmek için kendimi zorladım. Bu, d'Albret'le geçirdiğim uzun yıllar içinde ustalaştığım bir sanattı.

Canavar'a baktım. Halen solgundu ve eyerinin üzerinde bir zamanlar olduğu kadar dik duramıyormuş gibiydi. Bir adam ne kadar güçlü olursa olsun, sonuçta bir insandı. Ya da en azından, çoğunlukla insandı. Canavar'ın buraya kadar ulaşması olması bile inanılmazdı aslında; Rennes'e varana dek gücünün yeteceğini ummaktan başka çarem yoktu. Guion, geceyi geçirebileceğimiz, Aziz Cissonius'un din kardeşlerine ait küçük bir manastırdan bahsetmişti.

Elbette, d'Albret böyle yerlere bile gözcü dikmeyi düşünmemiş olduğu takdirde bunu yapabilirdik.

Bu küçük manastırda sıhhi malzeme olduğunu umuyordum çünkü elimdeki şifalı otlar tehlikeli ölçüde azalmıştı. Ve Canavar'ın ateşi daha kötüleşmemiş olsa da, daha iyiye de gitmemişti. Artık akıllıca davranıyor ve azalmakta olan enerjisini boşa harcamamaya çalışıyordu. En azından, şimdilik durum buydu. Sürüden ayrı düşmüş bir keçi ya da kaybolmuş bir ço-

cukla karşılaştığımız takdirde ne yapacağını kim bilebilirdi kı?

Onun için d'Albret'in karşısına dikilmeye gitmiştim. Bu sözcükler halen kafamın içinde yankılanıyordu. Sarfettiği bu birkaç sözcüğün her şeyi böylesine keskin bir şekilde değiştirmiş olmasının hiçbir mantığı yoktu belki ama öyleydi. Bahar kıştan ne denli farklıysa, ben de dünden çok farklı bir dünyaya gözlerimi açmıştım sanki. Bu, umudun olduğu bir dünyayla olmadığı bir dünya arasındaki fark gibiydi. Daha genç bir Sybella'nın karşısına dikilip ona bu bilgiyi, bu minik kıvılcımı vermek ve bunun, etrafını sarmış olan karanlığa bakışını nasıl değiştirdiğini görmek isterdim. Yoksa, asla gelmeyecek bir kurtuluşu beklemesine neden olacak umut ışığını ona göstermek çok daha zalimce mi olurdu?

Nantes'ten uzaklaştıkça, şüphelerim de çoğalıyordu. Özgürlüğü tattığım bu an hayalini kurduğum kadar tatlı olsa da, bunun bedelini düşünmeden edemiyordum. Uzun yıllar boyunca, d'Albret'i öldürmemin benim kaderim olduğunu düşünmüştüm. Ondan uzaklaşmak beni ne kadar rahatlatıyor olursa olsun, kaderimde yazılı vazifemden kaçmış olmaktan korkuyordum.

Ama başka bir seçenek olmadığını da kendime hatırlatıp duruyordum. Garnizonun tamamını uyutup Canavar'a özgürlüğünü verdikten sonra hiçbir şey olmamış gibi d'Albret'in yanında kalma cüretini göstermek yalnızca yavaş ve acı dolu bir ölüm bahşederdi bana.

Manastır ve manastırdaki yerim üzerine endişelenmekten de kendimi alıkoyamıyordum. Suikastçıların mesken tuttuğu, her şeyden yüzlerce kilometre uzaktaki bu ada, kendimi d'Albret'ten güvende hissettiğim yegane yer olmuştu. Ama manastırın öğretilerinin, kurallarının dışına çıkmış; Mortain'in iradesine karşı koyarak kendi irademle hareket etmiştim. Beni manastırdan kovdukları takdirde, ne olacaktı?

Öğle vaktinin hemen öncesinde takip ettiğimiz keçi yolu küçük bir çayırılığa açıldı. Çayırılığın karşı tarafında anayol, yolun öte yanında ise orman vardı. Ormanda ilerlemek tempomuzu düşürecekti ama d'Albret'in askerleri burayla Rennes arasında ormanın her bir santimini kolluyor olamazdı. Talih bizden yana olduğu takdirde kimse tarafından görülmeyebilirdik.

Yola yaklaştıkça, bize doğru gelmekte olan bir kafilenin seslerini duydum. Uzaklardan gelen toynak seslerini daha dikkatli dinlemek için durduğumda, birkaç kişiden daha kalabalık olduklarını anladım. Ve hızla ilerliyorlardı. Demek ki ne bir tacir kafilesi ne de sıradan yolcuları.

Zamanlama bundan daha kötü olamazdı. Arkama baktım ama çayırılığın yarısını geçmiştik; bizi saklayabilecek olan ağaçlar çok gerimizde kalmıştı.

“Yolun karşısına geçmeliyiz. Hemen!” dedim diğerlerine.

Tehlikenin kokusuyla uyuklama halinden çıkan Canavar, atını yolun karşı tarafındaki sık ağaçlık alana doğru sürmeye başladı. Canavar'ın arkasındaki Yannic, atının üzerinde değirmencinin tahıl çuvallarından biriymiş gibi hoplayıp duruyordu. Ben de peşlerinden, daha hızlı gitmeleri için onları zorluyordum.

Şansımıza, yol keskin bir virajla döndüğünden, koşum takımlarıyla silahların çıkardığı gürültü artıyor olsa da kfile halen görüş alanında değildi. Yani onlar da henüz bizi göremiyordu. Dört nala yola dalıp karşı tarafa geçtik. Ağaçların arasına ilk giren Canavar oldu. Ardından da Yannic. Ama atım tam yolun karşı tarafına geçtiği anda arkamızdan biri haykırdı. Bizi görmüşlerdi.

“Daha hızlı!” diye bağırdım diğerlerine. Ama yere düşmüş dallarla zeminden fırlamış eğri büğrü kökler bizi yavaşlatıyordu. Canavar geriye düşerek arkama geçti. “Yola dönüp ilerlemeye devam et sen. Yannic’le ben onları başka bir yöne çekeriz.”

“Sen delirmişsin!” diye bağırdım, alçakta kalan bir dalın altında başımı eğerek. “Yaralı bir adamla topalın tekinin bu kadar çok adamın karşısına dikilmesine izin veremem.”

“Deli olan sensin. Kaç kişi olduklarını gördün mü?”

“Yirmi. Belki daha da fazla. İşte!” Uzun, sivri antik taşların olduğu küçük bir açıklık alana ulaşmıştık; bu taşlardan bazıları bizi gizleyebilecek kadar yüksek ve genişti. En azından kafiye karşı kendimizi savunmak için hazır olana dek.

Başıyla Yannic’e taşlardan birinin arkasına geçmesini işaret ederken Canavar’ın ağzı sert çizgilerle buruşmuştu. Çenesini sıkmış olduğunu gördüğümde, önce bunun acıdan olduğunu düşünsem de, aslında öfkeden gözünün dönmüş olduğunu anladım. “Git!” Alçak sesinde hiddetle verdiği komutun ağırlığı vardı. “Ben onları tutarım.”

İnanamayan gözlerle ona baktım. “Seni bırakacağımı sanıyorsan ateş yüzünden beynin erimiş demektir.”

Beni tutmak ıstermiş gibi eyerinde öne eğilmeye çalıştığı anda kaburgalarının acısıyla durdu. “Bu tartışmaya açık bir konu değil.”

“Biliyorum.” Atımı taşlardan birine yönlendirdim. Kılıç tercih ettiğim bir silah değildi ama eriminin uzun olması burada çok işe yarayabilirdi. Ayrıca fırlatacağım bıçaklarla da adamların birkaçını indirebilirdim.

“Hayır!” Canavar dizginlerimi yakalamaya çalışırken neredeyse atından düşecekti. “Burada durup gözlerimin önünde ölmenizi izleyemem.” Gözlerindeki alevin nedeninin önce öfke olduğunu düşündüm. Ama aynı zamanda korktuğunu da gördüm. Benim için korkuyordu.

Özellikle de ondan, böylesine bir düşünceliliği haketmediğimden, duyduğu endişe kendi öfkemin alevlenmesine neden olmuştu. Alyse’yi terk ettiğim gibi, kardeşini de terk etmeye-

cektim. “Burada hiçbir şey yapmadan durup senin ikinci kez öldürölmeni izleyecek değilim,” dedim.

D’Albret’in adamları çok yaklaşmıştı. Pes eden Canavar, sağ eliyle sırtından kılıcını çekerken, sol eliyle baltasının sapını kavradı. “Seni canlı ele geçirmelerine izin vermeyeceğim.”

Söyleyebileceği her şey içinde, beni en çok rahatlatacak olan buydu. “Ben de,” dedim, boğazımda oluşmuş tuhaf bir yumruyla.

Peşimizdekiler ağacların arasından çıktıkları anda Canavar’ın yüzünde her zamanki manyakça sırıtma belirmişti. Adamların atlarının toynakları ormanın zeminin sarsılmasına neden oluyordu.

Sapanıyla taşlarından birini fırlatarak ilk hamleyi yapan Yannic, kafilenin en önündeki adamlardan birini şakağından vurdu. Ben de arbaletimi kaldırıp, kafilenin liderini gözlerinin arasından vurdum. Adam okun şiddetiyle atının üzerinde geriye fırlarken, arbaleti bırakıp bıcaklarımdan birini aldım. Sırtımı kayalardan birine vermiş olan Canavar, üzengilerinin üzerinde ayağa kalkarak etrafını sarmış olan dört atlıya kılıcını savuruyordu.

Fırlattığım ilk üç bıcaık hedeflerini bulmuş olsa da, çok daha fazla adam olduğunun farkındaydım. Eyerime bağlı olan kına uzandım ama kılıcı çekemeden, adamlardan biri üzerime atıldı. Adam kılıcını sallarken kendimi sola attım. Yeniden kılıcını savuramadan, tok bir ses duydum. Atının üzerinde öne düşmüş olan adamın sırtına saplanmış oku görmeden önce içimden Yannic’e teşekkür ettim. Oysa Yannic’in yayı yoktu.

Kılıcımı kınından çekmeye çabalarken okçunun kim olduğuna anlamak için etrafıma bakacak vaktim yoktu. Yarım düzine adam Canavar’ı kayalardan birine sıkıştırmıştı. Kılıç tutan eli hızlı ve etkili durumda olsa da, sol kolu baltayı zorlukla ha-

reket ettirebiliyordu. Atımı o tarafa çevirerek kılıcımla saldırıya geçtim. Bu sakar, beceriksiz bir hamle olsa da işe yaramıştı.

Ama saldırdığım askerin atı, ölen adamla birlikte kılıcımla da alarak geriye çekildi. *Merde*. Bileğimden son iki hançerimi çekip Canavar'a baktım. Hançerleri kendimiz için mi saklamalıydım yoksa saldırmak için mi kullanmalıydım? Kararımı vermeden, ağaçların arasından yağmaya başlayan oklar donup kalmama neden oldu. Kendimi keskin okların acısına hazırlarken, d'Albret'in adamlarından beşi ne olduğunu anlamak için arkalarına dönmüşlerdi. O anda ikinci bir ok saldırısı başladı. Birdenbire küçük açıklık alan canlanmış; ağaçların arasından eski efsanelerde anlatılan türden yaratıklar fırlamaya başlamıştı. Belki de cehennemden gelme iblislerdi bunlar. Tenleri koyu renkliydi ve biçimsizlerdi. Birinin deriden bir burnu vardı; diğerinin kolu tahtadan yapılmış gibi görünüyordu. Üçüncüsünün yüzünün yarısı erimiş gibiydi. Fiziksel tuhaflikleri ne olursa olsun, amansız bir saldırıyla, atlarından aşağı çekip ölümcül minik bıçaklarıyla vücutlarını delik deşik ederek ya da boyunlarını kırarak, d'Albret'in adamlarının kalanlarını kısa sürede temizlediler. Göz açıp kapayınca kadar bir sürede d'Albret'in askerlerinin tamamı katledilmiş ve etrafımız sarılmıştı.

Canavar yere indirdiği kılıcını kaldırdığında, deri burunlu adamdan gelen sert komutla olduğu yerde durdu ve başını kaldırarak tepemizdeki dallara baktı. Canavar'ın bakışlarını takip ettiğimde, ağaçların arasında gizlenmiş bir düzine okçuyu gördüm. Silahları üzerimize çevrilmişti. Herkes birbirini temkinli bir şekilde gözlüyordu.

Deri burunlu adam ileri çıktı. Ufak tefek ve incecikti; üzerinde koyu renkli bir tunikle deri yelek ve yamalı pantolon vardı. Gölgelerin içinden çıktığında, ilk başta sandığım kadar koyu tenli olmadığını gördüm; aslında bir kır tabakasıyla kaplı gibiydi. Hayır, kir de değildi bu. Tozdu. Belki de kül. Bize doğru gelirken boynuna sarılı deri iptе asılı olan meşe palamudunu gördüğümde, bu adamların kim olduklarını anladım. Bunlar, ormanların derinlerinde yaşayan ve Karanlık Ana'ya hizmet ettikleri rivayet edilen gizemli Kömürcülerdi⁷.

7 Fransa'da *Charbonnerie*, İtalya'da ise *Carbonari* olarak geçen, 19. yüzyıl başlarında İtalya'da ortaya çıkmış gizli devrimci örgütlere verilen ad. Belli bir politik ajandadan yoksun ve genellikle vatansever olan bu örgütlerin kökeninin Orta Çağ zamanlarına dayandığı tahmin edilmektedir. Burada mevzubahis edilen Kömürcüler ise, orta çağda ormanlarda odun yakarak odun kömürü elde eden ve kömür satışı dışında toplumla ilişkisi olmayan klanlardır. (ç.n.)

Yaprakları kıpırdatan yumuşak bir esintiden daha fazla ses çıkarmaksızın, Kömürcülerin geri kalanları da saklandıkları yerlerden çıktılar. Ağaçların arasındaki okçularla birlikte yirmi kişilerdi. Canavar'a baktım. Vuruşarak buradan çıkmamız imkânsızdı.

Canavar gözle görülür bir gayret göstererek eyerinde sırtını dikleştirdi. "Sizinle hiçbir derdimiz yok. Aziz Cissonius'un hakkı ve Dea Matrona'nın inayetiyle, yalnızca geceyi ormanda geçirmek istiyoruz." Bu cüretkâr olmasının yanı sıra, aynı zamanda akıllıca bir gambitti. Karanlık Matrona, Kilise tarafından kabul edilmezken, dokuz aziz Matrona'nın kardeş tanrılarıydı ve Canavar bu tanrıların öne sürülmesinin işimize yarayabileceğini düşünmüş olmalıydı.

Kömürcülerden biri –bıçak gibi keskin bir çenesi ve burunu olan sıska bir adam– yaprakların üzerine tükürdü. "Neden çoğu şehirli gibi geceyi bir handa geçirmiyorsunuz?"

"Çünkü, sizin de gördüğünüz üzere, iyiliğimizi istemeyenler var." Canavar konuşurken, Kömürcülerden bir diğeri –dirsek ve dizden başka bir şey değilmiş gibi görünen, sırık gibi bir genç– liderin yanına sokularak kulağına bir şey mırıldandı. Başını sallayan liderin bakışları keskinleşmişti. "Kimsiniz siz?"

"Adım Benebic de Waroch."

Liderin kulağına mırıldanan genç, belli ki haklı çıkmış olmanın tatminiyle başını sallarken, Kömürcülerin arasında fısıldaşmalarla Canavar'ın adı dolandı. Kahramanlıklarının, toplumun dışına itilmişlerin arasında bile Canavar'a şöhret kazandırdığı ortadaydı.

"Peki yüce Canavar'ın atlatmak istediği kişiler kim?"

"Fransızlar," dedi Canavar. "Ve onları destekleyenler. En azından iyileşene ve adil bir savaşta onların karşısına çıkana dek."

Nefesımı tutmuştum. Kömürcüler, Fransızlardan Bretonlar kadar nefret ederdi; düşmanımızın ortak olmasının bizi dost kılacağını umut ediyordum. Grubun içindeki daha yaşlıca olan, tahta kollu bir adam, ayağıyla yerdeki cesetlerden birini d  rtt  . “Bu adamlar Fransız değil.”

“Hayır, değiller. Ama düşese ihanet eden ve bizi ele geçir-mek isteyen adamlar,” diyen Canavar, vahşı sırtımlarından biriyle devam etti. “Dilerseniz, Fransızlara karşı savaşımızda çok fazla boş yer var. Sizin gibi becerikli savaşçıların benim tarafımda olmasından onur duyarım.”

Kömürcülerin bu türden davetleri nadiren aldığını düşün-meme neden olan uzun bir sessizlik girdi araya.

“Bundan ne kazanacağız ki?” diye sordu keskin suratlı adam. Ama liderleri, adama sessiz olmasını işaret etti.

Canavar gülümsedi. “Fransızları mağlup etmenin zevkini.” Canavar için her dövüş kendi gerekçesini taşıyordu sanki.

Lider elini kaldırıp deri burnunu kaşıdı; belli ki yakın za-manda takılmıştı bu burun. “Geceyi ormanda geçirebilirsiniz ama bu, bizim g  zetimimiz altında olacak. Gelin. Bizi takip edin.” Dığerlerine işaretiyle, grubun i  inden yarım düzine ka-dar Kömürcü etrafımızı sardı.

Peşlerinden ormanın i  lerine ilerlerken, tedirgin edici ölçü-de sessizlerdi; zemindeki çürüyen yaprakların oluşturduğu ka-lın katman atlarımızın toynak seslerini bastırıyordu. Canavar   tanımış olan şu sırık gibi gencin gözlerini benden alamadığını fark ettim. Bana bakarken kendisini yakaladığımda, sa   k  kle-rine kadar kızardı   ocukkağız.

Etrafımızı saran ağaçlar çok yaşlı, yüksek ve kalındı; yılların ağırlığıyla    km  ş ihtiyarlar gibi eğrı b  ğr  lerdi. Daha havanın kararmasına saatler olmasına rağmen, tepemizde i   i  e geçmiş sık dallarla yapraklar yuz  nden zemine çok az günışığı ulaşıyordu.

Nihayet, her biri küçük bir kulübe boyutlarında yarım düzine toprak höyükle çevrelenmiş genişçe bir açıklık alana çıktık. Üzerlerindeki deliklerden dumanların yükseldiği höyüklerin arasında, soyulmuş dallarla gerilmiş hayvan derisinden yapılmış küçük çadırlar yer alıyor; pasaklı kıyafetler içindeki kadınlar yemek için yakılmış ateşlerle ilgilenirken, kadınların etrafındaki koyu tenli, sağlam görünümlü çocuklar oyun oynuyordu. Açıklık alana girdiğimizde, herkes elindeki işi bırakarak bize döndü. Çocukların içinde en küçük olanı –bir kız çocuğu– anasına sokularak parmaklarını ağzına soktu.

Lider –adı Erwan’dı– homurdanarak, açıklık alanda toprak höyüklerden uzakta kalan bir yeri işaret etti. “Kampınızı orada kurun.”

Yannic’le ben atlarımızdan atlayıp dizginlerimizi bir yerlere bağladıktan sonra, atından inmesi için Canavar’a yardım etmeye dönerken herkes bizi izliyordu.

Canavar hızlı, kesintili nefesler alıyordu. “Yeni bir yara mı aldın?” diye sordum alçak sesle.

“Hayır.” Homurdanmasını acı içinde kısa bir böğürttü izledi. Canavar’ı atından indirmeyi başardığımız anda bütün kamp onun ne durumda olduğunu anlamıştı. Yannic’le birlikte kendisini ancak birkaç adım yürütebilmiştik ki, Canavar olduğu yerde durdu. “Bence kampımızı kurmak için burası iyi,” dedikten sonra, yere devrilmemek için yakındaki bir ağaca tutundu.

“Bu adamın geceyi atlabileceğinden emin değilim,” diye mırıldanan tahta kollu adama öfkeyle baktım.

Uzun genç bakışlarını yakaladı. “Ah, siz Graelon’a bakmayın, hanımefendi. Hep böyledir o.” Yaşlı adama sinsi bir bakış attıktan sonra bana yaklaştı. “Alevler kolunu almadan önce de böyleydi o.” Bu gencin cazibesi bulaşıcıydı.

“Adım Winnog, leydim. Hizmetinizdeyim.”

“Sanki hizmetini kabul edecek,” diye mırıldandı biri.

Bunu duymazdan gelerek, en aydınlık gülümsememle Winnog’a baktım. “Teşekkür ederim.” Yeniden Canavar’a döndüğümde, ellerimi çırparak bize bön bön bakan bu ahaliyi kışkırlamak için kendimi zaptetmem gerekti. Ama, ne denli mütevazı olursa olsun, gösterdikleri konukseverlik karşısında bu davranışımı kabalık olarak göreceklarına şüphe yoktu.

O anda, arkamda bir hareketlenme sezdim; yalnız bir kalbin atışını duyumsamıştım. Halen bu Kömürcülere güvenmediğimden, elim çarmıhımın içinde gizlenmiş bıçağıma uzanırken hızla arkama döndüm.

Karşımdaki kadın olduğu yerde duraksayarak, itaatkâr bir havada gözlerini aşağı indirdi. Üzerinde koyu renkli bir elbise vardı ve diğer kadınlar gibi onun da saçları bir tür külahın içinde sıkıca toplanmıştı. Küçük bir çuval taşıyordu. “Yarası için,” dedi. “Yardımcı olur.”

Kısa bir duraksamanın ardından çuvalı alarak içine baktım. “Bu da nedir?”

“Yaranın iltihaplanmasını önlemek için yer meşesi kabuğu. Ve iyileşmeyi hızlandırmak için yanmış yılan derisi külü.”

“Senin adın ne?” diye sordum.

Bir an için bana baktıktan sonra yeniden gözlerini indirdi. “Malina.”

“Teşekkür ederim,” derken, Rennes’e ulaşamadan yaralarının Canavar’ı öldürmesini engellemek için aklıma gelen fikirler tükenmek üzere olduğundan, içtendim.

“Yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu çekingen bir şekilde.

Canavar’ın, zayıflığının diğerleri tarafından görülmesinden nefret edeceğinden emin olsam da, bize önerdikleri her türlü yardım teklifini kabul etmenin daha doğru olacağını düşün-

yordum; böylelikle aramızda ince de olsa bir bağ kurulabilirdi. “Evet, teşekkür ederim. Hıç sıcak suyunuz var mı?” Kadın başını sallayıp, su getirmek için uzaklaştığında, meşe kabuğuyla külleri hızlıca kokladıktan sonra, bunlardan zarar gelmeyeceğinden emin olmak için parmağımın ucuyla aldığım birer parçayı dilime dokundurdum.

“Onları bizim yanımızda savaşmaları için lafın gelişi davet etmiş değilim.” Canavar’ın sesi bir anda arkamda patlamıştı. “Ne kadar gaddar olduklarını gördün mü? Ne denli beklenmedik taktiklere sahip olduklarını?” Eline ilk kez kılıç almış bir yaver kadar heyecanlıydı. “Çok değerli müttefikler olabilirler.”

“Bizi sırtımızdan bıçaklamazlarsa,” diye mırıldandım. “Yalnızca birbirlerini tutan, güvenilmez tipler olarak tanınmıyorlar mı?”

Canavar bunu bir müddet düşündü. “Birbirlerini tuttukları doğru. Ama bu, güvenilmez olduklarını göstermez.”

Suyla geri dönerek konuşmamızın arasına giren Malina’yla birlikte, sırtüstü uzanmış olan hastamızın yaralarıyla ilgilenmeye başladık; bu esnada Canavar uyuyormuş gibi görünse de üzerinde çalışırken acıyla çenesini sıktığını görebiliyordum. Pansumanımız bittiğinde akşam yemeği hazırды ve beni şaşırtan bir şekilde, bizi de yemeklerine davet ettiler. Demek ki tutuştuktan ziyade konuk olarak davranacaklardı bize. Bu tutumlarını daha da güçlendirebilmek adına, Bette’in yol için yanımıza verdiği peynir kalıplarından biri ve iki kızarmış piliçle ben de sofralarına katkıda bulundum.

Bu beklenmedik ikram karşısında Kömürcülerin gözleri memnuniyetle açılmıştı. Yerime oturduğumda bunun nedenini anladım. Yemekleri yalnızca bir tür lapadan ibaretti; bunun meşe palamudundan yapıldığını tahmin ettim. Lapadan ilk lokmamı aldığımında, domuz yemi dediğim manastır yemeğini

ve Rahibe Thomine'nin bunu gırtlığımdan nasıl zorla soktuğunu hatırlamadan edemedim.

O anda boğazımda bir yumru oluştu. Bunun Kömürcülerin lapasıyla hiçbir alakası yoktu; derin bir hasret duygusu sarmıştı içimi. Manastıra ne kadar başkaldırmış olsam da, orası hayatım boyunca yaşadığım en güvenli yerdi. Ismae'yle Annith'i asla tahmin edemeyeceğim kadar çok özlemiştim.

Yannic lapasını sessizce ağzına tıkarken, yanımdaki Canavar yemeğinden gerçek bir zevk alıyormuş gibiydi. "Sevdin mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Hayır. Ama konukseverliklerine hakaret etmek istemem." Bunları söylerken gözleri neredeyse hiç dokunmadığım lapamda olduğundan, ben de dikkatimi halen sıcakken kendi yemeğime verdim.

Yemekten kalktığımızda, Kömürcüler ateşin etrafında takılmaya başladılar. Birkaçı kendi aralarında sessizce mırıldansa da, çoğu yalnızca bize bakıyordu. Oğlanlardan biri tahtadan küçük bir flüt çıkarıp yumuşak, insanın içine işleyen bir ezgi çalmaya başladı. Bir kayaya yaslanarak kollarını kavuşturmuş olan Erwan, titreşen ışıktaki bizi inceliyordu. "Fransızlarla süren bu savaştan bahsedin bize," dedi.

Canavar, bize ikram edilen alkollü içki artık her neyse, elindeki bardaktan bir yudum aldı. Bu, muhtemelen ağaçlardan toplanarak mayalanmış şebnemdi. "Düşesimizin etrafı hem içeriden hem de dışarıdan kuşatılmış durumda. Babasının ölümü üzerine, Fransızlar düşesimizi vesayet altına almaya çalıştı. Ve elbette düşesimiz, yüzlerine gülmekle yetindi." İçkisinden başka bir yudum aldı. "Ama Fransızlar bu işin peşini bırakmadı. Düşesimizin genç ve henüz evlenmemiş olduğunun farkındalar. Ülkemizi dalından koparılacak olgun bir meyve gibi görüyorlar ve bunu yapabilmek için her türlü fırsatı deniyorlar."

Erwan duyduklarından hiç etkilenmemiş görünüyordu. “Savaşmayı kabul edersek bizim bundan kazancımız ne olacak?”

“Fransız hâkimiyeti karşısında özgürlük,” dedi Canavar, basitçe. Oysa bu temkinli adamları ikna edebilmek için bundan daha fazlasının gerekli olduğu belliydi.

“Hayatınızı yaşama şekliniz,” diye ekledim, bakışları üzerine çekerek. “Biz Bretonlular en azından ormanlarda dilediğiniz hayatı yaşama hakkınıza saygı duyuyoruz. Fransızlar ise buna asla yanaşmaz. Bütün ormanlarımıza ve içindeki ağaçlara sahip olmak isteyeceklerdir. Bu olduğunda, şu anda bedava sahip olduğunuz hayat için yüksek bedeller ödemek zorunda bırakılacaksınız.”

Erwan, uzunca bir müddet sessizce bizi inceledikten sonra, sert bir kahkahayla kollarını dizlerine dayadı. “Özgürlük mü dediniz siz? Herkes tarafından aşağılanırken, ormanda çöpçülük edebilmek için özgürlük, ha? Biz hiç yokmuşuz gibi davranan, kömürlerinin peri masallarındaki gibi öylece kapılarına bırakıldığını düşünmeyi tercih eden insanlara kömür satmanın özgürlüğü, öyle mi?”

Canavar gözünü kırpmadan Erwan’a baktı. “Fransızlar size hayatınızı eskisi gibi yaşama özgürlüğünü vermeyecek. Ağaç kesme ve satma hakkınız olmayacak. Fransa’da, insanlar böylesine bir ticareti yapabilmek için çok yüksek paralar ödemek zorunda; bu kimsenin doğuştan kazandığı bir hak olarak görülmez. Ve sizinkisi kolay bir hayat olmasa da, ben her zaman bunu sizin tercih ettiğinizi düşündüm. Bu sürgün yaşamında tanrınızı takip etmeyi siz tercih ettiniz.”

Diğerleri oturdukları yerde rahatsızlıkla kıpırdanırken, Erwan bakışlarını Canavar’dan alarak bir müddet alevleri izledi. “Tercih. Bu komik bir sözcük. Bunu, babamızın babasının ba-

bası tercih etti bizim için, öyle değil mi? Ve bu tercihle daha ne kadar yaşamak zorundayız?” Başını çevirerek, battaniyelerinin altında uyumakta olan çocuklara baktı. “Onlar bunu daha ne kadar yaşamak zorunda?” diye sordu, daha yumuşak bir sesle.

“Sen ne tercih ederdin?” diye sordum.

Bu soru onu şaşırtmış gibiydi ama Erwan herhangi bir yanıt veremeden, Malina araya girdi. “Önlerinden geçerken insanların kendi aralarında bizim hakkımızda fısıldaşmamalarını. Bizim kendilerine bakmadığımızı sandıkları anlarda şeytana karşı istavroz çıkarmamalarını. Biz kızlarımızın saçlarını taramak için basit bir tarak ya da arabalarımız için tekerlek satın almaktan başka bir şey istemezken, köylerinden, pazar yerlerinden kovalanmamayı.” Başını kaldırıp, meydan okur bir havada bana baktı.

“Saygı,” dedim. “Saygı görmek, aşağılanmamak istiyorsunuz.”

Bir an için birbirimizi çok iyi anlamış bir halde birbirimize baktıktan sonra, başını salladı. “Tam olarak öyle.”

“Belki de insanlar düşesin –ve ülkemizin– yanında yer aldığınızı gördüklerinde size daha farklı davranmaya başlayacaktır,” dedi Canavar.

“Muhtemelen hayır,” dedi asık suratlı Graelon. “Ve biz de boş yere canımızı vermiş oluruz.”

“Her eylem bir ölçüde risk taşır,” dedi Canavar. “Karşılığında hiçbir şey olmaksızın adamlarınızı kaybedebilirsiniz.” Elini kaldırarak ateşin etrafında toplanmış –kömür madenlerinde çalışırken yaralanan, uzuvlarını kaybedip yüzleri parçalanmış olan– grubu gösterdi.

“Bana Karanlık Matrona’dan bahsedin,” dedim yumuşak bir sesle, Canavar’ın söylediklerinin ifade ettiği gerçeğin iyice etki göstermesi için. “O’nun hakkında çok az şey duydum.”

Erwan homurtuyla güldü. “Bunun nedeni Kilise’nin onu asla tanımamış olması.”

Sözü Malina aldı. “Denir ki, Dea Matrona ile dokuz azizin, duaları yanıtlayabilecek kadar güçlü olmadığı zamanlarda, Karanlık Ana’ya dönmek gerekir. Çünkü O, özellikle düşmüşleri, yaralanmışları ve dışlanmışları gözeten amansız ve sevgi dolu bir tanrıdır.

O, karanlık ve yıkımın içinde hayatın filizlendiği yerlerde hüküm sürmektedir. Yangınla kül olmuş bir ormanda ilk baş gösteren ot, soğumuş kül yığınının içindeki tek bir kor, çöp öbeklerinin içinde doğan küçük yaratıklar ondan sorulur.

Bu nedenle Kilise, O’nu kendine katılması için davet etmemiştir. Rahipler O’nu, İsalarina ve yeniden diriliş sözüne karşı bir rakip olarak görürler.

Malina uzanarak boynundaki meşe palamudunu okşadı. “Gecenin en karanlık anları, şafağın hemen öncesi, O’na aittir. Bütün umudun yok olduğu ve buna rağmen bir kez daha umut beslemeye cesaret ettiğiniz anlar. Karanlık Matrona’nın gücü budur.

Bize kömürü bahşeden O’dur. Yalnızca ormanda yaşayan bir klan olduğumuz zamanlarda yaktığımız ateşlere dikkat etmedik ve en sonunda bütün orman alevlere teslim oldu. Günlerce süren yangın bütün ağaçları, çalıları, fundaları, otları yok etti. Geriye külden ve tozdan başka bir şey kalmayana dek. Ya da en azından biz öyle sanıyorduk.

Ama kül yığınlarının içinde kısmen yanmış ve halen alevlerin ısını taşıyan ağaç parçaları olduğunu anladık. Bu kömür, yeni bir geçim yolu bulmamız için O’nun bize sunduğu bir lütuftu.

Malina bakışlarını alevlerden alarak gözlerimin içine baktı. “Bu yüzden, elbette halen O’nu onurlandırıyoruz. İhtiyaç içinde olduğumuz anda bize elini uzatan ve her şey kaybedildiğinde bize umut veren her zaman O oldu.”

Malina'nın hikâyesinin ardından, ateşin içinde yanan kütüklerin çatırtısından başka hiçbir şeyin duyulmadığı kesif bir sessizlik girdi araya. Bunun nedenini anlayamamış olsam da, karanlığın ve yıkımın içinden doğacak umut –diğer bir deyişle, yeni bir hayat– fikrinden çok etkilenmişim. Bu daha önce düşünmüş olduğum bir şey değildi. “Peki ya bu da O’nun size sunduğu bir başka şanssa?” dedim.

Malina şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“Saygı görmekten, dost kazanmaktan umudunuzu kesmişsiniz ama bakın, işte buradayız. Bizimle birlikte belki de size böyle bir şans sunuluyor.”

Canavar öne eğildi. “Belki Kilise’nin fikrini değiştirmek için elimizden çok bir şey gelmez ama insanların fikri değiştirilebilir. Ve insanlar genellikle Kilise’nin tercih etmediği şeylere sarılırlar. O yüzden size soruyorum: Bize katılır mısınız?”

Herkes alevlere bakıyordu. Canavar’ın gözlerinde meydan okuyan ama aynı zamanda davetkar bir bakış varken, Erwan’ın bakışları şüphe ve sorularla yüklüydü. İkisinden biri herhangi bir şey söylemeden, “Meşe Kardeş’e danışalım,” dedi Malina.

Kömürcüler arasında bu fikrin onaylandığını gösteren mırıldanmaların ardından, çok yaşlı bir adam ayağa kalkarak ateşe yaklaştı. Adamın eğri büğrü, titreyen elleri, belinden aldığı bir kesenin ağzını açtı ve içinden büyük, şekilsiz, kahverengi bir yumru çıkardı. İlk başta, devasa bir mantar olduğunu düşünsem de, adam ateşe biraz daha yaklaştığında, bunun bir meşe mazısı olduğunu anladım.

Yaşlı adam, bunu ateşin etrafını çevrelemiş olan taşlardan birinin üzerine dikkatli bir şekilde yerleştirdikten sonra, beline asılı küçük baltayı çıkardı. Gözlerini kapatıp baltayı ateşin üzerinde havaya kaldırdı; aynı esnada dudakları anlamadığım eski bir dilde bir şeyler mırıldanıyordu. Kömürcüler de adamlar

birlikte aynı sözcükleri tekrarlıyordu. Mırıldanmalar kesildiğinde, adam kendisinden beklenmeyecek ölçüde şaşırtıcı bir güçle baltayı üzerine indirerek mazıyı yardı. Yakında olduğumdan, mazının parçaları arasında küçük beyaz bir kurtçuğun kıpırdandığını görebiliyordum. Bir an sonra, kurtçuk sandığım şey kanatlarını açarak havalandı.

Yaşlı adam, beklemekte olan Kömürcülere baktı. “Karanlık Ana dövüşmemizi söylüyor.”

Olmuştu işte.

Şafağın ilk ışığıyla, tam kadro halindeki Kömürcülerle birlikte yola çıktık. Yanımızdaki kömür, Rennes’deki bir demirciye gittiğimizi gösteriyordu. Ben Kömürcülerden birinin kadını gibi görüneceğim bir kılığa girmiştim ve Canavar da at arabalarından birinin arkasında dünyadan habersiz ahmağın tekinden farksız bir devdi yalnızca. Yannic’in zaten bir role bürünmesine gerek yoktu.

Sahip olduğu bütün şüphelere ve güvensizliğe rağmen, d’Albret bile bizi bu kafilenin içinde aramaya kalkmazdı.

At arabasında gitmek zorunda kaldığı takdirde posasının çıkacağına dair bütün itirazlarına rağmen, Canavar, Kömürcülerin üç arabasından birinin arkasında, Rennes'e kadar olan yolun tamamında uyudu. Yolda iki kere karşılaştığımız d'Albret'in askerleri, katilede bizim olup olmadığımızı kontrol etmek şöyle dursun, Kömürcülere bile doğru düzgün bakmadılar. En olumlu gelişme de, şehrin duvarları önümüzde belirmediği sıralarda Canavar'ın daha iyi olmasıydı. Bu belki istirahat ettiğinden, belki de Malina'nın verdiği şifalı otlardandı.

Şehrin kapılarına yaklaşırken katedral çanları akşamüstü duası için insanları çağırıyordu. D'Albret'in bütün adamlarını görünüşlerinden tanıyabilecek olmasam da, nöbetçilerle şehrin kapısındaki kalabalık içindeki herkese dikkatli bir şekilde baktım. Ben başka bir kılığa girmişsem onların da aynısını yapabileceğini hesaba katarak, köylülerin kambur yürüyüşlerini ya da şehir muhafızlarının güvenle attığı adımları görmezden gelip, üzerlerindeki kıyafetlerin ardını ve yüzlerini inceledim.

İmkansız başarımış olduğumuza inanamıyordum. Yalnızca d'Albret'ten kaçmakla kalmamış, aynı zamanda yakalanmama-yı da başarmıştık. Bunun gerçekliğini kabul etmek benim için hiç kolay değildi.

Canavar şehre kömür yüklü bir at arabasının arkasında taşınarak girmeyi tartışmaya yer bırakmayacak bir şekilde reddettiğinden, durarak öncelikle onu atlardan birine bindirdik. Kafamın içinde, bir sivrisinek sürüsünün çıkarabileceği türden, telaşın neden olduğu uğultu sürerken; kürekkemiklerimin arasında neredeyse dayanılmaz bir kaşıntı hissediyordum. Dört adam ve çok fazla homurdanmayla, en sonunda dev ahmağı eyerinin üzerine çıkardık. Az kaldı, diye geçirdim içimden. Artık benim değil de bir başkasının –benden çok daha yetkin birinin– sorumluluğunda olmasına çok az kaldı. Ama bu düşüncenin beni birkaç gün önce olduğu kadar rahatlatmadığını fark ettim.

Küçük kabilemiz şehrin kapılarına yaklaşıırken, hissettiğim huzursuzlukla kıpırdanmamaya çalışıyordum. Kömürcülerin kendisi ve yükleriyle kapkara bir toza bulanmış olmamız tanınmamızı çok daha zorlaştırmasına rağmen, hiçbir şey Canavar'ın devasa vücudunu ya da duruşunu gizleyemezdi. "Biraz kamburunu çıkar," dedim ona.

Anlamamış gözlerle bana baksa da dediğimi yaparak, eyerinin üzerinde omuzlarını düşürüp sırtını eğdi. "Neden?" dedi.

"Seni gizlemek kolay değil ve buraya gelişini ne kadar saklarsak o kadar iyi. D'Albret ve adamlarının Rennes'e geldiğimizi mümkün olduğunca geç öğrenmesini sağlamamız akıllıca olacaktır."

Ve kapıdaki nöbetçi kulübesine ulaştık. Erwan askerlere şehre kömür getirdiğini söylediğinde, ellerini sallayarak girmemizi işaret ettiler. Askerlerden biri dikkatli bir şekilde Canavar'ı incelese de, halen taşıdığı yaralar bir kenara, yaptığımız uzun, zorlu yolculuğun ve zindanda geçirdiği zamanın ardından, Canavar devasa bir ahmaktan farksız görünüyordu gerçekten.

Şehre girdiğimiz anda gerçek bir rahatlamayla içimi çektim.

Aslına bakılacak olursa, artık d'Albret'le aramıza dört metrelik kalın surların, yüz on kilometrelik mesafenin ve koca bir garnizonun girmesi vücudumdaki gerilmiş bütün kasların yavaş yavaş rahatlamasına neden olmuştı.

Benim ruh halime benzer bir şekilde, şehir de düşesin sığındığı yer olmanın ifade ettiği önemle coşkulu bir havadaydı. Hatta bana verilen görevi tamamlamış olmamın heyecanıyla ben nasıl kendimden geçmiş haldeysem, burası da adeta mutluluğun sarhoşluğunu yaşıyordu. Ama şehrin içinde ihtiyatlı bir hava da yok değildi; insanlar yeni gelenleri gözden geçiriyor, inceliyordu.

Mümkün olduğunca uzun bir süre Kömürcülerle birlikte kaldık. Nehrin başında kötü kokulu tabakhanelerin önünden geçtikten sonra, şehrin, demircilerin bulunduğu kesimine uzanan bir sokağa girdik. Bu demirciler ocaklarında, bütün kış boyunca Kömürcülerin karınlarını doyurmalarını sağlayacak kadar kömür tüketiyorlardı. Demircilerin önünde yol arkadaşlarımızla vedalaşırken, Canavar, düşes ve danışmanlarıyla konuşup Fransızlara karşı süren mücadelede Kömürcülerle ittifak kurma planından bahsettiğinde kendilerine de haber yollayacağına söz verdi.

Canavar'la birlikte şehrin daha mutena bir kesimine yönelirken, Kömürcülerin külahını başımdan çıkarıp parmaklarımınla saçlarımı düzelttim. Ardından, omzumdaki şalın temiz ucuyla yüzümdeki kömür tozunu sildim. Artık hakir görülen Kömürcülerden biri değil, yalnızca güzel –ve kir içinde– bir hizmetçiydim.

Saraya ulaştığımızda, akşam karanlığı çökmek üzere olduğundan nöbetçiler meşaleleri yakmakla meşguldü. Burası, insanların dilediği gibi girip çıktığı Guerande sarayından farklıydı. Kapıdaki nöbetçiler, içeri girmek isteyen herkesle konuşuyordu. “Bu yeni bir durum,” dedi Canavar.

“En azından birileri düşesin güvenliğini gözetiyor.”

Gerçekten de, bu nöbetçiler d’Albret’in casuslarıyla düşes arasında bir bariyer daha teşkil ediyordu; içeri girmek isteyen bir casus öncelikle durup kendini tanıtmak zorundaydı. “Diğer taraftan, bu görünümümüzle nöbetçiler asla düşesle görüşmemize müsaade etmez. Kim olduğumuzu tam olarak açıklamadığımız sürece, elbette. Ve buraya geldiğimizi bu askerlere ilan etmek istemiyorum.”

Canavar, yüzündeki kömür tozunu silmek için duraksadı. “Onlara güvenmiyor musun?”

“Hiçkimseye güvenmediğimi söylemek daha doğru olur. Ismae’nin halen düşesi korumak için görevli olup olmadığını merak ediyorum. Buradaysa belki de ona bir mesaj ulaştırabilirim.”

Canavar nöbetçilere baktı. “Burada olsa bile, nöbetçilerin Ismae ile görüşmene müsaade edeceklerinden de emin değilim.”

Muhtemelen haklı olduğundan yüzümü buruşturdum.

Canavar bir müddet düşündükten sonra, üzerinde gizlenmiş olan bir keseye uzanarak içinden bir şey çıkardı. “İşte.” Eli me küçük bir broş tutuşturdu. Aziz Camulos’un gümüş meşe yaprakları vardı üzerinde. “Ismae bunu tanıyacaktır. O tanımasa bile, Albay Dunois bunun kimden geldiğini muhakkak anlar. Muhafızlar da. Bu sembolü taşıyan herkes onlar tarafından saygı görür.”

Broşu sıkıca elimde tutup atımdan inerek, Canavar’la Yannic’i atlarla birlikte bıraktım. Sarayın kapısına yaklaşıp, muhafızın, son vergi arttırımıyla ilgili olarak şansölyeyle görüşmeye gelmiş olan bir kasabalıyı sorgulamasını bekledim. Şansölyenin ilgilenmesi gereken –şehri bir Fransız saldırısına karşı korumak gibi– çok daha mühim işleri olduğu söylenen kasabalı kapıdan gönderildiğinde, karşı karşıya kaldığım nöbetçi üzerimdeki paçavralarla tenimi kaplamış olan kire baka-

rak kaşlarını çattı. Gene de, başımı eğerek ona çekici gülümsemelerimden biriyle baktım. Gözlerini kırpıstıran nöbetçinin yüzü yumuşamıştı. “Ne istiyorsun?” diye sordu. “Bulaşıkçılık işine başvurmak istiyorsan mutfaklar arka tarafta.”

Kapı eşiginde dıkılan uşaklara baktım. “Düşesin nedimelelerinden birine bir mesaj göndermek istiyorum.”

İkinci nöbetçi araya girdi. “Düşesin nedimeleriyle senin ne işin olacak ki?” diye sordu, bunun düşüncesi bile manılmazmış gibi.

Biraz gizemin işime yarayabileceğine karar verdim. “İsmae Rienne alelaide bir nedime değildir,” dedim. “Ona bunu verin ve hemen buraya gelmesini söyleyin.”

Muhafızın dikkatini çeken Ismae’nin adının geçmesi mi yoksa Canavarın gümüş meşe yapraklı broşunun görüntüsü mü oldu, emin değildim. Ama hangisi olursa olsun, muhafız elimden aldığı broşu uşaklardan birine teslim etti ve mırıldanarak bazı talimatlar verdi. Oğlan koşarak uzaklaşırken, beklemek için duvara yaslandım. Aynı anda hem önemli hem de zararsız biri gibi görünmeye çalışıyordum; bu şaşırtıcı ölçüde zor bir işti. Kısa süre sonra, içeri bir anda dalmak gibi bir düşüncemin olmadığına karar veren nöbetçi daha rahat takılmaya başladı.

Başımı taş duvara dayayıp, hissettiğim sevincin özgürce içime akmasına izin verdim. Canavar halen hayattaydı ve krallığın tamamında olabileceğimiz en güvenli yerdeydik. Başrahibe ülkenin öte yanındaki manastırında olduğundan, kendisine bu yönde bir mesaj iletilene dek Rennes’e ulaştığımı bilmeyecekti. Bu durumda beni yeni bir göreve atayamazdı. En azından bir süre. Bu durum, bundan sonrasında ne yapacağımı düşünmek için bana biraz zaman kazandırırdı. Birdenbire, dünya olasılıklar ve özgürlükle dolu kocaman bir yere dönüşmüştü sanki.

Ve buradaki, Rennes’deki kimse –hiçkimse– gerçek kimliğimi bilmediğinden, sırlarım güvendeydi.

Yaklaşan sesleri duyduğumda, aklımdaki bu zafer düşünce-sini bir kenara itip, kapıya doğru yaklaştım.

“Hayır, onu öldüremezsin. O düşesin öz kuzeni,” diyordu bir adam, alaycı bir sesle.

“Ona güvenmemek için bir neden daha,” dedi bir kadın.

Bu Ismae’ydi. Onun sesini tanımamla hissettiğim sevinç ve rahatlama neredeyse eziciydi.

“Düşesin başına bir şey geldiği takdirde,” diye devam etti Ismae. “Krallık ona kalacak. Hem, son bir yıl boyunca Fransız naibinin konukuydu. Gerçekte kimin tarafında olduğunu nereden bileceğiz?”

“O tutsaktı!” Adamın öfkesi neredeyse elle dokunulacak kadar somuttu.

Ismae yeniden konuştuğunda sesi sıkıntılı çıktı. “Neden meclisle birlikte kalmadın ki? Mesaj bana gelmiş, sana değil.” Buna gülümsemeden edemedim. Bu tam da Ismae’nin söyleyeceği türden bir şeydi.

“Çünkü mesaj, senin değil benim hizmet ettiğim Aziz Camulos’un mührü.”

O anda, Ismae’yle adam kapı eşiğinden çıkarak nöbetçiye yöneldiler. “Bunu kim verdi sana?” diye sordu asilzade. Uzun boylu, koyu saçlı ve bir asker olduğunu gösterecek şekilde kaslı bir adamdı.

Muhafızlar beni gösterdi. Asilzade başını bana çevirdiğinde, sırtımı vermiş olduğum duvar kadar soğuk ve sert, gri renkli iki göz üzerime saplandı.

Adam bana doğru bir adım attı. “Sen de kimsin?” diye sordu, kızgın, alçak bir sesle.

Ben yanıt veremedim, Ismae adamı yana itti. “Mesaj bana geldi, Duval. Ah! Sybella!” Ismae üzerime atılarak bana sıkıca sarıldı. Başımı omuzlarına gömüp ağlamak istediğimi fark et-

menin şaşkınlığıyla ben de ona sarıldım. Hayattaydı. Buradaydı. Uzunca bir müddet bunun yeterli olacağını düşündüm ve kendimi onun kollarında aşına olduğum o rahatlık hissine bıraktım.

Geriye çekilerek dikkatli bir şekilde bana baktı. “Bu gerçekten sen misin?”

Gülümsemem de bunu çok iyi başarabildiğimi sanmıyordum. “Etiyle kemiğiyle.”

“Meşe yaprakları?” Gümüş broşu elinde tutan asilzadenin sabırsızlığı her halinden okunuyordu. Ismae ona Duval diye seslenmişti. Demek ki bu adam düşesin piç kardeşiydi.

“Size bir şey getirdim,” dedim ikisine. “İşte.” Atlarının üzerinde bekleyen Canavar’la Yannic’e doğru başımı salladım.

Beni gördüğünde Ismae’nin yüzü nasıl aydınlandıysa, Canavar’ı gördüğü anda Duval’in yüzü de aynı şekilde aydınlanmıştı. Ama Canavar’a doğru gitmek üzereyken kolundan yakaladım. “Ölümcül yaraları var. Atından indirdiğimizde onu taşımak için adamlara ve sedyeye ihtiyacınız olacak. Ve bunu sessiz bir şekilde yapmak zorundasınız. Size çok fazla haber getirdim ve bunların hiçbiri iyi haber değil.”

Durumu anlayarak kaşlarını çatmış olan Duval, yardım getirmeleri ve bunu yaparken sessiz olmaları için muhafızlara emir verdikten sonra, arkadaşını karşılamak için yanına gitti.

“Başardın!” diye fısıldadı Ismae. “Onu kurtardın. Bunu yapacağını biliyordum.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Bana verilen görevden haberin var mıydı?”

Ellerimden tuttu. “Bu benim fikrimdi! Seni oradan çıkarabilmek için aklıma gelen yalnızca bu oldu. Seni Guerande’de gördüğüm her sefer, güvenliğin ve akıl sıhhatin için endişe duydum. İşte, artık buradasın ve gözlerindeki o tekinsiz, delice parıltı da kaybolmuş.”

Beni d'Albret'in hanesinden kurtardığı için öpücüklerle boğmakla, bu fikrinin başıma açtığı bütün dertler yüzünden tokatlamak arasında kalkalmıştım. Her halükârda, dedikleri doğrudu. O deliliğin sınırında daha fazla dans edebileceğimi hiç sanmıyordum.

Koluma giren Ismae'yle birlikte diğerlerine doğru yürümeye başladık. "Seni d'Albret'in yanına gönderdiği için başrahibeyi asla affetmeyeceğim. Seni Ölüler Diyarı'na⁸ göndermesinden bir farkı yoktu bunun."

İçimden hafif bir panik dalgası geçtikten sonra, bu his etkisi yitirdi. İki kız kardeş gibi olsak da, Ismae gerçek kimliğini bilmiyordu; asla bilmemişti. Konunun uzamasını engelleyen Canavar'ın böğürmesi oldu. "Azizler adına! Sen *hayatta mısın?* Bu nasıl olur?"

Buna yanıt veren Duval'di. "Senin şu atın üzerinde olmanı sağlayan mucizeler dizisiyle aynı nedenden, seni koca öküz."

O anda ellerinde sedyeyle koşarak gelen yarım düzine adam yüzünden Ismae'yle birlikte yana çekilmek zorunda kaldık. Ismae, adamlara Duval'le Canavar'ı gösterdi. "Gelsene," dedim. Ismae'nin kolundan ayrılarak sedyenin peşine takıldım. "Canavar'm düzgün bir şekilde taşınması için adamlara talimat vermem lazım."

Yürüyecek kadar iyi olduğunu söyleyen Canavar'ın yüksek sesli itirazlarına rağmen, dostunun yüksek ateşi olmasının yanı sıra, bacağına ağırlık bindirmemesi gerektiğini de söyleyerek Duval'i ikaz ettim.

Duval'le adamlar kendi aralarında hızlı bir müzakere gerçekleştirdiler. "Onu, Aziz Brigantia rahibelerinin manastırına

8 Dınlerin çoğunda ve mitolojilerde yeraltının derinliklerinde ya da yüzeyin hemen altında olduğu rivayet edilen öbür dünya, ölüler alemi. Türk ve Moğol mitolojisinde Erlik olarak geçmektedir. (ç.n.)

götüreceğiz. Yaralarıyla ilgilenebilecek birileri varsa, bu rahibelerdir.” Duval, çok yakında benden bazı yanıtlar beklediğini anlamama yol açan bir bakış attıktan sonra, Canavar’a yardım etmeleri için adamlarına talimatlar vermeye başladı.

Oysa yirmi kaya ağırlığında yaralı bir adamı atından indirmek hiç de kolay bir iş olmadığı gibi, bu iş itip kakmalar olmandan da başarılamazdı. Dişlerini sıkmış olan Canavar, bir çuval soğan gibi savrulduğuna dair bir şeyler mırıldanırken yüzü bembeyaz olmuştu. O anda adamlardan birinin kontrolünü kaybetmesiyle at irkildi ve Canavar’ın yaralı bacağı atın bögürüyle yardım etmeye çalışan muhafız arasında sıkıştı. Canavar bayılmıştı.

İçimi çektim. “Korkarım bu yeni bir alışkanlığa dönüşüyor onun için,” diye mırıldandım diğerlerine. “Gerçi belki de bu daha iyidir.” Lanet olası budala askerlere kendisini öldürmeden Canavar’ın atından nasıl indirileceğini göstermek için Yannic’e yanımıza gelmesini işaret ettim.

Duval’in, dostuna dair endişeleriyle kız kardeşine karşı sorumlulukları arasında kaldığı belliydi. Sonunda, Canavar’ın bakımında Yannic’in hepimiz kadar yetkin olduğuna onu temin etmemle, Duval adamlarına Aziz Brigantia’nın rahibelerine ne diyeceklerini söyledi ve kendisinin de çok geçmeden orada olacağını ekledi. Ardından bana döndü. “Gel şimdi. Bize neler olduğunu anlat.”

“Elbette, lordum.” Aslına bakılacak olursa, bildiğim her şeyin ağırlığını üzerimden atmak için sabırsızlanıyordum. Vücudumun içinde, iç organlarımı yavaşça yakıp kül eden sıcak bir kor taşıyormuş gibiydim. Bu yükten kurtulmak için ayak direyeceğimi sanmıyordum.

Duval’in peşinden saray kapısına doğru ilerlerken Ismae bir

kez daha koluma girdi. “Bizi nereye götürüyor?” diye sordum fısıldayarak.

“Düşesin, danışmanlarıyla görüşmekte olduğu odasına.”

“Bu saatte mi?”

Ismae ciddileşti. “Korkarım her saatte.”

“Güvenilir insanlar mı? Yani danışmanları?” Düşesin vasileleri olarak Mareşal Rieux ve Madam Dinan’ın gösterdikleri azimden memnun kaldığımı söyleyemezdim.

Ismae yüzünü buruşturdu. “Evet. Küçük bir topluluk olmalarının nedeni de bu ya.”

Duval’in peşinden sarayın, labirentten farksız holleriyle koridorlarından ilerlerken, çarpan kalplerin ve atan nabızların yarattığı kakafoniye kendimi alıştırmaya çalıştım. Aynı anda yüz halk ozanı birden davullarına vurmaya karar vermişti sanki.

Karakterilerine dair kabaca fikir edinmek için yanından geçtiğim insanların –hizmetçilerin, yardımcılarının, hatta uşaklık yapan küçük oğlanların– yüzlerini de inceliyordum.

Duval, kapısında iki nöbetçinin beklediği küçük bir odaya getirdi bizi. Nöbetçiler bizi içeri almak için öne açıldılar. Düşes, yanında üç adamla birlikte büyükçe bir masanın başında ayakta; adamlar düşesin önünde açılmış haritaya bakıyorlardı. Kıyafetleri uzun bir yolculuğun kirini taşıyan adamlardan birinin saraya yeni ulaştığı anlaşılıyordu. Üzerinde piskopos cüppesi olan ikinci adam, şişman bir kurbaga gibi düşesin etrafında dolanıyordu. Üçüncü adam ince ve ciddi biriydi; düşünceli bir halde olduğundan kaşları çatılmıştı. Düşesin danışmanlarından hiçbirini tanımadığımı fark ederek rahatladım; bu durumda onlar da beni tanımıyor demektir.

Düşesi ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Çok gençti. Kısa boyluydu; güzel bir teni ve yüksek soylularda görülen türden bir alnı vardı. Yalnızca on üç yaşında olmasına rağmen,

kendisine saygı gösterilmesini sağlayan imparatorlara dair bir hava taşıyordu. İçeri girerken çıkardığımız ses yüzünden, sorgulayan bakışlarla bize döndüler.

Duval'ın yüzündeki ifade, gülümsemesiyle değişmişti. "Canavar burada. Rennes'de."

Düşes bunu duyduğu anda dua etmeye başlamış gibi ellerini birleştirip gözlerini kapattı. Yüzünde gerçek bir mutluluk vardı. "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

"Bence asıl şükretmemiz gereken Mortain," dedi Duval kuru bir sesle. "Belli ki Canavar'a buraya gelirken rehberlik eden O olmuş." Duval'ın beni göstermesiyle gözler bana döndü.

"O halde, size ve azizinize en içten teşekkürlerimi ve minnettarlığımı sunmak isterim," dedi düşes.

Esaslı bir reverans yaptım. "Benim için zevkti, Majesteleri. Öte yandan, size asil şövalyemizle birlikte, Kont d'Albret ve planlarına dair bazı can alıcı bilgiler de getirdim."

"Bu adamın şehrimi elimden alıp kuluçkadaki bir tavuk gibi üzerine tünemiş olması kendisine kafi gelmemiş mi yani?"

"Hayır, Majesteleri. Şu anda bile bir dizi plan kurmakla meşgul ve bunlardan herhangi biri kendisine çok büyük faydalar sağlayabilir."

Düşesin sağ tarafındaki tıknaz yapılı, ayı gibi adam elini salladı. "Bu planları anlatın bize."

"Kont d'Albret, Mareşal Rieux ve Madam Dinan şehri ellerinde tutuyorlar. Halen Majesteleri'ne sadık kalan çok fazla insan olsa da, Kont d'Albret... bu şekilde kalmalarını zorlaştırmak için elinden geleni ardına koymuyor."

"Bir dakika, bir dakika. En başından başla. Halen sarayda olan sadık hizmetçilerle uşakların elinden şehri nasıl alabildiler?"

Ben yanıt veremedim, arkamdan gelen bir hışırtı duydum; aklıma kuru çimenlerin üzerinde sürünen bir yılanı getiren bir

sesti bu. O anda neden kendimi rahatsız hissettiğimi anladım; içeride sekiz nabız hissetmeme rağmen önümde yalnızca yedi kişi vardı.

Yavaşça, bir rüyadaymışım gibi, arkama döndüm ve Aziz Mortain'in başrahibesini karşımda buldum. Bir örümcek gibi odanın uzak köşesine saklanmıştı; içeri girdiğimde bu yüzden onu görememiştim. Mavi gözleri beni buz gibi bir bakışla inceledi, kalbim taş olmuştu sanki.

Kaçmak istediğim geçmişimin en başından beri beni burada beklediğini şimdi anlıyordum.

“Hoşgeldin kızım.” Kullandığı bu iki sözcük dostça olsa da, ses tonu buz gibi ve yanağıma kondurduğu karşılama öpücüğü ise Ölüm’ün kendisi kadar soğuk ve kişiliksizdi. “Harikulade bir iş çıkarttın. Sana verilen görevleri böylesine takdire layık bir şekilde başarabilmiş olman bizi çok memnun etti.”

Reveransımı yaparken ihtiyatlı bir şekilde onu izliyordum. Ismae’yle Annith her zaman başrahibeyle iyi anlaşmışlardı ve aralarında hakiki, içten bir sevgi varmış gibiydi. Hatta, Annith’e çoğu zaman manastırın en sevilen çırağı gibi davranılırken; Ismae de, köylü olarak sürdüğü korkunç kasvetli yaşamdan kendisini çekip alan başrahibenin bizzat kendisiymiş gibi, bu kadını her zaman kurtarıcısı olarak görmüştü.

Öte yandan, başrahibeyle aramızda çok daha farklı bir ilişki vardı. Karşılıklı memnuniyetsizlik ve güvensizliğimizin zayıf zemini üzerine kurulu olan bu ilişkinin yıkılmamasını sağlayan yalnızca müşterek ihtiyaçlarımızdı. Ben manastırda kendime sığınacak bir yer bulmuşken, başrahibe de benimle birlikte Mortain’in iradesi doğrultusunda kullanabileceği çok iyi bilenmiş bir silaha kavuşmuştu. Ona, ancak bir engerek yılanına güveneceğim kadar güvenirdim.

Başrahibe doğrulmamı işaret ettikten sonra, odadaki diğerlerine döndü. “Sybella’nın çok uzaklardan geldiğini ve oldukça rahatsız, tehlikeli bir yolculuk gerçekleştirdiğini size hatırlatmak isterim. Anlatacaklarının gerisini tamamlamadan önce daha münasip bir görünüme kavuşmak isteyeceğine şüphem yok.”

Başrahibenin bu sözleriyle, ne denli kirli ve pasaklı görüldüğümü fark etmiştim. Muhtemelen bir taşın altından çıkarılmış kurtçuktan farkım yoktu.

Düşes, düzgün bir misafirperverlik gösteremediği için hızlıca özür diledikten sonra, meclise raporumu vermeden önce temizlenip biraz istirahat etmem için ısrarcı oldu. Getirdiğim haberleri onlarla bir an önce paylaşabilmek için öylesine telaşlıydım ki, başrahibe bunu belirtene dek nasıl görüldüğümü hiç düşünmemiştim. İblis kadın. Muhtemelen dengemi bozmak için bunu kasten yapmıştı.

Başrahibenin, bana tahsis edilen odaya giderken refakat etmekte ısrarcı olması rahatsızlığımı daha da arttırdı. Düşese reveransımı yapıp başrahibenin peşinden odadan çıkarken, Ismae gergin bir ifadeyle beni izliyordu.

Odaya yürürken, bir hizmetçiye banyo için gerekenlerin getirilmesini ve odanın hazırlanmasını emretmek haricinde, başrahibe hiç konuşmadı. Başını kaldırmıştı; koridorda ilerlerken sırtı dimdikti. Birilerinin kendisini duymasından endişe ettiği için mi yoksa beni daha da germek amacıyla mı sustuğuna karar veremiyordum.

Canlı bir ateşin yanmakta olduğu odaya ulaştık. İki oda hizmetçisi ateşin önüne yerleştirilmiş küvetin içine sıcak su boşaltmakla meşguldü. Başrahibe hizmetçi kızları hemen odadan çıkardı. Yalnız kaldığımız anda bana döndü; güzel yüzü öfkeyle çarpılmıştı. “Burada ne yapıyorsun, Sybella?” dedi, tıslar gibi

bir sesle. “Yalnızca onu kurtarman gerekiyordu, Rennes’e kadar eşlik etmen değil.”

Öfkeli yüzüne bakarken, hem kendime biraz güç kazandırmak hem de onu daha da çileden çıkarmak için başımı hafifçe arkaya attım. “Onu zindandan neredeyse sırtımda çıkarmak zorunda kalmışken, sizce buraya nasıl gelebilecekti peki? Atının üzerine çıkabilmesi bile ancak ben günlerce yaralarıyla ilgilendikten sonra mümkün olabildi. Onu bile vücudunu eyerine bağlayarak yapabildik.”

Başrahibenin burun delikleri kızgınlıkla açılmıştı; bunu ne kadar istiyor olursa olsun, kendisine sunduğum mantıkla tartışmaya kalkışamazdı. Ellerini elbisesinin kollarına sokarak odada volta atmaya başladı. “Ama artık Nantes’ta bizden kimse kalmadı.”

“Hainlerin hiçbirisi işaret taşımadığından, bu mühim değil Muhterem Başrahibe. Ne Mareşal Rieux, ne Madam Dinan ya da d’Albret.” Bana verdiği sözün –d’Albret’i öldürme şansına kavuşacak olmamın– yerine getirilmemiş olduğunu kabul edip etmeyeceğini görmek için onu dikkatli bir şekilde izliyordum.

Kabul etmedi. “Gene de senin orada olman çok önemliydi. Birinin düşesi orada olanlardan haberdar etmesi gerekecek.”

Birdenbire öfkeden gözüm döndü. Gerçek olmayan bir vaatle aklımı çelip beni yeryüzündeki cehennemlerden birine geri göndermiş olmasını zerre umursamadığını gördüğüm ve orada geçirdiğim zaman boyunca, yaşamak zorunda bırakıldığım – yalanlarıyla ve kesinlikle karşı konulamaz bulacağım bir vaatle beni yaşamak zorunda bıraktığı– hayattansa ölmeyi tercih edecek hale geldiğim için adeta delirmiştım.

Başrahibeye doğru bir adım attım; onu tokatlamamak için yumruklarımı sıkımdım. “Çok mu önemliydi? Çok mu önemliydi? Kimin için? Dahası, ne pahasına? Bana, onu öldüreceğime

dair kesin bir söz vermiştiniz. Bana, Mortain'in onu işaretlemiş olduğuna ve oraya geri dönüp onu öldürmem için beni –başka bir hizmetkârını değil, *beni*– beklediğine dair söz vermiştiniz. Bana yalan söylediniz.”

Başörtülü kafasını eğerek beni inceledi. “Mortain'in müsaadesinin olmaması gibi ehemmiyetsiz bir teferruatın tanıdığım Sybella'yı katiyen durduramayacağını sanırdım. Belki de en nihayetinde, d'Albret'le olan bağların, Mortain'le olan bağlarından çok daha güçlü çıktı. Sonuçta, d'Albret'i çok daha uzun zamandır tanıyor, ona çok daha uzun zamandır hizmet ediyorsun.”

Dedikleri ciğerlerimdeki bütün havanın boşalmasına neden olmuştu. Karşı karşıya kaldığım bu ani saldırıyla öylesine şaşkınlığa düşmüştüm ki, diyecek hiçbir şey bulamamış bir halde, ona sudan çıkmış bir balık gibi bakakaldım.

Bana horgörü dolu bir bakış attı. “Düşese raporunu verebilmen için kendine çekidüzen ver,” dedikten sonra, eteğini kaldırıp hissimla odayı terk etti.

Boş odanın ortasında dururken, başrahibenin söyledikleri kafamın içinde yankılanıyor, sarfettiği sözcükler çürümekte olan bir cesedin üzerine yuvalanan kurtçuk sürüsü gibi aklıma çöküyordu. Aslında burada, bu odada, bu sarayda, bu şehirde hiç olmamam gerekiyormuş gibi, kendimi küçük ve kirletilmiş hissediyordum. Bir süre için kollarımı ovuşturduktan sonra durdum. Suçlamalarıyla canlı canlı derimi yüzmüş gibi hissediyordum.

Çok geçmeden, Tanrı'ya ve bütün Azizlerine şükürler olsun, hissettiğim acizliğin yerini yakıcı bir öfke aldı; öfkenin tatlı sıcak furyası beni küle çevirecek olan acıyı yakıp geçmişti. Bana söylenen şeyi, yapacağıma söz verdiğim şeyi yapmış-

tım ben. Çok fazla şeyi riske atarak, en korkunç kabuslarımın meskenine geri dönmüştüm ve bunun nedeni başrahibeye inanmış olmamdı. Bu kadın beni günahı kadar sevmiyor olsa da, Mortain'e hizmetkârlığının bana karşı da dürüst olmasını, başka hiçbir şey değilse de beni kullanışlı bir araç olarak görmesini sağlayacağına inanmıştım. Ama aldatıldığım apaçık ortadaydı; beni sefil bir piyon konumuna düşürmelerine müsaade etmişim.

Daha da kötüsü, bütün bunları sineye çekmemi sağlayacak yegane şeyi de yapamamıştım. D'Albret'i öldürememiştim.

İçimden geçen şiddetli öfke dalgalarıyla sarsılıyordum. Odanın içinde gözlerimi gezdirerek, kıracak, fırlatacak, başrahibe nasıl beni yok ettiyse, aynı şekilde *yok edecek* bir şeyler arandım. Ama hiçbir şey yoktu. Ne bir ayna ne de kristalden bir eşya vardı. Yalnızca mumlar gözüme çarptı. Bunlarla bir yangın başlatabilirdim belki ama ne denli öfkeli olursam olayım, içinde olduğumuz her kaleyi yakıp yıkacak kadar da öfkeli değildim.

Bu da bir şey, diye geçirdim içimden.

Bir şeyleri kırıp dökmektense yatağın yanına giderek, kalın, şarap rengi, damasko perdeleri kavrayıp yumruk yaptığım elimi ağzıma soktum ve çığlığı bastım. İçimdeki bütün öfke ve hiddetin vücudumu terk etmesi öylesine rahatlatıcıydı ki bunu tekrar, tekrar yaptım. En sonunda, ezilip buruşmuş kumaşı elimden bırakarak odaya geri döndüğümde, biraz daha sakinleşmişim.

Buradan ayrılacaktım. Mortain'in hizmetinden ayrılacaktım. D'Albret'in planları konusunda düşesi uyarmıştım. Rennes'in savunma hattına sızmak için d'Albret'in tasarladığı tezgâhların tamamını onlara anlattığımda görevim sona ermiş olacaktı. Peki ya Mortain'e karşı görevim? Guion'un domuzla-

rından biri gibi homurtuyla güldüm. O na hizmet ettiğim bunca zaman içinde ne noktaya ulaştığım ortadaydı.

Almış olduğum bu kararla cesaretlenmiş bir halde, ellerimle sırtıma uzanarak elbisemin bağlarını açmaya koyuldum; en sonunda üzerimdeki bu kirli zevksizlikten kurtulacak olmaktan çok memnundum. Çırılçıplak küvetin başına geldiğimde, suya lavanta ve kuşdili katıldığını görmek beni daha da rahatlatı. Hiç değilse, düşes misafirperveliği açısından eli sıkı biri değildi. Memnuniyetle içimi çekerek, kendimi yavaşça suya bıraktım.

Dışarıda süren soğuk kış rüzgârlarına karşı kalın perdeler çekilmiş olduğundan, oda yalnızca şöminede yanan ateş ve bir çift mumla aydınlanmıştı. Küvetin içinde otururken, hissettiğim bütün öfkenin içimden akarak sıcak, hoş kolulu suya karıştığını hayal ettim. Kendi öfkemle gözüm kör olmuşken etkili planlar kuramazdım. İleri çıkarak temizlenmesi için başımı da bütünüyle suya gömdüm.

Tam başımı sudan çıkarmış gözlerimi ovalarken, kapım yumuşak bir sesle çalındı. “Sybella?”

Kapıdaki Ismae olduğunu anladığımda, seslendim. “Gelsene.”

Kapı açıldı ve Ismae telaşla içeri girdi. “Sana temiz kıyafetler getirdim,” derken, küvette çıplak olduğumu anladığından benden tarafa bakmıyordu.

Aşına olduğum bu mütevazı hali beni neşelendirmişti; sırf onu daha da utandırmak için arkama yaslanıp kollarımı küvetin iki yanına koyarak göğüslerimi iyice gözler önüne serdim. Ama beni çok iyi tanıyan Ismae buna gözlerini devirmekle yetindi. “Senin için saçlarını yıkamamı ister misin?”

Ismae’nin nazık, yumuşak dokunuşlarını ne kadar özlediğimi fark etmenin şaşkınlığı içinde, bunu gerçekten de istediğimi düşündüm. Ama bunu çok fazla istediğimden, yalnızca omuz

silktilim. “İstersen.” Bu tutumuma kandiğini hiç sanmıyordum; masalardan birinin üzerinden boş bir ibrik alıp arkama geçti.

Sıcak su başımdan aşağı süzülürken ikimiz de sessizdik. “Senin için çok ama çok endişelendim,” diye fısıldadı. “Annith, nerelerde, ne halde olduğunu öğrenmek için kargaları her gün kontrol ediyor olsa da hiç haber yoktu. Ve kapalı kapıları ne kadar dinlerse dinlesin, nereye gönderildiğine ya da sana nasıl bir görev verildiğine dair hiçbir şey öğrenemedi. Aradan aylar geçtiği halde sen halen geri dönmeyince en kötüsünden korkmaya başladık.”

“Artık biliyorsun. D’Albret’in yanına gönderildim.”

Arkamda, Ismae’nin vücudundan geçen ürpermeyi hissedebilmiştim. “Seni geçtim, başrahibenin herhangi birinden nasıl böyle bir şey isteyebildiğini aklım almıyor.”

Bir an için –kısacık, pervasız bir an için– Ismae’ye gerçekleri anlatmayı düşündüm. Aslında kendi ailemin yanına gönderildiğimi. Ama Ismae bile söz konusu olsa, böyle bir riske girmek istediğimden emin değildim.

“Bir an önce Annith’e mektup yazmalıyım. Güvende olduğunu öğrenmek onun da içini rahatlatacaktır. Sen gittiğinden beri manastıra ulaşan her mesajı kontrol ediyor. Senden haber almak için adeta delirmiş bir haldeydi. Gerçi, dinlendiğinde bu haberi ona sen de verebilirsin.”

“Bunu yapacağım,” dedim, gönülsüzce. Dürüst olmak gerekirse, manastırın duvarlarının ardında güvende ve rahat olan Annith’ı her zaman kıskanmıştım. Hatta, manastırın kalbinde sahip olduğu özel yeri hiç bu kadar kıskandığım olmamıştı. “Annith dışarı gönderildi mi yoksa halen kendisine ilk görevinin verilmesini mi bekliyor?”

Ismae kurulanmam için keten bir havlu uzattı. “Aradan bunca zaman geçmiş olmasına rağmen onu manastırdan dı-

şarı asla göndermemiş olduklarını nasıl tahmin edebildin? Sen Nantes'tan ayrıldıktan hemen sonra ondan bir mesaj aldım.” Bana bir adım yaklaştı. “Sybella, Annith'i manastırın yeni kahini yapmayı düşünüyorlar. Rahibe Vereda çok hasta ve o öldüğünde, yerini Annith'in almasını istiyorlar.”

D'Albret'i öldürmem için emir gelmemesinin nedeni bu muydu yoksa? Benim gibi, Rahibe Vereda da mı göremiyordu? “Hiç değilse güvende olacaktır,” dedim, manastırın o kalın duvarlarının ardında olmayı sık sık arzu ettiğim gerçeğini düşünerek.

“Güvende mi?” dedi Ismae, sert bir sesle. “Yoksa boğulmak üzere mi? Hafızam beni yanıltmıyorsa, hayatının geri kalanı şöyle dursun, o duvarların ardında üç yıl geçirmek bile senin için katlanılmaz olmuştu diye anımsıyorum.”

Bu gerçeğin hatırlatılmasıyla yüzümü buruşturdum ve manastıra ilk geldiğimde oradan kaçmak için yapıklarımın şaşırmadan edemedim. Ardından, Nantes'ı, d'Albret'in o sadık hizmetçileri katledişini, Tilde'nin gözlerindeki dehşeti ve kapımdaki kazıma sesini hatırladım. “Ne aptallık benimkisi,” dedim alçak sesle.

Temiz elbisemin içine girmeme yardımcı olurken Ismae'nin yüzü yumuşadı. “D'Albret'in hanesine atandığında, hepimizden daha tehlikeli durumlarla karşı karşıya kaldın. Ama gerçekten de, Sybella, geride bırakılmış olmanın, kendini kanıtlamak ya da katkıda bulunmak için asla bir şansa kavuşamayacakmış gibi hissetmenin ne kadar güç bir şey olduğunu anladığını sanmıyorum. Özellikle de hayatı boyunca bu amaçla eğitilmiş Annith gibi biri için.”

“O duvarların dışında iki haftadan daha uzun süre hayatta kalamaz,” dedim, hırçın bir sesle.

Ismae bana hüsrana dolu bir bakış attı. “Eh, artık bunu asla öğrenemeyecek, değil mi?”

Ismae'yle tartışmaya gönüllü olmadığımın, konuyu değiştirdim. “Duval’le aranızda ne var?”

Bir süre için kendini, ikimize birden şarap doldurmakla meşgul etti. “Aranızda bir şey olduğunu sana düşündüren nedir?”

“Birbirinize bakışınız. Hem bu hem de, artık kimin hakkında konuşuyorsanız, Duval sana o kişiyi öldüremeyeceğini söylediğinde onu dinlemiş olman. Peki onu seviyor musun?”

Ismae bana uzatmakta olduğu kadehi neredeyse yere düşürecekti. “Sybella!”

“Sen âşıksın.” Kadehi elinden alıp yudumlarken, bu konuda ne düşündüğüme karar vermeye çalışıyordum.

“Sana bunu söyleten nedir?” diye sordu.

“Öncelikle, yüzünün kıpkırmızı kesilmiş olması.”

Kadehinin sapıyla oynuyordu. “Böylesine cüretkâr sorular sorduğundan utanmış olamaz mıyım?”

“Ah, bu kadar da örümcek kafalı olmasan. Hem, sana öpüşmeyi kimin öğrettiğini düşün. Duval’in bana teşekkür etmesi için çok nedeni var.”

Ismae kendini tutamayarak, yanındaki ıslak havluyu alıp bana fırlattı. “Bu karmaşık bir konu,” dedi.

Bir nedenden, aklıma Canavar gelmişti. Kadehimin içindeki şarabı çevirdim. “Her zaman öyledir,” dedikten sonra kadehi kafama diktim.

“Benden, karısı olmamı istedi.”

Bu beni şaşırtmış ama aynı zamanda Duval’dan daha çok hoşlanmama neden olmuştu. “Sen halen şu domuz çiftçisiyle evli değil misin?”

“Hayır. Evliliğin işlemleri asla resmi olarak tamamlanmadı ve başrahibe de manastırdaki ikinci yılmda feshedilmesini sağladı.”

“Duval’e ne yanıt verdin?”

“Bunu düşüneneğimi. Onu seviyor olsam da, onu her zaman sevecek olsam da, bir kez daha birine üzerimde böylesine bir güç sahibi olma hakkını vermek benim için çok zor.”

“Başrahibe ne diyor bu konuda?”

Ismae kaşlarını çatıp kadehini yeniden doldurdu. “Onun gözünden düşmüş olmamın nedenlerinden biri de bu.”

“Sen mi? Ama Annith’le birlikte onun en sevdiği kızısın sen.”

“Hayır.” Ismae sert bir şekilde başını iki yana salladı. “Sevdiği ben değil, ona tapan kör kızcağızdı.”

O anda Ismae’nin ne kadar da değişmiş olduğunu anladım.

Konuşmamız kapının çalınmasıyla kesildi. Ismae kalkıp kapıyı açtığı anda, kapı eşiğinde telaşlı bir fısıldaşma oldu. Ismae kapıyı kapatıp bana döndü. “Meclis toplantısı yarından önce olmayacakmış. Kız kardeşinin durumu kötüleştiğinden, düşes benden onun için uyku ilacı hazırlamamı istiyormuş.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Sen bir zehir ustasısın, şifacı değil.”

Ismae bana kederli bir gülümsemeyle baktı. “Her halükârda bu da Ölüm’le yapılan bir dans, değil mi?”

Üzerimde Ismae'nin elbiselerinden biri olduğundan saygılı bir selam veren saray kapısındaki muhafız, dışarı çıkmamı engellemek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Gecenin soğuk havasına çıkarak, ışıkları aşağıdaki karanlık suda yansıyan, seyrek bir dizi meşaleyle aydınlatılmış köprüye yöneldim.

Bu köprü, Canavar'ın tutulmakta olduğu manastıra gidiyordu. Bütün yol boyunca onu, son nefesini Aziz Brigantia'nın rahibelerinin cinde versin diye getirmemiş olduğumu görmek istiyordum.

Manastırın önüne geldiğimde, kapısının kapalı olduğunu gördüm. Kapının hemen sağ tarafında paçavraların oluşturmuş olduğu büyükçe bir yığın vardı. Daha dikkatli bakiğimde bunun uyuyan Yannic olduğunu anladım. Efendisine en sadık tazılar kadar bağılydı ve nispeten sıhhatı yerinde bir adam olduğundan manastırdan içeri alınmamıştı. Bu kapılardan içeri yalnızca hastaların ya da yaralıların girmesine musaade edilirdi. Kapıdaki çanı çalarak burada olduğumu bütün manastıra bildirmeyi aklımdan geçirsem de, bu fıkırdan hemen vazgeçtim. İçeri girmeme izin vermezlerse ne olacaktı? Hatta daha da kötüsü, neden-burada olduğumu sorarlarsa? Bir an için

belirsizlikte kaldım. Buradayken Canavar'ın bana asla ihtiyacı olmayacağına emindim. Topraklarımızdaki en maharetli şifacıların ellerindeyken bana ihtiyacı yoktu elbette.

Duraksadım. Neden buradaydım?

O güvendeydi. Ve çok geçmeden yeniden düşesinin hizmetinde olacaktı. Onun hayatındaki rolüm sona ermişti. Alyse'yi kurtaramamıştım belki ama onu d'Albret'in elinden almıştım. Bu kafi olmalıydı.

O halde halen neden yoluma gitmiyordum? Bu sayfayı kapatmak için bu tereddüdün nedeni neydi?

Başka biri olarak böyle bir şey hissetseydim, bunun aşk olduğunu söylerdim. Ama ben... ben bir daha kalbimi birine veremeyecek kadar akıllanmıştım. Özellikle de bunu yapmam sevdiğim kişi için ölüm cezasına çarptırılmaktan farksız olduğu için.

Eski, tanıdık panik hissi yeniden kendini gösteriyordu. Bu defa direnmek yerine, kendimi ona açmaya çalıştım.

Çılgılığı hatırlıyorum. Ve kanı.

Hatıranın saf bir acıya dönüşmesinden önce ancak buraya kadar ilerleyebildim.

Hüsrân içinde, dönerek rahibe manastırını çeviren yüksek duvarları takip etmeye başladım. Duvarda alçak bir kesim ya da kilidini açabileceğim bir arka kapı arıyordum.

Çok geçmeden yalnız başına duran ağacı gördüm. Bu, bir adamın ağırlığını kaldıramayacak kadar ince, çok ince bir ağaç olduğundan, muhtemelen rahibeler tarafından kesilmekten kurtulmuştu. Ama benim için o kadar da ince değildi.

Pelerinimi omzumun üzerinden atıp, ayağımı koyabileceğim kadar dayanıklı bir yumru buldum. Uzanamayacağım kadar yüksekte kalan diğer dala ulaşmak için, çıktığım dalın üzerinde sürünmem gerekecekti. Bu esnada muhtemelen İsmâe'nin elbisesi de mahvolacaktı.

Ama elbise manastıra ait olduğundan, bunu çok da kafaya takmadım.

Elimle dalı kavrayıp kendimi yukarı çekerken içim zafer hissiyle doldu. Altımdaki dal çatırdayıp eğilse de kırılmadı. Ağırılığımı eşit olarak dağıtmak için dümdüz uzandım ve yavaş yavaş sürünmeye başladım. Bu esnada dalın kırılmaması, aşağı düşüp boynumu kırmamak için dualar ediyordum. Ama Mortain beni buralara kadar, böylesine rezil bir şekilde canımı vermem için getirmiş olamazdı.

Nihayet duvar altımdaydı. Ayaklarımı aşağı sallandırıp duvarın üzerine bastığımda, beni taşıyan dal yeniden yukarı yükseldi. Etrafımı incelemek için durdum. Manastırın iç düzeni Aziz Mortain'in manastırına çok benziyordu. Muhtemelen alçak, uzun bina rahibelerin yatakhane, daha büyük olansa yemekhaneydi. Ve, elbette, şapelin kendisi de karşımdaydı. Peki ama hastalarla yaralıları nerede tutuyor olabilirlerdi?

Diğerlerinden daha uzakta kalan bir binanın pencerelelerinden hafif bir ışığın geldiğini fark ettim. Aramama buradan başlamam gerekiyordu sanırım. Belki de rahibelerin uyumakta olan hastalarını kontrol edebilmeleri için yakılan bir mumun ya da gaz lambasının ışığıydı bu.

Duvarın aşağı kendimi sarkıtarak palazlanmış, yemyeşil bir bahçenin içine indim. Çizmelerimin altında ezilen şifalı bitkilerden kekremsi kokular yükseliyordu. Bunlar büyük ihtimalle Brigantia rahibelerinin hasta bakımında faydalandıkları şöhretli iksir ve tentürlerinde kullandıkları bitkilerdi.

Aziz Mortain'in manastırında aynı ölçüde kötü şöhretli zehirlerimizde kullandığımız bitkilerin aynılardı.

Bahçenin içinde, mümkün olduğunca az bitkiyi ezmeye çalışarak ilerledikten sonra, revir olduğunu umut ettiğim binaya uzanan kaldırım taşlı düz avluyu aştım. Kapının yakınında, vücu-

dumu duvara dayayarak gölgelerin içinde saklandım ve gözlerimi kapatıp binanın içinde kaç kişi olduğunu hissetmeye çalıştım.

Güçlü, adeta gürleyen kalp atışını sezdiğim anda, Canavar'ın nasıl da kolay tanınabildiğini düşünerek gülümsedim. Daha ince, zayıf olan başka kalp atışları da hissediyordum; muhtemelen diğer hastalardı bunlar. İkinci yavaş ve sabit kalp atışı ise büyük ihtimalle hastaların başında bekleyen rahibeye aitti.

Kimse beni fark etmeden içeri girip, Canavar'ın ne durumda olduğuna baktıktan sonra gene kimseye görünmeden çıkmayı umut ediyordum. Ama bu planım önündeki engel, kapının yanında sessizce oturmuş, havanında bir şeyler dövmekte olan yaşlı rahibeydi. Hiç ses çıkarmadığımdan ve duvarların dibindeki karanlık gölgelerin beni gizlediğinden emin olsam da, bir şeyin dikkatini çekmesiyle kadın irkilerek başını kaldırdı. Bu noktadan sonra gizlenmenin alemi olmadığından, duvardan ayrılarak neden burada olduğumu açıklamaya hazırlandım.

Üzerimdeki elbiseyi gördüğü anda gözleri kocaman açılan kadının havan tokmağını tutan eli bembeyaz olmuştu. “Kimin için?” diye fısıldadı. “Kimin için geldin?”

Benden bu kadar korkmasının mı yoksa buraya hastalardan birinin canını almak için gönderilmiş olduğumu düşünmesinin mi beni daha çok sinirlendirdiğine karar verememiştim. “Hiçkimse için, ihtiyar. Buraya yalnızca Canavar denilen adamın ne durumda olduğunu görmek için geldim. Nantes’tan buraya gelirken ona refakat eden benim ve bütün bu zahmette, sırf sizin ellerinizle can versin diye katlanmamış olduğumu kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

Bir an için korkusunu unutan kadın celallendi. “Elbette bizim ellerimizde can verecek değil.” Ardından, yüzü yumuşadı. “Yoksa Alyse denilen kızcağız sen misin? Uykusunda bu adı sayıklayıp duruyor.”

“Hayır. Alyse onun üç yıl önce vefat eden sevgili kız kardeşi.” Sayıkladığı adın benim olmamasının yarattığı hayal kırıklığının yoğunluğu beni tamamen hazırlıksız yakalayarak şaşkına çevirmişti.

“Ah,” dedi yaşlı rahibe anlayışlı bir sesle, ne hissettiğimi anlamış gibi. “O halde sen Sybella olmalısın. Uyandığında seni sormuştu.”

Hissettiğim sevinç furyasıyla kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Ama şu anda uyuyor,” diye devam etti. “Hatta, sakınleştirebilmek için ona afyonla kediotundan yaptığımız bir karışım vermek zorunda kaldık. Vücudu tam aksini söylemesine ve ayakta durmak şöyle dursun, gözlerini bile zorlukla açık tutabilmesine rağmen, buradan çıkıp düşesin yanında olmak için çok ısrar etti.”

“Onu uyandırmayacağım,” diye söz verdim. “Yalnızca iyi olduğunu görmek istiyorum.”

Başını sallayarak müsaade vermesiyle tam yataklara doğru yönelecekken, beni durdurdu. “Bu arada, yolda yaralarıyla kim ilgilendiyse harikulade bir iş çıkartmış. Bu adam o kişiye yalnızca hayatını değil, bacağına da borçlu.”

Rahibenin söyledikleri –ellerimin öldürmek kadar iyileştirmeye de yaradığı– beni olması gerekenden çok daha memnun etmişti. Bu memnuniyetimi gizlemek için irademin tamamını kullanmam gerekti. Arkama dönerek Canavar’ın yattığı yatağa doğru yürümeye başladım.

Revirdeki yataklardan üçte biri yaşlılar ve zayıf düşmüş hastalarla doluydu. İçeride tedirgin edici bir kıpırtısızlık hâkimdi. Ne huysuzlanan ne de inleyip ağlayan bir hasta vardı. Belki de rahibe bütün hastaları uyuşturmuştu.

İçerideki hastaların iki katı cüssesiyle, beyaz keten yatak örtülerinin içinde uzanmış haldeyken bile Canavar’ı saptamak çok kolaydı. İki yanındaki yatakların boş olmasına sevindim.

Hiç değilse böylelikle biraz mahremiyet elde etmiş olacaktım.

Mermerden oyulmuş bir heykel gibi kıpırtısız yatıyordu. Yüzünün rengi loş ışık ve bitkinlikten uçup gitmişti. Hatta, odadaki birkaç gaz lambasının titreşen ışıklarında, sert çizgiler ve gölgelerle yüzü daha da çirkin görünüyordu. Muhtemelen Canavar'ın yüzünde güzel olarak addedilebilecek yegane kısım, kalın ve uzun kaşlarıydı.

Beni kabusumdan uzaklara taşıyan, d'Albret'in korkunç intikamına kurban gitmemem için kararlılığını ortaya koyan bu adama hayranlıkla bakıyordum. Öfkeliendirmek için onu korku suçlamalarla itham ettikten sonra bile beni arkada bırakmaya razı olmamıştı. Bana baktığında ne görüyordu? Bir cadalo? Huysuz bir kadın? Ülkesi için savaşıyormuş gibi görünmeye çalışan şımarık bir soylu?

Arkama dönüp baktığımda, nöbetçi rahibenin masasındaki gaz lambasını kısarak, hastalarından biri kendisine ihtiyaç duyan dek istirahat etmek için karyolasına uzanmış olduğunu gördüm. Artık beni görecekt kimse olmadığından, yere çökerek sırtımı yatağa dayadım. Sessizdi. Çok sessizdi. Canavar'ın ciğerlerine çekip bıraktığı havayı, damarlarında akan kanı, güçlü ve canlı kalp atışını duyabiliyordum. Yavaşça, d'Albret'in peşimde olmasının yarattığı dehşet içimden akmaya başladı. O anda uykusunda kıpırdanan Canavar'ın iyi durumdaki eli örtülerin altından çıkarak aşağı sarktı.

Yaralar ve çentiklerle kaplı, kalın, küt parmaklarıyla, bu ele hakakaldım. Kendime engel olamaz bir halde, omzuma dokunduğunda bu elin bana nasıl bir his vereceğini merak ederek ona doğru kaykılmaya başladım.

“Beni özleyeceğini biliyordum.”

Canavar'ın sesiyle birlikte ayaklarımın üzerine sıçramamamı sağlayan, hayatım boyunca aldığım katı eğitimdi. Az kalsın bo-

gazımdan kurtulacak olan çığlığı maskelemek için homurtuyla güldüm. “Seni zlemedim. Yalnızca seni buraya kadar getirirken girdiğim zahmetin boa ıkمامış olduğunu görmek istedim.”

“Bana ilaç verdiler,” dedi, uyuşuk bir öfkeyle.

“nk yerinde yatıp vücudunun iyileşmesine izin vermemek kadar aptalsın da ondan.”

“Sen bana ilaç vermemiştin,” dedi.

“nk senin kurtlu gövdeni ülkenin bir ucundan diğerine götürmem gerekiyordu. İnan bana buraya geldikten sonra ben de seni uyuşturdum.”

“Off.” Bir müddet için ikimiz de sessiz kaldıktan sonra, “Düşes nasıl?” diye sordu.

“Onun da gelip seni bizzat ziyaret edeceğine şpهم yok. Duval ve muhtemelen meclisin tamamı da.”

Rahatsızlık içinde kıpırdanarak yatak çarşafını çekiştirdi. “Beni bu halde görmelerini istemiyorum. Kundaktaki bir be-bekten farkım yok.”

“Onların gözünde sen bir kahramansın ve gösterdiğin fedakârlıklar için sana teşekkür etmek istiyorlar.”

Buna başka bir kaba ses çıkarmakla yetindi.

“İnsan kılığına girmiş bir öküz olmadığına emin misin sen?” diye sordum.

Yanıtı yeniden homurdanmak oldu. “Ben burada uyurken seni tutsak dşmiş bir başka budala şövalyeyi kurtarmaya göndermemiş olmalarına şaşırdım doğrusu.”

“Daha değil.”

“Dikkatli davranmazlarsa, çok yakında sırf sen onları kurtarabilesin diye millet kendini zindanlara kilitlemeye başlayacak.”

“Eh, bu durumda o zindanlarda can vereceklerine şüphe yok. Çünkü bir kez daha bunu yaşamak istemiyorum.”

“Yannic nerede?”

“Kampını manastırın kapısının önüne kurmuş. Buraya hastalar dışında kimsenin girmesine müsaade edilmez.” Bir sonraki sorusunu beklerken, göğsünden gelen hafif sesi duydum. Uykuya dalmıştı. Benimle ağız dalaşına girecek kadar iyiye, hayatta kalacağına kanaat getirdiğimden yüzümde ince bir tebessüm oluşmuştu. Yere daha rahat bir şekilde kuruldum ve yalnızca biraz daha kalacağıma dair kendine söz verdim.

Bir müddet sonra rüyasız bir uykudan uyandım. Gözlerimi kırpıştırırken, içlerindeki gaz tehlikeli ölçüde azalmış olduğundan lambaların alevlerinin cızırdadığını fark ettim. Henüz sabah olmamıştı. Canavar’ın elinin ağırlığını halen omzumda hissediyordum. Onu uyandırmak istemediğimden, elinin altında yavaşça kendimi çektim.

Bütün geceyi nerede ve nasıl geçirdiğimi bilmesini de istemiyordum.

Manastırın dışında durup, şehrin kapılarına doğru döndüm. Şu anda şehirden ayrılabilirdim. Tek yapmam gereken şu sokaktan şehrin kapılarına yürümek, köprüyü geçmek ve buradan sonsuza dek ayrılmaktı. Ne başrahibe kalırdı, ne de d’Albret’in tehditleri.

Ama acı gerçek, gidecek hiçbir yerimin olmamasıydı. Dönecek bir evim ya da bana sığınabileceğim bir yer verecek bir akrabam olmadığı gibi artık manastırın kapılarının da bana kapalı olduğuna şüphem yoktu.

Bana iş verdikleri takdirde, bir tavernada hizmetçi olarak çalışabilirdim. Ama böylesi sıkıntılı zamanlarda, insanlar yahancılar güvenmekte tereddüt ederdi.

Aklıma Erwan’ı bulup Kömürcülerin kaderine ortak olmak bile geldi. Bette’in yanına dönüp tatlı, arzulu oğullarından biriyle de evlenebilirdim. Bu oğlanlardan herhangi birini

rahatlıkla kontrol edebilirdim. Ama yaklaşmakta olan savaşta Canavar'ın yanında olacaklarına yemin etmişlerdi.

İçinde bulunduğum durumun katı gerçekliği neredeyse kahkahayla gülmeme neden olacaktı. Güzeldim, eğitimliydim, her türlü faydalı –ve ölümcül– yeteneğe sahiptim ama bütün bunlar bır araya geldiğinde bile bir kova domuz yeminden daha fazla değer ifade etmiyordu.

Soğuk rüzgâra karşı korunmak için pelerinime sarındım ve köprüden geçtim. Sarayın kapılarına yaklaşırken hızlı bir şekilde silahlarımı düzelttim. Belimdeki hançeri gözler önüne sererken, bileklerimdeki bıçak kınlarının da elbisemin kollarının içinden görünmesini sağladım. Geceyi yasal bir köpek gibi Canavar'ın başucunda geçirmiş olmamdansa, Mortain adına göreve çıktığımı düşünmelerini tercih ederdim.

Gözleri elbisemle silahlarıma kayan nöbetçi muhafız başını sallayarak geçmemi işaret etti. Eski azizlerin manastırları belli ki Rennes'de layık oldukları saygıyı görüyordu.

Odama ulaştığımda içeride kimsenin olmadığını görmek beni rahatlattı. Üzerimdeki elbiseyi çıkaramayacak kadar yorgun olduğumdan, yalnızca elbisenin bağlarını çözüp yatağa tırmandım ve sabah ışığını engellemesi için karyolanın tüllelerini çektim. Önümüzdeki birkaç saat kimsenin bana ihtiyaç duymaması için dua ettim. Çünkü biraz uyumadan kimseye faydam dokunmazdı.

Çok geçmeden, kapımın vurulmasıyla uyandım. İçeri, yüzümü yıkamam için taze suyla giren yaşı küçük bir hizmetçi, düşesin meclis toplantısına beklendiğimi haber verdi.

Aldığım bir komutun nadiren başarabileceği kadar kısa sürede yataktan çıkıp elbiselerimin içine girdim. Gerçek şu ki, bildiğim her şeyi üzerimden atıp kurtulmak için delirmiş bir haldeydim.

İkinci kez vurulan kapıyı telaşla açtığımda, Ismae'yle Duval'in beni koridorda beklemekte olduklarını gördüm. Bana bu şekilde refakat edileceği için gururum mu okşanmalıydı yoksa endişelenmeli miydim, emin değildim. Ama Ismae'nin sıcak selamı ve Duval'in yeterince dostane bir bakışa sahip olması aklımın biraz da olsa rahatlamasını sağladı.

Duval resmi bir selam verdi. "Kendini bundan bahsedebilecek durumda hissediyorsan, Nantes'ta vuku bulan her şeyin tam bir raporunu duymak isteriz."

"Elbette, lordum," diyerek koridora çıktım. Ismae güven veren bir şekilde göz kırptı.

Duval, bir gün önce bulunmuş olduğumdan çok daha resmi

görünümlü bir odaya aldı beni. Nöbetçiler Duval'i gördükleri anda baş selamlarını verip, kapıyı açmışlardı.

Yıkanmış ve temiz kıyafetler giymiş olmama rağmen, halen adlandıramadığım bir şekilde kirli hissediyordum kendimi. D'Albret'in bıraktığı leke asla ruhumdan sökülmeyecekti sanki. Bu defa masanın üzerine haritalar yerine, şarap sürahileri ve lüks gümüş kadehler konmuştu.

İçeri girer girmez bakışlarım odanın köşesine, meclis masasının başına yakın bir noktaya kaydı. Canavar oradaydı. Belli ki onu sedyeyle getirdikten sonra, bir koltuğa yerleştirip bacağına uzatması için de tabure koymuşlardı. Oysa bu durumdan hiç de hoşnut görünmeyen Canavar ayağa kalkmaya çabalıyor; "Düşesin huzurunda oturmamam lazım," diye homurdanıyordu.

Aziz Brigantia'nın mavi elbiseli rahibesi sabırlı bir ifadeyle, diğer bütün meclis üyeleriyle danışmanların oturmakta olduğunu işaret etti.

"Ama ben yalnızca bir şövalyeyim, meclis üyesi değil."

"Pekâlâ," dedi düşes, meseleyi nihayete erdirerek. "Artık öylesin. Sör Benebic Waroch, bu savaşı nasıl kazanabileceğimiz konusunda bana danışmanlık edebilmeniz için sizi özel meclisinin bir üyesi olarak atıyorum. Buna ne diyorsunuz?"

Canavar'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi neredeyse komikti. "Bütün alçakgönüllülüğümle, bunu kabul ediyorum, Majesteleri." Selam vermek için kalkmaya giriştiği anda başındaki rahibe onu tekrar koltuğuna itti.

Düşes bana dönerek, "Umarım artık kendinizi daha rahat hissediyorsunuzdur," dedik nazik bir sesle.

"Evet, Majesteleri. Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Bana böylesine hizmet eden biri için hiç değilse elimden gelen bu." Duval'e işaretiyle, bir sandalyeye oturtuldum ve eli-

me de bir kadeh şarap verildi. Elimde tutacak bir şeyin olmasına memnundum. Huzursuz bir ıfadeyle odadaki diğerlerine baktım; içerideki bazı kişilerin adlarını bile bilmiyordum.

Aklımdan ne geçtiğini tahmin etmiş gibi, “Takdım sırası gelmiş olabilir,” dedi Duval. Ağzını çekici bir şekilde büzmüştü. “Başrahibe ve Canavarı zaten tanıyorsun. Şansölye Montauban, birçok savaşta babamın yanında dövüşmüştür. Düşesimizin kuzeni olan Jean de Chalon; kendisi Fransız naibi tarafından tezgâhlanmış tutukluluğunun ardından, özgürlüğüne yeni kavuştu. Kendi atında düşesi güvende olacağı bir yere kaçırken Albay Dunois’i görmüş olduğuna inanıyorum. Ve Rennes piskoposu, düşesimizin tacını kendi elleriyle takmış olan kişidir. Geri kalanları tanıdığını sanıyorum. Artık d’Albret’in planları nelermiş, dinleyebiliriz leydim.”

Derin bir nefes aldım. “D’Albret düşesimizle izdivaç planından vazgeçmiş değil ve gerek gördüğü takdirde bunu zorla gerçekleştirmeyi de kafasına koymuş durumda.”

Albay Dunois homurtuyla güldü. “Nantes’in surlarının önünde kurduğu tuzakla bunu apaçık ortaya koydu zaten. Bizi kandırması için ona ikinci bir şans tanıyacak kadar aptal olduğumuzu düşünüyor olamaz herhalde.”

Albayın, getirdiğim haberin geçerliliğine bu şekilde karşı çıkması canımı sıksa da, Ismae hemen araya girdi. “Tuzak konusunda bizi ikaz eden Sybella’ydı.”

Göz ucuyla, başrahibenin kaşlarının şaşkınlıkla kalktığını görebilmiştım.

Albay Dunois başıyla beni selamladı. “Bu durumda, bizi kesin bir felaketten kurtardığınız için, size teşekkür etmekten çok daha fazlasını borçluyuz demektir, leydim. Ama emin olun, düşesimiz artık d’Albret’e karşı güvendedir.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Değil. Bu konu d’Albret

için kapanmadı. Hatta şu anda bile, Rennes'e saldırma planları içerisinde."

Odayı çöken sessizlikte, Albay Dunois kaşlarını çatarak, "O kadar aptal olamaz," dedi.

"Bunun imkânsız olduğundan bahsetmiyoruz bile," diye belirtti şansölye. Dört metre kalınlığındaki bu surlar herhangi bir saldırıya karşı hayli güvenli olmamızı sağlayacaktır."

Öne eğildim. "Fakat dışarıdan gelecek bir saldırıdan bahsetmiyorum."

Oda bir kez daha sessizleşti. Artık herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştım. "Kont d'Albret yalnızca acımasız değil, aynı zamanda kurnaz da biri. Şimdiden şehre sızmaları için küçük gruplar halinde adamlar göndermeye başladı bile. Hazır olduğunda ordusuyla Rennes'in surlarına dayanacak ve aynı anda, kapıları açmalarını sağlamak için de içerideki adamlarına haber gönderecek."

"Ama artık bunu bildiğimizden, engel olabiliriz. Burada, Rennes'de konuşlanmış durumdaki sekiz binin üzerindeki askerimiz onun toparlayabileceği her türlü orduyu alt edebilecek güçte," dedi Dunois.

"Emin misiniz? Adamlarınızın tamamını yüzlerinden tanıyabiliyor musunuz, Efendim? Verdiğiniz bu rakamın içerisinde d'Albret'in sabotajcıları da olamaz mı sizce?"

Albay çenesini sıkırsa da buna bir şey söylemediğinden, devam ettim. "D'Albret'in merhametsizliğinin hakiki boyutlarını idrak edebildiğinizi sanmıyorum. O hiçkimseye acımayacak. Açacağı savaşta niyeti, karşısındaki adamların kalplerinden cesareti söküp atmak. Kimseyi esir almayacak, kimsenin gözü-nün yaşına bakmayacak, fidye peşine düşmeyecek."

"Bu dedikleriniz her türlü savaş ahlakının ve şerefli taarruzun zorunlu kıldığı kurallara karşıdır, matmazel. Ve en yük-

sek mertebeden bir suçlamadır,” diye çıkıştı hiddetle, Şansölye Montauban. “Suçlamanızın sağlam nedenleri olduğunu varsayıyorum.”

Asit kadar acı bir hüsrân boğazımdan yukarı yükseliyordu. Bana inanacaklarını nereden çıkarmıştım ki?

“Nedenleri var.” Konuşan düşesti; odadaki herkes ona dönmüştü. “Unutmamalısınız ki bu adam, Mareşal Rieux’la belli teminatlar altında barış müzakeresi sürdürürken bizi tuzaga düşürmeye çalıştı. Bu, kurallara riayet eden bir adamın yapacağı türden iş değildir. Dahası, bu adam Guerande’nin koridorlarında bana sarkıntılık etme cüretini bile göstermiştir. Ismae onu durdurmamış olsaydı, emeline de ulaşacaktı.”

Bu sözler –Ismae, Duval ve Canavar’ın haricinde– içerideki herkesi adeta şok etti.

“D’Albret’in oradaki niyetini yanlış değerlendirmemiş olduğunuza emin misiniz, Majesteleri?” diye sordu piskopos. Bunu duyduğum anda onun o yumuşak, beyaz gerdanını tokatlamak istedim.

“Eminim,” dedi düşes, kısaca.

Herkes bu gerçeğe irkilmiş bir haldeyken, yeni bir yaklaşım denemeye karar verdim. “Sizlere, Nantes’ı nasıl aldıklarını anlatabilir miyim?” diye sordum, sesimde aldatıcı bir tatlılıkla.

“Lütfen matmazel,” dedi Albay Dunois. “Bunu gerçekten duymak isterim.”

“Pekâlâ.” Güç kazanmak için şarabımdan bir yudum aldıktan sonra başladım. “Mareşal Rieux başımızda olduğundan, şehir bizi kollarını açarak kabul etti. İlk başta düşeslerinin geride kaldığını düşündüler ve düşesin kafile içinde olmadığını gördüklerinde hüsrana uğrasalar da, gerçekleşmekte olan ihaneti de anlayamadılar.

D’Albret’le Rieux kaleye girdikleri anda, kapıları kapatarak

kale erkânıyla hizmetçilere tercih şansı sundu. Seçeneklerden biri, kılıçlarının ucundaydı. Düşese bağlılıklarından vazgeçerlerse, yaşarlardı. Aslında bu onlara sunulan tek seçenektir.”

Bir müddet şöminedeki alevlere baktım. “Lord Roscoff ve Vitre o gece öldürüldü. Lord Mathurin, Julliers, Vienne ve Blaine ise düşese bağlılıklarından vazgeçerek d’Albret’le Mareşal Rieux’a sadakat yemini ettiler.” Başımı kaldırıp düşesin ısırap dolu gözlerine baktım. “Naçiz hizmetçileriniz lordlarınızdan daha sadık çıktılar, Majesteleri. Ve o gün bu hizmetçilerin yarısı katledildi.

Şehir halkından bir grup kalede neler olduğunu öğrenmek istediğinde, askerler bu adamların karılarıyla kızlarına tecavüz etmeleri için şehre gönderildi. Bu tehdit karşısında şehir halkının da rızasını almış oldular. Açıkçası, d’Albret’in şehrin tamamı üzerinde iradesini kurup kendine özgü dehşetini her yere saçması için çok zaman geçmesi gerekti.”

Düşesin yüzü bir cesetinki kadar beyazdı. Şakağına kaldırdığı elinin titrediğini fark ettim. “Zavallı halkım,” diye fısıldadı. “Bütün bu ölümlerin suçlusu benim.”

“Hayır,” diye araya girdi Duval. “Bu ölümlerin suçlusu siz değil, d’Albret’tir.”

Jean de Chalon ilk kez konuştu. “Böylesi bir gaddarlık, kendi menfaatinize kullanabildiğiniz takdirde çok kıymetli olabilir. D’Albret’in gaddarlığını ve Fransızların, senle kont arasında gerçekleşebilecek muhtemel bir ittifaktan ne denli korktuğunu düşünecek olursak, belki de dukalığın bağımsızlığını koruyabilmek için en iyi seçenek bu ittifaktır.”

Olduğu yerde büzülüp kalan düşes çok daha küçük ve genç görünüyordu. “Kendim acı çekmeyeceğim diye halkımın acı çekmesini beklemek ne derece doğru olur, söyler misiniz? Bedbahtı bir izdivaçtan yakamı sıyracağım diye krallığın tamamının böylesi bir şiddet ve dehşete mahkum kalmasını kabul edemem.”

“Hayır!” Duval, Canavar ve ben aynı anda sesimizi yükseltmiştik. Peşisıra gelen rahatsız edici sessizliğin ardından, ben gözlerimi ellerime dikmişken, Duval devam etti. “O hayvanla evlenmeyeceksin.”

“Sevgi dolu bir ağabey olarak konuşuyorsun, Duval, açık görüşlü bir meclis üyesi olarak değil,” dedi piskopos. “Belki de gerçekten en iyi seçeneğimiz budur.”

Bu adamların hepsini omuzlarından yakalayıp dişleri zangırdayana dek sarsmak ve nasıl bu kadar kör olabildiklerini sormak istiyordum. İçimde, derinlerimde şiddetli bir fırtınanın oluştuğunu hissediyordum; bu kızcağızı bile isteye d’Albret gibi birinin ellerine teslim edecek olmaları adeta öfkeden çıldırmama neden olmuştu. Her şey her zamanki gibiydi: Güç sahibi adamlar, kendi türlerinden bir başka adamın gerçekten korkunç biri olabileceğine inanmaya yanaşmıyordu.

Birdenbire, kendi sırlarımın ağırlığı altında ezilmek üzere olduğumu fark ettim. Uzun yıllardır sürdürdüğüm sessizliğe son vermek için bir neden olacaksa, o da bu anın içinde karşıma çıkmıştı. Bu masum kızın d’Albret’in kurbanlarından biri olmasını engellemek için bunu yapabilirdim. D’Albret gibi bir iblisin krallığımızın hükümdarı olmasının önüne geçmek için.

İçerideki herkesin bu adamın gerçek yüzünü tam olarak görmesi için öylesine çaresizlik içindeydim ki imkânsız olanı yaptım: Ağzımı açtım ve yıllardır tuttuğum sırları açık ettim. “Kontun daha önceki karılarına ne olduğunu hiç sordunuz mu kendinize?” Vücudum, bunca zamandır kilit altında tuttuğu zehirli sözcükleri sarfetmeyi reddediyormuş gibi, boğazım düğümlenmişti. Paylaşacağım bilgiler insanların akıllarına başka sorular, özellikle de Canavar’ın önünde cevaplamayı tercih etmeyeceğim sorular getirecekti. Ama bunun bedelini ödeyecek olan önümdeki bu genç kadınsa, sırlarımı daha fazla saklayamazdım.

“D’Albret yalnızca savaşta zalim ve barışta acımasız biri değil. O gerçek bir canavar.” Gündelik düşüncelerin çok daha derinlerine gömülü olduklarından, devam edebilmek için daha da karanlık yerlere uzanmam gerekiyordu. Hatta, hatıralarımdan bazıları benden bile gizlenmişti sanki. “D’Albret, önceki altı karısının altısını da öldürdü. Eminim düşesinizi böylesine bir kadere terk etmeye yanaşmazsınız.”

Bunu izleyen uzun sessizlikte, yaptığım bu hamlenin neden olduğu şok bütün vücuduma yayılmıştı. Ateş bastığını hissediyor, ardından üşüyor, sonra yeniden terlemeye başlıyordum. Burada söylediklerimi d’Albret’in bir şekilde öğrenecek olduğunu düşünerek telaşlanıyor ve kendime, aramızda yüz on kilometrelik mesafe olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Duval’ın asık suratlı halinden, hiç değilse onun bana inanmış olduğunu çıkardım.

Ama diğerleri inanmış gibi görünmüyordu. Yüzlerinde kuşku dolu ifadeler vardı. İlk konuşan Şansölye Montauban oldu. “D’Albret’in eylemleri yanlış yorumlanmış ya da yanlış anlaşılmış olabileceği gibi, söyledikleriniz de yalnızca, d’Albret tarafından bozguna uğratılmışların yaydığı söylentilerden ibaret.”

Buna yanıt verdiğimde, sesim kış denizinden çok daha soğuktu. “Ben eğitilmiş bir suikastçıyım, Şansölye. Savaşın düşüncesinden bile ürken basit bir hizmetçi değil.” Bir an için, anlattıklarımı teyit edebileceğinden, bunu bir de Canavar’a sormalarını söylemeyi aklımdan geçirsem de, ona ait sırları kendi irademle ortaya dökemezdim. Ona kaçamak bir bakış attığımda, gözlerini sıkılı yumruklarına diktiğini gördüm.

“Sybella’nın söylediklerinin doğru olduğuna inanıyorum,” dedi Canavar. “Kontun düşese ölümcül ölçüde kişisel zararlar vermek istediğine şüphem yok. Bu hemen olmayacaksa bile, evlenmelerinden kısa süre sonra olacak.”

Dunois ayaklanarak odada volta atmaya başladı. “Nice savaşta arkamı kollamış, benim safımda cesurca savaşmış bir adamın böylesine aşağılık suçlamalarla itham edilmesine inanmam benim için çok zor. D’Albret her zaman şerefli bir savaşçı olmuştur.”

Chalon da başını sallayarak bunu kabul etti. “Ona yönelttiğiniz suçlamalar, şeref ve şövalyeliğin kutsal saydığımız tüm değerlerine aykırıdır.”

“Sizin kutsal saydığınız, d’Albret’in değil,” dedim. “Hem, savaşlarda şerefli bir şekilde dövülmüş olduğundan bu kadar emin misiniz? Aziz Aubin du Cormier savaşında d’Albret ve askerlerinin neden o kadar geç geldiğini hiç düşünmediniz mi? Sizi temin ederim ki geç kalmış olması kaza değildi.”

“Biliyordum!” diye mırıldandı Duval. Düşes uzanarak, sakinleşmesi için minik elini Duval’in koluna koydu. Belki de ondan destek almak istiyordu. Emin olamamıştım.

Ama suçlamalarıma en çok gücenen kişi piskopos olmuştu. “Bu doğruysa, neden kulağımıza hiçbir şey çalınmadı? Neden sana inanmalıyız? Elinde hiç kanıt var mı? İsa adına, kızım, d’Albret’in kardeşi kardinal!”

Kısacık bir an için başrahibeye baktım. “D’Albret’in hanesinde çok uzun zaman geçirdim ve bu adamı çok iyi tanıyorum.”

Piskopos diretti. “O halde neden daha önce bunlardan bahsetmedin?”

Çaresizlik içinde kalmıştım; ne söylersem söyleyeyim nafileydi. Ama yeniden tartışmaya girişmeden önce, başrahibenin soğuk sesi zarif bir şekilde odayı doldurdu. “Beyler, Leydi Sybella’nın doğruları söylediğinden emin olabilirsiniz.”

Bu beklenmedik destekle hem şaşkınlığa düşmüş hem minnettar kalmıştım. Tam içimin biraz olsun rahatladığını hissediyorken, başrahibe devam etti.

“Sybella, d’Albret’in kızıdır. O, ne dediğini biliyor.”

Öylesine afallamıştım ki zorlukla nefes alabildim. Başrahibe bir anda üzerime atılıp derimi yüzse, etimi kemikten koparmış olsa daha fazla şaşıramaz, daha fazla bozguna uğramış olmazdım.

Kendimi dımdızlak ortada kalmış, savunmasız hissediyordum. Aslında, herkesin bakışları üzerime dönmüşken elimden gelen yalnızca, koşarak odayı terk etmemek için bütün gücümle direnmek oldu. Albay Dunois'in bakışlarında artık bana karşı temkinli olması gerektiğini gösteren yeni bir parıltı mı yakalamıştım? Şansölye Montauban'ın ifadesine belli belirsiz bir tiksinti mi karışmıştı? Piskopos, biri sırf ona gazezinden, dikkatlice kurduğu dünyayı yıkmış gibi, korkunç bir öfkeye kapılmış görünüyordu. Chalon'un da ilginç bir ifadesi vardı; yüzüne dikkatlice oturtmuş olduğu maskeye rağmen, bana karşı ilgisinin birdenbire arttığı belli oluyordu.

Ama aklıma asıl takılan Canavar'ın bakışıydı.

Bakma, bakma, bakma. Canavar'a bakmamayı başardığım takdirde, kaynayan bir çaydanlıktan çıkan duman gibi vücudundan yükselen tiksinti ve nefreti görmek zorunda kalmazdım.

Ve Ismae. Şu anda ne hissediyor olabilirdi? Onu bunca zamandır tanımama rağmen soyumdan asla bahsetmemiştim. Dümdüz önüme bakıp, yalnızca sıkılmışım gibi ayağımı yere vurmaya başladım.

İlk konuşan Ismae oldu. “Affedersiniz, Muhterem Başrahibe. Fakat Sybella, Mortain’in kızı değil mi?”

Sandalyemden fırlayıp ona sarılmamak için kendimi zaptettim.

“Elbette, kızım. Babası Mortain’dır; hizmet etmesi için manastıra kabul edilmesinin nedeni de budur zaten. Fakat Sybella, hayatının ilk on dört yılını d’Albret’in hanesinde geçirdi ve orada yetiştirildi. D’Albret’in onu kendi kızı olarak gördüğüne şüphem yok.”

Duval sandalyesinde kıpırdanarak, başrahibeye anlaşılabilir bir bakış yolladı. O anda Duval’in bu kadına zerre güvenmediğini anladım. “Bence burada asıl soru, Sybella’nın kendisini kimin kızı olarak gördüğüdür. Leydim?”

Başımı kaldırıp Duval’in şefkatli gri gözlerine baktım. Bu itham karşısında bana bir yanıt şansı tanıyordu; Ismae’nin ondan neden bu kadar hoşlandığını anlamaya başlıyordum. “Hayatımın en mesut anı, lordum, babamın d’Albret olmadığını öğrendiğim zamandır. Mortain ne denli karanlık bir aziz olursa olsun, barona kıyasla, kutsal ışığın yol göstericisidir. O yüzden, evet, kendimi Mortain’in kızı olarak görüyorum.”

Göz ucuyla Canavar’ın koltuğunda kıpırdandığını fark ettiğimde, tüm varlığım bu kadar korkak olmayıp ona bakmam için adeta bana haykırıyordu. Fakat onun yüzünde göreceğim şeyin zaten parçalanmış olan kalbimi daha da kıracağını bildiğimden bunu yapamadım.

“O halde konu kapanmıştır,” dedi düşes. “Ve bana öyle geliyor ki, Leydi Sybella’nın söyledikleri çok cılız bir olasılık olsa

bile, gene de bu olasılığı planlarımızı kurarken göz önünde tutmamız bize hiçbir şey kaybettirmez. Kuzeyden bir saldırıya hazırlanırken, yanılma ihtimalimizi dikkate alarak güney için de strateji geliştirmemizden farksız bir durum bu.”

Albay Dunois bir süre çenesini okşadıktan sonra, yavaşça başını sallayarak bunu kabul etti. “Bu bana akıllıca görünüyor.”

“Bundan zarar gelmez,” diyerek hemfikir olduğunu belirtti şansölye.

Fakat piskopos halen tereddütteydi. “Bunun, çok daha elzem ihtiyaçlara yöneltmek yerine enerjimizi ve kaynaklarımızı boşa harcamamıza neden olmasından korkuyorum.”

“Öyle olsa bile,” dedi düşes. “Sybella’nın dediği her şey kelimesi kelimesine doğruymuş ve gerçekleşecekmiş gibi davranmalıyız.” Bakışlarını piskopostan alarak bana döndü. “Matmazel, dikkate almamızı istediğiniz başka bir öneriniz var mı acaba?”

“Kutsal Roma İmparatoru ile bir evlilik anlaşması yaptık,” diye ekledi Duval. “Bunun d’Albret’i vazgeçireceğini düşünüyorsan, anlaşmayı ilan edebiliriz. Ama ilan ettiğimiz takdirde, Fransızlar bunu topraklarımızı işgal etmek için mazeret sayacaklardır.”

Başımı iki yana salladım. “Korkarım bu haber yalnızca d’Albret’in elini daha çabuk tutmasına neden olacaktır. Yani bu evliliği engellemek için hemen harekete geçecektir. Diğer taraftan, düşesin ancak evlendiği takdirde tam anlamıyla güvende olacağına katılıyorum. Bu evliliği bir an önce gerçekleştirmek için bir yol bulmalısınız.”

Duval alaylı bir ifadeyle gülümsedi. “Kutsal Roma İmparatoru Macar topraklarında cenk ederken bu kolay olmayacak.”

Askerleri olmadan, yanında güçlü bir koca olmadan, düşesin hiç şansı yoktu.

“Matmazel.”

Düşesin yumuşak sesiyle, başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Gerçekten bitkin görünüyorsunuz. Dilerseniz istirahat etmek için odanıza çekilebilirsiniz. Konuşmamıza yarın da devam edebiliriz. Hizmetlerinizden dolayı bir kez daha teşekkürler.”

Ayağa kalkarak reveransımı yaptım. “Benim için şerefti, Majesteleri.” Ve beni şaşırtan bir şekilde, bunda içten olduğumu fark ettim. Onun önüne daha fazla ölüm dışında başka bir şey sunabildiğim için memnundum. Bu şey bana kızgın, öfke dolu gözlerle bakıyor olsa da, böyle hissediyordum.

Toplantının sona ermesiyle, başrahibenin peşinden yürürken hırısından çenemi sıkımdım. Diğerlerinin bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda, uzanıp başrahibeyi kolundan yakalayarak ikimizi de şaşırtan bir hamle yaptım. Anında durdu ve gözlerini, elbisesinin koluna yapışmış parmaklarıma dikti. Kalbim deliler gibi atıyor olsa da elimi çekmeden önce biraz bekledim. En sonunda kolunu bıraktığımda, başrahibe masmavi soğuk gözlerini yüzüme kaldırdı.

“Neden?” dedim. “Neden onlara kim olduğumu söylediniz?” Hafifçe kaşlarını çatı. “Sana inanmaları için.”

Onu dikkatli gözlerle inceledim. Bu kadar basit miydi? Yalnızca iddiamı desteklemek mi istemişti? “Soyumu sopumu öğrenmiş olmalarının şu an için şüphelerini yok ettiği doğru olsa da, gerçek kimliğimi açık etmeden de dediklerimi teyit edebileceğinizi düşünmeden edemiyorum.” Onlara ihanet edip düşes-ten yana olduğumu göstermiş olsam da, zalimliği ve sapkınlığıyla tanınmış bir aileden geldiğimi açık etmeden olamaz mıydı?

Sabırsız bir hareketle elini salladı. “Bunu bilip bilmemelerinin bir önemi yok. Aslına bakacak olursan, manastırın elinin

altında ne denli güçlü silahlar tuttuğunu ve ne kadar nüfuz sahibi olduğunu bilmeleri iyi oldu.” Sert bir şekilde başını sallayıp, koridorda uzaklaştı. Manastırın saygınlığı adına kurban edilmiş bir kuzu gibi, olduğum yerde kalakalmıştım.

Düşünmeksizin, sarayın kapılarına yöneldim. Odama dönüp, gözlerinde incinmiş ve afallamış olduğunu gösteren bir bakışla Ismae’nin gelmesini beklemeye niyetim yoktu.

Gecenin soğuk havası öfkemi pek yatıştıramadı. Kızgınlıkla adeta kaşınan bütün vücudum derimi delerek infilak edecekmiş gibiydi. Düşünebildiğim yegane şeyi yaparak yürümeye başladım. Saraydan uzağa, başrahibeden uzağa, ortaya döktüğüm sırlarımla ihanet ettiğim Canavar’dan uzağa. Bir şeyleri kırmaya yönelik olağanüstü yeteneğime rağmen, ben bile yeni tomurcuklanan bu arkadaşlığı yok etme hızım karşısında şaşkınlığa düşmüştüm.

Artık biliyordu. Artık, sevgili kız kardeşini öldüren adamın kızı olduğumu biliyordu. Ona yalanlardan başka bir şey söylemediğimi biliyordu. Şu anda bile, bana sorduğu bütün soruları tek tek düşünüyor ve ona anlattığım yalanları hatırlıyor olmalıydı.

Artık, benim de d’Albret’le aynı karanlık kumaştan geldiğimi biliyordu. Fahişe olmakla suçlansam ya da cüzzamlı olduğum anlaşılsa, bundan daha kolay olurdu.

Nefesimin boğazımda tikanıp kalmasıyla, el ayalarımı gözlerime bastırdım. Hayatımda gerçekten benim için önemli olan çok az şeyden birini yok etmiş gibi hissediyordum.

İlk başta, benim de bir d’Albret olduğumu herhangi biri –özellikle de d’Albret’in korkunç muamele ettiği bir tutsak– karşısında açık etmekten geri duruyordum zaten. Sonraları, Canavar’ın aileyle bağlantısını öğrendiğimde ise, dünyadaki hiçbir şey ona gerçekte kim olduğumu açıklamaya beni ikna edemezdi.

Ona yalanlar dışında ne söyleyebilirdim ki? Bana kim oldu-

ğumu ilk kez, Nantes'tan henüz birkaç kilometre uzaklaşmış ve birbirimize güvenmek için hiçbir nedenimiz yokken sormuştu. Kim olduğumu söylemiş olsam onu güvenli bir yere götürmek için nasıl ikna edebilirdim?

İlk gerçek fırsat Guion'un çiftliğinde, Canavar benden kız kardeşi hakkında konuşmamı istediğinde gelmişti. Bir insanı serinkanlılıkla öldürebilecek, Julian'ın ölüm-kalım oyunlarını oynayabilecek ve başrahibeye karşı gelebilecek kadar güçlüyken, o anda ikimizin arasında filizlenmiş o esrarengiz, narin şeyi öldürebilecek kadar güçlü değildim.

Ve bu zayıflığım Canavar'la olan bütün ilişkiye malolmuştu.

Hayır. Aramızda asla bir şey yaşanamazdı. Yalnızca bana adalet terazisini biraz dengeleyebilmem için bir şans tanınmıştı, o kadar. Birinin beni takdir edip beğenmesi ne denli güzel olsa da, hiçbir zaman Canavar'ın saygısını hak etmemiştim. Ve artık, bana baktığında gördüğü insanın gerçek olmadığını biliyordu.

İçimde bir parça, öfkemi dindirmek istiyormuş gibi, ayaklarım beni nehrin yakınında kalan şehrin karanlık sokaklarına götürdü. Zarif taş ve ahşap evlerin önünden ve şehir meydanından hızla geçip, sokakların daraldığı, evlerin sarhoş askerler gibi birbirlerinin üzerine yığıldığı bir kesime geldim. Şehrin adi tabakasının gecenin karanlığından yararlanarak işlerini sürdürdüğü bu sokaklar daha hareketliydi. Küçük dilenci toplulukları günün hasılatını bölüşüyor, küfelik olmuş askerler gece nöbetindeki inzibatlara yakalanmamaya bakıyor, gölgeleri mesken bellemiş hırsızlar, üç beş kuruş paralarının, belki kıymetli bir mallarının çalındığını fark edemeyecek kadar sarhoş ya da karşı koyamayacak kadar zayıf birilerini bekliyorlardı.

Gecenin bu saatinde canlılığından bir şey yitirmemiş tavernalardan yükselen sesler sokağa ulaşıyor; şehrin bu kesiminde,

ruh halime cuk oturan vahşi, delice bir enerji hüküm sürüyordu. Gölgelelere bürünmüş türlü türlü tehlikeli yaratıktan birinin, herhangi birinin bana meydan okuması için başımı dimdik tutuyordum. Arada, kararsız, korkan biri gibi görünmek için adımlarımı yavaşlattığım bile oldu. Gene de kimseyi kendime çekemedim. Belki de av peşinde olanlar, benim de av arzusunda olduğumu hissederek geri duruyordu.

Daha da kıızıkmış bir halde, şehrin kirli posasının döküldüğü nehre kadar olan yolu yürüdüm. Köprü'nün üzerinde durup karanlık suya gözlerimi diktiğimde, günlerdir kaçmakta olduğum gerçek, bir gölün dibindeki çürümüş bir kütük gibi yükselmeye başlamıştı zihnimde. Özlemini duyduğum yalnızca Canavar'ın bana iyi hisler beslemesi ya da saygı duyması değildi; onun benden hoşlanmasını da istiyordum. Uzun zaman önce kalbimin olduğu yerde kalmış birkaç minik, kurumuş kıkırdak parçası, bir şekilde ona aşk duymama neden olacak kadar canlanmayı başarmıştı.

Bunun neden olduğu ıstırap ve aşağılanma mideme sıkı bir yumruk yemiş gibi hissetmeme neden oluyordu. Ellerimle köprü'nün taştan duvarını kavrayıp nehre baktım. Su ne kadar derin olabilirdi? Yüzmeyi biliyordum bilmesine ama elbisemle cüppem ağır olduğundan, dibe çekilmemi sağlayabilirdi.

“Leydim.”

Rahatsız edildiğim için hiddetle, başımı kaldırdım.

Sarhoş bir asker sendeleyerek bana yaklaşıyordu. Hırsımı almak için aradığım fırsat karşıma çıkmıştı işte. Deri bir yeleği olduğundan ve ne pelerinde ne de broşunda herhangi bir nişan taşımadığından, yüz hatları sert olan bu adamın şehirdeki paralı askerlerden biri olabileceğini düşündüm. Dost canlısı olacak kadar şarap içmiş olsa da, yıkılacak duruma da gelmemişti. Dönerek ona baktım.

“Leydim kayıp mı oldu acaba? Şehrin bu kesimi sizin gibi güzel bir hanımın dolaşması için çok münasip değildir de...”

“Güvende olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır. Aslında, burada canınıza bile kastedilebileceğini düşünüyorum, leydim. Buralarda sizden faydalanmak isteyecek çok fazla haydut, çok fazla kabadayı dolandır.”

“Ama sen onlardan biri değilsin sanırım.”

Gülümsemesi, daha çok yırtıcı bir hayvanın sırıtması gibi göründü gözüme. “Aklımda yalnızca sizin rahat ettirmek var, leydim.”

“Öyle mi?” İlk başta, birkaç saniye için, onunla dövüşmek mi yoksa onu yatağa atmak mı istediğimden emin olamadım. Ama eldivenli koca eliyle kolumdan tutup beni kendine çektiğinde ve nefesindeki ekşi şarap kokusunu aldığım anda, arzuladığım şeyin şehvet değil kan olduğunu anladım. Öfkemin ve ihanetimin neden olduğu hiddeti onun kalın, etli boynuna gömmek ve kanının, hissettiğimden larksız, kıpkırmızı, sımsıcak bir hırçınlıkla üzerime sıçramasını istiyordum.

Bunu Mortain’e bir adak olarak sayabilirdim. Ya da Karanlık Matrona’ya.

Dualarımı duyup beni tutsak düştüğüm bu kabustan çekip alacak herhangi bir tanrıya.

Bana sokulmaya cüret edip dudaklarım yerine bıçağımın incecik, keskin ucunu opmek üzere olduğunu anladığı anda caresiz bir şaşkınlıkla inledi. Kıpırtısız kalmıştı; dikkatli gözlerle beni kolluyordu. Nabzını, boğazının inip kalkmasından takip edebiliyordum; atardamarı kalbinin telaşla pompaladığı kanla zonkluyordu. Yavaşça bıçağımı ona yaklaştırdım. O anda canımı almak için çok fazla tahrik olmama rağmen, bana hiçbir yanlış yapmamış olduğu gibi üzerinde Mortain’in işaretini de taşımıyordu. Ülkemizi işgal etmiş gücün bir uzvu ya da

ihamet içindeki d'Albret'e hizmet eden bir asker değildi. Ayrıca bir masuma zarar vermek istemiş de değildi; ben masum biri değildim. Hayatımda aşmamam gerektiği halde ihlal etmek istediğim bütün çizgiler içinde, bu adam onlardan biri değildi.

Bıçağımın ucu boğazının narin derisine dokunduğu anda, bir çığlıkla sarsıldım. İlk başta, beni gören birinin yardım için bağırdığını düşünsem de, çıığı gürültüler izledi. Gerçek bir dövüşün düşüncesiyle kalbim hızlanmışken, bıçağımı önümdeki herifin çenesine batırmakla yetindim.

İncecik keşiğin üzerinde yavaşça toplanan şişman kan damlası boynundan aşağı süzülerek köprünün kirli taşlarına düştü. "Kaybol buradan," dedim.

Gözlerinde parıldayan anlık bir hışımla, kılıcına uzanacağını düşündüm. "Oynadığınız oyunlara dikkat edin, leydim," dedi. "Herkes benim kadar bağışlayıcı olmaz."

Hiçbir şey demedim. Arkasına dönüp geldiği istikamette yürümeye başlamasıyla ben de çıığın geldiği tarafa yöneldim aceleyle.

Çııklık nehrin aşağı tarafındaki taş köprülerden birinin yakınlarından gelmişti. Yaklaştıkça dövüşün sesleri yükseliyordu; bıçağımın sapını kavradım ve daha temkinli bir şekilde ilerlemeye devam ettim. Köprünün taş ayaklarından birinin gölgesinde, iki asker ve bir adamla kadın birbirlerine girmişlerdi. Adamın ince dudakları ayrılmış ve şişmişti; uzun, keskin burnu kanıyordu. Kadını köprünün ayağına dayamış olan askerlerden biri elbisesinin bağlarını çözmeye çalışıyordu.

Kurbanların Kömürcüler olduğunu anlamam yalnızca hissettiğim yakıcı öfkenin daha da artmasına neden oldu. Sessizce yaklaştım. Bu iki askerde bana tanıdık gelen bir şey vardı. Adamı köşeye sıkıştırmış olanı, arkadaşına baktığı anda, kim olduklarını anladım. Karşımdaki, hayatı boyunca elini kadınlara

sürmediğinden bu lakabı kazanan Keşiş Berthelot'tu. Bu durumda diğer asker de, kurtlarla münasebetleri nedeniyle Kurt Gallmau denilen adam olmalıydı. Bunlar d'Albret'in adamlarıydı. Onları bulmuş olmamın tesadüfen gerçekleşmediğini hissedebiliyordum.

D'Albret'in adamlarını öldürmek kırılmış kalbimin acısını gerçekten azaltabilirdi.

Gallmau halen kadına pis pis bakıp oyalandığından, önce Berthelot'u haklamaya karar verdim. Köprü ayağının etrafından dolanarak Keşiş'in arkasına geçtim. Kömürcü adam ellerindeyken Keşiş'in boğazını kesmek biraz alengirli olacaktı belki ama gerektiği takdirde Kömürcü yüzüne bulanana kanı silmek için nehre dalıp çıkabilirdi.

Hamlesini yapan bir yılandan daha hızlı bir şekilde ileri çıktım, adamı saçlarından yakalayıp başını arkaya çektim ve bıçağımı boğazından geçirdim. Atardamarlarla birlikte ses tellerini de kestiğimi hissedebilmişim. Berthelot'un yere devrilmesiyle geriye sendeleyerek Kömürcü, kollarını sallayarak kendini dengeleyip düşmekten son anda kurtuldu. Adamın bana baktığını ve tanıdığını fark etmiş olsam da, Berthelot'un alnında Mortain'in işaretini gördüğümünden bir an için donup kaldım. Ardından, gülümseyerek, ölümün kendisine yaklaşmakta olduğunu fark edemeyecek kadar arzularına kapılmış olan Gallmau'ya döndüm. Onu yakalayacak kadar yaklaştığımda, Gallmau'nun omzunun üzerinden beni gören kadının gözleri kocaman açılmıştı. Parmağımı dudağıma götürdüm ve bıçağımı Gallmau'nun kafatasına indirdim. Aslında elimdeki bıçak bu türden bir hamle için pek uygun değildi; daha ince bir bıçak alınındaki kemiklerin arasından daha kolay bir şekilde geçerdi. Fakat ne olursa olsun, öldürücü bir hamle yapabilişim. Hatta kadının elbisesine kan bile bulaştırmamışım.

Genç kadına hakkını vermem gerekirdi; Gallmau kollarına devrildiğinde çılgınlığını bastırmayı başarmıştı. Bir saniye sonra adamın cesedini yere itti. Eğilip, ikinci işaretin de Gallmau'nun alnında belirmediğini gördüğümde sevinç kapladı içimi. İşaretlerini görebiliyor olmam, Mortain'ın inayetinin çok uzağına düşmemiş olduğum anlamına geliyordu.

Gallmau'nun pelerinine silerek temizlediğim bıçağımı kınına soktuktan sonra ayağa kalktım. "Sen iyi misin?" İnce, koyu saçlı adamı tanımıştım. Bu, Kömürcülerin en öfkeli olan Lazare'ydi. Bu olayın öfkelerini yatıştırmadığına emindim.

"Bu domuzları öldürmesi gereken bendim," dedi, tükürerek.

"Bir sonraki sefer onları öldüren sen olabilirsin," diyerek onu temin ettikten sonra, genç kadına nasıl olduğunu sordum. Titriyor olsa da başını salladı. Lazare'ye döndüm. "Gidip, seni kimse görmeden yüzündeki kam yıka. Bu gece başka bir asker ya da nöbetçiyle karşılaşırsanız, çok içtiğini ve düştüğünü söylersin."

Uzunca bir müddet bana baktı; gözlerinden seslendirilmeyen şeyler geçiyordu. Bu şekilde avlandığı için hırslanmış, bir kadın tarafından kurtarıldığı için rahatsız olmuş, şerefini kurtaran kendisi olmadığı için hüsrana uğramıştı. Ama gönülsüz de olsa, gözlerinde minnet de vardı. En nihayetinde, kısa, sert bir hareketle başını sallayıp dediğimi yaptı. Lazare nehrin kıyısında yüzünü yıkarken, kadına sordum. "Ne oldu?"

"Erwan sabahın ilk ışığıyla şehirden ayrılmak istediğinden, son bir sevgiyattan dönüyorduk. Yolda bu ikisi bize saldırdı. Paramızı aldılar ve sonra... sonra... Lazare onları engellemek istediğinde onu dövdüler. Sağ olun, leydim. Tam zamanında geldiğiniz için sağ olun. Karanlık Matrona bizi gözetiyormuş bu gece."

"Belki de Mortain," dedim. "Hizmet ettiğim tanrı Mortain'dir; beni bu ikisini almam için buraya gönderen O oldu."

Bu hızlı avlanmanın yarattığı heyecanın yavaş yavaş dinmesiyle ne kadar bitkin olduğumu fark ettim. Çok ama çok yorgundum. Gene de, cesetlerin başında diz çöküp üzerlerinde bulduğum bütün parayı kadına vermeyi ihmal etmedim. “Şimdi git buradan. Lazare’yı de al ve diğerlerinin yanına gidin.”

Kömürcüler yürürken bir müddet arkalarından baktıktan sonra, saraya olan uzun dönüş yoluna koyuldum. Kendimi boş, içim oyulmuş gibi hissediyordum. Artık öfkem de geçtiğinden, geriye yalnızca yanmış bir kor kalmıştı.

Odanın kapısının önüne geldiğimde, içeride birinin beni beklemekte olduğunu hissettim. İçimden bir panik dalgası geçti. Benimle yüzleşmek isteyen Canavar olabilir miydi? Bunu kafaya taktığım için kendime kızarak, bileğimdeki bıçağı çekip kapıyı açtım.

Sönmekte olan ateşin önündeki sandalyeye kendini bırakmış kişinin Ismae olduğunu anladığımda, hissettiğim şeyin rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğuna karar veremedim. Arkamdan yavaşça kapattığım kapının hafif tıkırtısıyla kendine gelerek gözlerini kırıştırdı. “Sybella!” Telaşla ayağa kalkarak bana doğru iki adım attı. “Nerelerdeydin?”

Ismae’yi, bir kalp taşımadığıma ikna edebilmek bunca çabaladıktan sonra, kırılmış kalbimin kederiyle dolandığımı ona söyleyemeyeceğimden, tek kaşımı kaldırmakla yetindim. “Bundan sana daha önce bahsetmediğim için bana kızacak mısınız?”

“Hayır! Başrahibenin, sana dilini tutmanı tembihlemiş olması beni şu kadarcık şaşırtmaz.” Yüzünde gördüğüm sevgi ve şefkat neredeyse olduğum yere yıkılmama neden olacaktı.

“Başrahibe değildi,” dedim. Gerçek, dudaklarımın arasından, bir yaradan sızan kirli kan gibi dökülmeye başladı. “O

asla sana bundan bahsetmemi yasaklamadı. Ben... ben yalnızca bunu yapamadım. Özellikle de sen Guerande'de d'Albret'le tanıştıktan sonra."

Ismae yanıma gelerek ellerimden birini avuçlarının arasına alarak sıktı. Bunu beni rahatlatmak istediğinden mi yoksa bana kızdığından mı yaptını anlayamadım. "Hepimizin sırları var. Ve yaralarımız. Bunu bana manastırdaki ilk sabahımda söyleyen Annith olmuştu. Ben de sana kendi geçmişimle ilgili her şeyi anlatmış değilim."

"Öyle mi?"

Ismae başını iki yana salladı. Bunun, yalnızca içimi rahatlatmak için söylenmiş bir şey olup olmadığını anlamak için yüzünü inceledim.

"Manastıra gelmeden evlendiğini ve babanın seni dövdüğünü biliyorum."

Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bu dediklerin doğru ama daha fazlası da var. Mesela sana, anamın beni rahminden söküp atmak için şifacı cadıdan aldığı zehirden asla bahsetmedim. Bu zehrin sırtımda çıkardığı uzun, çirkin yara izinden de. Benden korkan kız kardeşimden ya da benimle dalga geçen, bana isimler takan köyün oğlanlarından. Senin gibi, ben de oradan kaçmış olduğuma öylesine memnundum ki, bir daha asla bunlardan bahsetmek, manastırdaki yeni hayatımı bu anılarla lekelemek istemedim."

Ve işte, Ismae günahlarımı bağışlamış ve arkadaşlığımıza karşı işlediğimi sandığım suçların aslında suç filan olmadığına açıklık getirmişti. Bunun benim için ne demek olduğunu ona anlatabilmemi sağlayacak sözcüklere sahip değildim. Gülümsedim. "Sana nasıl isimler takıyorlardı?"

Ismae kaşlarını çatıp elimi bıraktı. "Hatırlamak isteyeceğim şeyler değil."

“O halde,” dedim, konuyu değiştirerek. “Neden beni burada bekliyordun?”

“Senin için korkmuştum.”

“Korkmuş muydun? Neden ki?”

Omuz silkti; utanmıştı. “Başrahibenin seni gene bir yerlere göndermiş olmasından korktum. Ka uğından korktum. Burada otururken aklıma her şey geldi.”

Kalbimin yumuşadığını hissettim. “Benim için burada bütün gece bekledin mi?”

“Geldikten sonra, sana ne olduğunu öğrenmeden gitmenin bir anlamı kalmadı.” Arkasına dönüp, eline aldığı maşayla şöminedeki kolları karıştırdı. “Neredeydin?”

“Saraydan, başrahibeden ve onun dalaverelerinden uzaklaşabilmek istemiştim.”

“Bu arada yorgunluktan ölmek üzere olmanın sana faydası dokunmaz. Gel. Yatağına gır. Uyuman lazım. Son altı günde altı saatten fazla uyumadığını biliyorum.”

Bu kadar doğru bir tahminde bulunması gülümsememe neden oldu. “Gene de, uyuyamayacağım. Burada değil, şimdi değil.”

“Evet, uyuyacaksın. Odana gelmenin bir diğer nedeni de buydu. Sana uyku iksiri getirdim.”

Yaşların gözlerime battığını hissettim. *Merde!* Yumuşak, ağlak bir kıza dönüşmüştüm! Gözlerimin dolduğunu görmemesi için arkamı dönerek, elbisemin bağlarını a ması için ondan yardım istedim. “Peki ya düşes? Onunla ilgilenmen gerekmiyor mu?”

“Daha birkaç saat değil.”

Üzerimdeki gerginlik biraz hafıflerken, küçük bir çocuk gibi, beni soyması için kendimi Ismae’nin ellerine bıraktım. Kıyaletlerimi çıkardıktan sonra beni yatırarak örtüleri üzerime çekti. Iksiri bir kadehe doldurmasını bekledikten sonra, ilacı kafama dıktım. Gözlerimiz kenetlendi bir an için. Ona nasıl

teşekkür edeceğimi bilemiyordum. Ve karşımdaki Ismae olduğundan, yalnızca gülümseyerek, “Rica ederim,” dedi.

Ben de gülümsedim ve eşyalarımı ortalıktan kaldırırken bir süre onu izledim. Manastırdan dışarı gönderilmeye başladıktan sonra, birbirimize görevlerimizden bahsetmemiz yasaklanmıştı. Ama artık Ismae manastıra eskiden olduğu kadar bağlı değildi ve benimle aynı kuşkularla soruları taşıyıp taşımadığını anlamak için onun başından geçenleri duymak istiyordum. Yatak örtülerinin üzerindeki gevşek bir ipliği çekiştirmeye başladım. “Söylesene,” dedim, alelade bir sesle. “Mortain’in Gözyaşları’nın etkisini kaybedebileceğini düşünüyor musun?”

Elindeki elbisemin buruşuk yerlerini düzeltirken durdu. “Bilmem. Benimki etkisini yitirmedi.”

“Yani halen Mortain’in işaretlerini görebiliyorsun.”

“Ben çocukluğumdan beri işaretleri görebiliyorum. Sadece eskiden bunun anlamını bilmezdim, o kadar.”

“O halde sana Gözyaşları’nı neden verdiler ki?”

“Diğer hislerimi güçlendirmek için. Mesela, bu kulağa delice gelebilir ama Gözyaşları’nı aldıktan sonra birdenbire diğer insanların yaşam belirtilerini hissedebilmeye başladım. Onları göremesem bile varlıklarını, nefes alıp verdiklerini hissedebiliyorum.”

“Bu da benim çocukluğumdan bu yana sahip olduğum bir yetenek,” dedim. Aslında, hayatımı birden çok kereler kurtarmış bir yetenektir bu. O anda, Ismae’nin işaret görme yeteneğinin benim kendi durumumda ne kadar kullanışsız olacağını fark ettim. Benim ölecek olanları saptamam değil, yaşayanlardan kendimi sakınmam gerekiyordu ve kalp atışlarını hissedebilmek de bu açıdan her zaman çok işime yaramıştı. “Sanırım o kör ihtiyar kadın, lanet kristal tıpasıyla neredeyse gözlerini dışarı çıkaracaktı, ha?”

“Sende olmadı mı bu?”

“Hayır, tıpayı ondan alıp kendim yapmıştım.”

Ismae şaşkınlıktan soluksuz kalmıştı. Bir an için karşında, manastırla ilintili her şeye tapan ve her kuralı gözleri kapalı takip eden eski Ismae’yi gördüm. Neden sonra, güldü. “Ah, Sybella! O gün duvardaki bir örümcek olup bunu görmek isterdim gerçekten.”

“Kendini hakarete uğramış gibi hissetmişti.”

“Gözyaşları’nın etkisini yitirip yitirmediğini neden bilmek istiyorsun ki?” diye sordu nazikçe.

Yanıt vermeden derin bir nefes aldım. “Çünkü ihanet içinde olduklarını bildiğim halde –ihanetlerini gözlerimle gördüğüm için bunu söylüyorum– Mortain’in işaretini taşımayan adamlarla karşılaştım.” Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Mortain, d’Albret’le Mareşal Rieux’u bağışlayacaksa, O’na hizmet edebileceğimi hiç sanmıyorum.” Esasında bunu Ismae’ye itiraf etmeyi düşünmüyordum ama sözcükler kolayca dökülüyormuştu.

Bir süre beni inceledikten sonra yatağımın yanında diz çöktü. “Sybella,” dedi, gözlerinde parıldayan esrarengiz bir ışıkla. “Mortain’le yüz yüze geldim ben. Başrahibe, hatta manastır birçok konuda yanılıyor.”

Sersemlemiş bir halde Ismae’ye bakarken kalbim hızlanmıştı. “O’nu gördün mü? O gerçek mi?” diye sordum.

“Evet, gördüm. O, hayal edebileceğinden çok daha nazik ve merhamet sahibi. Dahası bize nasıl yetenekler bahsettiğine baksana!” Elleri baktı. “Ben yalnızca zehirlerin etkilerine karşı bağışıklık taşımıyorum; aynı zamanda zehirleri diğerlerinin vücutlarından çekebilmek için kendi derimi de kullanabiliyorum.”

“Gerçekten mi?”

Sesinde tereddüt ya da şüpheden eser yoktu. “Evet.”

Yüzümü duvardan tarafa dönüp, gözlerimdeki açlığı görmemesi için kıvrılarak uyumaya geçtiğimi düşünmesini istedim. “Bana babamızdan bahsetsene,” diye fısıldadım.

“Memnuniyetle.” Düşüncelerini toplamaya çalışıyormuş gibi bir an duraksadıktan sonra konuşmaya başladığında, sesi ışıkla yüklenmiş gibiydi. “O’nda çok fazla iyilik var. Merhamet de. Ondan beklememiz için eğitildiğimiz hüküm ve cezayı görmemedim. O’nun varlığında, kendimi hayatım boyunca hissetmediğim şekilde tam ve bütün hissettim.”

Sesi, kıskanmama neden olacak kadar kesinlik taşıyordu.

“Bizler yalnızca, O’nun buyruklarını yerine getirmek için varolan hizmetkârları değiliz. O bizi seviyor,” dedi.

Bu fikir bana öylesine yabancıydı ki homurtuyla gülmeden edemedim.

“Gerçekten bizi seviyor! O, Ölüm’ün aleminde kapana kısılmış durumda ve kendi tohumlarından doğmuş olan bizlerin hayatı kucaklayabilmesi O’na büyük bir mutluluk veriyor.”

“Dediğin gibiyse, neden gölgelerde saklanmamızı ve O’nun karanlığına bürünmemizi istiyor?”

Ismae buna hemen yanıt vermedi. Omzumun üzerinden gizlice baktığımda, bu sorunun yanıtını orada arıyormuş gibi, kaşlarını çatmış bir halde pencereye baktığını gördüm. “Bunların O’nun değil, manastırın istekleri olduğuna inanıyorum.”

Bu sözcükler bir anda çıplak sırtım kışın en sert dolusuna tutulmuş gibi hissetmeme neden oldu. Doğrudum ve dönerek ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim...” Sözcüklerini, şiddetli bir akıntıda yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi seçiyordu sanki. “Manastır, Mortain’i ve O’nun bizden ne istediğini yanlış anlıyor. Ama bunun nedeni cehaletleri mi yoksa bunu kasten mi yapıyorlar, bilemiyorum.”

Ismae'nin söylediği bu şeyin büyüklüğü, kalbimin sıkışmasına neden olmuştu. “Bunu açıklasana,” dedim, gözlerimin önüne düşen saçlarımı arkaya atarak. Ismae'nin benimle paylaştığı bu inanılmaz şeyi tam olarak kavramak için sahip olduğum bütün duyuları tam anlamıyla kullanabilmek istiyordum.

“Öncelikle O, kalplerimizde intikam arzusu ya da yargıyla hareket etmemizde diretmiyor. O'nun için, Ölüm'ün gereken yere götürülmesi aslında bir merhamet ve inayet eylemi. Çünkü Ölüm olmasaydı, bütün insanlar narin, kırılmış vücutlarında, acı içinde, zayıf bir halde sürünmek zorunda kalırdı. Bize miserikordu vermesinin nedeni de bu.”

“Neyi?”

Ismae şaşırmıştı. “Sende yok mu?”

“Hayatımda böyle bir şeyin varlığını bile duymadım.”

Ismae eteğinin kat yerlerine uzanarak, sapı gümüş işlemeli kemikten, antik görünümlü bir bıçak çıkardı. “Bu bir merhamet aracıdır,” dedi, yumuşak bir sesle. “Bunun ucuyla hafifçe dokunduğun anda ruh bedeni terk eder. Hızlı, kesin ve acısız. Ama başrahibenin sana neden bunlardan bir tane vermediğini anlayamıyorum.”

“D’Albret’in hanesindeki kimsenin merhamet haketmediğini düşündüğünden olabilir.” Aslında, başrahibenin benim kimseye merhamet göstermekle ilgilenmeyeceğimi bildiğinden emindim.

Ismae bu konuyu bir kenara bıraktı. “Ama Sybella, öğrendiğim asıl şey, Mortain’in bizi O’nun adına gerçekleştirdiğimiz eylemler yüzünden sevmediği. O bizi, O’nun bir parçası olduğumuz için seviyor. Bir şeyi yapmaya ya da yapmamaya karar vermemiz, O’na nasıl hizmet edeceğimizi ya da hiç hizmet etmemeyi tercih etmemiz bu sevgiyi asla değiştirmeyecek.”

“Sana bunu mu söyledi?”

“Seninle konuştuğumuz türden sözcüklerle değil. Ama bunu hissettim. O’nun inayetini ruhumun en derinlerinde hissettim; O’nun sevgisi bir nehir gibi etrafımı sardı ve gözlerimi kapamış cehaleti söküp aldı.”

“Mortain’in Gözyaşları’nın, O’nun isteklerini daha iyi görmemizi sağlaması gibi mi?”

“Aynen öyle. Yalnızca yüzlerce kat daha fazlası.”

Uzanarak Ismae’nin kolunu yakaladım. “Yani bunca zamandır yanılmış mıyız? O’nun işaretlerini gördüğümüz anda cina yet işleyerek hata mı yapmışız?”

“Tam olarak yanıldığımızı söyleyemem,” dedi yavaşça. “Ama bunun illa bızden beklenen bir gereklilik olmadığını anladım. Bunu bizim ellerimizden ya da başka bir şekilde bulacak olsunlar, Ölüm’le karşı karşıya gelecek olanlar işaret taşıyor.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Yıllardır Mortain’in iradesi doğrultusunda insanları öldürdüğümü düşünürken aslında kendi içimdeki karanlık bir dürtüyü mü takip ediyordum yani?”

“Nantes’ta bize saldırmalarının ardından, askerlerin arasındayatta kalanlar olup olmadığını görmek için surların önüne geri dönmüştüm.”

“Hayatta kalan kimse yoktu,” dedim sertçe. “D’Albret, arında yaralı bırakmaz.”

“Hayır. Ama ölen bütün askerler bir tür işaret taşıyordu. Ve çocukken gördüğüm bütün o işaretlenmiş adamlar... bunların hiçbirini biz öldürmedik, değil mi? Mortain’in işaretinin, bir adamın ölümü çok yaklaştığında belirdiğine inanıyorum; ölümü bizim ellerimizden de gelebilir pekâlâ. Manastırın yanıldığı husus, bu işaretlerin ne anlama geldiği olabilir. İşaretler yalnızca ne olacağının birer yansıması, harekete geçmemizi gösteren komutlar değil.”

“Başrahibe bunu biliyor mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Ismae yavaşça. “Bunu anlayamadım. Ama bu düşüncemden ona bahsettiğimde öfkeden kudurduğunu söyleyebilirim. Uyu artık. Sabaha az kaldı.” Yatağa yaklaşıp üzerime eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. “Mortain hakkında sana anlattığım her şey doğru. Bundan şüphen olmasın.” Bunu söyledikten sonra Ismae gitti ve bütün dünyam alt üst olmuş bir halde kalakaldım.

Ismae'nin hazırladığı iksire rağmen, kesintili, rahatsız bir uyku uyudum. Ismae'nin bana anlattığı her şeyle öylesine tükenmiş bir haldeydim ki, zihnimi dünyayı –ve içindeki rolümü– yenisinden biçimlendirmekten çekip alamıyordum.

Ismae her zaman için Mortain ve manastırı mümkün olan en iyimser şekilde değerlendirmeye meyilli olduğundan, ona inanıp inanmadığımdan emin değildim. Gene de, bana zihnimin kemirip durması için fazlasıyla şey verdiğini inkâr edemezdim.

Uyandığımda öylesine sersemlemiş bir haldeydim ki kapımın çalındığını anlamam için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. Örtülerin karmaşasından kendimi kurtarıp ayağa kalktım ve sendeleyerek kapıya gittim. Kapıyı aralayıp dışarı baktığımda, üniformalı bir uşağın beklemekte olduğunu gördüm. Çocuğa hakkını vermem gerekirdi; gecelik içindeki clarmadağın halime yalnızca bir kez, kısacık bir an için kayan gözleri hemen yüzüme dönüp orada sabitlenmişti. “Düşesimiz, mümkün olan en kısa zamanda dinlenme odasında sizi bekliyor, matmazel.”

“Pekâlâ. Kendisine az sonra orada olacağımı söyleyebilirsiniz.”

Canlı bir selam veren çocuk koridorda fırlamadan, bana bir oda hizmetçisi göndermesini söyledim.

Erken saatte gelen davet, uykumda zihnime örülen son örümcek ağlarını da dağıtırken, düşesin benden ne istiyor olabileceğini düşünmeye başladım endişeyle. Artık ailemi bildiğinden, beni saraydan uzaklaştıracak olabilir miydi? Yoksa benden daha çok sır öğrenmeye mi çalışacaktı?

Durum buysa, ona ne anlatacaktım? Tebaasındaki en hain kişinin neler planladığını ve kendisiyle evlenmek isteyen bu adamın tabiatını öğrenmeye en çok hakkı olan kişi düşesti.

Diğer taraftan, düşes ne istiyor olursa olsun, muhtemelen dinlenme odasında yalnızca o ve nedimleri olacağından, henüz Canavar'la yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Ismae bana karşı çok bağışlayıcı olsa da, ailem ona ya da sevdiklerine herhangi bir şekilde zarar vermiş değildi. Canavar'a karşı ihanetimse, iki çocukluk arkadaşı arasında paylaşılmamış bir sırdan çok daha fazlasıydı.

Hizmetçi geldiğinde, ibrikte kalan suyla yıkanıp temizlenmişim bile; suyun soğukluğu kendime gelmemi sağlamıştı. Ismae'nin bana verdiği elbiselerden ikincisine girdim. Bu, çizgili, sade, siyah kadifeden bir elbiseydi. Belimdeki kalın zincire ağır lal taşımın altına taktığımda, hazırımdım. En azından, en çok bu kadar hazır olabilirdim.

Beni, odamdan iki kat yukarıda bulunan düşesin dinlenme odasına götüren oda hizmetçisi, kapıdaki nöbetçiye adımlarını mırıldandığında, başını sallayan adam kapıyı açarak geldiğimi bildirdi.

"Gelin, matmazel!" diye seslendi düşes, içeriden. Temkinli bir havada odaya girdiğim anda, bölümlü pencerelerden odaya yansıyan altın rengi güneş ışığında gözlerimi kırıştırdım.

Bir divanın yanında oturan düşesin etrafını üç nedimesi

sarmıştı. Nedimeler bana kaçamak bakışlar atarken, ailemin kım olduğuna dair haberlerin şimdiden onların narin kulaklarına ulaşmıştı. Ulaşmadığını düşünmeden edemedim. Yoksa meclis bunu korunması gereken bir sır olarak mı görüyordu?

On yaşından daha büyük göstermeyen küçük bir kız divana boyu boyunca uzanmıştı. Oldukça narin ve solgun görünüyordu.

“Leydi Sybella!” Düşesin bana elini sallamasıyla yürümeye başladığımda, soyadımı kullanmamasına memnundum. Reveransımı yaparken, muhtemelen minik kız kardeşinin önünde benimle dün geceki konulardan bahsetmeye kalkmayacağını düşünerek içimi rahatlatmaya çalışıyordum.

“Gelin. Yanımıza oturun.” Kendisiyle divan arasındaki boş bir sandalyeye hafifçe elini vurduğunda, bunun dostça bir davet olduğunu anladım. Sarayda kabul görmüş olmamın bu açık ifadesi aracılığıyla bana gösterdiği nezaket karşısında onur duymuştum.

“Elbette, Majesteleri.”

Leydilerinin sinsi bakışlarını görmezden gelerek, düşesin gösterdiği sandalyeye doğru yürüdüm. Yerime otururken, düşes bir kez daha gülümseyerek bana baktı. “Sizi buraya davet ederken, ilk başta, bizimle birlikte dikiş dikmenizi düşünüyordum fakat ardından, Nantes’tan ayrılırken muhtemelen oyalarınızı, nakışlarınızı yanınıza alacak fırsatınızın olmadığını düşündüm.”

Bu nazik şakasına gülümseyerek karşılık verdim. “Hayır, Majesteleri. Maalesef, dediğiniz gibi.”

Leydilerden biri öne eğildi; kalkık kaşları alnını buruşturmuştu. “Nantes’i nasıl buldunuz, leydim?”

Düşes, nedimesine dönerek, kız kardeşine bir bakış atıp barmı iki yana salladı. Genç kadın düşesin ne demek istediğini anlayarak geri çekildi.

“Her zamanki gibi görkemli. Montfort hanesine tam anlamıyla layık bir şehir,” dediğimde, düşesin içi rahatlamıştı.

“Matmazel, daha önce kız kardeşimle karşılaştığınızı sanmıyorum. Isabeau, canım, bu Leydi Sybella. Kendisi önemli bir dostumuzdur.”

Hayatta yüzümün kızardığını bilmesem de, düşesin sözleri yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu; düzgün bir şekilde selamlamak için kız kardeşine döndüm. Çocuğun teni neredeyse yarı saydam bir hal almıştı; kocaman gözlerinin olduğu yüzü soluk, bitkindi. Ve kalbi... ah, kalbi, her an durabilirmiş gibi, çok ama çok yavaş ve zayıf atıyordu. Bana, kendisi de her zaman sağlık sorunlarıyla boğuşmuş olan küçük kız kardeşim Louise’i hatırlatmıştı. Bir kez daha, iki kız kardeşimin de babamızın ücra topraklarında, onun siyasi dalaverelerinden ve nüfuzundan uzakta olması içimi rahatlattı.

Genç prensesin aklıma getirdiği acı dolu hatıralarla boğulmak istemediğimden, ilk başta ona karşı soğuk bir tutuma meyletsem de, öylesine küçük, zayıf ve çekiciydi ki, ondan hoşlanmama engel olamadım. Nakış işi kucağında unutulmuş bir şekilde bekleyen Isabeau, nefes almakta zorlanıyormuş gibi elbisesini çekiştiriyordu. Onun dikkatini dağıtmak için, düşesten, al renkli ipek ipliğini rica edip, kendimi bununla meşgul etmeye başladım.

Seri parmak hareketlerim anında Isabeau’nun dikkatini çekmişti. “Ne yapıyorsunuz, leydim?” Daha iyi görebilmek için burnunu elimdeki işe uzatmıştı bile.

“Kedi beşiği yapıyorum; parmaklara ip geçirilerek oynanan bir oyundur bu.” Parmaklarımın birkaç hareketinden sonra kırmızı iplik ahşap ayaklı bir köprü şeklini almış; birdenbire yüzü aydınlanan prensesin ağzı hayranlıkla açılmıştı.

“Ellerinle, ipliklerin çapraz geçtiği yerleri çek,” dedim ona.

Kocaman gözleriyle dönüp baktığı düşesin kendisine başını sallamasıyla, iki ince parmağını kullanarak, ipliğin çapraz geçtiği yerleri birazcık tereddütle de olsa birkaç kere çekti. “Hazır mısın?” dedim.

Önce bana, ardından parmaklarıma doladığım ipliğe baktıktan sonra başını salladı. “Sertçe çek,” dedim. “Ellerini dışarı doğru çek, ardından yavaşça yeniden içe doğru sokup benim ellerimin altından geçir.”

Önündeki işe yoğunlaşmış bir halde dudağını ısırarak Isabeau, dediğimi aynen yerine getirdi. Biraz sakar, beceriksizce olsa da, nihayet işini bitirdiğinde, kedi beşiğini kendi ellerine geçirmeyi başarmıştı. Yüzü zafer hissi ve neşeyle kızardı.

“Ah, aferin,” diye mırıldandı düşes.

Isabeau’ya gülümsediğimde, o da bana karşılık verdi. Artık elbisesini çekiştirmedeği gibi, kalbi de biraz daha düzenli atmaya başlamıştı. Lousie ile de durum aynen böyleydi. Hastalığı onu gerginleştiriyor; bu da kendini daha kötü hissetmesine neden oluyordu. O anda, Louise ya da Charlotte’u bir daha asla göremeyebilecek olmamın düşüncesi, bir demircinin çekici gibi zihnimin orta yerine inmişti. D’Albret’e ihanetimden sonra bu imkânsızdı.

“Matmazel?” dedi düşes endişeyle, öne eğilerek. “Sizi iyi mısınız?”

“Evet, Majesteleri. İplikle oynanabilecek başka bir oyun düşünüyordum da...” Kız kardeşlerimle ilgili düşüncelerimin tamamını, kalbimin derinlerindeki minik, sıkışık kutuya itip, bir kez daha zincirlerle dolayarak sıkıca kapağını kilitledim.

Düşes, yumuşak bir sesle leydileriyle konuşurken, bir sonraki saati Isabeau’ya iplikle bu numarayı nasıl yapacağını öğretmek geçirdim. Aynı esnada, düşesin leydilerini birer birer incelemeyi ıhlal etmedim. Düşes bu genç kızları ne kadar zamandır tanı-

yordu? Bu kızlar düşese ne kadar sadıklardı? Kızların hiçbirini Guerande'den tanımıyor olmam, muhtemelen Rennes'in asil ailelerinden seçildiklerini gösteriyordu. Her halükârda şu an için, düşese, diğer hizmetçilerle tebaasından daha sadık olduklarını umut etmekten başka bir şey yapamazdım.

Leydiler de arada bana, etimi ısırma hevesli minik böcekleri andıran kaçamak bakışlar yöneltiyordu. Bunun sırf meraktan mı olduğunu yoksa bakışlarının belli bilgilerin iması ile tenkitkar düşünceler mi taşıdığına karar verememiştim.

Akşam yemeği saati geldiğinde, leydiler ellerindeki nakışları bir kenara bıraktılar. Isabeau da akşamki yemeğe katılacaktı; düşes, küçük kardeşinin keyif alacağını düşünerek halk ozanlarının gerçekleştireceği bir gösteriyi kabul etmişti.

Dinlenme odasından çıktığımızda, Isabeau'ya refakat etmesi için nedimelerinden birini görevlendiren düşes bir süre benimle yürüdü. Adımları bana göre yavaş kaldığından, önde kalıp onu peşimden koşturmak zorunda bırakmamak için tempomu düşürdüm. Etrafımızda bizi duyacak kimsenin olmadığı bir anda, hafifçe bana sokuldu. "Matmazel, ailenize karşı gelerek gösterdiğiniz fedakârlık için size minnettar olduğumu bilmenizi istiyorum. Ne denli haklı gerekçeleri olsa da, bunun kolay bir şey olmadığını biliyorum. Ayrıca, bize anlattıklarınızın tek bir sözcüğünden bile şüphe duymadığımı da bilmenizi isterim. Hatta, lord kardeşimle birlikte uzun zamandır tedirginliğini duyduğumuz şeylere tam olarak uyuyor anlattıklarınız. Bu bilgiyi bizzat yaşayarak edinmek zorunda olduğunuz için çok üzgünüm." Bunları dedikten sonra, nazıkçe elimi sıkıp, konuyu akşamki halk ozanlarına ve onların maharetlerine dair kulağına çalınanlara getirdi. Ama artık dediklerini duymuyordum. Az önce bana bahsettiği kendi güveniyle yüklü minik altın külçesine sıkıca tutunmakla meşguldüm.

Rennes'in büyük salonu Nantes'inkinden küçük olsa da, şaşaa açısından geri kalır yanı yoktu. Duvarlardaki zarif oyma ahşap paneller kalın, harikulade resimli örtülerle kaplanmış; içerisi sayısız mumun parıltısıyla aydınlanmıştı. Havada asılı, birbirine karışmış gül, misk yağı, karanfil yağı ve amber kokuları içinde, aynı anda bir düzine kalbin atışını hissettim. İçerisi, sözcüğün her anlamıyla, duyularıma karşı bir saldırıydı. Daha da kötüsü, içerideki herkes çok keyifliydi ve konukların bu coşkusu beni rahatsız etti. Tanrıların her an kibrimizi yüzümüzden silebileceği bir zamanda bu kadar mutlu olmaları pek akıllıca değildi.

İçeri girdiğimde ilk yaptığım şey Canavar'a bakmak oldu ama çirkin öküz burada değildi. Bütün geceyi onun öfke dolu bakışlarını görmezden gelerek geçirmek istemediğimden, yaşadığım rahatlamayı bütün vücudumda hissettim. Dinmeyen öfkesinin tenimi yakacağından şüphem yoktu.

Öte yandan, meclisin geri kalanı yemekte hazırdı. Başrahibeyle piskopos kafa kafaya vermiş kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Kendisine baktığımı hissetmiş gibi, başrahibe başını kaldırdı ve bana soğuk bir baş selamı verdi. Reveransımı yap-sam da ona doğru gitmedim.

Ağırbaşlı bir adam olan Albay Dunois, şansölye ile koyu bir sohbeta dalmıştı; geniş, kırıksık alını ciddi bir ayı gibi görünmesine neden oluyordu. Artık kim olduğumu bildiğinden bana karşı tutumunu sınamak için ona yaklaştım.

Beni gördüğünde, dikkatini dağıtmış olduğumu anladığım bir şekilde başını salladı. Belki de bu, başrahibenininki gibi soğuk bir selam, kendisine yaklaşmamı engellemek için bir yoldu. Albayı, bunu anlayabilecek kadar iyi tanı mıyordum. Fakat Şansölye Montauban'ı, Dunois'ten daha çok tanı mıyor olmama rağmen, bana bakışındaki hoşnutsuzluğu gözden kaçırmanın

imkânı yoktu. Bunu saklamaya zahmet etmemiştii.

Onlara sırtımı döndüğümde, hemen kapı eşiğinin dışında bekleyen minik, kambur biri olduğunu gördüm. Bu, Canavar'ın yemekte casusluk etmesi için gönderdiğinden şüphe duymadığım Yannic'ti.

Öfkelenmiş bir halde, arkama dönerek gözlerimle salonu taradım; Canavar için kederden ölmediğimi –ve arzuladığının aksine bir parya olmadığını– kanıtlamak için yanına ilisebileceğim birini aranıyordum.

O anda düşesin kuzeni Jean de Chalon'un benden birkaç adım uzakta olduğunu fark ettim. Bakışlarımız karşılaştığında gülümsemesi, geçen gece bana karşı mesafeli ve ihtiyatlıymış gibi görüldüğünden, beni şaşırttı. Ama Chalon yakışıklı, soylu bir adam olduğundan, efendisine götürmesi için Yannic'e hoş bir hikâye verebilirdim. Ben de ona gülümsedim. Karşımdaki, baştan çıkarmanın basit oyunları ile ayartılabilecek bir adam olduğundan, bu arzudan çok gizem yüklü bir gülümsemeydi.

Bana yaklaşarak selamını verdi. "Yalnız görünüyorsunuz, matmazel."

"Ah, yalnız değil, lordum. Yalnızca kimin yanında olmak istediğimi seçiyordum."

"O halde, tam olarak aynı şeyi hissediyormuşuz, leydim." Yanımızdan geçmekte olan bir uşağın tepsisinden aldığı bir kadeh şarabı bana uzattı. Kadehi alırken parmaklarımın onunkilere dokunmasından sakınmadığımdan, bana karşı hissettiği ilgiyle nabzının hızlandığını anlayabilmişim.

Yannic'in bütün bunları dikkatlice izlediğini umuyordum çünkü aksi takdirde, çok fazla çabam boşa gitmiş olurdu.

Bana aç gözlerle bakan Chalon çekici olmayan bir adam değildi. Uzun boyluydu, esnek, kaslı bir vücudu vardı ve tam da bir presten beklenecek şekilde zarif bir küstahlık taşıyordu.

Ama ona bakarken, onunla flört ederken... hiçbir şey hissetmiyordum. Onu bu şekilde kullanarak zalimlik ediyordum çünkü bana vurulmasını değil, yalnızca benimle ilgilenmesini, bunu da ancak Yannic'in fark edip aklına yazacağı kadar bir süre boyunca istiyordum. Prensle birkaç yüzeysel, boş laf mırıldandıktan sonra, Canavar'ın minik uşağının bizi izleyip izlemediğini anlamak için kapıdan tarafa bir göz attım. Ama Yannic gitmişti. Nihayet bu oyuna bir son verebilirdim. Chalon, ilgi gösteremeyeceğim kadar düz, uslu ve çok güzel bir yaratıktı.

Bu akşam bana keyif verebilecek yegane şey artık genç Isabeau'yu ve çalan müzikten aldığı şirin, hiç de karmaşık olmayan zevki izlemektir. Ellerini kavuşturmuş olsa da gözleri parılıyordu. Fakat onu seyrederken, bir kez daha aklıma Louise ile Charlotte ve onları ne kadar özlediğim düştü. Güvenliklerine yönelik dehşetli endişelerimin beni, onları kalbimden ve aklımdan uzaklaştırmak zorunda bıraktığından beri, kız kardeşlerimi neredeyse bir yıldır görmemiştim.

Isabeau, geride bırakmak zorunda kaldığım, kaybettiğim her şeyi bana hatırlatarak acı veren bir simaydı benim için. Salon insanlarla dolu olsa da, birdenbire kendimi yalnızlıkla doldurulmuş bir hendeğe düşmüş gibi hissettim. Sıkıntıyla Ismae'yi, bu uğursuz yerde sahip olduğum tek arkadaşımı arandığımda, düşesin yanbaşımdan ayrılmış olan Ismae'nin Duval'le başbaşa olduğunu gördüm. Bulduğu aşkta gözüm yoktu elbette ama benim için bu şans yok olduğundan kıskanmadan edemedim.

Ertesi sabah, bir başka meclis toplantısına çağrıldım. Benimle konuşmalarını gerektirecek, d'Albret'in hanesinde geçirdiğim zaman üzerine beni daha çok sorgulamaları dışında bir sebep aklıma gelmediğinden, bu davet beni rahatsız etmişti. Halen Canavar'ı görmek durumunda kalmaktan aşırı ölçüde çekinmem de cabasıydı. Onun gözlerindeki suçlamalarla karşı karşıya kalmaktansa, herhangi başka bir şeyi yapmayı tercih ederdim; Julian'ın alçak oyunlarından birini oynamak, hatta d'Albret tarafından cezalandırılmak bile daha iyiydi. Ama bir çok şey olsam da, korkak değildim. Kalbim göğsümün içinde deliler gibi atarken, omuzlarımı dikleştirip çenemi kalırdım ve odaya, başım dik girdim. Nantes surlarındaki barbakanların⁹ üzerinden aşağı atlamak daha az cesaret gerektirirdi.

Canavar'ın yüzünde sakın bir ifade, dudaklarında nazik bir gülümseme olsa da, bir ateşin en sıcak alevleri kadar açık mavi bir ışıkla yanan gözlerini bana çevirdiğinde, fiziksel bir darbenin bütün gücünü hissetmiştim. Ona belli belirsiz bir tebesümle baktıktan sonra diğerlerine döndüm.

Bir önceki toplantıda bulunan danışmanlarla bir araday-

⁹ Barbakan: Kale duvarlarında düşmana ok atmak için açılmış delikler. (ç.n.)

dım. Hatta herkes gene aynı yerde oturuyordu. Yalnızca baş-rahibe, odanın köşesinde saklanmak yerine masaya geçmeye karar vermişti, o kadar.

“İşte, Leydi Sybella da aramıza katıldı.” Düşesin sıcak ve içten sesi, yerime otururken bana biraz da olsa cesaret vermişti.

“Korkarım son aldığımız haberler hiç de hayırlı değil,” dedi Duval. “Fransızlar yürüyüşe geçmiş. Guingamp ve Moncontour’u ele geçirmişler.”

Düşesin, sandalyesinin kollarını sıkan elleri bembeyaz kessilmişti. “Kayıplar?”

“Anladığım kadarıyla Fransızlar tertipli bir direnişle karşılaşmamış. Şehirleri için endişe duyan halk hızla teslim olmuş; ufak çaplı direnişler de kolayca bastırılmış.”

Düşes boş gözlerle dümdüz önüne bakıyordu. “Çok yakındalar!” dedi. “Peki ya İngiliz askerleri? Onlar da yakında mı?”

“Korkarım kötü haberler bu kadar değil,” dedi Duval, sıkıntılı bir sesle. “Morlaix kıyılarında süren fırtınalar İngiliz gemilerinin yanaşmasını engellemiş. İngilizlerin bize söz verdiği altı bin asker biraz gecikecek gibi.”

“Kıyıya çıkmalarından sonra İngilizlerin Rennes’e ulaşması ne kadar sürer?”

“En azından bir hafta, Majesteleri.”

“Bir hafta içinde Fransızların saldırıya geçeceğini gösteren bir işaret var mı peki?”

Duval omuz silkti. “Buna karar vermek zor. Şu ana dek yalnızca sınırlarımızın iç tarafında konumlanıp, geniş çaplı olmayan sortiler gerçekleştirmek ve küçük keşif grupları yollamak haricinde bir şeye kalkışmadılar. Ancenis’e saldırıları ve yemek için civar köyleri, kasabaları yağmalamaları haricinde herhangi bir çarpışma istihbaratı almış değiliz.” Albay Dunois parmağıyla çenesine vurdu. “Neyi beklediklerini merak ediyorum.”

“Tahminimce, Verger Anlaşması’nı ihlal etmemizi,” dedi Duval. “Bugüne dek Fransız naibi ve kendi siyasi işleyişimiz arasında çok fazla sürtüşme yaşamış olsak da, esas itibariyle anlaşmanın gereklerini yerine getirdik. En azından, açık olarak,” diye ekledi sinsi bir sırıtmayla.

“Kutsal Roma İmparatoru ile sürdürdüğümüz müzakerelerden haberleri olduğunu düşünüyor musun?” Düşesin alını en-dişeyle kırıışmıştı.

Duval bunu bir müddet düşündü. “Böyle bir şeyden şüpheleniyorlar mıdır? Evet. Ama bundan haberleri var mıdır? Sanmıyorum. Evlilik anlaşmamıza dair bilgileri olsaydı, bize saldırmak için şu ana dek bunu çoktan kullanırlardı.”

“Orası öyle,” dedi Albay Dunois, Duval’le hemfikir olarak. “Sanırım bu esnada Kont d’Albret’in Rennes’e saldırmaya karar vermesi ve yol üzerinde Fransızlarla karşılaşarak, birbirlerini yok etmelerini ummak fazlasıyla hayalperestlik olacaktır.”

Duval’in yüzünde hazin bir gülümseme belirdi. “O kadar şanslı olduğumuzu hiç sanmıyorum.” Bir süre susup ellerini izledikten sonra, kız kardeşinin gözlerinin içine baktı. “Kötü haberler üçer üçer gelirmiş derler, Majesteleri.” Şu anda memnuniyetle cinayet işleyebilirmiş gibi görünen Duval son darbeyi indirdi. “Kont d’Albret’ten bir mektup aldık.”

Odadaki bütün gözler bana dönmüştü. İnsanların keskin bakışlarını görmezden gelip, üçümüz başbaşa konuşuyormuşuz gibi, bütün dikkatimi Duval’le düşese vererek, “Canavar’ın burada olduğundan haberi var mı?” diye sordum.

“Bundan bahsetmiyor. Mektubun amacı, düşesin, aralarındaki evlilik anlaşmasını bir kez daha düşünmesini sağlamak ve aksi takdirde hiç de memnun kalmayacağı şeyler yapmak zorunda kalacağım bildirmekten ibaret.”

“Şehri kuşatmaktan bahsediyor,” diye fısıldadım.

Duval başını salladı. “Bunu açık açık söylemese de benim de tahminim bu yönde.”

Aldığı haberlerle beti benzi atmış olan düşes kendini fark edilir bir şekilde toplardı. “Peki ya Kutsal Roma İmparatoru? Ne denli zor bir durumda olduğumuzdan haberi var mı kendisinin?”

“Haberleri aldı. Bize destek olmak için iki yardımcısını gönderecek.” Duval’in sesi yazın en sıcak gününden daha kuru çıkmıştı.

“İki yardımcı mı?” dedi Albay Dunois. “Cidden mi? Bu kadar az sayıda ve profesyonel asker bile olmayan kişiler mi gönderecek yani?”

“Korkarım öyle. Ayrıca, bu işi nihayete erdirmek için vekaleten bir evlilik seremonisi düzenlememizi de öneriyor.”

Jean de Chalon sandalyesinde rahatsızlıkla kıpırdandı; bahsedilen kişi kendisinin lorduydu ve belki de ona sadakati ağır basmıştı. “Mümkün olan her şeyi yaptığina eminim. Macar topraklarında savaş elini kolunu bağlamış durumda.”

Duval buna yanıt vermeye tenezzül etmedi. Chalon’a katılmadığı belli olan düşesin ağzı gerilse de, bunu istediğinden emin olmama rağmen kuzeniyle ters düşmekten kaçındı. “Vekaleten gerçekleştirilecek bir evlilik Kilise açısından kabul edilebilir mi?” diye sordu piskoposa.

“Evet, doğru düzgün gerçekleştirildiği takdirde.”

“Ama bu olsa bile, halen imparatorun askerleri ittifakımızı korumak için yanımızda olmayacak,” dedi Albay Dunois.

“Ya paralı askerler ? Buraya paralı askerler getirmek ne kadar zor olur?”

“Çok zor olmaz.” Bunun peşinden söyleyeceklerinin ağırlığını azaltmak istemiş gibi, Duval’in sesi çok yumuşak çıkmıştı. “Sorun teşkil eden, Majesteleri, bu paralı askerlere ödeyecek paramızın olmaması.”

Düşes bir an boş gözlerle Duval'e baktı. "Hiç mi yok?" diye fısıldadıktan sonra, şansölyesine döndü.

Şansölye, Duval'in düşüncesini teyit etti. "Korkarım yok, Majesteleri. Dukalığın hazinesi, son iki yıldır Fransızlarla süren savaşlarda büyük darbeler aldı. Aslına bakılacak olursa, kasamız boşaldı."

Düşes sandalyesinden kalkarak ateşin önünde volta atmaya başladı. Neredeyse bütün seçenekleri tükenmiş durumdaydı ve bunu biliyor olmalıydı. "Peki ya ailemizin mücevherleri? Tacım..."

Piskopos dehşetle irkildi. "Tacınız olmaz, Majesteleri."

"Bu, askerlere ödemeye yetecek kadar para eder mi?"

"Majesteleri! Mücevherlerinizin bazıları nesillerdir ailenizin elindedir," dedi Chalon. Bunu, düşesin başına bir şey geldiği takdirde kendisine kalacak mirasın miktarı için endişelendiğinden söyleyip söylemediğini düşünmeden edemedim.

"Mücevherlerin yeri doldurulabilir, kuzenim. Bağımsızlığımızı ise bir kez kaybettik mi, geri kazanamayız."

İçerideki herkes düşesin son sözlerini hazmetmeye çalışırken salon sessizleşti. İlk konuşan, masada öne eğilen Canavar oldu. "Bizim yanımızda parasız savaşacak olanlar da var," dedi.

"Kim?" Albay Dunois'le Şansölye Montauban bunu aynı anda sormuştu.

"Kömürcüler."

"Şakanın sırası değil," dedi şansölye, paylar bir tonda.

Canavar gözlerini şansölyeye dikti. "Şaka yapmıyorum. Dahası, yanımızda savaşmayı çoktan kabul ettiler."

"Onlar bir avuç paryadan başka bir şey değil. Karınlarını doyurmak için ormanda eşelenen bir grup vahşi. Kılıç tutmayı bilip bilmediklerinden bile emin değilim," dedi Montauban.

"Geleneksel taktiklerde değil belki ama pusu ve baskın sanatında çok iyiler."

Şansölye Montauban tartışmak için ağzını açsa da, Duval araya girdi. “Herhangi bir yardım teklifini geri çevirecek durumda olduğumuzu düşünmüyorum. Canavar’la bu konuyu daha sonra konuşuruz.”

Bunu izleyen rahatsız edici sessizliği bozan Aziz Mortain’in başrahibesi oldu. “Peki d’Albret’in adamları?” Başrahibenin sesiyle irkilmememi sağlayan ancak yıllarca aldığım eğitim olmuştı; sorusunu Albay Dunois’e yöneltmiş olsa da, sözcüklerinin hedefinde benim olduğumu bütün kemiklerimde hissetmiştim. “Şehre sızmış sabotajcılardan bulduğunuz oldu mu?”

Albay başını iki yana salladı. “Hayır. Şehirde çok fazla asker var. Bunlar dükahığın çok farklı yerlerinden toplanmış adamlar olduğundan, hepsini tanımıyorum. Bu konuda temkinli olmaları için garnizon komutanlarına haber vermeye başladım fakat şehirde sekiz binin üzerinde asker ve d’Albret’in içeri sızmasını sağlayabilecek iki düzineden fazla stratejik nokta var. Bu zaman alacaktır.”

Bir kez daha, Canavar’ın üzerime diktiği gözlerinin inanılmaz ağırlığını hissettim. Bu bakıştan mı, başrahibenin iğnemelerinden mi, yoksa d’Albret’in üzerime işlemiş lekesinin bir kısmından kurtulmak istediğim için mi olduğunu düşünemedim, konuştum. “Onları saptayabilirim.”

Bütün gözler bana dönmüştü. Özellikle bu bakışlardan biri camdan daha keskindi. “Sen mi?” dedi başrahibe.

“Daha iyisi kim olacak?”

Düşes öne eğildi; gözlerinde çok ciddi bir bakış vardı. “Bunu yapmanıza gerek yok. Zaten şu ana dek kendinizi yeterince tehlikeye soktunuz?”

“Kız kardeşim haklı. Hem, pratik anlamda, seni gördükleri takdirde niyetimiz de belli olur.”

Bunu kabul ettiğimi gösterir şekilde başımı salladım. “Fakat

onları saptayabilmem için beni görmelerine gerek yok. Kılık değiştirmek çok zor bir şey değil.”

Canavar sözü aldığı anda, sesi küçük odada gümbürdedi. “Bunun makul bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

Bunu duymamla sertçe başımı kaldırdım. Fikrime muhalefet etmesi mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme neden olmuştu; kızgın olduğunu bilmeme rağmen, bana karşı güvensizliğinin bu kadar derin boyutlarda olabileceğini tahmin etmemiştim. “Avantaj kazanmak istiyorsak başka bir tercih şansımız olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Her zaman tercih şansı vardır.” Canavar, bakışlarını benden alarak diğerlerine çevirdi. “Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

“Bunu yapabileceğimi düşünmüyor musunuz, lordum?”

Elleriyle sandalyesinin kollarını öylesine sıkı kavramıştı ki ahşabın parçalanmamasına şaşırdım. “Elinizden neler gelebileceğini çok iyi biliyorum, leydim. Bilemediğim, bunun alınacak risklere değip değmeyeceği.”

“Peki bu riskler nelermiş, lordum?” Dudaklarımdan çıkan sözcükler bala batırılmış gibi tatlı olsa da, hissettiğim bu değildi.

Buna yanıt vermektense masanın diğer ucundan bana dik dik bakmakla yetindi. Bana karşı hissettiği nefret, korktuğum kadar acı vericiydi. “Bana güvenmiyorsanız...”

“Elbette size güveniyor, leydim! Siz olmasaydınız halen o zindanda çürüyör olacaktı. Hatta daha da kötüsü olabilirdi.”

“Birinin bunu hatırladığına çok memnun oldum,” diye mırıldandım. Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım; yeniden konuştuğumda sesim daha sakindi. “Bana güvenmiyorsanız veya *risklerden* çok endişeliyseniz, Albay Dunois refakat etmesi için yanıma adam verebilir. Aslında, planım ancak bu durumda çalışır. Ben bunu yapamam ama bir asker, hainlerin

yakınına giderek hamlelerini saptayabilir.” Canavar’la birbirimize uzunca bir süre baktık.

Albay Dunois derin düşüncelere daldığını gösterir bir halde, yeniden çenesini okşamaya başladı. “Bundan zarar geleceğini düşünmüyorum. Ve bunu sizden istiyor olmaktan hiç hoşlanmasam da, d’Albret’in ajanlarının, şehrin bir yerlerinde efendilerinden emir beklediğini bilmek sinir bozucu bir durum. Öncelikle bağımsız birliklerle partizanlardan başlayabiliriz; birinin kimseye belli etmeden karışabileceği en kolay topluluklar bunlar.”

“Aynı fikirdeyim, Albay. O halde karar verilmiştir. Bunu tam olarak nasıl yapacağız peki?” Sonraki neredeyse bir saati planımızı ortaya çıkarmak için harcadık. Bütün bu zaman boyunca başrahibenin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Aslında, böylesine zorlu zamanlarda manastırın ne denli faydalı olduğunu göstererek tam olarak arzu ettiği şeyi yaptığımı sandığımdan, memnuniyetsizliği kafamı karıştırmıştı. Ama belki de böyle bir teklifi ancak ve ancak kendinin sunabileceğini düşünüyordu.

Nihayet planımızı tamamladığımızda, belki yaralarının ağrısı belki de öfkesinden, Canavar’ın yüzünün donuklaştığını fark ettim. Toplantının sona ermesiyle yerlerimizden kalktığımızda, dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüş olan başrahibe bana sokuldu. Fakat herhangi bir şey diyemeden, düşesin seslendiğini duyduk. “Leydi Sybella?”

“Evet, Majesteleri?”

“Bu öğleden sonra bana katılabilir misiniz? Sizinle konuşmak istiyorum.”

Düşesin beni bu şekilde kurtarması içimi rahatlatmıştı. “Elbette, Majesteleri.” Başrahibeye bir kez daha bakmaksızın, düşesin peşinden odadan çıktım.

“Bana öyle geliyor ki başrahibeniz bize toplantıda önerdiğiniz hizmetinizden pek memnun kalmadı.”

“Gerçekten de çok mutsuz görünüyordu. Sınırımı aştıysam beni bağışlayın, Majesteleri. Yalnızca size bir şekilde yardımcı olmak istiyorum. Sonuçta, başınıza bunca bela olan benim ailem.”

Beni şaşırtan bir şekilde, düşes durarak bileğimi yakaladı. “Hayır,” dedi sertçe. “Kont d’Albret’in eylemlerinden sizi sorumlu tutuyor değilim. Sizi sorumlu tutuyor olsaydım, bu durumda kendi başıma gelenlerin sorumlusu da ben mi olacaktım yani?”

Ona verecek bir yanıtlım olmadığından sessiz kaldım.

“Bana,” diye fısıldadı, ellerini kavuşturarak. “Bana Nantes’ta hayatlarını kaybeden insanları anlatın. Anlatın ki onların hatırasını ve fedakârlıklarını onurlandırabileyim.”

O anda, düşese karşı artmakta olan takdirim derin bir saygıya dönüştü. İktidarın yalnızca gücünü ve imtiyazlarını değil, aynı zamanda ıstırap yüklü sorumluluğunu da kabul edebilecek bir yüreğe sahipti.

“İlk ölenler soylular oldu. Kahyanız Jean Blanchet dükalık sarayı için gerçek bir savunma tertiplemeye çalışsa da, Sör Ives

Mathurin'in ihanetine uğradı. Sör Robert Drouet, adlarını bilmediğim iki düzine adamla bu çarpışmada hayatımı kaybetti. Şehir halkının kafası karışmıştı. Sizin adınıza konuştuğunu söylediğinde, Mareşal Rieux'a güvenebileceklerini düşünmüşlerdi belli ki. Ancak soyluların mareşalle çarpıştığını görüp de yaptıkları hatayı anladıklarında iş işten geçmişti artık. Çünkü şehir kapılarını açarak düşmanı çoktan içeri almışlardı bile. D'Albret, oluşabilecek herhangi bir direnci zayıflatmak ve kendisine karşı çıkacak sesleri daha baştan susturmak için askerlerinin öncelikle şehir halkına saldırmasını emretti. Bu işe yaradı.

Size en sadık olanlar hizmetçileriniz oldu. Bebekliğinizden beri sizi bilen ve size hizmet eden bu insanlar, saymanınız Allix Baron, demirci Guillaume Moulner, eczacı Jehane le Troisne, hamal Pierre, kapıcı Thomas, bir çamaşırcı, bir düzine okçu, kiler şefiniz, aşçınız, iki saki ve saray muhafızlarının yarısı, bütün bu insanlar dudaklarında sizin adınız ve kalplerinde onurla öldüler.”

Düşesin gözlerinin yaşlarla parıldadığını fark ettiğimde, bir kez daha onun henüz on üç yaşında küçük bir kız olduğu gerçeği yüzüme çarptı. Manastıra ilk kez girdiğim yaştan bile ufaktı.

Hayır, ben hiçbir zaman bu kadar küçük olmamıştım.

Onu rahatlatabilmek için söyleyebileceğim yegane şeyi söyledim ve aslında bu da onu çok rahatlatabilecek bir şey değildi. “Size ihanet eden Julliers, Vienne ve Mathurin de öldü, Majesteleri. Suçlarının bedelini en ağır cezayla ödediler.”

Başını kaldırdığında, gözlerinin hiddetle parıldadığını gördüm. “Güzel,” dedi. “Mortain seni bütün bu hainlerin canlarını alman için tayin ettiği takdirde, buna en çok sevinecek kişi ben olacağım.”

Bu adamların hepsini Mortain'in buyruğuyla benim öldürdüğümü düşünüyordu. O anda, aralarından birinin sonunu

getirenin aslında kendi erkek kardeşimin kıskançlığı olduğunu açıklayamazdım.

Başrahibe, şehirdeki ajanları bulmak için fahişe kılığına girmemi önerse de, Albay Dunois, aksi tabiatına rağmen, mert bir adamdı. Böyle bir fikirden bahsedilmesine bile karşı çıkarak, benim çamaşırcı kadın kılığına girmemi önerdi. Yeterince akla yatkın bir şekilde, bir çamaşırcının da askerlerin arasına karışmak için bir fahişeninki kadar makul nedeni olacağını belirtti. Dahası, askerler çamaşırcı kadınlardan üniformalarını yıkamaları kadar, iyilikler de beklediğinden, icabında fahişe rolünü de oynayabilirdim zaten.

Başrahibe, Albay Dunois'in kendi önerisine karşı çıkmasını muhtemelen benim haneme yazılacak bir eksi daha olarak değerlendirecekti ama elimden bir şey gelmezdi. Bunu ben yapmamıştım.

Gümüş aynaya yaklaşarak, kömürle kaşlarımı kalınlaştırıp biçimlerini bozdum. Ardından daha da küçük bir kömür parçasıyla yüzüme bitkin bir ifade oturttum. Gözlerimin altına hafifçe kömür tozu sürdüğümde, çalışmaktan bitap düşmüş bir çamaşırcı kadına benzemeye başlamıştım. Dönüşümümü kara balmumuyla dişlerimi lekeleyerek tamamladım. Aslına bakılacak olursa, başka biri olmak için sabırsızlanıyordum. Kılığına girdiğim kişi yoksul, pasaklı bir çamaşırcı olsa bile umrumda değildi. Ardında acı, ihanet ve kalp kırıklığı bırakmayan herhangi biri olabilirdi. D'Albret'in planlarını bozmak da cabasıydı.

Şömineden bir avuç kül alıp saçlarıma sürerek, bir iki ton açıp daha pis bir görünüm kazandırdım. Yakın zamanda Canavar'ın yaraları için hazırladığım sıcak bulamaçlara rağmen, bir çamaşırcının ellerine kıyasla çok daha pürüzsüz ve yumuşak olan ellerim en büyük sıkıntıyı teşkil ediyordu. Ama

neredeyse iki saat küllü sabun çözeltisi içinde tuttuktan sonra, artık ellerim kırmızı, kaba, çatlamış bir görünümüne kavuştuğu gibi, yanmaya da başlamıştı. Yaptığım işten memnundum.

“Seni kimse asla tanıyamaz,” dedi Ismae, oturmakta olduğu yataktan.

“İstediğim de bu ya,” dedim alaycı bir sesle.

“Gene de, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar esaslı bir iş çıkarttın.” Ayağa kalkarak, saçım için keten külahımı getirdi. Eski ve yıpranmış bir şey olsa da, çok temiz görüldüğünden, Ismae’den, şöminenin içindeki küllerle onu kirletmesini istedim. İşini bitirdiğinde, Ismae külahı başıma yerleştirerek saçlarımı içine soktu. “Oldu işte.” Beni tepeden tırnağa görmek için bir adım gerilediğinde, endişeyle alnı kırıştı. “Dikkatli olacaksın, değil mi?”

“Çamaşırcı elbisemin altında neredeyse yarım düzine bıçak taşıyorum.”

Belimde, baldırlarıma bağlı olan iki bıçağın yanısıra, bir tane de sırtımın altına gizlemiştim. Bileklerimdeki bıçaklar olmadan kendimi çıplak gibi hissetsem de, askerlerin eli kolu durmayacağından, birinin bileğimi tutup da bıçağın kalın, sert çeliğini hissetmesi gibi bir riske giremezdim. “Hazırım,” dedim Ismae’ye.

Bana doğru yaklaştı; ellerini önünde kavuşturmuştu. “Kendine dikkat et lütfen,” dedi.

Duyduğu endişeden etkilenmiş bir halde onu hızlıca kucakladım; Ismae benim için gerçekten endişelenen çok az sayıdaki kişiden biriydi. “Dikkat edeceğim ama sen de bunların d’Albret değil, onun adamları olduğunu unutma. Benimle aşık atamazlar.”

Az da olsa rahatlamış görünen Ismae gülümsedi. “Pekâlâ. O halde gidip Albay Dunois’i bulalım.”

Albay beni ana holde bekliyordu. Duval ve başrahibe de

yanındaydı. Onu gördüğümde, başrahibeye bu görevin üstesinden gelebileceğimi göstermenin gururuyla, kendimi ve yeteneklerimi artık onun tezgâhlarına ve entrikalarına alet etmek istemememin tedirginliği arasında kalmıştım.

“Yüce İsa,” diye mırıldandı Dunois. “Seni asla tanıyamazdım.”

Dunois bu işte bana bizzat refakat etmek istese de, bu çok fazla dikkat çekerdı. Bu yüzden görevi Rennes garnizon komutanı Michault Thabor ile en çok güvendiği birkaç adamına vermişti.

Ben bu adamlara Dunois’e kıyasla daha az güvensen de, bu şartlarda elimizden gelenin en iyisi buydu.

Gitme zamanı gelmişti. Kalbim olacakların beklentisiyle hızlanırken, yeni bir maceranın heyecanı ellerimin karıncalanmasına neden oluyordu. Küstah bir havada, başrahibeye döndüm. “Çıkacağımız görevde Mortain’in bizi takdis etmesi için dua etmeyecek misiniz, Muhterem Başrahibe?” Bunu gıcıklığına söylemiş olsam da, o anda Mortain’in bizi gerçekten de takdis etmesini istediğimi fark ettim. Sonuçta, son zamanlarda Onunla aramızın açık olduğu ortadaydı.

Başrahibenin burun delikleri kızgınlıkla açılrsa da, başını sallayarak elini külahlı başıma koydu. “Mortain kılavuzun olsun ve seni karanlık inayetinde tutsun,” dedi düz bir sesle. Bunu söyler söylemez elini hızla başımdan çekti. Gene de, başrahibe bunu içtenlikle söylememiş olsa da Mortain onu duymuş gibi, bir şekilde kendimi daha sakin hissediyordum.

Hizmetçi kapısını kullanarak saraydan çıktık. Saat geç ve hizmetçilerin çoğu yataklarında olduğundan, çıkışımızı kimse görmedi.

Dışarıda, iki tarafına asılı iki sepetle, ahı gitmiş vahı kalmış bir eşek bekliyordu. Şepetler çamaşır doluydu.

Komutan Thabor alçak sesle bana, “Şehir içindeki bütün savunmasız noktaları saptadık,” dedi. “Kapı kuleleri, sur kapıları, köprüler, sarnıç ve nehir kıyısındaki geçitler.”

“Harika. Peki ya devriyeler?”

“Şehir duvarlarındaki nöbetçileri iki katına çıkardık. Sur diplerindeki devriyelerin sayısını da arttırdık.”

“Nereden başlamamızı önerirsiniz?” diye sordum.

“Doğu kapısı. Ardından diğer kapılara bakarız teker teker.”

“Pekâlâ. Önden buyurun.”

Başını sallayan Thabor, kendinden emin bir şekilde yürümeye başladığında, adamları da birlikte ilerleyen bir kafilе olduğumuzun anlaşılmasını için etrafa yayıldı. Onlarla görünmem işime yaramazdı; şehir muhafızlarının komutanının bir çamaşırcıyla ne işi olacaktı ki? Yanımda muhafızların olmasının içimi rahatlatması gerekiyordu belki ama bu durum esasen, ne denli aldırmamaya çalışsam da, ensem kaşınmasına neden oluyordu.

Şehir sokakları sessizdi; aklı başında ya da saygıdeğer bütün vatandaşlar uzun zaman önce kapılarıyla kepenklerini kapatıp yataklarına girmişti. Her iki tarafında sarhoşlar gibi birbirlerinin üzerine yığılmış evlerin dizili olduğu taş sokaklarda ilerlerken, eşeğin toynak sesleri kulağıma çok yüksek geliyordu. Diğer taraftan, bizi duyacak olan insanlar ya yataklarında kıvrılır ya da kapılarının kapalı olduğunu kontrol ederdi en fazla.

Saray çevresinden uzaklaştıkça, binalar küçülerek daha köhne bir görünüm kazanmaya başladı. Yoksul evlerin arasına küçük dükkânlarla salaş tavernaların yayılmış olduğu bu sokaklar daha gürültülüydü. Sonunda şehrin duvarları boyunca ilerleyen askeri yola ulaştık. Gecenin bu saatinde askerlerden başka kimsenin bu yolda bulunmasına müsaade edilmezdi. Nihayet doğu kapısına varana dek üç küçük gözetleme kulesini

geçtik. Komutan Thabor, yapması gereken bir iş varmış gibi kapıyı geçse de, biraz ilerilerde, beni beklemek için karanlık bir gölgede saklanacağını biliyordum.

Arkamda eşekle, nöbetçi kulübesine yürüyerek kapının tam önünde durdum. İçeriden adamların mırıldanmaları geliyordu; belli ki nöbetçiler birbirlerine hikâyeler anlatarak zaman geçiriyordu. Sepetlerden birini eşeğin sırtından alarak, kalçama dayadım ve kapıya yöneldim. Nöbetçi asker tembel bakışlarla kendisine yaklaşmamı izledi. “Ne istiyorsun?”

“Pierre de Foix’yi arıyorum,” dedim. Bu, hastalandığı için revirde yatan, bu nedenle de nöbete çıkmadığına emin olduğum bir askerin adıydı.

“Burada değil. Çek git buradan.”

Gözlerim öfkeyle açıldığında, bunu rol gereği yapmama gerek kalmamıştı. Kızarak, elimdeki çamaşır sepetine vurdum. “Çamaşırları için bana dört metelik borcu var, tamam mı? Belimi kıran bu işi insanlara acıdığımından yapmıyorum.” Askere doğru bir adım atarken, gözlerimi şüpheyile kısıtım. “Ah, belki Pierre bütün parasını barbutta kaybetmiştir. Onu korumadığını nereden bileyim, ha? Belki de bütün parasını kumarda kaybettiğinden, alın terimin karşılığını vermeye yanaşmıyordur.”

“Alın teriymiş,” dedi muhafız alayla.

Bir balıkçı kadın gibi amansızdım. “Bu gece burada nöbette olacağını söylemişti bana. Dalavere peşinde olmasa bana neden yalan söylesin ki? Onu komutanına şikayet edeceğim.”

Başka bir şey diyemeden, muhafız uzanarak boştaki kolumu yakalayıp beni kendine çekti. “Seni cezalandırmamı istemiyorsan bana yalancı demeye kalkma kızım. İşte, bak!” Beni kulübeye doğru iterek kapı eşiğinde tuttu. “Kendi gözlerinle bak da aradığın adamın burada olmadığını gör. Sonra da bas git yoluna.”

Thabor'un adamlarının bu hırgürü görüp konumlarından ayrılarak budalaca bir şeye kalkışmamaları için dualar ederken, hızlıca içerideki adamlara baktım. İçerideki beş askerin hiçbiri tanıdık değildi. Odadaki küçük mangalın başında duran altıncı bir adam kaba bir hareketle apış arasını kavradı. "Benim için yıkamanı isteyeceğim bir şey var aslında, ne dersin?"

Kısacık bir an için, içimdeki her şey donup kaldı. Saçları ceviz rengi, sakalı kızıl olan bu adam, babamın askerlerinden biri, Reynaud'du. Hızlıca başımı çevirip, yüzümü görmemesi için arkama döndüm. "Küçük iş yapmam ben, yalnızca büyük," diye seslendim omzumun üzerinden. Bu lafım içeriyi kahkahalara boğarken, bu fırsattan istifade ederek nöbetçiden uzaklaştım ve kulübenin birkaç adım açığına, yüzümü saklayacak karanlığa geçtim. "Herhalde bir yerlerde saklanıyordur," diye mırıldandım öfkeyle.

Nöbetçinin elini kılıcına uzatmasıyla hızlı adımlarla oradan uzaklaştım. Yürürken, iki karanlık silüetin –belli ki bir hamle hazırlığında olan koruyucu muhafızlarımın– saklandıkları gölgelere geri döndüklerini gördüm.

Kapıdaki nöbetçi muhafızın beni duyabileceği kadar bir sesle homurdanarak, eşeğimin başına döndüm ve sepeti geri yerine taktım. Komutan Thabor'un yanımda belirmesi ancak bir sonraki sokakta oldu. "Ne oldu orada? Asker neden seni yakaladı?"

"Ona yalancı dediğimi sandı. Dedim de..." Gülümsedim. "Ama gene de kulübenin içine bakmama müsaade etti ki buna da değdi."

"Dikkat et," dedi homurdanarak. "Senin güvenliğinden kişisel olarak sorumlu olan benim."

"Reynaud. Burada, Rennes'de bu ismi kullanıp kullanmadığını bilmiyorum ama o kapıdaki nöbetçilerin arasında

d'Albret'in adamlarından biri var. Adamın saçları kahvarengi ve sakalı da kızıl." Thabor adamlarından birinin geride kalıp gözünü Reynaud'un üzerinde tutması için emir verdikten sonra, yolumuza devam ettik. Bu ilk zaferle heyecanlanmıştım; birdenbire önümüzdeki gece çok fazla vaat içeriyormuş gibi görünmeye başlamıştı.

Su kulesinin içinde küçük bir birlik vardı. İçerideki dört askerden biri Pierre'in yıkanmış çamaşırlarını satın almayı önerse de, bunlardan hiçbiri d'Albret'in adamı değildi.

Böylece gece devam etti. Bir kapıdan diğerine geçtim. Bazılarında bir düzine, bazılarında yalnızca dört asker nöbet bekliyordu. Ama Reynaud'dan sonra, sabotajcı olduğundan şüphelendiğim biriyle karşılaşmadım. Rennes'in içlerine d'Albret'in bir adamı sızdıysa, başkalarının da sızdığına emin olduğumdan, gece sonuçsuz ilerledikçe cesaretim kırılmaya başladı. D'Albret lanet tuzağını kurarken kolay bir av olmak istemiyorsak bu adamları bir an önce bulmam gerekiyordu.

Henüz şehrin yalnızca doğu yakasındaki kuleleri kontrol edebilmişken, hava aydınlanmaya başladı. Üzerimdeki çamaşırcı kılığı gün ışında işe yaramazdı. Gönülsüzce, Komutan Thabor'a artık saraya dönebileceğimizi söyledim. "O kadar moralini bozma," dedi. "Birini bulduk. Diğerlerini de bulacağız."

"Evet. Ama bu adamları bir an önce bulmak istiyorum." O anda, bir adamın yakınımızdaki bir kapıdan fırlamasıyla eşğim irkılırken, askerler de kılıçlarına uzandı. Ama bu yalnızca sendeleyerek evinin yolunu tutmuş sarhoş bir taş işçisiydi. Duraksadım. "İçeri bakmak istiyorum," dedim Thabor'a. "Aradığım adamlar nöbette değilse, büyük ihtimalle bir tavernada ya da şarapçıda olacaklardır."

"Bana verilen emir bu değildi," dedi Thabor sertçe.

"Size verilen emir, ben içimizdeki hainleri ayıklarken bana

refakat etmenizdi. Sizden izin istemiyorum, Kumandan. Yalnızca size ne yapmak istediğimi söylüyorum.” Uzun, gergin bir an boyunca Thabor’la birbirimize bakarken, yolda, Canavar’ın aldığım riskleri nasıl da kolay kabul ettiğini hatırlamadan edemedim. İçimde umutsuzluk karanlık başını kaldırırken, bunun neden olduğu acının bana güç vermesine çalıştım. “Yani?”

Sonunda, Thabor başını salladı. “Ama birimiz sana eşlik edecek.”

Buna itiraz etmek istesem de zamanım hızla azalıyordu. “Pekâlâ. Sen.” Venois adındaki askeri işaret ettim. “Gel buraya. Bu gece benim kavalym sensin.” Asker komutanına baktığında, Thabor başını salladı. Venois yanıma geldiğinde, boğazındaki bağcıkları gevşettim ve dudaklarından itiraz sözcükleri dökülmeye başlamışken, saçlarını karıştırıp, eğri durması için kılıç kemerini çektişirdim. “Bu gece Rennes tavernalarında benimle sarhoş bir alemdesin. Bu yüzden rolüne uygun görünmelisin.”

Venois yeniden komutanına baktığında, gözlerindeki sessiz itiraz bende onu tokatlama isteği uyandırdı. Kendisine bahsettiğim bu fırsat için kaç adamın bana yalvarmış olabileceğini düşünemiyor muydu? Askerin kavradığım kolunu koluma geçirip, sarsak bir halde taverna kapısına yöneldim.

Bu saatte neredeyse boşalmış olan tavernada, yalnızca müşterilerin en adileri kalmıştı. Farklı masalardaki üç adam, kadehlerindeki şarapları içerken ancak kendilerine sandalyelerinde tutabilecek haldeymiş gibi görünüyordlardı. Dördüncü bir adam da tavernanın köşesinde, dizinde uyuyakalmış bir garson kızın saçlarını okşuyordu. Yarım düzine adamsa sönmekte olan ateşin loş ışığında zar atmakla meşguldü.

Ağırlığımı Venois’e verip sendelerken bütün bu manzarayı aklıma kazıyıp, kavalymemi masalardan birine yönlendirdim.

Venois kaskatı bir haldeydi. İçeride bunu fark edebilecek kadar ayık olan biri varsa, kavalıyemin bu duruşunun tedirginliğinden değil de asker olmasından kaynakladığını düşüneceğini umut ediyordum. Barbut oynayan adamların tarafından yükselen sert bir bağırışla, Venois'in kaburgalarına yumuşakça dirseğimi geçirdim. "Biraz kamburunu çıkar," diye fısıldadım. "Ayaklarını yerde sürü ve şarap getirmeleri için bağır."

Venois'in dediklerimi yapmasıyla, sınırlı görünen bir garson kız bize bakarak başını salladı. Kavalıyemi yumuşak bir hareketle, zar atan adamları daha rahat görebileceğim bir noktaya yönlendirdim. Masalardaki adamların hiçbirini tanımamıştım. Elbette D'Albret'in adamlarının tamamını yüzlerinden tanıyabilecek değildim ama bu adamların hepsinin az çok aynı tutuma sahip olduğunu biliyordum –aksi, etraflarındaki dünyaya her zaman kavgacı gözlerle bakan adamlardı bunlar– ve hiçbirini böyle bir hava taşııymıyordu.

Gece bitmeden bir başka sonuç elde edeceksem barbut oynayan adamlar son umudumdu. Garson kızın şarabımızı masaya getirmesini bekleyip, önümdeki kadehten koca bir yudum aldım. Sulandırılmış ve ekşi bir tat taşıyan ucuz mu ucuz şarabı geri tükürmemek için kendimi tuttum. Aldığım yudumu zorla yutarak, Venois'e sokuldum. "Zar atar mısın?"

Asker omuz silkip şarabının yarısını kafaya dikti. "Arada bir. Ama genellikle bulaşmamaya çalışırım."

Kısa bir an için bir şey demeden beklesem de Venois bu işe gönüllü olmadı. Tam ateşin önündeki adamlara katılması gerektiğini söylemek için ağzımı açacakken, yükselen bir başka bağırış çelik sesi izledi.

Barbut oynayan adamlar arasında tartışma çıkmıştı. O anda, neredeyse d'Albret'in kendisi kadar cüsseli ve muhtemelen onun kadar berbat bir adam olan Huon le Grande'yi tanı-

dım. Kılıcını diğer ikisine sallayan –keçi sakallı, koca burunlu ve sol elinde yalnızca üç parmağı olan– adam, Ypres’ti. Ypres’in yanında, kısa boylu, bodur ve yaralı bir porsuk kadar tehlikeli bir pislik olan Gilot duruyordu. Dikkat çekmemeleri gerektiğini düşünemeyecek kadar aptal olan bu adamları tanıdığım anda neredeyse kahkaha atacaktım.

Yeniden Venois’e sokularak, burnumu kulağına sürtüyor-muşum gibi göründüm. “Zar atanlardan üçü aradığımız adamlar.”

Bunu söylememle biraz kendine gelmiş gibi görünen Venois, hangilerinin d’Albret’in adamları olduğunu gösterirken, rolüne daha becerikli olmasa da, daha canlı bir şekilde büründü.

Ama gece neredeyse sona ermek üzereydi ve tavernanın sahibi olan cüsseli adam yumruklarını sıkarak, mekanını yerle bir etmeden d’Albret’in adamlarını kapı dışarı etti. Ardından geriye kalan bizleri de dışarı atmayı ihmal etmedi. Bir anda tavernanın kapısında, kendimi d’Albret’in adamlarının burnunun dibinde bulduğumda inanılmaz ölçüde tehlikeli bir durumda kalmış olsam da, hem kılığım işe yaramıştı hem de adamlar zaten şarabın etkisiyle muhtemelen önlerini çok net göremiyordu. Bir eliyle sıkıca bileğimi tutan ve diğer eliyle de kılıcına uzanmış olan Venois, kavgacı adamlara bize bulaşma şansı tanımayarak ikimizi oradan çıkardı. Thabor’un yanına varır varmaz adamların eşgalini verdim ve komutanın yanındaki askerlerden üçü, sabotajcıların peşinde karanlık sokakta kayboldu.

D'Albret'le bağlarımı mukaddes bir emel uğruna kullanmanın yolunu bulmuş olmam ve gecenin başarılı geçmesi beni aşırı ölçüde heyecanlandırmıştı. Bütün şehirde bu adamları bulabilecek benden başka kimse yoktu. Bunu yalnızca ben yapabilirdim.

Albay Dunois'le Komutan Thabor'un adamlarının, saptanmış olan hainleri bir an olsun gözden kaçırmayacak olmalarına güvenmek benim için kolay değildi ama garnizon içinde bu işi üstlenmek için askerlerin yanında dolanamayacağımdan, başka bir şansım da yoktu.

Odama ulaştığımda, Ismae'nin beni beklediğini görmek hem şaşırmama hem de sevinmeme neden oldu. Ama başrahibenin de onunla birlikte olduğunu görmek sevincimi kursağımda bıraktı; her zamanki gururlu duruşu, şöminenin ateşinden gelen ışıkla çevrelenmiş silüetinden bile anlaşılabilirdi. Odaya girmemle, avını görmüş bir doğan gibi, başını bana çevirdi. "Ne oldu?" diye sordu sertçe.

Bu gece elde ettiğim zaferin güzel hislerini benden hemen söküp almasını istemiyordum. "Size de iyi akşamlar, Muhterem Başrahibe."

Burun delikleri açılrsa da, iğnelememi duymazdan geldi. “Neler olduğunu anlat.”

“Pekâlâ. D’Albret’in dört adamını bulduk. Komutan Thabor, takip edilmeleri ve neler yaptıklarının yakından izlenmesi için bu adamların her birinin peşine birer muhafız taktı. Böylelikle her hareketleri rapor edilecek. Ama zaten bu adamların hiçbiri de peşlerinde olduğumuzu anlayabilecek kadar akıllı sayılmaz.”

Başrahibe başını sallasa da, duymayı arzuladığım takdiri bana bahşetmedi. Dahası, bu takdiri arzuluyor olmam da canımı sıkmişti. “Bu durumda en iyisi biraz uyuyup dinlenmen,” dedi. “Böylelikle yarınki meclis toplantısından önce toparlanmış olursun.”

Sesime güvenmediğimden, başımı eğerek reveransımı yaptım. Hareketlerimdeki ince alayı sezmesiyle vücudu kaskatı kesildi ve hızlı adımlarla odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Yalnız kaldığımızda Ismae bana dönerek, yüzünde rahatsızlıkla keyif karışımı bir ifadeyle, “Neden kendini onun damarına basmak zorunda hissediyorsun?” dedi.

“Ben mi? Asıl o benim damarıma basıyor. Baksana, ne bir takdir ne de teşekkür çıktı dudaklarından.”

Ismae kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Seni takdir etmekten ya da övmekten geri durduğu doğru. Bunun nedenini merak ediyorum doğrusu.”

“Çünkü dişi domuzun teki olduğundan, belki?” dedim, başımdaki kirli keten külahı çıkarmak için ellerimi kaldırarak.

Ismae’nin ağzı keyifle büzüldü. “Nedeni bu olmalı. Dur da sana yardım edeyim.” Yanıma gelerek önce külahı başımdan çıkardı, ardından elbisemin bağlarını çözdü. Evde dikilmiş kaba elbisenin içinden çıktığımda, kendimi şaşırtan bir soru sordum. “Gerçekten de Ismae, başrahibe neden benden nefret ediyor?”

Sesim kulaklarıma genç ve savunmasız birinin sesi gibi geldiğinden, hemen alaycı bir kahkaha attım. “En başından beri böyle ve halen bunun nedenini anlayabilmiş değilim.” Manastırdayken ciddi bir çatışma içindeydik ama bunun nedeninin, onun en zor öğrencisi olmam ve sabrını zorlamam olduğunu düşünmüştüm. Fakat burada, Rennes’de, bana verilen görevleri tam olarak onun emir ve istekleri doğrultusunda gerçekleştirdiğim halde halen takdir görmediğimi fark ettiğimde, bundan daha fazlasının geçerli olması gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Ismae başını iki yana salladı. “Bilemiyorum. Annith, başrahibenin sana karşı hoşnutsuzluğunun temelinde ne olabileceğini öğrenmek için elinden geleni ardına koymamış olsa da hiçbir şey bulamadı. Bunun nedeni her neyse, Annith’in bulabildiği hiçbir yerde yazılı değil.”

“Muhtemelen her zaman yanında taşıdığı o lanet küçük kitabının içindedir.”

“Bence hiçbir yerde yazılı değil. Muhtemelen önyargıları dışında hiçbir dayanağı olmayan bir hoşnutsuzluktan başka bir şey değil.”

“Annith’ten hiç haber aldın mı? Ondan ya da Rahibe Vereda’dan haber var mı?” Manastırın kahininin hastalanması için bundan daha kötü bir zaman olamazdı. İçinden geçtiğimiz kalles zamanda bize kılavuzluk etmesi için, elimizde yalnızca gönülsüz ve yetenekleri denenmemiş bir kahin kalmıştı.

“Evet! Ondan bu sabah bir mektup aldım.” Ismae bana yaklaşıp sesini alçalttı. “Sybella, Annith manastırdan kaçmayı planlıyor.”

“Kaçmayı mı?” Ismae’yi doğru duyup duymadığından emin olamamıştım. Tanıdığım, bildiğim Annith asla böylesine asi bir davranışta bulunmazdı. Ama daha da önemlisi, onun manastır duvarlarının dışında güvende olacağını düşünmüyordum.

“Kaçmayı.” Ismae sertçe başını salladı. “Hayatının geri kalanı boyunca manastıra kilitlenmektense kaçmayı tercih ediyor.”

“Onun peşine düşeceklerini biliyorsun. Eğitimine bunca yatırım yaptıktan sonra öylece başını alıp gitmesine hayatta müsaade etmezler. Hem, manastır onun yerine kimi bulacak? Annith’ten sonraki yaşı en büyük çırak on bir yaşındaki Aveline.”

Ismae başını yana eğdiğinde, bana Annith’i çok fazla anımsattı. “Ona öğrettikleri bütün bilgiler ve yetenekleriyle, onlardan yakasını kolaylıkla kurtarabilir. Rahibelerin çoğunun uzun yıllardır manastırın dışına adım atmadıklarını unutmamalısın.”

“Bu doğru. Tamam da nereye gidecek? Ve Mortain’in isteklerini görüp bize kim iletecek?”

Ismae ağzını açsa da, bir şey demeden geri kapadı. “Bunu düşünmemiştim,” dedi neden sonra. “Rennes’de bize katılıp düşesin sarayında hizmet verebilir.”

“Başrahibe buradayken?”

Ismae kaşlarını çatı. “Başrahibemizin çoktan manastıra dönmüş olmasını isterdim. Onun tenkitkar bakışlarının altında yaşamaktan yoruldum.”

“Bunun ne denli yorucu olduğunu bana anlatmana lüzum yok.”

Ismae’nin gülümsemesinde pek keyif yoktu. “Haklısın. Şimdi, gel de saçlarındaki külleri yıkayayım. Yoksa yatak çarşafalarını rezil edeceksin.”

Sonraki iki geceyi Thabor’un adamlarıyla birlikte, d’Albret’in sabotajcılarını bulmak için şehrin bütün kuytularını arayarak geçirdim. İki gecede bulduğum on yedi sabotajcının her biri artık Komutan Thabor’un adamları tarafından yakından takip ediliyor ve izleniyordu.

Gece faaliyetlerimin bir diğer faydası da, şehrin –ve düşe-

sin- güvenliği için böylesine kritik önemde bir görevi gerçekleştirebilmek için gündüzleri uyuyup dinlenmem gerektiğinden, beni Canavar'dan ve başrahibenin siyasi dalaverelerinden uzak tutmak olmuştı.

Bu görevin kahramanı olarak görülmenin bana büyük bir keyif verdiğini de inkâr edemezdim. Bu, bana tam anlamıyla yabancı bir şeydi aslında.

Üçüncü sabah, başrahibeye karşı sürdürdüğüm laubali tutumun karşılığı çok erken bir saatte odasına çağrılmamla geldi. Sendeleyerek yataktan çıktığımda, uyku mahmuru gözlerle, sersem bir halde elimden geldiğince hızlı bir şekilde hazırlanmaya çalıştım.

Yıkayıp giyindikten ve tek bir saç telimin bile topuzumdan çıkmadığına emin olduktan sonra, başrahibenin odasına gittim. Kapısının önüne ulaştığımda, derin bir nefes almak için durup elbisemi düzelttim. Ve, masum bir isyankarlığı yüzünden manastırda başrahibenin çalışma odasına çağırılmış saf bir çırac olmadığımı kendime hatırlattım.

Aslında o zamanlardaki isyankarlıklarımın ne kadar masum olduğunu yeni anlıyordum. Evimden koparılıp -ne denli karanlık ve baskıcı olursa olsun, burası hayatımın ilk on dört yılında bildiğim yegane yerdi- her şeyden uzakta, insanları Ölüler Diyarı'na götürdüğü söylenen gizemli Gece Kürekçilerinin eline düşmüş olmaktan korkar bir halde, ıssız, kayalık bir adaya bırakılmıştım. Deliliğe çok yakın bir cinnet halindeydim.

Bu farkındalık -başrahibeyle ilk karşılaştığımda mahvolmuş bir halde olmam ve sert yargılarına değil, anlayışına ihtiyaç duymam- bana bütünüyle yabancı olan, haksızlığa uğramaktan kaynaklanan bir öfkeye kapılmama neden olmuştı. Başımı kaldırarak kapısını vurdum.

"Gel," diye seslendi başrahibe.

Çenemi kaldırıp, dudaklarıma alaycı bir tebessüm kondurduktan sonra içeri girdim.

Başrahibe, saraya henüz ulaştığı belli olan bir karganın bacağındaki notu çıkarıyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırıp bana bakmadığı gibi, orada yokmuşum gibi davranmaya da devam etti. Bu manastır günlerinden çok iyi hatırladığım, çağrılan kişinin rahatsızlığını arttırmak için özellikle yapılan bir hareketti. Oysa bu küçük işkenceleri son aylarda yaşadıklarımın yanında hiçbir şeydi. Dudaklarımdaki alaycı tebessüm gerçek bir keyfe dönüştü.

Sabırla –ya da gerginlikle– olduğum yerde beklemek yerine, iç avluya bakan odanın tek penceresine gittim. Avluda ne olduğu umrumda değildi; yalnızca, oynadığı alelade oyunların gözümü korkuttuğunu düşünmesini istemiyordum. Omzumun üzerinden ona baktığım kısacık bir anda, elindeki notu okurken kaşının sinirle seyirdiğini –sadece tek bir kere– fark ettim. Amacıma ulaşmıştım; yeniden pencereye döndüm.

Birkaç saniye sonra elindeki kâğıdı sabırsızlıkla buruşturan başrahibe, “Sybella,” dedi.

Yavaşça ona dönüp baktığımda, arkamdaki camdan içeri giren parlak gün ışığı gözlerini kırptırmasına neden oldu. “Evet, Muhterem Başrahibe?”

“Buraya gel de seninle konuşacağım diye boynum tutulmasın.”

“Elbette.” Yaklaşarak, kargayı masasının arkasındaki iki boş tünekten birine yerleştiren başrahibenin önünde durdum.

“Düşüncelerinin düşesi korumaya yönelmiş olması güzel. Bu eğitiminin ne denli iyi olduğunu gösteriyor.”

Ama benim iyi olduğumu, asla benimle ilgili iyi bir şeyi gösteriyor değildi. Yalnızca onun ve manastırın başarısını gösteriyordu. “Seni bu nedenle çağırdım. Seninle yeni görevin üzerine konuşmak istiyorum.”

Bir an için kalbimin teklediğini hissettim. “Buradaki görevimin nihayete erdiğinin farkında değildim.”

Kargayla ilgilendiği tüneğin başında bana dönerek gözlerimin içine baktı. “Nantes’a dönmen gerekiyor. D’Albret’in hanesine.”

İlk başta, onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. Ardından, bir budala gibi aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Şaka yapıyor olmalısınız.”

Yüzü öfkeyle çarpıldı. “Ben şaka yapmam. D’Albret’in planları üzerine daha detaylı bilgiler edinmeliyiz ve bu görev için en uygun kişi sensin.”

“Onun artık uslanmış, söz dinleyen kızı gibi davranma şansımın, tutsağıyla birlikte yok olduğunun farkındasınız herhalde.”

“Sana verilen emirler tutsağıyla birlikte ortadan kaybolmanı gerektirmiyordu,” diye belirtti.

“Başka bir şey yapmam da imkânsızdı,” dedim, öfkemi zorlukla zaptederek. “Her halükârda, d’Albret bir daha asla beni hanesine kabul etmeyecektir. Kabul etse bile mühim bilgileri öğrenebileceğim bir konumda olmayacaktır bu. Aksine, büyük ihtimalle beni gördüğü anda öldürecektir.” Bunun hızlı ya da acısız bir ölüm olmayacağından da adım gibi emindim.

“Elbette oraya kendin olarak dönmeyeceksin. Kılık değiştirmede usta olduğunu kanıtladın. Seni bir hizmetçi olarak oraya sokacağız. Böylelikle kapıları dinleyebileceğin bir konumda olacaksın.”

Onu sıska omuzlarından yakalayıp sarsarak, soğuk, sakın yüzünü tokatlamak istedim. “Söylediğim hiçbir şeyi duymadınız mı? D’Albret herkesi izlediği gibi, herkesin herkesi izlemesini de sağlar. Sırf düşese sadık olduklarından şüphelendiği için saraydaki hizmetçilerin yarısını katletti bu adam. Kim olduğu belli olmayan, yabancı bir hizmetçiyi asla hanesine sokmaz.”

Başrahibe hışımla nefes aldı; burun delikleri öfkeyle açılmıştı. Böylesine fark edilir bir şekilde kızması dediklerimi ciddiye aldığını gösteriyordu.

Ellerini elbisesinin kollarının içine sokup, pencerenin başına geçti. Bense olduğum yerde durarak öfkeden kudurmuş olduğum gerçeğini belli etmemeye çalıştım.

“Pekâlâ, o zaman,” dedi. “Seni geri göndereceğim ama bu tek bir amaçla olacak: d’Albret’e yaklaşıp onu öldürmek için.”

Yüce Mortain. Gerçekten de, aynı yalana ikinci kez kanaçığımı sanıyor muydu bu kadın? “Bunu yapmayı ne kadar istersem isteyeyim, Muhterem Başrahibe, dediğiniz şey bugüne dek bana öğretmiş olduğunuz bütün kaidelerle çelişmiyor mu? D’Albret işaret taşıyor.” Aklıma başka bir şey geldiğinden, duraksadım. “Annith bunu gördü mü?”

Başrahibenin dudakları incecik bir çizgiye dönüşmüştü; ellerini elbisesinin kollarından çıkardı. Bir an için bana vuracağını düşündüm. “Annith hakkında ne biliyorsun? Nantes’ta olduğun sıralar onunla haberleştin mi? Bu kesinlikle yasaklanmıştı.”

Bu hırçın çıkış beni öylesine şaşırtmıştı ki gerçek dışında başka bir şey söylemeyi düşünemedim bile. “Hayır, Muhterem Başrahibe! Manastırdan ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım. Aramızda bir mesajlaşma bile olmadı.”

Başrahibe yavaşça ve gözle görünür bir çabayla öfkesini kontrol altına alarak, yeniden pencereye döndü.

“Yaptığı bunca şeyden sonra d’Albret nasıl işaret taşıyor olabilir?” diye sordu, Annith’in adı hiç mevzu bahis olmamış gibi. “Belki de işaret vardır ama sen göremiyorsundur. Belki de yeterince iyi bakmamışsındır. Belki de korkun seni zayıflatıp aşırı temkinli davranmaya yöneltmiştir.”

İçimde yükselen öfkeyi bastırmak için bütün gücümü kullanmam gerekti. Başrahibenin önünde öfkeden zıvanadan çık-

mamın bana hiçbir faydası olmazdı. “İşaret taşıyor. İnanın bana, bunu sık sık kontrol ettim. Hatta Nantes’tan ayrılmadan iki gün önce onun o görkemli vücudunu çırılçıplak görme şansına bile sahip oldum.”

“İşaretin o günden sonra belirmiş olması bana kuvvetle muhtemel geliyor,” dedi inatla.

O anda olumsuz bir yanıtı asla kabul etmeyeceğini anladım. Beni kendi yaptığı minik kutuya geri sokmak için elindeki bütün gücü kullanmayı kafaya koymuştu. Manastırın minik kutusuna girmek ve bugüne dek bildiğim her şeyin dışına adım atmak arasında tercihim yapmak zorunda olduğum an gelmişti. Son bir yaklaşım denedim. “İstediğiniz şeyi yaparsam, saraya girebilir, hatta d’Albret’e bile ulaşabilirim belki. Ama oradan asla canlı çıkamam. D’Albret’e sadık olanlar oradan canlı çıkmama müsaade etmez.”

Daha bunları söylerken bile, başrahibenin gözlerinde bunu zaten bildiğini gördüm. O anda saf gerçek yüzüme çarptı. Ben yalnızca ve yalnızca onun için bir alettim. Tam anlamıyla kırılıp kullanım dışı kalmasına aldırmayacağı kadar hasarlı gördüğü bir alet.

“Mortain’e hizmetimizde hepimizden fedakârlıklar beklenir. Ve özellikle sen, manastıra adını attığın ilk andan itibaren ölüm arzusuna sahiptin. Belki de Mortain dualarını yanıtlıyordu.”

Başrahibenin sözleri keskin, kapkara dikenler gibi kalbimi kesip geçerken, bir kez daha o tanıdık karanlık ve çaresizlikle karşı karşıya kaldım. Mortain adına başka bir çırağını feda etmek için böylesine can attığı olmuş muydu hiç? Hayır, Mortain değil, kendi adınaydı bu. Bu yalnızca manastıra, yani kendine şan ve şeref sağlamak içindi.

Ama son günlerde çok fazla sırrımın açığa çıkmış olması bana bir özgürlük de tanıyordu; böylelikle başrahibe üzerimde

eskisi kadar güç sahibi değildi. “Belki de artık Mortain’e hizmet etmek için uygun değilimdir, Muhterem Başrahibe. Çünkü oraya geri gitmeyeceğim.”

Yüzüne sert bir tokat indirmişim gibi başını arkaya attı. Beni bu kadar hafife alması tuhaftı; kendisine asla karşı gelemeyeceğimi düşündüğü her halinden belli oluyordu. Zonklayan boyundan nabzının nasıl öfkeyle yükseldiğini anlayabiliyordum; bir şey demeden cama dönüp dışarı bakmaya devam etti. Kendimi şimdiden hafiflemiş gibi hissediyordum. Manastırdan ve d’Albret’ten kurtulduğumda nereye gideceğimi ve kim olacağımı düşünmeye başlamıştım bile.

Derin bir nefes alarak bana döndüğünde, gözlerindeki belli belirsiz zafer parıltısının nedenini anlayamadım. Konuşana dek. “Pekâlâ. Bu durumda Ismae’yi göndereceğim.”

Yüce İsa, Ismae oraya gidemezdi! Guerande sarayının koridorlarında düşese sarkıntılık ettiğinde Ismae’nin kendini engellemiş olmasının neden olduğu öfke halen d’Albret için sıcaklığını koruyordu.

D’Albret Guerande’de bu şekilde engellenmiş olmasında benim payımı bilmiyordu; aksi takdirde halen hayatta olamazdım. “Ismae’yi gönderemezsiniz.” En iyi dostumun hayatını kurtarmaya çalışıyormuş gibi değil de, yalnızca planındaki basit bir hatayı işaret ediyormuşum gibi, sakın, endişe taşımayan bir sesle söylemiştim bunu. “Öncelikle, d’Albret Ismae’yi gördü. Guerande’de planlarını bozduğu andan itibaren Ismae’nin yüzü sonsuza dek d’Albret’in zihnine kazınmıştır. Bu adam kılık değiştiren casusları ve bu türden tezgâhları saptamada olağanüstü bir maharete sahip.”

Başrahibe sakın tavrıma kanmadı. Beni ustalıkla tuzağına düşürmüştü ve bunu çok iyi biliyordu. “Kılık değiştirmenin birçok yolunu biliyoruz. Saçlarını kesebilirsiniz, rengini değiştire-

biliriz, teninin rengini koyulaştırabiliriz. Yalnızca birkaç saatte ondan yaşlı, bezgin bir kadın bile çıkarabiliriz.”

“D’Albret gözüne bu kadar kötü görünen birinin, hizmetçi bile olsa, etrafında bulunmasına müsaade etmez.”

Ismae’yi hemen tanıyıp öldürmeseler bile, sırf eğlenmek için ona en kötü şekilde muamele edeceklerini biliyordum. “D’Albret’in halen onu tanıyacağını düşünüyorum. Ayrıca, d’Albret’in tebaasındaki birçok kişinin Ismae’yi Duval’in yanında görmüş olduğunu unutmamalıyız. Bir şekilde d’Albret Ismae’yi fark edemese bile, yanındakilerden biri onu tanıyıp d’Albret’in gözüne girmek için kimliğini açık edebilir.”

Başrahibe çenesini, kavuşturduğu ellerinin üzerine koydu. “Ah, bu çok kötü. Aslında mükemmel bir çözüm gibi gelmişti.” Bu kadar çabuk pes etmesini beklemediğimden sözleriyle ürpermiştim. Fakat ardından söyledikleri, damarlarımdaki kanın donmasına neden oldu. “Belki de Annith’i ilk görevine göndermenin zamanı gelmiştir. D’Albret onu daha önce hiç görmedi. Manastırın dışındaki kimse onu hiç görmedi. Ve o bugüne dek eğittiğimiz en yetenekli çırağımız.”

Kurtların arasına kuzu bırakmaktan farksızdı bu dediği. Annith’in birçok yeteneği olsa da, öylesine iyi biriydi ki, kendisine karşı kullanabilecekleri numaraları ve kuracakları tuzakları asla tahmin edemezdi. Başrahibe, Ismae’yi ya da Annith’i kesin bir ölüme gönderecek kadar insafsız olabilir miydi? Blöf yapıyor olmalıydı.

Blöf olmalıydı.

Peki ama arkadaşlarımla hayatlarını tehlikeye atacak kadar emin miydim blöf yaptığından?

Üzerime çöken soğukkanlı sakinlikle, başrahibenin kayıtsız gözlerine baktım. “Buna gerek yok, Muhterem Başrahibe. Ben giderim.”

Yüzündeki ifade biraz da olsa yumuşamıştı. “Mükemmel. Görevinin sorumluluğunu hissetmiş olmana sevindim.”

“Ne zaman gideceğim?”

“Bir ya da iki gün içinde. Bu öğleden sonraki meclis toplantısından sonra bu konuda daha kesin konuşabilirim.”

Sersemlemiş ve uyuşmuş bir halde, yalnız kalmak için delicesine bir istekle odama döndüm.

Ne olursa olsun sonunda bütün yollar d'Albret'e çıkıyormuş gibiydi. Öfkeyle üzerine koşsam da, korkuyla ondan kaçsam da, yolun sonunda her zaman d'Albret duruyordu.

Kaçabileceğimi nereden çıkarmıştım ki? Canavar'la yoldayken bile d'Albret'ten kaçış olmadığını biliyordum; tek yaptığım kaçınılmaz olanı ertelemekten ibaretti. Gene de, tanrıların yalnızca benimle dalga geçtiğini bilsem de, içimde umudun filizlenmesine müsaade edecek kadar aptaldım.

Bir yaşam boyu büyük bedellerle alınmış dersleri birkaç günde unutmuştum.

Kaderimde d'Albret'in ellerinde can vermekten başka bir şey olmadığı apaçık ortadaydı. Asıl soru, onun da kendi ölümünü benim ellerimden bulup bulamayacağıydı.

Bana kalan yalnızca bundan ibaretti: hızlı, kararlı ve esaslı bir saldırı gerçekleştirecek ve benden önce onun öleceğinden emin olacaktım.

Gerçekten de tek yol bu muydu? Başımı alıp gitsem ne olurdu? Duval'in Ismae'yi koruyabileceğinden şüphem yoktu. Dü-

şüncelerim, odanın kapısının vurulmasıyla kesildi. Ismae'nin başrahibeyle toplantımızı duyduğundan korkarak, telaşla kapıyı açtım ve halen eli havada olan Canavar'ın öfkeli gözleriyle karşılaştım.

Bildiğim bütün kelimeler aklımdan uçup gitmiş olduğundan, ağzım açık bakakalmıştım. Artık teni gri ya da yeşil bir tonda olmadığı gibi, saçları da kesilmişti. Bir bastona yaslanmıştı ama bunun dışında, buraya kadar kimseden yardım almadan kendisi gelmiş gibi görünüyordu.

Kolunu indirdi. "Demek buradasın. Artık benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım."

Son bir haftadır tam olarak bunu yapmış olsam da, dudağımı büktüm. "Neden senden kaçayım ki?"

Kaşları kaygılı bir ifadeyle düşerken, bana bakışı neredeyse saçlarımın tutuşmasına neden olacaktı. "Konuşabilmemiz için seni bulup getirsin diye her gece Yannic'i yolladım. Neden onu atlatmaya çalıştın?"

Minik çörtenin beni takip etmesinin nedeni bu muydu yani? Omuz silktim. "D'Albret'in sabotajcılarının saptanmasında bana güvenmediğini ve Yannic'i beni kontrol etmesi için gönderdiğini düşünmüştüm. Meclis toplantısında bu fikre açık bir şekilde itiraz etmiştin."

Gözle görünür bir çabayla, sıkıdığı dişlerini açtı. "Buna itiraz etmemin nedeni çok tehlikeli olmasıydı."

"Ah? D'Albret'in kızı olduğumu öğrendiğin için bana öfkeli değilsin yani?" Beni, açtığım yaralara tuz basmaya iten delilik nereden kaynaklanıyordu bilmiyordum ama kendimi durduramıyordum.

"Mortain'in kızı olduğunu ortaya koyduğunu düşünmüştüm."

"Evet, eh, başrahibenin aynı toplantıda açıklık getirdiği gibi, bu yalnızca teknik bir ayrıntı."

Koca kafasını iki yana salladı. “O kadına şu kadarcık olsun güvenmiyorum. Sen de güvenmemelisin.”

Haklı olması ona ısınmam için hiçbir işe yaramadı.

O anda yüzü yumuşarken, gözlerindeki öfkeli ışık söndü. “Sybella, konuşmamız lazım.”

Rüyalarımın hiçbirinde bana bu şekilde baktığını görmemiş olduğumdan, yüzündeki bu yumuşak ifade soluğumun kesilmesine neden olmuştu. *Merde!* Onun sempatisini ya da anlayışını kabullenmeyi göze alamazdım. Şu anda olmazdı. Aksi takdirde zorlukla ulaştığım kararlılık çok daha hızlı bir şekilde dağılıp giderdi. “Konuşacak ne kaldı? Ben, ablanı öldürmüş olan adamın kızıyım. Daha da kötüsü, bu konuda sana defalarca yalan söyledim.”

“Dur,” dedi gürleyerek. “Bundan çok daha fazlası var.”

Bakışının bana verdiği mutluluğu acımasız bir şekilde bastırmaya giriştim. “Benim bildiğim, o gece orada kalıp d’Albret’i öldürmem gerektiği ve senin beni durduğun. Yaptığım bütün planları yıktın ve görevimi yerine getiremeden şehirden ayrılmama neden oldun. Şimdi yarım kalmış bu işi bitirmek için oraya geri dönmek zorundayım.” Bunları yüksek sesle söylemek boğazımın tahriş olmasına neden olduğundan devam etmeden önce bir an duraksadım. “Çok daha kolay olurdu... öğrenmeden önce...” Yeniden durdum; ne söyleyeceğimden emin değildim.

Canavar’ın yüzüne o hiddetli ifade geri dönmüştü. Odanın içine doğru bir adım attı. “Geri dönüyorum da ne demek? Kimin emirleri üzerine?”

“Manastırın. Senin gibi, ben de kendi tanrıma hizmet etmek için yemin ettim ve O’nun gitmemi istediği yer orası.” Ama bunları söylerken bile, d’Albret’in karşısına çıkmamı isteyen kişinin başrahibe olduğunu biliyordum. Mortain’in bu konuda

onunla hemfikir olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de O'na ve manastırın öğretilerine sırtımı dönmüş olmamın cezasıydı bu.

Tartışmamız uzamadan bir uşak bize yaklaştı. Ne döndüğünü anlamamış bir halde, önce Canavar'a, ardından bana, sonra yeniden Canavar'a baktı. "İkimizden birine mesaj mı getirdin?" dedim, çocuğun yerine konuşarak.

Boğazını temizledi. "Evet, leydim. Siz ve Sör Waroch düşesin odasındaki meclis toplantısına bekleniyorsunuz. Size eşlik etmek için gönderildim."

"Elbette," dedim, araya giren bu çağrıya memnun olmuş bir halde. Bu konuşmayı yapmayı hiç istemiyordum zaten. "Önden git." Odadan çıkarak, kapıyı arkamdan yüzüne kapatmamak için Canavar'ı da gerilemek zorunda bıraktım ve koridorda uşağın peşine takıldım. Yürürken, peşimdeki Canavar'ın bastonunun sesini duyuyordum.

Meclis odasına son gelenler biz olmuştuk. Odaya girdiğimizi gören başrahibe hoşnutsuzlukla gözlerini kıstığında, bunun yalnızca bana karşı hislerinden mi yoksa içeri Canavar'la birlikte girdiğimizden mi kaynakladığını anlayamadım. Yerlerimize geçmemizi işaret eden Duval konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"... Leydi Sybella'nın ikazlarını dikkate alarak, Anne ile Kutsal Roma İmparatoru arasındaki evliliğin bir an önce gerçekleşmesi için girişimlerde bulunduk. Evlilik seremonisi bu öğleden sonra vekaleten gerçekleştirilecek. Bu seremoninin düşesimize bir ölçüde de olsa koruma sağlayacağını umuyoruz. Özellikle de d'Albret'le ordusunun Nantes'tan Rennes'e doğru yola çıkmak üzere hazırlandığına dair haberler aldığımız bir zamanda. Son istihbaratı saatler önce almış olduğumuzdan, çoktan yola çıkmış bile olabilirler."

Zaten beklediğim bu haberi duymak korkuyla ürperme neden oldu. Sekiz yaşındayken, favori av köpeğinin doğurduğu melez yavrulardan birini sakladığımda olduğu gibi, d'Albret'in burada da kokumu alacağını biliyordum.

Ama burada olmayacaktım. Aksine, ben ona gidiyordum. Belki de bana bakmayı düşünemeyeceği tek yere, burnunun dibine gidiyordum.

Sözü alan Albay Dunois oldu. "Leydi Sybella sayesinde, şehir içindeki d'Albret'in bütün sabotajcılarının kökünü kazıdığımızı sanıyoruz. Böylelikle d'Albret surlarımıza dayandığında içeriden destek alamayacak."

Nasıl bu kadar emin olabildiğini merak ettim. On yedi adam bulmuştuk bulmasına ama içeride daha çok sabotajcı varsa ne yapacaktık? Ya gözden kaçırdıklarım olduysa?

"Peki İspanyol askerleri?" diye sordu düşes, asık suratla. "D'Albret'ten önce burada olabilecekler mi?"

"Bu sabahın erken saatlerinde geldiler, Majesteleri," dedi Albay Dunois. "Muavinim şu anda yerleşmeleriyle ilgileniyor."

Bu iyi bir haber olsa da, bin İspanyol askerinin d'Albret'in ordusu karşısında pek bir önem ifade etmediğini hepimiz biliyorduk.

"Peki bağımsız birlikler?"

"Sözleşmeler yapıldı, Majesteleri," dedi şansölye. "İki hafta içinde burada olacaklardır."

Bu uzun bir zamandı.

Düşes yeniden Albay Dunois'e döndü. "Hava şartları İngiliz birliklerinin karaya çıkmasına izin verecek kadar düzeldi mi?" D'Albret'in şehri kuşatmasına karşılık o altı bin asker tek gerçek umudumuzdu.

Dunois'le Duval asık suratlarla birbirlerine baktılar. "Bu haberi yeni aldık, Majesteleri," dedi Duval. "Fransızlar Morlaix'i

ele geçirmiş.” Odadaki herkes endişeyle içini çekti.

“Ama İngiliz askerleri!”

“Bize ulaşmak için Fransızları aşmaları gerekecek...”

“Ya da karaya çıktıkları yerde bozguna uğrayacaklar,” diye bitirdi Duval’in cümlesini Albay Dunois.

Bu son felaket haberi üzerine düşündüğümüz bir sessizlik girdi araya. Zavallı krallığımızın boynuna geçirilen ilmik her an daha da sıkılıyormuş gibiydi. Dilinin ucuna gelen küfürleri bastırıldığı belli olan Duval ayağa kalkarak volta atmaya başladı.

İçeri girdiğimizden beri kaynamakta olan bir çaydanlık gibi sandalyesinde oturan Canavar en sonunda ağzını açtı. “Yarın yola çıkarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde Morlaix’e gideceğim. Kömürcüleri de yanıma alacağım.” Buna itiraz etmeleri için meydan okuyormuşçasına, tek tek meclis üyelerinin gözlerinin içine baktı.

Şansölye Montauban kaşlarını çatmıştı. “Birkaç tane Kömürcüyle bin Fransız askerini alt edemezsin,” dediğinde, bu adamın Canavar’ı gerçekten tanıyıp tanımadığını düşünmeden edemedim.

“Hayır. Ama İngilizlerin karaya çıkmasını sağlayacak kadar onları oyalayıp, dikkatlerini başka bir yöne çekebiliriz.”

“Bu mümkün,” dedi Duval. Günlerdir ilk defa sesinde biraz da olsa umut sezinlemiştim.

“Ayrıca Morlaix’e giderken, topraklarımızı göz göre göre elimizden almaya çalışan bu işgalcilere karşı köylüleri de ayaklandıracağım. Belki de halkın bir kısmı bizimle Morlaix’e gelebilir.”

“Halen Kömürcülere güvenemeyeceğimizi söylüyorum,” dedi Şansölye Montauban. “Ne yapacaklarını önceden kestirmek imkânsız; çok asiler. Onlara en çok ihtiyaç duyduğumuz anda kaçıp gitmelerinden çekiniyorum.”

Canavar'ın, Şansölye Montauban'ın gözlerine diktiği gözleri bir gölün üzerini kaplamış buz tabakası kadar soğuktu. “Bunun için söz verdiler, Şansölye. En azından ben sözlerini tutacaklarına inanıyorum.”

“Fakat savaş sanatı üzerine bilgili oldukları da söylenemez,” dedi Chalon. “Onları savaş için eğitecek vaktimiz yok.”

Canavar masada öne eğildi. “Kömürcülerin güzel tarafı da bu ya. Geleneksel taktiklerle savaşmaktansa, gizlilikten, kurnazlıktan, sürprizlerden faydalanıyorlar. En etkili silahları düşmanı aldatmak ve pusuya düşürmek.”

“Ama bu hiç de onurlu bir savaşma yolu değil,” diye itiraz etti Chalon.

“Mağlubiyetin de onurlu bir tarafı yok,” dedi Duval. “D’Albret’in Rennes’i kuşatmak için bu zamanı seçmesinde, Fransızların Morlaix’i ele geçirmiş olmasının ne kadar payı olduğunu merak ediyorum doğrusu. Acaba beklediğimiz İngiliz yardımının gecikeceğini bildiğinden mi şimdi saldırıya geçmeye karar verdi?”

“Bunu çok yakında öğreneceğiz,” dedi başrahibe, sessizliğin çöktüğü odada. “Leydi Sybella d’Albret’in hanesindeki konumuna geri döneceğinden, d’Albret harekete geçmeden planlarını öğrenebileceğimizi umut ediyoruz.”

Düşes mutsuz gözlerle bana dönerken, Ismae’nin yüzü kar gibi beyazdı. “Ama Sybella için orası artık hiç güvenli değil!” dedi düşes. “D’Albret, Canavar’a kaçarken yardım edenin Sybella olduğunu biliyor olmalı. En azından bundan şüpheleniyordur.”

“Bu bir güvenlik meselesi değil, Majesteleri,” dedi başrahibe. “Asıl mesela, size ve dolayısıyla Mortain’e, en iyi şekilde nasıl hizmet edebileceğimiz.”

“Sadakat ve kararlılıkla gerçekleştirdiğiniz hizmetlerinizin

farkındayız, Muhterem Başrahibe.” Duval’ın sesindeki iğneleyici ton, Canavar gibi onun da başrahibeye zerre güvenmediğini anlamama yol açtı.

Bir başka uzun sessizliğin ardından, sözü yeniden düşes aldı. “Korkarım, Canavar ve Kömürcülerle ilgili planı kabul etmek zorundayım, lordlarım,” dedi.

“Elimizde halen birkaç seçeneğimiz var. Bu Kömürcülere kendilerini kanıtlamaları için bir şans verebileceğimize inanıyorum.”

Bir gün sonra muhtemel bir ölüme dört nala gidecek olan yalnızca ben değildim artık. Canavar da aynı kadere yazılmıştı.

Toplantı nihayet sona erdiğinde, yerimden kalkarak kapıya yöneldim. Ismae'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum; muhtemelen dönerek kendisine bakmamı istiyordu ama bunu yapmadım. Bunu yapamazdım. Şu anda olmazdı. Bakışlarıyla sırtımda delikler açan Canavar'ı da görmezden geldim. Şu an için ihtiyacım olan tek şey odamın mahremiyeti ve yalnızlığıydı.

Odama ulaştığımda, gelen kim olursa olsun açmamak için yemin ederek kapıyı kilitledim.

Düşünmeliydim. Düşünmek zorundaydım.

Son gelen haberler başımı alıp buralardan gitmeyi çok daha mümkün kılıyordu aslında.

Bunu yaptığım takdirde, başrahibenin günlerce haberi olmazdı. Hatta haftalarca. Ve aradan geçen zamanın ardından, d'Albret ya kazanmış ya da mağlup edilmiş olacağından, savaşın gidişatı ve ülkenin kaderi de belli olurdu. Duval, Ismae'yi korur ve başrahibenin, Nantes'a gitmediğimi öğrendiğinde benim yerime onu göndermesini engellerdi. O zaman Annith'in göreve çıkarılması için de artık çok geç olurdu.

Bu iyi bir plandı. Sağlam bir plan. Yalnızca bu plan üzerine

düşünmek bile sıkışmış göğsümün rahatlamasını sağlıyordu.

Toparlanmaya başladım. Yanıma yalnızca, başrahibenin Nantes'a gittiğimi düşünmesini sağlayacak eşyaları alacaktım. Yani ancak ülkesi için savaşan bir sempatizanın¹⁰ sahip olacağı şeyleri. Çamaşırcı kadın elbisesi ve elbette silahlarım. Bütün bıçaklarım. Ama bir sempatizanın sahip olamayacağı kadar kıymetli olduklarından, garote bileziklerimi alamazdım. Lüzumu da yoktu; bir adamı kendi kemerini kullanarak da kolaylıkla boğabilirdim zaten.

Yanımda taşıyacağım bıçakları dikkatli bir şekilde toparlar-ken, d'Albret'i öldürme arzumun bir zamanlar hayatımı nasıl şekillendirip anlam kazandırdığına şaşırmadan edemedim. Ama bu önceydi... neden önceydi? D'Albret'i öldürmek için gerekirse canımı bile verebileceğimi düşünmekten ne zaman vazgeçmiştim?

Belki kaçtığımda olmuştu bu. Artık onun yörüngesinden çıktığımda ya da hanesindeyken beni saran kasvetli çaresizlikten kurtulduğumda. Belki de ondan uzakta geçirdiğim kısa zaman zarfı bana yaşamaya değer şeyler olduğunu hatırlatmıştı. Bu dünyada, bu duralıkta iyi insanlar da vardı. D'Albret'i durdurmak için ellerinden gelen her şeyi yapabilecek insanlar. Ama d'Albret'in duvarlarının arasında yaşarken bunları unutmak çok kolaydı.

Hızlı bir atın üzerinde olmanın, yüzüne vuran güneşin ve rüzgârın heyecanı... Kahkahalarla gülünen nadir –ve bu nedenden ötürü çok daha kıymetli– anlar... Mortain'in işaretini görmenin ve avın başlamak üzere olduğunu bilmenin coşku-su... Gerçekten size, yüzünüze ya da saçlarınıza değil, gerçek-

10 Camp Follower: Orduları takip eden ve hareket halindeki bir ordunun sağlayamadığı hizmetleri -yemek, çamaşır, ıçkı, sağlık, erzak ve seks hizmeti gibi- sunan siviller. Tarihte, organize savaşların başladığı ilk günden 19. yüzyıl sonlarına dek, sempatizanlar savaşlarda önemli bir rol oynamıştır. (ç.n)

ten içinize, ruhunuzun derinliklerine bakan birinin gözlerindeki o parıltı vardı.

Yaşamak için bulduğum bu yeni güdünün ardında kısmen Canavar'ım olduğunu fark etmek hazırlıklı olmadığım, rahatsız edici bir hisse kapılmama neden oldu. Çünkü bana hayatın neler sunabileceğini hatırlatmıştı. Hayatını öylesine keyifle ve coşkuyla yaşıyordu ki, insanın bunu kendisi için istememesi adeta imkânsızdı.

Bunları düşünürken parmaklarım sağ elimdeki yüzüğe, kendimi dayanılamayacak ölçüde kötü bir durumda bulduğumda son çareme kaydı.

Birdenbire, ciğerlerime yeterince hava gitmiyormuş gibi, başımın döndüğünü hissettim. Bunun olmamasını ne kadar istesem de, bütün çabalarım, saptadığım bütün sabotajcılara rağmen, halen sonunda d'Albret'in kazanacak olmasından korkuyordum. Şehri kuşatarak dizlerinin üzerine çökertmesinden.

Ve içindeki herkesi de.

Ah, şehir savaşıyordu. Anne'in soyluları, danışmanları ve askerleri düşeslerini korumak için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardı. Bunun için öleceklerdi. D'Albret'in öldürme gücü emsalsizdi.

Olaakları şimdiden zihnimin içinde apaçık görebiliyordum.

D'Albret kılıcıyla, önünü kesmeye çalışan muhafızları birer birer indirerek, kendine yol açıp Anne'in karşısına dikilecekti. Bu anda, bir kez daha onun gözüne girmek için deliren erkek kardeşlerimin de onun yanında olması muhtemeldi.

Ismae'yle Duval düşesi hayatları pahasına koruyacaklar ve bunun bedelini canlarıyla ödeyeceklerdi. Onlar aradan çıktık-tan sonra, d'Albret'in intikam sırası Anne'e gelecekti.

İlk başta Anne'in canını yakmayacaktı belki. Anne'in asıl

zayıf tarafını çok iyi bildiğinden, büyük ihtimalle Isabeau'yu rehin alacaktı.

Yatağımın üzerindeki küçük yığına baktım. Belki de D'Albret'i gerçekten durdurabilecekken, bunu denemem ne anlama geliyordu? Özgürlüğümün bedelini kimler nasıl ödeyecekti? Yaşamak için sahip olmayı umut ettiğim her şey kaybolmuş olmayacak mıydı böylece?

O anda, bana verilen emri yerine getirmem gerektiğini anladım. Ne başrahibe, ne manastır, ne de Mortain için olacaktı bu. Bunu, sevdiğim insanlar için yapacaktım.

Ismae'yi bulmak için odamdan ayrıldığımda saat geç olmuştu ama Canavar'ın yola çıkacak olması ve yaklaşan kuşatma yüzünden hazırlıkların sürdüğü saray hareketliydi. Ismae odasında olmadığından, Duval'in saraydaki dairesine gittim. Başrahibenin ve düşesin odaları dışında, burası bakmak için aklıma gelen yegane yerdi. Şansım yerinde olmalıydı ki Duval'in kapısına ulaştığımda, içeride iki kalbin birden attığını hissettim. Yumuşakça kapıyı vurdum.

Kapıyı Duval açtı. Gelenin ben olduğumu gördüğünde yüzünden hızla bir şaşkınlık ifadesi geçti. "Leydim?"

Ona alaycı bir gülümsemeyle baktım. "Ismae'yi arıyordum da..."

Loş ışıktaki anlamak çok kolay olmasa da, Duval'in yanaklarının biraz da olsa pembeleştiğini fark ettim. Bunu gören biri, Ismae'yle Duval'in ilk kez sevişmeyi deneyen on üç yaşında iki çocuk olduğunu düşünürdü. "Burada." İçeri girmem için kapıyı açtıktan sonra başıyla selam verdi. "Rahat konuşabilmeniz için sizi yalnız bırakayım."

"Hayır." Uzanarak Duval'in kolunu yakaladım. "Söylemek zorunda olduğum şeyleri sizin de duymanız lazım."

“Pekâlâ.” Dönerek, Ismae'nin ateşin önünde şarabını yudumladığı yere yürüdü.

Ismae beni gördüğü anda kadehini yana bırakarak ayaklandı. “Sybella! Nereleydedin? Gönderdiğimiz uşaklardan hiçbiri seni bulamadı.”

Suçlulukla irkilerek, odamın kapısının birkaç kez çalındığını hatırladım. “Toparlanıyordum.”

“Gidiyor musun?” diye fısıldadı.

Buna söyleyecek bir şey bulamadığımdan, başımı salladım.

Bir adım yaklaştı. “Bu doğru değil,” dedi sertçe. “Bunu yapma sırası bir başkasında olmalı. Ben gideceğim.”

Duval tedirginlik içinde Ismae'ye baktı. “Kimse gitmeyecek. Bedelini hayatınızla ödeyeceğiniz bilgilere ihtiyacımız yok.”

“Buraya kaderim hakkında yakınmak için değil, sizden bir söz almak için geldim.” Parmağımdaki yüzüğü çıkarıp Duval'e uzattım. “Bunu kız kardeşinize verin. Bu yüzüğü her zaman parmağında taşısin. Onu korumak için kurduğunuz savunma hatlarının sonuncusu da düştüğü takdirde, bu onun son şansı olacaktır”

Duval gözlerini yüzüğe dikti. “Dediğin şeyi yapamam.”

Duval'in elini tutup yüzüğü avcuna koydum ve parmaklarını kapattım. “Yapmak zorundasınız. Bana güvenin. D'Albret'in pis ellerini kardeşinize sürmesindenense, ölüm çok daha tercih edilir bir seçenektir. D'Albret, düşesi aşağılamak ve düşesin kendisine verdiğini düşündüğü acıyı aynen ona çektirmek için akla gelebilecek her yolu planlamış olmalı. Ne olursa olsun, bu adamın ellerini ona uzatmasına izin vermemelisiniz. Aksi takdirde düşesin ölümü çok uzun ve acılı olacaktır.”

Benzi atan Duval yüzüğü almayı kabul etti. “Söz veriyor musunuz?” diye sordum.

Gözlerimin içine baktığında, artık orada ne gördüyse ikna olduğunu anladım. “Söz veriyorum.”

Göğsümün içindeki bir şey biraz da olsa rahatlamıştı. “Teşekkür ederim.”

“Hayır, ben teşekkür ederim. Şu ana dek çektiğin bütün acılar ve bundan sonra çekeceğin bütün acılar için de üzgün olduğumu bilmeni isterim. Hem kız kardeşim hem bizler... gösterdiğin fedakârlıklar için müteşekkirdiğimizi bilmelisin.”

Duval’ın sözleri gözlerimin dolmasına neden olsa da, gözlerimi kırpıştırarak ağlamama engel oldum ve yeniden işe döndüm. “İsmae, rondelalarını ödünç alabilir miyim?”

“Az önceki önerimde ciddiydim. Senin yerine ben gitmek istiyorum.”

“Bunu yapmak istediğini biliyorum.” Uzanarak ellerini ellerimin içine aldım. “Benim için çok kıymetli olmanın nedeni de bu zaten. Ama burada yapman gerekenler var. Şehir düştüğü takdirde d’Albret’le düşes arasında kalacak son kişilerin senle Duval olacağını biliyorum.”

Kollarıyla beni sardığında, bir süre bu hisse kendimi bıraktım. Geri çekilişimde, “Şimdi,” dedim. “Şu silahlar...”

Benle bir süre daha tartıştıktan sonra, Ismae bana rondelalarıyla elindeki zehir stoğunun yarısını verdi. Artık tek yapmam gereken yola çıkmak için tan vaktini beklemektir. Duval’ın odasından ayrılırken, Canavar’ı bulma isteği neredeyse ezici bir hal almıştı. Kendime, onu sabah göreceğime dair söz verdim. O zaman ona her şeyi anlatacaktım. Ona itirafımı yaptıktan sonra, temiz bir vicdanla ölümüne gidebilirdim.

Güneş ufukta belirmeden giyinerek ahıra yöneldim. Hayatımda korkup çekindiğim bütün şeyler içinde, Canavar’a bu basit gerçeği söylemenin benim için en korkutucu şey olduğunu lark etmemiş değildim.

Canavar’ı ahırda, atların koşum takımlarının hazırlanma-

sım denetlerken buldum. Yürümesine yardımcı olması için kendisine verilmiş olan kalın sopayı daha çok etrafa sallayıp emirler yağdırmak için kullanıyordu. Yanında Yannic ve sayabileceğimden çok daha fazla Kömürcü vardı. Kalbim o kadar gürültülü çarpıyordu ki dönüp bana bakmamalarına şaşırdım. Ama herkes kendini işine öylesine vermiş bir haldeydi ki ilk başta beni görmediler bile.

Canavar'a seslenmeyi denediğimde, ağzımı açsam da tek bir kelime çıkmadı. Ama zayıf da olsa bir ses çıkarmış olmalıydım çünkü Canavar arkasına döndü. Beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Topallayarak durduğum yere yürüdü.

"Bizi uğurlamak için geleceğini umuyordum. Gelmeseydin ben sana bakacaktım."

Bana veda etmeyi planlamış olması cesaret kazanmama yol açmıştı.

"Seninle baş başa konuşmam gereken bir şey var."

Buna kaşlarını kaldıran Canavar, peşimden ahırların önündeki alana geldi. Cesaretimi yitirmekten korkar bir halde, parmaklarımyın beyaza çalmasına neden olacak kadar sıkı bir şekilde kavuşturduğum ellerime dikmiştim gözlerimi. Bunu fark ettiğimde, ellerimi gevşettim. "Sana açıklamam gereken bir şey var. Sana bundan birçok sefer bahsetmek istesem de asla doğru bir an yakalayamadım."

Buna belli bir tepki vermese de, parlatılmış çelikten farksız gözlerine anlaşılmaz bir ifade yerleşmişti.

"Bunu ilk başta sana söylemememin nedeni bana güvenmeyeceğinden korkmamdı. Ve seni güvenli bir şekilde Rennes'e götürebilmem için bana güvenmen gerekiyordu. Rennes'e ulaştıktan sonra, kimsenin gerçek kimliğimi bilmesinin gerekmeyeceğini düşünmüştüm. Bu gurur duyduğum bir şey değildi. Ama..."

“Sybella?”

“Evet?”

“Bilmeni isterim ki, bunu yapmamın başka bir yolu olsaydı, bu yolu kullanırdım.”

“Neyi yapmanın?” diye sordum, anlamamış bir halde.

Gözlerinde şefkatli bir bakış vardı. Yaklaştığında, beni öpmeyi düşündüğünü sandım. Ve elinin kararlı, hızlı bir hareketiyle, dünyam karardı.

Kendime geldiğimde ilk hissettiğim, cehennemin bütün iblisleri çenemi çekiçliyormuşçasına yakıcı bir acı oldu. Ama kendimi bir şekilde güvende hissettiğimden bunu çok da umursamadım. Bir mağarada olduğumu düşündüm. Beni bütünüyle sarmalamış taştan bir mağaranın içindeydim. Sırtımı sert bir şekilde destekleyen, beni saklayan bir yerdeydim.

Kişnemeyi andıran –bir attan mı gelmişti bu ses?– belli belirsiz bir sesin ardından, bir adamın alçak sesle konuştuğunu duydum. “Yanımıza kevaşe alabileceğimizi söylememiştin.”

İkinci bir ses duydum. “O bir kevaşe değil, seni mankafa. Komutan asla yanında kevaşe gezdirmez.”

“O halde kim bu kız?”

“Biliyorsam kahrolayım.”

“Yeter,” diye gürledi tanıdık bir ses.

Biri boğazını temizledi. “Sormamda sakınca yoksa, kızın sorunu ne Komutan?” Ses tonu çok daha saygılıydı artık.

Kısa bir sessizliğin ardından, arkamdaki mağara duvarı gümbürdedi. “Yalnızca bayıldı.”

Gözlerimi zorlukla kırpıştırarak açtığım anda kapadım; beynimi adeta delip geçen parlak güneş ışığıyla midem bu-

lanmıştı. Zihnim yavaşça keskinlik kazanırken bir mağarada olmadığımı anladım; kalın, güçlü kolların arasında sıkışıp kalmışım. Sırtımdaki sertliğin nedeni taştan bir duvar değil, zırhlı bir göğüslüktü. Yavaşça ilerliyorduk.

Doğrulamaya çalıştım ama mengene gibi kollar beni olduğum yerde tuttu.

“Şşşt,” dedi tanıdık ses. “Bu kadar debelenme; atı ürküteceksin.”

Canavar’dı bu.

Namussuz herif bir kez daha yapmıştı!

Doğrulamaya çalışırken dünya etrafımda dönüyordu. Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışsam da, aynı eyerin üzerindeyken bu pek olası değildi. Öfkeden kudurmuş bir halde, dirseğimi baldırına geçirdiğimde, acıyla inlemesi beni biraz da olsa memnun etti. “Bunu bana bir daha yapmaya kalkışacak olursan, seni öldürürüm. Çok ciddiylim.” Dediğimde gerçekten ciddi olsam da, sözcükler sanki olmaları gerektiği kadar tehditkâr çıkmamıştı.

Sözde biraz mahremiyet tanımak için diğer atlılar uzaklaştırıldı. Ama dediğimiz her şeyi duymak için kulaklarımızın bizde olduğuna zerre şüphem yoktu.

Canavar’ın göğsünden gelen bir başka gümbürtü duyduğumda, bir şey mi söylediğini yoksa kahkaha mı attığını anlayamadım. Başım, arkama dönüp bakamayacağım kadar ağrıyordu. Hem, öfke ve kızgınlık hissi bayat balık gibi midemi kaldırsa da, bu güçlü kolların arasında olmak bana bir şekilde rahatlık veriyordu. Benimle dünyanın geri kalanı arasında bu kolların olmasına memnundum adeta. Benimle d’Albret arasında.

Merde! “Neredeyiz?”

“Morlaix yolunda.”

Panik ve şaşkınlıkla midem yeniden kalkarken, dişlerimi

sıkıp bunu dikkate almamaya çalıştım. Yeniden deblenmemle Canavar'ın kolları bana acı verecek ölçüde gerildi. "Sen deli misin? Sıkı tutun, yoksa düşeceksin."

"Başka bir yerde olmam gerekiyor."

Buna hiçbir şey demeyen Canavar kollarını daha da sıkı; artık zorlukla nefes alabiliyordum. Bu güçlü kollara kendimi bırakmak kolay –çok kolay– olurdu. Aslında tam olarak bunu yapmak istediğimden, boğazımdan alaycı bir kahkaha çıktı. "Peşinde olduğun buysa, ne babam ne de başrahibe sana benim için fidye ödemez."

Konuştüğunda, sesinde tuhaf bir ton vardı. "İstediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun? Fidyeyi?"

"Beni başka hangi nedenle kaçıracaksın ki? Aklıma gelen yalnızca fidye ya da intikam."

"Seni kaçırmadım, kurtardım!" Bu davranışını takdir etmediğimden gücenmiş gibiydi.

"Kurtarılmak isteyen kim!"

Zırhlı eldivenli eli uzanarak nazikçe yüzümü kendisine çevirdi. "Sybella." Adımı öylesine sevecen ve ezgili söylemişti ki. "D'Albret'e geri dönmene izin vermeyeceğim."

Gözlerindeki şefkat beni bozguna uğratmıştı. Bunun aptalca olduğunu söyledim kendime. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Yolda karşısına çıkan herkesi kurtarıyordu bu adam zaten.

Ama kalbim bunu dinlemiyordu. Ablası için nasıl elinden geleni yaptıysa, benim için de aynısını yapmıştı işte.

Çırılçıplak kalmış kalbimin açık ettiği özlemi görecektim olmasından çekinerek yüzümü çevirdim ve az önce hissettiğim kızgınlığa sarılmak istedim yeniden. Ama bu kızgınlıktan geriye yalnızca yankısı kalmıştı.

"Geri dönmem lazım," dedim, onun kadar kendimi de ikna etmek istermiş gibi. "Dönmezsem başrahibe Nantes'a Ismae'yi,

hatta belki de, bugüne dek manastırdan dışarı adımını atmamış olan Annith'i gönderir. İkisinin de d'Albret karşısında zerre şansı yok." Oysa kaderimi kabullenmeye o kadar hazırdım ki. Ve bu defa bunu doğru nedenlerle yapacaktım. İntikam yerine, sevdiğim insanlar için. Ve bir kez daha... bu adam... bu... dağ... zorlukla ulaştığım kararlılığı bileğinin umarsız bir hareketiyle yok etmişti. Ve beni bu görevi gerçekleştirmeye zorunlu kılan umutsuz nedenlerin hiçbirisi değişmemiş olsa da, aynı kararlılığa bir daha ulaşamayacağımdan korkuyordum.

"Başrahıbe budala değil," dedi. "Belki acımasız, hatta vicdansız biri olabilir ama budala değil. Kıymetli kızlarını kesin bir ölüme göndermez. İkisini de sana karşı koz olarak kullanıyor."

"Sırf bu düşünceye bel bağlayarak arkadaşlarımdan hayatını tehlikeye atamam," dedim alçak sesle. "Hem, d'Albret'i durdurmak benim kaderim, yazgımsa ve bunu yapamazsam?"

Canavar uzunca bir süre sessiz kaldı; coşkulu hali kışın son günlerinin karı gibi eriyip gitmişti. "Kaderimizin ne olduğunu bilebilir miyiz?" dedi. "Ben kendi kaderimin Alyse'yi kurtarmak olduğunu sanıyordum ama bunu yapamadım. Yani kaderim bu değildi belli ki. Kendimizi buz gibi bir vücutla toprakta bulana, yaşamlarımız sona erene dek kaderlerimizin ne olduğunu bilemeyebiliriz."

Haklı olduğundan korksam da, pes etmeye niyetli değildim. "Peki ya Morlaix'deki görevinde başarısız olursan?"

"Bunun olmaması için elimizden geleni yapacağız."

"Zafer için bütün umudunu tek bir sepete dolduran, budala bir kumandandır."

"Sybella. Onu durduramazsın. Bunu yalnız başına yapamazsın."

Sözcükleri öylesine baştan çıkarıcıydı ki, kendimi buna ta

rakmamak için ellerimle kulaklarımı kapatmam gerekti. “Ama yapmak zorundayım,” diye fısıldadım.

“Ah, senden çok daha güçlü biri tarafından kaçırıldığın ve hiçbir yere kaçamayacağın için, başka bir seçeneğin olduğu söylenemez. En iyisi bunu anla ve konuyu kapat. Hem, yola çıkmadan eşyalarını da topladım. Böylelikle başrahibe senin de planlandığı gibi Nantes’e doğru yola çıktığını düşünecek.”

Kalkıştığı işin bütün ince detaylarını düşünmüş olmasını takdir etmeme engel olamadığım gibi, bir parçam bunun işe yaramasını da umut ediyordu. Sırf d’Albret’ten değil, başrahibeden de kurtulmak? Herhalde cehennemden çıkmasına müsaade edilen ilk sefer Amourna da benim gibi hissetmiş olmalıydı.

Canavar koca elini başımın üzerine koyarak göğsüne çekti. “Uyu şimdi,” dedi. “Yoksa sana bir daha vurmam gerekecek.”

Gıcık olmuş bir halde dediğini yaparken, bunu yalnızca ben istediğim için yaptığımı söylüyordum kendime.

Gözlerimi yeniden açtığımda, at durmuştu ve güneş de gökyüzünde alçalmaktaydı. Gece için durmuş olmalıydık.

Gözlerimi kırıştırdığımda Winnog’un bize doğru geldiğini gördüm; Canavar da beni eyerden aşağı indirmeye hazırlanıyordu. Winnog’un yaklaşmasıyla huysuzlanarak kontrolden çıkan at, Canavar’ın topuklarıyla yaptığı birkaç hareket ve mırıldandığı komutlarla, Kömürcünün beni bekleyen kollarına inmemeye yetecek kadar sakinleşti. “Atının derdi ne?” dedim, güvenli bir şekilde yere indiğimde.

“Bu sıradan bir at değildir, leydim,” diye mırıldandı Winnog. “Bu, Ölüler Diyarı’ndan gelen tuhaf bir yaratık.”

Canavar, manyakça sırtışılarından biriyle bize baktıktan sonra, atını, diğer hayvanların bağlanmış olduğu kampın ucuna yönlendirdi.

Winnog, “Leydim? İstirahat etmek ister misiniz?” diye sorduğunda, halen onun koluna sarılmış olduğumu fark ettim.

Adamın kolunu anında bıraktım. “Hayır, teşekkür ederim. Biraz bacaklarımı esnetmeyi tercih ederim.”

Başıyla selam verdi. “O halde, müsaadenizle, atlarla ilgilenmeye gidiyorum.”

Bir süre olduğum yerde durup, kabile dizginledikleri atlarından inerken yaşanan hengameyi izledim. Bakımlı süvari atlarıyla aygırların üzerindeki düşesin ordusundan bir düzine kadar adam, dayanıklı atlarıyla midillileri üzerindeki, kendileriyle aynı sayıda Kömürcü’yle yer kavgasına girişmişti. Kimse bir diğerine yol vermek istemediğinden, birkaç dakika içerisinde küfürler savuran adamlarla huysuzlanan atların oluşturduğu kaotik bir karmaşaya dönüştüler. *Merde*. Canavar’ın planlarını üzerine kurduğu işbirliği buysa, yedek planı hayata geçirmemi engellemiş olduğu için gerçekten aptal olmalıydı. İngilizlerin karaya çıkması için Fransızları oyalamak bir kenara, bu halde Morlaix’e ulaşmamız bile zordu.

O anda zihnimi başka bir düşünce kemirmeye başladı. Rennes buradan yalnızca bir gün uzaklıktaydı ve d’Albret ertesinin günün geç saatlerine kadar şehre ulaşmış olamazdı. Şimdi yola çıktığım takdirde, zamanında d’Albret’in kafilesini yakalayarak kimse anlamadan sempatizanlarının arasına karışabilirdim.

Kamp için durduğumuz açıklık alana baktım. Yannie, Canavar’ın şeytani atıyla boğuşuyordu. Canavar, rütbelileriyle taktik ve stratejiler üzerine konuşmak için çoktan haritalarını açmaya koyulmuştu. Kömürcüler asık suratlarla askerleri gözlerken, askerler de Kömürcülere karşı horgörülerini açık bir şekilde ortaya koymakla meşguldü.

Kimsenin bana baktığı yoktu. Sonsuza dek kaybetmiş olmaktan korktuğum kararlılık bir kez daha güçlenmeye başlamıştı.

Aylak aylak takılıyormuş gibi görünerek, atlara doğru ilerlemeye başladım. Bağlanmış olan hayvanlara yaklaşıırken ağaçların arasındaki sessiz bir hareketlenmeyle, bir anda karşımda yarım düzine kişi buldum. Benim gibi oldukları yerde donup kalmış askerlerin elleri kılıçlarına uzanırken Erwan araya girerek durmalarını söyledi. Ağaçların arasından çıkanlar kampa yemek pişirmek için gelen Kömürcülerin kadınlarıydı.

Kömürcü kadınların kampa katılmasıyla başlayan yeni karmaşada, kampın en uzak noktasına bağlanmış olan benekli gri bir beygiri gözüme kestirerek, arkasına geçtiğim hayvanın koca vücudunu kampla aramıza alıp, kimsenin beni görmemesini umut ettim.

Hayvanın yumuşak burnunu okşayarak, yalnızca dostça selamlaşıyormuşuz gibi beni koklamasına izin verdim. Bunu yaparken, bir yandan da koşum takımı için etrafa bakınıyordum. Bu hayvanla Rennes'e ulaşmak için dizginlere ihtiyacım olacaktı. Eyer de fena olmazdı ama gerektiği takdirde eyersiz de yapabildim. "Hemen döneceğim," diye fısıldadım gri beygirin kulağına. Ama daha iki adım atamadan bir el kolumu yakaladı. Demir gibi sert, koca bir eldi bu. "Atları bağladığı gibi, Yannic'e seni de bağlamasını mı söylemeliyim yani?"

Kahrolası Canavar'dı bu. Kendi işimi yapabilmem için bu cehennem kaçkını öküz kendi işine bakamaz mıydı? Sinirle nefesimi verirken, aynı zamanda rahatladığımı da hissettim. Bu yüzden kendime kızarak, kolumu Canavar'ın elinden kurtarmaya çalıştım. "Hayır. Beni bağlamana gerek yok. Tek yapman gereken, görevimi yerine getirebilmem için gitmeme izin vermen."

Normalde açık, anlaşılır olan yüzünde sert, acımasız bir ifade vardı. Gaddar yüzünü bana ilk kez göstermişti. Bunun ne denli cesaret kırıcı olduğunu anlamaması için zorla da olsa gülümsemeye çalıştım.

“Bunu seninle konuştuk. Burada kalıyorsun. Camulos biliyor ki bu görevde sahip olduğun yeteneklerden faydalanabiliriz.”

“Bu zayıf plan sonuç vermediği takdirde elimizde yedek bir planımız olmalı. Ve nefret ettiğim başrahibeye zerre güvenmiyor olsam da, d’Albret’e karşı ne kadar çok hamlemiz olursa, başarı şansımızın aynı ölçüde yükseleceği konusunda haklı.”

Diğer eliyle uzanarak omzumu kavradı. “Kendini böylesine bir tehlikeye atmana izin vermeyeceğim.” Kısacık bir an için, Canavar’ın yüzündeki öfke yerini katıksız bir çaresizliğe bıraktıktan sonra, bu ifadesi yok oldu.

Beni sıkıca tutarken, yavaşça sokuldu. Kendi öfkemi unutmuştum; kıpırtısız duruyordum. “Bana bir daha vuracak olursan seni öldürürüm,” diye fısıldadım.

“Aklımda olan sana vurmak değil.” Yüzümü ellerinin arasına alması, kendimi küçük ve kırılgan hissetmeme yol açmıştı. Hayır, kırılgan değil, el üstünde tutuluyormuş gibi hissetmiştim. Kıymetli bir hazineymişim gibi.

Bana sokulurken kıpırdamadım. Aslında nefes almak dışında hiçbir şey yapmıyordum. Bana yaklaşan dudaklarına bakarken, bu dudakların biçimine hayran olmaktan kendimi alamadım. Ağzının sol köşesinde minnacık bir gamzesi vardı; öylesine küçüktü ki, bu kadar yakınında olmasam göremezdim. Ve dudakları dudaklarımla birleşti. Sıcak ve inanılmaz ölçüde yumuşaktı dudakları. Rahatlama ya da öfkeyle ilgisiz hislerin içinde kalakalmıştım. Yalnızca istiyordum. Onu, gücünü, onurunu, lanet olası iyi kalbini istiyordum. Bütün bunları bir kadeh dolusu ballı şarap gibi içmek; bütün benliğimi onunla doldurmak istiyordum.

Direnemez bir halde, gözlerimi kapayarak ona yaslandım ve aramızda bir şeyin yaşanmasının mümkün olduğunu hayal ettim.

Ama halen aramızda durmaya devam eden sırlarla, böyle bir şey mümkün değildi.

Yavaşça, vücudumun bütün gözeneklerinden pişmanlık sızarken, kendimi geri çektim. Açtığı gözlerinde sımsıcak bir bakış vardı. “Bana nasıl öfkeli değilsin?” diye fısıldadım. “Seni defalarca aldattım; dudaklarımdan çıkan neredeyse her sözcük yalandı.” Aramıza bir bariyer koymak için çırpınıyordum; yoksa aptal bir hizmetçi kız gibi kendimi onun kollarına bırakıyordum.

Güçlü bir iniltiyle kendini geri çekerek arkasındaki ağaca yaslandı ve ağırlığını yaralı bacağının üzerinden aldı. “İlk başta, öfkeliydim. Aldatıldığım, bana yalanlar söylediğin için. Bütün bunları bana yapan bir d’Albret olduğu için. Tanrılar benimle dalga geçiyormuş gibiydi. Hatta bu öfkeyi beslemek amacıyla bana dediğin ve yaptığın her şeyin üzerinden geçtim. Ama sözlerin yalan olsa da, eylemlerinde yalan yoktu. Seni en zorlu koşullarda, kırsal topraklarda yanında ağır yaralı bir adamla, düşman askerleri ve casusların arasında kendine yol açmaya çalışırken gördüm. Bunu yaparken kendi rahatını ya da güvenliğini hiç düşünmedin. Kendi derdinden çok, değirmencinin kızını ya da Kömürcülerin içinde bulunduğu zorlu koşulları düşündün. Ve d’Albret’in adamlarını yüzünde gülümseme, kalbinde coşkuyla öldürmekten geri durmadığını kendi gözlemlerimle gördüm.”

Neredeyse hiç tanımadığım bu yeni Sybella’yı bana anlatırken, dilim tutulmuş bir halde ona bakakaldım.

Elini saçlarının arasına soktu. “İlk baştaki öfkem geçtiğinde, bu defa da bana gerçeği anlatabilecek kadar güvenmemiş olmana kızdım. Ama tam da korktuğun gibi tepki verirken, bu güveni sağlamayanın ben olduğumu anladım.” Bir kez daha ciddilemişti. “Ama Sybella, zorlu tercihlerle karşı karşıya kal-

dığın zamanlarda gördüm seni –geçmişe dair yapılmış yanlış tercihlerden bahsetmiyorum– ve her seferinde doğru tercihleri yaptın. Her seferinde en çok kişiye yararı olacak ve en az insanın canının yanacağı yolu seçmesini bildin. İşte bu yüzden sana karşı kin besleyemezdim.”

Kendime engel olamaz bir halde elimi yanağına koydum. Gerçek olduğundan, aşırı gergin ve bitkin beynimin bana oynadığı bir oyun olmadığından emin olmak istiyordum. Cildi sıcak, parmaklarımı sürttüğüm sakalları sertti. “Kalbin nasıl bu kadar büyüebildi?”

Bunu dememle gözlerinde –belki acıdan, belki de anlık bir karamsarlıktan– beliren parıltı kısacık bir anın ardından yok oldu. “Çünkü Alyse’den beri kalbimi paylaşabileceğim kimse olmadı.”

O anda duyduğumuz bağırışı, çelik sesi ve bir kadının çığlığı izledi.

Canavar yaslandığı ağaçtan ayrılarak, yaralı bacağının izin verdiği kadar hızla açıklık alana yöneldi. Ben de eteğimi kaldırarak peşine takıldım.

Yemek için yakılmış ateşlerden birinin yakınında bir kavga patlamıştı. Kömürcü kadınlardan ikisi temkinli bir şekilde ayaklanmıştı. Malina’yı tanısam da, daha genç olan diğer kadını çıkaramadım. Erwan, Lazare ve Graelon bir kalkan gibi kadınların önüne geçmişlerdi. Karşılarına ise Canavar’ın askerlerinden ikisi dikilmişti. Askerlerden biri, saçları kazınmış, soğuk bakışlı olanı kılıcını çekmişti. “Yüce Tanrım,” diye mırıldandı Canavar ileri atılarak. “Ne oluyor burada?”

Kılıcını çekmiş olan asker gözlerini Kömürcülerden almadan, “Bu adamlar bıçaklarını çekerek bize meydan okudular. Ben de madem çektiler, silahlarını kullanmalarını istiyorum.” Askerin göğsü, öfkeli bir horoz gibi kabarmıştı.

“Meydan mı okuduk? Açlığınızı gidermek için karılarımızla kız kardeşlerimizi çalıklara çekerek bizi aşağılayan sizlersiniz asıl.”

İkinci asker –Sör de Brosse– umursamaz bir edayla omuz silkti. “O kızın bir sempatizan olduğunu sanmıştık. Niyetimiz kötü değildi.”

Canavar araya girerek, Brosse’nin kalın kafatasının arkasına bir şaplak indirdi. “Hançerini kınına sok, seni budala. Burada sempatizan filan yok.”

De Brosse’nin gözlerinin bana kaymasıyla, Canavar ona doğru bir adım attı. “Karşıdaki kişi Leydi Sybella’dır. Kendisi Mortain’e hizmet eder ve bir balık gibi iç organlarının ortalığa saçılmasını istemiyorsan, ona –ve bu kamptaki bütün kadınlara– en yüksek mertebede saygı göstermeni öneririm.”

De Brosse süklüm püklüm bir halde sırtarak, önce bana, ardından Kömürcü kadınlara doğru başıyla selam verip özür diledi.

“Gaultier!” diye bağırdı Canavar, diğer askere. “Kılıcını yerine sok ve çadırların kurulmasına yardım et.”

Canavar adamı ensesinden yakalayıp silkeleyene dek, gözlerini Kömürcülere dikmiş olan Gaultier olduğu yerde durmaya devam etti. “Onlar adına özür diliyorum. Sör Gaultier çabuk öfkelenen bir adamdır ve Sör de Brosse’nin de kadınlara zaafı vardır. Benim komutamda kalmak istedikleri sürece, bir daha böyle bir şey olmayacak.”

Canavar’ın serseri askerlerini olay yerinden uzaklaştırmayla, rahatsız edici bir sessizlik girdi araya. “İşinize devam edin,” diye bağırdı Erwan, diğerlerine. “Herkes işine baksın.”

Düşünmek için ağaçlardan birinin dibine çöktüm. Halen ne yapmam gerektiğine karar verebilmiş değildim. Burada mı kalmalıydım yoksa Rennes’e dönerek d’Albret’e ulaşmanın bir yolunu mu bulmalıydım?

Bana bahşedilmiş bu lütfu hak etmemiş olduğumu düşünerek endişelenmekten kendimi alıkoyamıyordum. Ama ben de en nihayetinde yalnızca bir insandım ve Canavar sayesinde elde ettiğim bu şansa sırt çevirebileceğimden emin değildim. Ayrıca, d'Albret'i öldürmek gerçekten de kaderimde yazılı olsaydı, onun hanesinde geçirdiğim uzun aylar müddetinde bunu yapmış olmam gerekmez miydi? Şimdi ne değişmişti ki?

Duaların işe yarayacağına inanmaktan uzun zaman önce vazgeçmiş olsam da, şu anda dualarım yanıtlanmış gibi hissediyordum. Sanki Mortain elini hayatımın ortasına uzatmış ve beni kabuslarımdan çekip alarak, en çok istediğim yere koymuştu: Canavar'ın yanına.

O anda tanrıların bana bahşettiği lütfu kabul etmeye karar verdim.

Uzaklardan bir kurdun uluması geldi. Ulu bakalım, diye düşündüm. Çünkü bunu duyan Canavar da uluyacak ve hayvan ya yolunu değiştirecek ya da bizler gibi onun peşine takılacaktı.

Yola çıktığımızda güneş gökyüzünde henüz yüzünü göstermemiş olsa da, en azından ortalık zifiri karanlık da değildi. Gene de güneş ufukta belirene dek elimizde atlarımızın dizginleriyle yürüdük ve ancak Canavar'ın komutuyla birlikte eyerlerimizin üzerine çıkarak dört nala ilerlemeye başladık. Görevimizin aciliyeti üzerimizde büyük bir baskıya neden oluyordu.

Kafilenin bir önüne, bir arkasına geçen Canavar, herkesi sıcak bir şekilde selamlıyor ve adamlarıyla ancak kendilerinin anlayacağı şekilde şakalaşıyordu. Selamlaştığı, konuştuğu adamları Canavar yanlarından ayrıldıktan sonra omuzlarını geriye atıyor, eyerlerinin üzerinde daha dik durmaya başlıyordu. Bu adamların karınlarının doyması için nasıl ekmek yemeleri gerekiyorsa, kalpleri de Canavar'ın verdiği bu cesaretle besleniyordu adeta.

Bunu gördüğümde, babamı, erkek kardeşlerimi ve onların kendi askerlerini nasıl kumanda ettiklerini düşündüm. Onlar adamlarını kendi iradeleri doğrultusunda ileri sürmek ve yönlendirmek için yalnızca korku ve zalimlikten faydalanıyorlardı. Canavar ise emrindelikler için örnek olmakla kalmıyor, askerlerini nasıl görüyorsa, askerlerinin de kendilerini aynı şekilde görmesini sağlıyordu.

Tıpkı benim onun gözlerinde gördüğüm kişi olmak istemem gibiydi bu.

Canavar'la aramızda canlanmaya başlayan artık her neyse, bundan çok korkuyordum.

Ama aynı zamanda bunu delicesine istiyordum.

Aslında ona karşı hislerim olduğunu daha Rennes'e ulaşmamışken, bana ablası için nasıl d'Albret'in karşısına dikilmeye gittiğini anlattığında fark etmiştim. Ama asla bu hislerime karşılık vermeyecek –veremeyecek– olmasına yönelik katı inancım kalbimin etrafında adeta bir hendeğin açılmasına neden olmuştu. O zaman korkacak hiçbir şeyim yoktu çünkü düşündüğüm şey olanak dışıydı.

Ama şimdi... şimdi gözlerine baktığımda, bunun mümkün olduğunu görüyordum. Elbette bunun yegane nedeni beni tam olarak tanımamasıydı. Halen ondan sakladığım şeyler, çok ama çok ciddi şeyler vardı. Canavar güçlü, yüce gönüllü bir adam olsa da, beni ve sırlarımı sevebilecek kadar güçlü olup olmadığından emin değildim.

Bu sırları, bir daha asla günyüzüne çıkamayacakları kadar derinlerime gömmekle, bir eldiven gibi Canavar'ın suratına çarpmak arasında karar veremiyordum. Ama onun sevgisine alıştıktan sonra benden nefret etmesindense, bunun şimdi olması daha iyiydi.

Fakat tanrılar geçmişimi gizli tutmaya çabalamamın ne kadar da nafile olduğunu bana çoktan göstermemişler miydi? Bu durumda geriye yalnızca tek bir seçenek kalıyordu. Başrahibe-ye boyun eğip d'Albret'in peşine düşmeye karar vermiş olmayı dileyeceğim bir seçenektir bu.

“Yüzünüz neden asık, leydim?”

Başımı kaldırıp Canavar'ın atını benimkine yanaştırdığını gördüğümde afalladım. Böylesine koca biri nasıl olur da bu ka-

dar sessiz hareket edebilirdi? Ona tam da bu soruyu sormak için ağzımı açtığımda, dudaklarımdan bambaşka bir soru döküldü. “Otuzun üzerinde cesedim olduğunu biliyor musun?”

Buna tepkisi kaşlarını kaldırmak oldu. Böyle bir şeyi itiraf ettiğime mi yoksa ceset rakamına mı şaşırdığını anlayamamıştım. “Ve bunlardan yalnızca on altısı Mortain’in rızasını taşıyordu.”

Canavar’dan bir karşılık gelmediğini gördüğümde, sabırsızlıkla devam ettim. “Yalnızca Mortain’in buyrukları doğrultusunda değil, bundan keyif aldığım için de öldürüyorum.”

“Anlıyorum,” dedi. “Ben de yaptığım işten büyük keyif alan bir adamım.” Etrafımıza bır bakış attı. “Burada öldürmeyi arzuladığın biri var mı bari?”

Bunu benimle dalga geçtiğinden mi yoksa ciddi olarak mı söylediğinden emin olamamış bir halde, aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp ona bir tane geçirmemek için kendimi zaptetmek gerekti. Savaşlarda yüzlercesini öldürdüğü rivayet edilen bir adam için benim cılız rakamımın pek bir öneminin olmadığı aşıkardı. Belki de kişisel deneyiminin olmadığı başka bir şey düşünmeliydim. “Ben gayet ahlaksız, şehvetli biriyimdir; bugüne dek sayısız adamla yattım. Belki de düzinlerce.” Ashında gerçek rakam yalnızca beşti.

Canavar bana bakmadan, arkamızda uzanan atlarla arabalardan oluşmuş kafiye inceledi. “Kendine karşı bu kadar acımasız olma. Bu dünyada, kolaylıkla verdiğini iddia ettiğin armağanı gerçekten haketmiş tek bir erkek olduğunu sanmıyorum.”

Söyledikleri, içimde acı verici ölçüde hassas, varlığını bile kabul etmek istemediğim bir şeye dokunduğundan, alaycı bir ifadeyle, homurtuyla güldüm. “Bunları nereden bileceksin ki? Şu çirkin yüzünü görüp de kaçmamış birkaç kızdan biriyimdir herhalde.”

Bana baktığında, gözlerinde sudan yansıyan güneş ışığından farksız bir parıltı vardı. “Hakkınız var, leydim.” Bunu dedikten sonra, gruptan kopan birileri olup olmadığını görmek için kafilenin gerilerine dönerken, bir çığı durması için vazgeçirmeye çalışmanın, bu adamın aklını çelmekten daha kolay olduğuna ikna olmuş bir halde, kalakaldım.

Akşamüzerine doğru, ağaçlık küçük bir alana ulaştık. Burası, Kömürcülerin keşif grubunun bizim için bulduğu gözden uzak bir yerdi. Fakat ağaçlarla çalıların iç içe geçmiş olduğu bu ilkel, karanlık yerden hoşlanmayan askerler homurdanmaya başlamıştı bile. Gerçekten de buradaki ağaçlar öylesine büyüktü ki, kökleri zeminden çıkarak yeryüzünün antik kemikleri gibi zemine yayılmışlardı. Diğer taraftan, bunun nedenini bilmesem de, Dea Matrona’nın varlığının çok güçlü olduğunu hissettiğim bu yerde içim rahatlamıştı. Hayır. Hissettiğim Dea Matrona değil, Karanlık Ana’ydı. Karanlık Ana’ya tapınmıyor olsam da, ayaklarımızın altındaki verimli killi toprakla yapraklarda ve yere devrilmiş kütüklerin sessiz çürüyüşünde O’nun varlığını hissedebiliyordum. Belki askerleri rahatsız eden de tam olarak buydu.

Canavar, yanında savaşmak isteyen genç adamları peşine takan deli bir gaydacıymış gibi, kabilemiz yolda büyümüşü. Rennes’den birlikte yola çıktığımız düşesin ordusundan askerler ve Kömürcülere, bir düzine daha Kömürcü, iki demirci, bir grup oduncuyla çiftçi ve üç cüsseli çiftlik delikanlısı katılmıştı. Bu delikanlılardan biri de Guion’la Bette’in büyük oğulları Jacques’ti.

Çok geçmeden, açıklık alan çökmekte olan gece için kamp kuran yaklaşık elli kişilik kafilenin keşmekeşine teslim oldu. Ağaçların arasında ilerleyen hayatın özü artık damarlarımda

akmaya başlamış gibi, heyecanlandığımı hissediyordum. Soğuk, sert bir kışın ardından canlanıyordum sanki.

Kendimi bir şeylerle meşgul etmek istediğimden, yemeği hazırlamaya girişen Malina'ya yardım etmeyi önersem de beni kışkıışladı. "Siz bir leydisiniz. Hem de bir suikastçı. Çorba kazanı sizin işiniz değil."

Ben de kurulan kampı incelemeye başladım. Kömürcülerden bazıları açıklık alanda kaba çadırlarını ayağa kaldırmaya çalışırken, diğerleri yakındaki dereден yorgun düşmüş atlar için su taşıyordu. Askerler akşam yemeği için ava çıkmış; hatta çocuklar bile yakacak odun toplamaları için gönderilmişti. Diğer herkes çalışırken tembel tembel durmak istemediğimden, odun toplamakta kullanılan askılardan birini kapıp ağaçların arasına daldım.

Ağaçların arasında ilerlemek beni sakinleştirmişti. Bu sessiz kıpırtısızlıkta, nadiren yaşadığım bir huzur hissi buldum. Gün boyu at sırtında olduğum ve geceleri de yapılması gereken işlerle geçen bu hayatı sevmiştim. Avare zevklere ya da karmaşık oyunlara çok fazla zaman kalmıyordu.

Belki de tek yapmam gereken, düşes adına bir ordu toparlamak için krallıkta ilerlerken Canavar'ın yanında olmaktı. Bu düşünce gülümsememe yol açtı. Burada, beni kimsenin göremeyeceği bu ormanın içinde olmasaydım asla kendime gülümseme hakkını tanımazdım.

Ama gerçekten de burada yalnız mıydım? Kulağıma seslerle tuhaf çatırtılar geliyordu. Kendimi ele vermemek için kurumuş yaprakların ya da ince dalların üzerine basmamaya dikkat ederek, temkinli bir şekilde ilerlemeye devam ettim.

En sonunda bir başka açıklık alana ulaştığımda, odun toplamaya gönderilmiş olan kamptan oğlanlarla karşılaştım. Elllerine birer dal alarak kılıç dövüşüne girişmişlerdi. Güçlü çocuklar olsalar da, beceriksiz ve eğitimsizlerdi. Maskaralıklarla

rına gülmeye başladığımda, sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Burada oyun oynuyor değildik. Birdenbire, hiç şansımızın olmadığını düşündüm. Görevimizi başarmak bir kenara, hayatta kalma şansımız bile yoktu.

Ağaçların arasından çıkararak, “Budalalar!” diye seslendim. “Şiltenezin içindeki samanları dövmüyorsunuz!”

Çocuklar oldukları yerde donakalmıştı. Yüzlerinde hem utanç hem de meydan okuma vardı. “Sen nereden bileceksin ki?” dedi oduncunun oğlu, asık suratla. “Leydim...” diye ekledi, kim olduğumu sonradan fark etmiş gibi.

“Görünüşe göre sizden daha çok biliyorum. Birbirinize saman dövüyormuşsunuz gibi vurmazsınız. Hamle yapmanın ve hamleden korunmanın, saldırının ve karşı saldırının bir ritmi vardır. Bunları bilmeniz gerekir yoksa domuz gibi doğrarlar sizi.”

Oduncunun genç oğlunun gözleri kızgınlıkla parıldamaya başlamıştı. Erkeklik onurlarıyla oynadığım gibi, imkânlardan yoksun olduklarını da yüzlerine vurduğumu düşünüyor olmalıydı. Yaşadıkları zorlu hayatta, bunun üzerine çalışmak bir kenara, bugüne dek doğru düzgün bir kılıç dövüşü bile görmemişlerdi muhtemelen. “Morlaix’e ulaşmadan önceki üç günde size kılıç dövüşünü öğretebileceğim bir vakte sahip değiliz. Bu yıllarca süren bir eğitimidir. Hem elimizde fazladan kılıç olmadığını da düşünecek olursak, zamanınızı boşa harcadığınızı söyleyebilirim.”

“Ne yapmamızı isterdin öyleyse? Odun toplamamızı mı?” Demircilerden birinin oğlu bunu dedikten sonra önündeki bir dalı öfkeyle tekmeledi.

“Hayır,” dedim, çocuklara yaklaşarak. “Size, bir adamı öldürmek için yararlanabileceğiniz birkaç hızlı, ölümcül yol göstereceğim. Böylelikle bu görevde sizler de düşesimiz adına hizmet edebilirsiniz.”

Çocukların yüzlerinde şüpheyle umut karışımı bir ifade vardı. “Peki bize bunları öğretmek için kimin zamanı var, leydim?”

Gülümsedim. “Benim.” Bileklerimdeki bıçakları kınlarından çektim. Bunu gören çocukların ilgisi artmıştı ama demircinin oğlu halen şüpheli gözlerle bakıyordu bana.

Bu çocuk, “Bir hizmetçiden dövüşmeye dair ne öğrenebiliriz ki?” dediğinde, diğerlerinin yüzlerinde de şüphe belirdi. Hatta çocuklardan ikisi kıs kıs gülmeye başlamıştı. Bunu gördüğümde koca kafalarımı tutup boş sürahiler gibi birbirine çarpmak istedim.

Jacques, “Karşındaki sıradan bir hizmetçi değil, aptal,” dedi. “Dün komutanın dediklerini duymadın mı? O, Mortain’e hizmet ediyor.” Sesini alçalttı. “O bir suikastçı.”

Demircinin oğlu gözlerini kırptırdı. “Bu doğru mu?”

Buna yanıt olarak elimdeki bıçaklardan birini ona savurdum. Pelerini, omzunun hemen üzerinden, arkasındaki ağaca mihlandığında şaşkınlıkla nefessiz kalmak dışında bir şey yapamadı. “Bu doğru,” dedim, çocuğa.

Tartışmayı uzatmadan Jacques’e döndüm. “Sen benimle eş olacaksın. Sizler de kendinize denk olanlarla eşleşin.” Diğerlerine utangaç bir bakış atan Jacques, karşıma geçerek geriye açıldı. Elleri iki yanında sallanıyordu.

Çizmelerimde taşıdığım iki bıçağı çıkarıp diğer oğlanlardan ikisine verdim. “Tıpkı bir suikastçı gibi, sizin en güçlü silahlarınız da gizlilik ve kurnazlık olacak. Ve hız. Hamlenizi hızlı bir şekilde yapmalı ve orada olduğunuzu kimse fark etmeden uzaklaşabilmelisiniz. Yani, bu akşam burada size öğreteceklerimin yanı sıra, sessizce hareket etmeyi öğrenmeniz gerekiyor. Şu anda, ormanda gürültüyle ilerleyen bir öküz sürüsünden farkınız yok. Gerekirse, birinin arkasından gizlice yaklaştığı-

nızı düşünün. Ama ne olursa olsun, sessiz hareket etmeyi öğrenmek zorundasınız.”

“Bu hiç de onurlu bir yol değil,” dedi oduncu oğlanlardan biri, homurtuyla gülerek.

Çocuk daha gözünü kırpamadan, önüne sıçrayarak belinden çektiğim kemeri boğazına sardım. Dikkatini çekebileceğim kadar sıkımdım boğazını. “Hayatınızı kolayca vermenin de onurlu bir tarafı yok. Yaklaşmakta olan savaşı kazanacaksak, düşesimizin krallığımızdaki her bir erkeğe ihtiyacı olacak.”

Sesli bir şekilde yutkunan çocuk, anladığını gösterir şekilde başını salladı. Geriye açılarak çocuğa kemerini geri verdim. “Hem, dediğiniz doğru olsaydı, Mortain’e hizmet edenler onursuz insanlar demek olurdu ki böyle bir suçlamada bulunmak istemeyeceğinize hiç şüphem yok.”

Çocuklar hararetle başlarını iki yana salladılar. “Şimdi, bir adamı öldürmenin en hızlı ve en sessiz yolu boğazını kesmektir. Tam olarak buradan.” Doğru hattı göstermek için parmağımı kendi boğazımdan geçirdim. “Bu mükemmel ölçüde öldürücü bir hamle olmasının yanısıra, hedefinizi susturmaya da yarar. Böylelikle diğerlerine seslenemez.” Manastırda bana öğretilen derslerin havasına, yeni bir elbisenin içine girermiş gibi kolaylıkla girmiştım. “İşte. Parmağınızı boğazınıza koyun. Dibindeki çukur kısmı hissedin. Hamlenizi yapmanız gereken nokta, bu çukurun üç parmak üstü.” Çocukların kendi boğazlarını kesmelerini izledim. “Güzel. Şimdi de size arkadan saldırıyı göstereceğim.”

“Benim üzerimde mi?” diye sordu Jacques, çatlayan bir sesle.

“Evet,” dedim, gülümsememi gizleyerek. “Ama bıçağın sapını kullanacağım, metal kısmını değil.”

Sonraki saati çocuklara en basit ve ham yeteneklerimi göstererek geçirdim. Nasıl boğaz kesileceğini, tek bir hamlede

kurbanı öldürmek için arkadan nasıl hamle yapılacağını, birini garoteyle boğarken, debelenen kurbanın pozisyonunuzu bozmaması için vücudun nasıl konumlanması gerektiğini anlattım. Aslında daha çok zamanımızın olmasını isterdim ama akşam yemeği için elimizdeki odunların kampa götürülmesi gerekiyordu. Elbette çocukların hareketleri halen sakar, beceriksiz olsa da, hiç değilse artık kullanabilecekleri birkaç numara öğrenmişlerdi.

O gece, nihayet yemeğe oturduğumuzda, yemeğimi hak ettiğimi hissettim.

Yemek sona erip de ateş sönmeye yüz tutmuşken, yatağı-mı bulmak için kalktım. Birisi –muhtemelen Yannic– yatağı-mı dikkatli bir şekilde iki koca ağaç kökünün arasına sermişti. Bitkinlikten neredeyse sendeler bir halde, yatağıma uzanarak serili battaniyeyi kaldırdığımda, yastığımın üzerine konmuş küçük bir demet pembe çiçeğe şaşkınlıkla bakakaldım.

Günahlarım affedilmiş gibiydi. En azından, Canavar'ın bildikleri.

Herkesin uyuduğu gecenin ilerleyen saatlerinde, kocaman, devasa bir kararlı sönen ateşin başından kalkarak benden tarafa gelip, “Beşikteki bir bebek gibi görünüyorsun,” dedi.

İki yanımdaki koca köklere baktıktan sonra, Canavar’ın benzetmesini beğendiğime karar verdim. “Dea Matrona beni yakınında tutuyor.” Köklerin topraktan beslenirken hafifçe, nabız gibi attığını hissettiğimden emindim.

Yaralı bacağına dikkat ederek, ağaçtan destek alıp yanıma çöktü. “Bana itiraf etmen gereken bütün karanlık sırların bitti mi?”

Daha önceki itiraflarımı böylesine açık yüreklilikle kabul ettiği için minnettardım ve belli ki, sırlarımın gerisini paylaşabilmem için tanrılar bana böylesine mükemmel bir an bahsetmişlerdi. Gecenin karanlığının hepimizin üzerini örtmüş, herkesi gölgelerde bırakmış, hatta hayatı bile bir şekilde sessizleştirmiş olmasından memnundum. “Ne yazık ki, hayır.” Derin bir nefes aldım. “Seni ikaz etmem gerek; şu anda ablanın ölümünden bilfiil sorumlu olan kadınla birliktesin.”

Araya giren uzun sessizlikte Canavar ısrarla bir şey söylemedi. Karanlıkta gözlerimi kısıp yüzünü görmeye çalıştım. Bu itirafımın yalnızca onu hazırlıksız yakalayıp afallattığını mı

yoksa hissettiği tiksintiyle nutkunun mu tutuluğunu anlamak istiyordum.

“Evet.” Derinlerde bir yerden çekip çıkarmak zorunda kalmış gibi söylemişti bu kelimeyi. “Ama kendini mümkün olan en karanlık noktaya hapsedmek konusunda çok iyi olduğunu da biliyorum. O zaman kaç yaşındaydın?”

“On dört,” diye fısıldadım.

“Ablamın ölümü senin ellerinden mi geldi?”

“Hayır.”

Canavar düşünceli bir halde başını salladı. “On dört yaşında küçük bir kızın d’Albret gibi birini nasıl durdurabileceğini anlatabilir misin?”

“Ablan ölmeden önce, yaklaşan tehlikeden *birine* bahsedebilirdim,” dedim, ıstırap yüklü bir sesle.

“Kime?” dedi Canavar sertçe. “Bundan, d’Albret’e engel olabilecek kime bahsedebilirdin? Ona hizmet etmek için ant içmiş askerlerinden birine mi? Benzer yeminler etmiş kendi tebaasından ya da hizmetçilerinden birine mi? Senin gibi küçük bir çocuğu geçtim, hiçkimse d’Albret gibi tehlikeli ve güçlü bir lorda karşı çıkamazdı.”

“Ama...”

“Yaptığın –ya da yapmadığın– her şey hayatta kalabilmenle ilgiliydi. Bundan herhangi birine bahsetmen, d’Albret’in hanesinde olanları tam anlamıyla bilen biri olarak savunmasız bir şekilde ortada kalman ve hayatını ciddi bir tehlikeye sokman dışında bir şeye yaramazdı.”

“Yalnızca bu değil,” dedim. “Ona karşı her zaman nazik değildim; erkek kardeşlerim onunla dalga geçtiklerinde, ona zalimce şakalar yaptıklarında buna güldüğüm de oldu. Ben de kardeşlerim kadar gürültüyle güldüm.”

Canavar’ın çenesini sıkıldığını fark ettiğimde, en sonunda

zalimliğimin gerçek boyutlarım ona göstermeyi başardığımı düşündüm.

“Peki gülmeseydin ne olacaktı?”

“Gülmeseydim Alyse gerçek bir dosta sahip olabilecekti belki. En küçük tehditte arkasına bakmadan kaçacak biri yerine, onun arkasında duracak birine.”

Öne doğru eğilerek yüzüme mümkün olduğunca yaklaştı. “Ona karşı yapılan zalimliklere gülmemiş olsaydın, bu zalimliğin bir sonraki hedefi sen olacaktın.” Tam ağzımı açmış bir şeyler söyleyecekken elini kaldırıp beni susturdu. “Seni uykunda izlediğimi ve rüyalarına ne kadar karanlığın hâkim olduğunu gördüğümü aklımdan çıkarmamalısın. Ve bu karanlığın çok küçük bir kısmının senden kaynaklandığından da eminim. Tekrar söylüyorum; yaptığın –ya da yapmadığın– her şey hayatta kalabilmenle ilgiliydi.”

Uzunca bir süre birbirimize baktıktan sonra, içimde yenden öfkenin yükseldiğini hissettim. “Böylesine bir merhameti hakletmediğimi neden bir türlü anlayamıyorsun?”

Buna güldü. Bu, sert, keyif içermeyen bir gülümseme idi. “Hizmet ettiğim tanrı en az seninki kadar karanlık, leydim. Bu yüzden birilerini yargılayabilecek birisi değilim.”

Gözlerinin içine bakıp da, içindeki savaş hırsının beraberrinde getirdiği dehşetlerin belli belirsiz bir yansımasını gördüğümde, anladığımı hissettim. Gerçekten mücadele ettiğim karanlığın bir kısmını o da tanıyordu.

Bir süre daha kararmaya devam eden gecenin içinde, konuşmadan oturduk. Uzağımızdaki sönmekte olan ateşin cılız ışığında, yüzü karanlık gölgeler içinde kalmıştı. “Bana ablamın nasıl öldüğünü anlatmanı istiyorum,” dedi en sonunda.

Bunu bilmeye yerden göğe hakkı olsa da, kalbim hızlanmıştı; devasa bir el üzerine kapandığı göğsümü sıkıştırmış gibi

hissediordum. Ama Yüce Mortain adına, en azından ona bu kadarını borçluydum. Gözlerimi kapatıp her şeyi yeniden hatırlamaya çalıştığımda, bu hatıranın kalın bir kapının arkasında olduğunu gördüm. Kapıyı açmak için uğraştığımda, alnıma bir ağırlı saplanmış, kalbim göğsümü delik çıkacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Çılgılığı hatırlıyorum. Ve kanı.

Ve birdenbire, beni yutacak gibi görünen kocaman, karanlık bir çukurla karşı karşıya kaldım.

“Bunu yapamam,” diye fısıldadım.

Yüz ifadesinde bir şey değişmişti; neden olduğum hayal kırıklığı aşıkardı. “Hayır, hayır,” diyerek açıklamaya giriştim telaşla. “Bunu reddediyor ya da nazlanıyor değilim. Gerçekten de hatırlayamıyorum. Tam olarak, yani. Yalnızca bazı ufak parçalar var. Ve bunu hatırlamak için bütün gücümle çabaladığımda, yalnızca bir karanlıkla karşı karşıya kalıyorum.”

“Hatırladığın hiçbir şey yok mu yani?”

“Çılgılığı hatırlıyorum. Ve kanı. Birinin beni tokatladığını. O anda çılgılık atanın ben olduğumu anladığımı.” Göğsümü kavramış olan devasa el ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltmıştı adeta. Gözlerimin önünde kara lekeler dans etmeye başladı. “Bu kadar.”

Bana baktığı uzunca sessizlikte, yüzünü açık bir şekilde görebilmek, aklından neler geçtiğini anlayabilmek için hayatımdan nice yıllar feda edebilirdim. Karanlığın içinde, kocaman, sıcak eli uzanarak elimi tuttuğunda, dokunuşunun bana ilettiği anlayış için ağlamak istiyordum.

Morlaix'e uzanan yol, ailemin evine kendimi rahatsız hissedeceğim kadar yaklaşmama neden olmuştu. Kuzey yönünde yalnızca birkaç kilometrelik mesafede bulunan evin bu ka-

dar yakınında olduğumu bilmek bile bütün vücudumun kaşınmasına yol açıyordu. Canavar bir şey söylemese de, birkaç kez onun bakışlarının da kuzey yönüne kaydığını görmüş ve ne hissediyor olabileceğini düşünmüştüm. Neyse ki bir süre sonra yağmur yağmaya başladı ve yumuşak, şişko damlalar kısa sürede çok şiddetli bir sağanağa dönerek bizi başka şeyler düşünmek zorunda bıraktı. Yağmura rağmen durmayı göze alamayacağımızdan yola devam ettik. Kafilede herhangi biri bu konudaki şikayetini sesli olarak belirtmese de, gerçekten yağmuru hiç kafaya takmadıkları belli olan yalnızca Kömürcülerdi. Kuşluk vaktinde orman zemini çamurla kaplanmış olduğundan tempomuz oldukça düştü. Ama ilerlemeye devam edebildiğimiz sürece, durmadık. İlerlemek zorundaydık. Şu anda bile, d'Albret Rennes surlarının önüne çökmüş, içerideki sabotajcılara işaret veriyor olabilirdi. Rennes içindeki sabotajcılarının tamamını yakalamış olmayı diliyordum. Ve halen içeride d'Albret'in birkaç adamı kaldıysa, Duval'le Dunois'in onların üstesinden gelebileceğini ummaktan başka çarem yoktu.

İlkinden sonra, ikinci bir at da çamur içinde debelenmeye başladığında ve arabalardan birinin tekerlerim saplanıp kaldığı yerden çıkarmak için bir saat harcadıktan sonra, Canavar fırtına sona erene dek durmamızın daha iyi olacağına karar vererek, barınabileceğimiz uygun bir yer bulmaları için önden bir keşif ekibi gönderdi.

Keşif ekibi çok geçmeden geri dönmüştü. "Buranın iki kilometre kadar kuzeyinde bir mağara var," dedi Lazare. "Büyük bir mağara, kafilenin tamamıyla birlikte atları da içeri alabiliriz."

De Brosse'nin atı huysuzlukla debeleniyordu. "Bu epey yaşlı bir mağara, lordum. Duvarlarında tuhaf işaretler, içinde eski sunaklar var. Dokuz Aziz'in bu mağaraya izinsiz girmemize iyi gözle bakacağını sanmam."

Buna gülerken, esasen aklımda olan soğuktan dişlerimin zangırdadığını kimsenin duymasını istemiyor olmamdı. “Bu katilede Ölüm ve Savaş tanrılarının yanısıra Karanlık Ana’ya tapınanlar da var. Sizce kimden korkmamız gerekir?”

De Brosse’nin kafasını uysal bir şekilde eğmesiyle, Canavar kafilenin mağaraya doğru yönelmesi için emir verdi. Bu mağaranın cehenneme doğrudan açılan bir kapı olduğunu umut edecek kadar üşümüştüm. Bu durumda en azından cehennem sıcaklığından yararlanabilirdik.

Kafilenin yarısı halen mağaraya girmekleyken, Kömürcüler çoktan me  alelerini yakıp ateş için hazırlıklara girişmişti bile. Mağara gerçekten de devasa genişlikteydi. Hatta içeri kafilemizden bir tane daha sı  abilirdi.

Elli adam atlarından inip kendileriyle atlarına yer kapmak için ıtı  ip kakı  ırken, mağara paldır k  ld  r ayak sesleri, rahatlamayla i     eki  ler, deri ve ko  um takımlarının gıcırtılarıyla kaplandı.

Atımdan inip dizginlerimi Yannic'e verdiğimde, uzuvlarıma yeniden kan gitmesi için mağara içinde yürümeye başladım. Ayrıca geceyi kimin mekanında geçireceğimizi de öğrenmek istiyordum. Kömürcüler buraya Karanlık Ana'nın rahmi diyor-du ve bu doğru da olabilirdi. Ama burada başka tanrılara da, hem de yakın bir zamanda tapınılmı   olduğu belliydi.

Mağaranın en dibinde eski bir sunak vardı. Me  alelerin ışıkları mağaranın bu kadar derinini pek aydınlatmıyor olmasına rağmen, uzun zaman önce adak olarak sunulmuş küçük kemiklerin belli belirsiz karartısını seçebiliyordum. Mağaranın duvarlarında eski çizimler de vardı: bir mızrak, bir av borusu ve bir de ok. Ama Arduinna'nın gizli sığınaklarından birinde

olduğumuzu anlamam, devasa bir domuzun üzerindeki kadını gösteren çizimi fark etmemle oldu. Arduinna ile av kafilesi burada dinleniyor olmalıydı.

Geçmişine dair şüphelerimden biraz olsun arındığımda, rahatlamakla herhangi bir durumda bir anda dışarı fırlamak arasında kalakalmış kafilenin dikildiği mağaranın ön kısmına döndüm.

En rahatsız olanlar kafilenin gençleri, yani çiftçilerle oduncuların ve demircilerin oğullarıydı. Kömürcülerin mağaradan korktuklarına dair herhangi bir belirti yoktu ve askerler de böylesi bir korkuyu açık etmeyecek kadar disiplinlilerdi. Gene de terleri kadar, bu korkunun kokusunu da alabiliyordum onlardan. Ama bir araya toplanmış olan delikanlılar kocaman gözlerle etraflarına bakarken, soğuk kadar, korkuyla da titriyorlardı.

“Arduinna,” dedim, diğerlerine. “Mağara Aziz Arduinna’ya ait. Ne Mortain, ne Camulos, ne de Karanlık Ana’ya.” Yanlışımı düzeltmek için fırsat kollayan Graelon’a ezici bir bakış attım. “Burası aşk tanrıçasına ait. Yani korkacak hiçbir şey yok.” Aşk beni ölümden ya da savaşımlardan daha çok korkuttuğundan aslında bu kuyruklu yalandı ama bu gençlerin bunu bilmesine gerek yoktu. Aslında, şimdiden kıkırdamaya başlamış olan Samson’un bakışları, ateşe konacak tencereleri hazırlayan Malina’ya yardımcı olan Gisla’ya kaymıştı. Tam da ihtiyacımız olan şeyi bulmuştuk işte. Şehvetin tanrıçası elli adamın arasından gezinmeye başlamıştı ve içeride yarım düzineden daha fazla kadın yoktu.

“Gelin,” dedim çocuklara, sert bir sesle. “Silahlarınızı alıp mağaranın arkasına gelin. Orada çalışabiliriz.”

Samson, Jacques ve diğerleri dümdüz bana bakıyordu. “Burada mı?”

“Çalışmayı ihmal edebileceğiniz kadar yetenekli olduğunuz mu sanıyorsunuz yoksa?”

“Ama burada çalışmak için yer yok.”

“Ah, elbette var. Şimdi, korkmuyorsanız, peşimden gelin. Samson, Bruno, meşaleleri de getirin.”

Elbette bu çocuklardan hiçbiri korktuğunu –hem de benim önümde, asla– itiraf etmeyeceğinden, öğrencilerimle birlikte mağaranın arkasına ilerledim ve meşaleleri duvarlarda sabitlemelerini söyledim.

Mağaranın en arkasına geçtiğimde, burasının Arduinna’nın yerlerinden biri olduğuna şüphe duymasam da, Mortain’in soğuk nefesini ensemden hissedebiliyordum. O’nun varlığının burada neden bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum ve çocukların sırtlarını O’na dönmelerindense, bunu benim yapmam gerektiğine karar vermiştim.

Homurtu ve yakınmalarla, çocuklar nihayet yerlerini aldılar. “Başlayın,” dememle birlikte, soğuk yüzünden daha da beceriksiz hareketlerle çalıştığımız egzersizleri yapmaya başladılar. Ama yarım saat içerisinde soğukla birlikte korkularını da unutup, rakiplerini alt etmeye yoğunlaşmışlardı.

Kazayla birbirlerini yaralayıp öldürmemeleri için bütün dikkatimi çocuklara verdiğimden, etrafımızda bir kalabalığın biriktiğini fark etmem biraz zaman aldı. Canavar’ın askerlerinden bir düzinesi kollarını kavuşturmuş, kısıp gözlerle çocukları izliyorlardı.

“Paramı demircinin oğluna yatırıyorum,” dedi de Brosse. “Uzun saçlı olana.”

“Bahse varım. Bence baltalı çocuk kazanır.”

Bahisler yapılırken para keselerinin hışırtısı ve madeni paraların şingirtisi duyuldu. Bu şekilde eğlencesine bahse tutuşabilmeleri sınırimi bozmuştu; burada oyun oynamıyorduk. Öğ-

lanların hayatları burada öğrendikleri şeylere bağlıydı. Dahası, bu çocukların dikkatlerinin etraflarını saran gerçek askerlerle dağılmasına hiç gerek yoktu.

Ya da ben öyle sanıyordum. Çok geçmeden, çocukların askerlerin ilgisinden çok memnun olduklarını fark ettim. Mesela en sonunda bu çalışmayı ciddiye almaya başlamış olan Samson'un yüzü, hareketlerine yoğunlaşmış olması nedeniyle kırıkmıştı. Jacques de artık rakibinin canını yakmaktan endişe duymaktan vazgeçerek, elindeki deri şeridi karşısındaki çocuğun boynuna geçirebileceği bir pozisyon elde edebilmişti.

Askerlerin coşkulu bağırışlarıyla, Jacques utanarak gülümsedi. Bunu fırsat bilen Claude arkasından yaklaşarak bıçağını Jacques'in boğazına dayadı. Bununla birlikte paralar yeniden el değiştirdi. Bu çocukların gözünde askerlerin düşüncelerinin benimkinden daha önemli olması yüzünden eğlenmeli miydim, kızmalı mıyım, bilemiyordum. "Bir daha," dedim. "Bu defa, Claude, rakibinin boğazını keserken kahkaha atmamaya çalış lütfen."

O geceki yemek epey coşkulu geçti. Askerlerin yarısının para keseleri bahisler nedeniyle birkaç saat öncesine kıyasla daha ağırdı ve çocukların kendilerinden gurur duydukları her hallerinden belliydi. Kömürcüler bile biraz da olsa rahatlamış gibi görünüyorlardı.

Kafile mağaranın soğuk zemininde uyumak için ateşin başından kalkarken, Canavar yanıma geldi. Ölümün belli belirsiz soğuğuyla diğerleri arasında kalmak istediğimden, yatağımı mağaranın arka tarafına kurmaya karar vermiştim.

"Yarın Morlaix'e varacağız," dedi, yanımda yere çökerken.

Vücutundan bana ulaşan sıcaklığı dikkate almamaya çalışarak, parmaklarım tam olarak bunu yapmak isterken, bana, kendisine dokunabileceğim kadar yakın değilmiş gibi davrandım. "Biliyorum."

Canavar uzanarak elimi tuttu. Bu, avcunun tamamı nasır ve yaralarla kaplı, kocaman, sert bir eldi. “Çocukları çalıştırmak istemen iyi bir fikirdi.”

“Biliyorum.” Kendisini ikinci kez aynı kelimeyle yanıtlamam Canavar’ın gülmesine neden olsa da, dediğim doğrudu. Bunun iyi bir fikir olduğunu biliyordum gerçekten de.

Başını iki yana salladı. “Korkarım artık adamları komuta edemiyorum. Ve bu adamları en sonunda yeniden bir araya getirebilen ben değil, bir suikastçı oldu.”

“Ah, işte şimdi ileri gittin. Benimle alay etme. Adamları bir araya getirmek gibi bir yeteneğim yok.”

Parmaklarını parmaklarımın arasına sokarak, yavaşça dudaklarına kaldırdığı elimi öptü. “Asla seninle alay etmem. Yalnızca gerçekleri söylüyorum.”

Elim elindeyken bana sunduğu bu sessiz azim, hayatımda hissettiğim en rahatlatıcı şeydi. Ona açtığım bütün sırların ardından bana karşı halen bu şekilde davranabilmesine inanmıyordum. Ve, her şeyden daha çok istediğim şey bu eli asla bırakmamaktı.

Yolculuğumuzun dördüncü gününde, öğleye doğru, Morlaix göründü. Şehre doğrudan yaklaşmak yerine, surları yan tarafımızda bırakacak şekilde nehrin karşı yakasında kaldık.

Canavar kabilemizi kuzeye yönlendirdi. Kuzey yönünde ilerledikçe arazinin yapısı değişiklik göstermeye başlamıştı. Verimli tarlalarla ormanların yerini uzun otluk alanlar alırken, havada da artık keskin bir tuz tadı vardı. Uzaklardan, kayalık sahile vuran dalgaların sesini duyabiliyordum.

Canavar kabileyi, ağaçlık bir alanda kamp kurulması için doğuya çevirdikten sonra, adamlarından ikisiyle iki Kömürcüye kendisine eşlik etmelerini emretti. Ben de onlarla birlikte kaldım. Geyiklerin kullandığı belli olan bir patıkayı takip ettiğimizde sahile yaklaştığımızı fark ettik. Kayalık sahil görüş alanımıza girdiğinde, taştan eski bir manastır kilisesine gittiğimizi anladım. Kilisenin arkasında, kiliseden çok daha antik görünümlü dikili taşlar vardı. Canavar'a baktım. "Aziz Mer?"

Canavar başını salladı. "Aziz Mer'in başrahibesi Duval'i sürekli olarak gelişmelerden haberdar ediyor. Başrahibeyle yardımcıları bir yandan İngiliz gemileriyle iletişim halindeyken, bir yandan da Fransızların bölgedeki hareketlerini takip ediyorlar."

Hissettiğim endişeyi –korku değildi bu– belli etmemeye çalıştım. Aziz Mer, saçları iç içe geçmiş deniz yosunlarından, kemikleri suların taşıdığı ağaç dallarından, kadim su tanrıçasıydı. Vahşi, dizginlenemez, hem oyunbaz hem de ölümcül, güzel ve korkutucuydu. Erkeklerle yönelik doymak bilmez bir ıstahı vardı ve genellikle adamları teknelerinden çekip alır, girdaptan farksız ağzına sokar ve onlarla işi bittiğinde tükürür atardı.

Dokuz yaşındayken, kendi doğumumun ve soyumun öykülerini öğrenmemden çok önce, Aziz Mer'i benimsemiştim. Yaşıtım kızların çoğu Amourna'ya tapınırken, ne O, ne de O'nun, kızları umutlu ve itaatkar tutmaktan başka bir amacı olmayan yumuşak, narin aşkı benim için bir şey ilade ediyordu. Bir süre için, silah taşıyan bir tanrıça olduğundan ve bu beni kendine çok çektiğinden, yüzümü Arduinna'ya dönmüştüm ama sonunda, O da beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bakirelerin koruyucusu olarak, kazandığı kadar başarısız da oluyor gibiydi.

Ben de Aziz Mer'e döndüm. O'nun vahşi tabiatına sürüklenmişim adeta. O'nun gibi, fırtınalarla dans etmek istiyordum. Dilediğim erkekleri kendim seçmek ve zevkimi aldıktan sonra onları defetmek istiyordum. Bir erkekle kadın arasında zevkin yaşanabileceğine inanıyor değildim ama anlatılan öykülerde, okunan şiirlerde bundan çok fazla bahsedildiğinden, böyle bir şey gerçekten varsa ben de kendi payımı istiyordum.

Ama esasen, Aziz Mer gibi, ben de herkesin benden korkmasını istiyordum. Erkeklerin bana büyük bir saygı ve ihtiyatla yaklaşmalarını; bunu yapmadıkları takdirde başlarına geleceklerden deliler gibi korkmalarını istiyordum.

Kiliseye ulaşır da dizginlediğimiz atlarımızdan indüğimizde, önümüzdeki kapı açıldı ve yaşlılıktan büzülüp kalmış bir kadın dışarı çıktı. Elinde Aziz Mer'in kutsal üç çatallı zıpkını,

boynunda ise, kendisinin başrahibe olduğunu gösteren neredeyse bir düzine midye kabuğu vardı.

Canavar'la birlikte, Sör Lannion ve Sör Lorril kadının önünde eğildiler. Ben de reveransımı yaptım. Ne yapmaları gerektiğinden pek emin değilmiş gibi görünen Kömürcüler dizlerini kırarak sakar bir selam verdiler.

“İçeri girin, hoş geldiniz,” dedi başrahibe. Elindeki zıpkını sallamasıyla kilisenin kapısından fırlayan iki kız atlarımızla ilgilenmek için yanımıza geldi. Bunlar Aziz Mer'in kızlarıydı. Tanrıça ve boğulan erkeklerin birleşmesinden doğduğu rivayet edilen kızlar.

Hayatımda, Mortain dışında bir tanrıdan doğduğu söylenen kimseyle karşılaşmamış olduğumdan, meraka kapılmıştım. Bu açıdan Aziz Camulos sayılmazdı çünkü O'nun, adanmışlarının babası olmak gibi bir iddiası yoktu. Camulos yalnızca kendi adına yaratılmışları kabul ederdi.

Dalgaların altında, güneşin altında olduğundan çok daha uzun zaman geçirmişler gibi, kızların tenleri yarı saydam bir görünüm taşıyordu. Saçları uzun ve dalgalıydı. Biri açık sarı saçlara sahipken, diğeri koyu bir esmerdi. Bize yaklaştıklarında ayaklarının çıplak ve ayak parmaklarının, Aziz Mer'in kızları olduğunu gösterir şekilde, perdeli olduğunu fark ettim. Elimdeki dizginleri bıraktığım kızlardan biri bana gülümsedi. Dişleri sivri uçluydu.

Başımı sallayarak selam verip kıza gülümsedikten sonra, başrahibenin arkasından hızlı adımlarla kiliseye girdim.

Başrahibenin kabul salonu elzem birkaç eşya dışında neredeyse boştu; Aziz Mortain'in başrahibesinin keyfini çıkardığı konforu anımsatacak hiçbir şey yoktu. Bize soğuk, berrak bir su dışında bir şey ikram etmedi.

“Yardımlarınızdan dolayı size düşesimizin şükranını getir-

dim,” dedi Canavar, resmi bir havada. Onun böyle bir tarafının olduğunu da görmek ilgimi çekmişti doğrusu.

Başrahibenin başını sallamasıyla boynunda asılı kabuklar tıkırdadı. “Topraklarımızın özgürlüğünü korumak için elimden gelen ne varsa yapmaya hazırım.”

“Yeni haberler var mı? İngilizler halen karaya çıkamıyorlar mı?”

“Evet. Elleriindeki erzak da tükenmek üzere. Buranın halkından bazı kişiler gemilere kayıklarla yemek ve su taşıyordu. Ama Fransız askerlerin durumu fark etmesiyle bu yardım da kesilmiş oldu. Fransızların okçuları kayıkla açılanları vuruyor.”

“Peki Morlaix’de durum ne?”

“Şehirde yaklaşık beş yüz Fransız askeri var. İki yüz asker de nehir ağzında konumlanmış durumda. En büyük sorunun Fransızların koyun ağzına yerleştirdiği toplar olacaktır. Aslında gemilerin bu topların menziline girip girmediğinden emin değilim ama belli ki kaptanlar böyle bir riski göze almak istemediklerinden, kıyıya yaklaşmaya kalkmıyorlar.”

Canavar, gülümseyerek başlarını sallayan Kömürcülere baktıktan sonra, başrahibeye döndü. “Toplar sorun olmayacaktır. Onları kolaylıkla alt edebiliriz. Böylelikle gemiler de kıyıya yaklaşabilir. Beni asıl endişelendiren konu, şehirdeki Fransız askerleri. İngiliz askerlerinin karaya ayak bastıkları anda öldürmelerini engellemek istiyorsak, öncesinde mümkün olduğunca çok sayıda Fransız askerini bertaraf etmek zorundayız.”

Başrahibe yüksek pencerelerden birinin önündeki masaya yürüdü. “İşte, şehrin haritası,” dedi. Masanın etrafında toplandık.

“Burası,” dedi, haritada bir noktayı işaret ederek. “Bana askerlerin garnizonlarını burada kurduğu söylendi.”

Öğleden sonranın geri kalanını planlar yapıp, biraz da olsa başarı umudu içeren bir strateji oluşturmak için çalışarak geçirdik. Bu zaman zarfı boyunca, kıyıya vurarak yok olan dalgalar

gibi, tükenen zamanın da başarı şansımızı hızla kemirdiğini hissettim. D'Albret büyük ihtimalle Rennes'e ulaşmış olmalıydı. İçeride sabotaj gerçekleştirebilecek bir adamının kalmadığını ve şehrin kuşatmaya dayanacağını umut etmekten başka çare yoktu.

Kafileye katıldığımızda akşamüstü olmak üzereydi. Biz yokken onlar da boş durmamış, kampı kurmuşlardı. Kamp epey hareketliydi; eyer takımları siliniyor, bıçaklar bileniyor, silahlar kontrol ediliyordu. Havada herkesin hissettiği beklentinin neden olduğu bir uğultu varmış gibiydi ve Rennes'den ayrıldığımızdan bu yana kafileyi etkisi altına almış olan karşılıklı zıtlasmalardan, huysuzluklardan eser yoktu. Belki geçici bir ateşkes ilan edilmişti, belki de yalnızca yoğunlaşarak kendi hırçınlıklarını unutacakları ortak bir düşman gerekiyordu.

Mortain'in işaretini görmem, atımdan inip dizginleri Yannic'e verdiğim anda oldu. İşareti alnının ortasında taşıyan, adını bile bilmediğim askerlerden biriydi. Yanımdan geçerken bana neşeli bir selam veren Winnog'un da işaret taşıdığını fark ettiğimde, zihnimde kocaman çanlar çalmaya başladı.

Kampın içinde gözlerimi gezdirerek aradığım çocukların, açıklık alanın ötesinde idman yaptıklarını gördüm. Henri ve Claude işaret taşıyordu. Jacques de. Saptayabildiğim kadarıyla, kampta bir düzineden fazla kişi Mortain'in işaretini taşıyordu. Soğuk bir farkındalık hissiyle ürperdim.

Ismae haklıydı. Bu adamlarla çocukların hepsi vatan ha-

ini olamazdı. Dahası, onların canını alacak olan bensem, Mortain'ın hepsini birden işaretlemesinin de bir anlamı yoktu. Bu işaretlerin anlamı, ölecek olmalarıydı. Bu gece, ya da büyük ihtimalle yarın, Morlaix'e saldırıya geçtiğimizde.

Bütün gün boğazımdan hiçbir şey geçmemiş olmasına rağmen, kusmaktan korktum.

Canavar.

Bir yandan karşıma çıkacak şeyden korkarken, bir yandan da bunu delicesine öğrenme ihtiyacıyla, Canavar'ı aramaya başladım. Canavar çoktan komutanlarını toparlayarak, öğrendiklerini onlara anlatmaya koyulmuştu. Diğerlerini gördüğüm yoktu; önümde yalnızca benim için çok kıymetli olan o çirkin yüz vardı. Ve, bir parça olsun güzellik taşınamasına ve kirli sakalıyla kaplanmış olmasına rağmen, Canavar'ın işaret taşımadığını gördüm.

Sevinçle havalara sıçramamak için kendimi zaptetmeye çalışırken, de Brosse ile Loril'in işaretlenmiş olduğunu görmek beni kendime getirdi. Özellikle bu adamların çarpışmada öleceklerini biliyor olsam da, kafilenin tamamı içinde kimlerin geri dönemeyeceğini bilmek zor, çok zordu.

Yannic'in kurmuş olduğu küçük harita masasında, Canavar'la diğerlerine katıldım. Arada d'Albret'in eski gardiyanına kaçamak bir bakış attığımda, onun da işaretlenmemiş olduğunu görmek içimi rahatlatı.

"Üç saldırı noktası var," diyordu Canavar. "Koyun her iki tarafındaki topları ele geçirmek için kuzeye iki grup göndereceğiz. Erwan, bu gruplara katılacak adamların en azından yarısının Kömürcüler olmasını istiyorum.

"Saldıracağımız ikinci savunma noktası, koyun dar ağzına çekmiş oldukları devasa zincir olacak. Bu zinciri parçalayabilirsek, küçük İngiliz gemilerinden bazıları doğrudan şehrin

rıhtımına girerek askerleri buraya çıkarabilir.

“Son olarak, gücümüzün asıl kısmını buraya yönlendireceğiz. Lazare ve Graelon, Fransız askerlerinin çoğunu saf dışı bırakmak için bir plan kurdular bile.”

Lazare’nin ince yüzünde nadir görülen gülümsemelerden biri belirdi. “Onları *duman* edeceğiz.”

Bu cüretkâr, tehlikeli bir plandı ve sırf bu nedenden işe yarayabilirdi. Gecenin karanlığında, Kömürcüler uyumakta olan garnizonun kapılarını kilitleyerek, iki pencerenin önünde ateş yakıp dumanı odanın içine yönlendireceklerdi. Bu durumda askerlerin canlarını kurtarmak için kaçabileceği –şehir surlarından aşağı altı metrelik bir boşluğa açılan– tek bir pencere kalıyordu. Çok fazla kemik kırılacaktı belki ama yeterince asker ölmüş olmayacaktı. Gene de İngilizlerin karaya çıkabilmesi için şehirdeki Fransız askerlerinin nüfuzunu kırabilmek için en hızlı yol buydu.

“Adamlarınızın uyumasını sağlayın,” dedi Canavar. “Geceyarısı harekete geçeceğiz. Böylelikle, tan vaktinden önce yerimizi alarak Fransızların herhangi bir saldırı beklemediği anda hamlemizi yapabiliriz.”

Komutanlar adamlarına emirlerini vermek için ayrılırken, Canavar’ın yanına yaklaştım. “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordum, gözlerim halen komutanların üzerindeyken. “Adamları nasıl ölüme gönderebiliyorsun?”

Canavar bana şaşkınlıkla baktı. “Öleceklerini biliyor musun yani?”

Ona bakmadan başımı salladım. “De Brosse ve Lorril işareetlenmiş. Winnog ve Jacques’in de dahil olduğu bir düzinesi daha işaret taşıyor.”

“Bu adamların hepsi hain olamaz.”

“Hayır,” diyerek kabul ettim. “Değiller. Zaten bu yüzden sordum ya: bunu nasıl yapıyorsun?”

Sessiz bir halde, ölümlerine göndereceği adamları izledi. “Düşesi korumak için hayatım üzerine ant içtim. Kimseden, kendim yapmayacağım bir şey istiyor değilim. Bu nedenin sa-
vaşmaya da ölmeye de değer olduğuna inanıyorum.”

“Öyle mi gerçekten?” Samson ve Bruno’yla birlikte kahkahalar atan ve yarınki görevde yapacağı kahramanlıkları anlatan Jacques’e baktım.

Canavar yeniden konuşmadan önce uzunca bir süre sessizliğini korudu. “Bu işin en zor olan taraflarından biri. Bunu çok sonra öğreneceğiz. Belki de çok uzun zaman sonra.”

İkimiz de bir süre kendi düşüncelerimize dalarak sustuk. En sonunda, ona döndüm. “Yarınki saldırıda benim rolüm ne olacak?”

Bana boş boş baktığını gördüğümde, kollarımı kavuşturup kaşlarımı çattım. “Burada sessizce oturup diğer kadınlarla birlikte sizi bekleyeceğimi düşünüyor olamazsın.” Ama tam da benden bunu beklediğini anladım. Benim için bu kadar endişeniyor olmasından etkilendiğimi belli etmemek için, onunla alay ettim. “Ölümün hizmetkârlarından birine bunun çok tehlikeli olduğunu söylemeye kalkmayacaksın, herhalde?”

İçini çekerek, elini saçlarına soktu. “İstiyor olsam da, sanırım bunu yapamam.” Dönüp baktığında, delici mavi gözleri yoğun bir şekilde beni incelemeye girişmişti. “Kendi üzerinde olsaydı, işaretlenmiş olduğunu görebilir miydin?”

“Bilmiyorum,” dedim, bu soruyla merakla kapılarak. “Ama bir şeyden emin olabilirsiniz. D’Albret mağlup edilene dek ölecek değilim.”

Kafileden ilk ayrılanlar, en uzun yolu onlar gideceklerinden, koyun kuzeyinde görevli iki grup oldu. Gruplardan birinin başında Sör Lannion, diğerinin başındaysa Sör Lorrlil var-

dı. Plan, topları koruyan adamları saf dışı bırakmanın yanısıra topları etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmayı da gerektirdiğinden, gruplarda asker kadar Kömürcü de vardı. Topları ele geçirdikten sonra Fransızlara kar  şı kullanmayı kısaca tartışmış olsak da,   ehir halkına da zarar vermeden bunu başarmanın bir yolu olmadığından vazge  mi  tik. Halka zarar gelsin istemiyorduk.

Gözlerimi neşeli Winnog'dan ve alnındaki belli belirsiz siyah izden alamıyordum. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu bile bile, topları etkisiz hale getirecek gruplarda olan Lazare'yi aramaya başladım.

Kendisine yaklaştığımı gördüğünde, Lazare    pheli bir ifadeyle, "Ne?" dedi.

"Bir gözün Winnog'da olsun."

"Winnog'da mı? Ondan bir hainlik geleceğinden    pheleniyorsan delirmiş olmalısın."

"Ondan herhangi bir nedenle şüpheleniyor değilim," dedim sert bir sesle. "Senden böyle bir şey istememin nedeni üzerinde ölümün işaretini taşıyor olması."

Lazare'nin kara gözleri korku ve hayranlıkla kocaman açılmıştı. "Böyle bir şeyi görebiliyor musun yani?"

"Evet. Tanrımın bana bah  ettiğ   g    lerden biridir bu."

Kendi alnına bakmak istemiş gibi, Lazare'nin gözlerinin yukarı kalktığını gördüğümde, az kalsın gülecektim. "Sen işaret ta  ımıyorsun," dedim. "  l  m   alt edebilir miyiz, bilemiyorum ama gene de şansımı denemek niyetindeyim. Onu dikkatli bir şekilde izle ve görevin müsaade ettiğ  i ölçüde güvende olmasını sağla."

Lazare bana kötücül bir gülümsemeyle baktı. "  l  m   kan-
dırabilecek biri varsa, o da Karanlık Ana'dır. Gözüm Winnog'un üzerinde olacak. Sağ ol." Uzunca bir süre birbirimize baktıktan

sonra, Lazare grubuna dönerek Winnog'un yanına geçti.

Herkesi kurtaramazdım ama masumları, nasıl bir göreve yazıldıklarını tam olarak anlamamış olanları kurtarmayı deneyecektim.

Kamptan ayrılacak bir sonraki grup benimkisiydi. Nehrin, şehre ulaşmadan hemen önce daraldığı batı yönüne giderek, gerili zincirin kontrolünü elimize geçirip, gemilerin içeri geçebilmesi için nehri açmaya çalışacaktık. Grubumuzun komutanı Sör de Brosse'ydı. Bu adama karşı büyük bir sevgi besliyor değildim ama onun ölümle işaretlendiğini gördüğüm halde hiçbir şey söyleyememek çok rahatsız ediciydi. Sonunda, sessiz kalamayacağımı fark ettim. Yola çıkmadan hemen önce, ona yaklaştım. Tembel bir gülümsemeyle ağzının bir tarafını havaya kaldırdı. "Leydim?"

"Yalnızca sizden dikkatli olmanızı isteyecektim," dedim.

Elini göğsünün üzerine koydu. "Leydimizin bana karşı tutumu biraz da olsa yumuşadı mı acaba?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Yalnızca aptalca bir şey yapıp da kendinizi öldürmeyin."

Anlamamış bir halde, kaşlarını çattı. "Bunun olmamasına çalışacağım, leydim."

Başımı sallayıp, bıçaklarımla Ismae'nin rondelalarını kontrol etmek için grubun arkasına geçtim. Arbaletimin de asılı olduğu zincirde sağlam bir şekilde durduğundan emin olduktan sonra, tam diğerlerine katılmak üzereyken, Canavar bana yaklaştı. "Burada kalıp beklemek istemediğine emin misin?"

"Eminim. Hem, Jacques'le diğerlerinin yakınında olmak zorundayım. Anasına, oğlunu kaybettiğini söyleyecek kişi olmak istemiyorum."

Beni anladığını gösterir şekilde başını salladı. Canavar üzerinde işaret taşıyor olsa da, onun için endişelendiğimden,

ben yanında değilken başına gelebileceklerden korktuğumdan, aşırı telaşlanmış bir haldeydim. Esrarengiz bir ışıkla parıldamaya başlayan gözleri, kız mavi alevler gibiydi.

Yaklaşarak ellerini omuzlarıma koydu. “Aramızdaki şey yarın kalamayacağından, yeniden buluşacağız.”

“Sana bunu tanrın mı söylüyor?”

Sırıttı. “Hayır. Bunu söyleyen senin tanrın.” Ve eğilerek, dudaklarıma hızlı, ateşli bir öpücük kondurdu. Hızla geçen –sıcaklık, açlık ve adlandırmaya cüret edemeyeceğim kadar tatlı bir şey– bir heyecanın ardından, Canavar gıtmıştı. Kampta kalan diğer adamlarla, istikametleri şehirdi.

Ağaçların sağladığı korunaklı alandan çıktığımızda, ancak ayağımızı nereye bastığımızı görmemize yetecek kadar ışık veren gökyüzündeki çeyrek ayın altında, birileri tarafından görülmemizi engelleyecek alacakaranlıkta ilerlemeye başladık. En açıkta kaldığımız an kuzeye giden yolu geçerken oldu ama kırsal kesim Fransız askerlerinin işgalinde olduğundan, kapıları pencerelelerini kapatıp kilitlemiş olan bölge halkının çoğu henüz yataklarındaydı.

Yalnızca sekiz kişi olsak da, halen çok kalabalıkmışız gibi hissediyordum. Canavar ve Yannic’le birlikte girdiğimiz çatışmalar dışında, bugüne dek hep tek başıma olmuştum. Bunu düşünürken, şimdiden minik gardiyanın harikulade nişancılığı ve keskin zamanlamasını özlediğimi hissettim.

Gecenin henüz tam anlamıyla kırılmamış olan karanlığı etrafımızdaki her şeyin gümüş, gri, siyah tonlarda gölgelerde kalmasına neden oluyor; koca koca ağaçlar, gökyüzüne yükselen karanlık gölgeler ve lekeler olarak görünüyordu. Grubumuzdaki çocukların, de Brosse ve adamlarından daha çok ses çıkarmıyor oluşundan gurur duyuyordum. Gene de gerginlikleri ve

heyecanları etraflarını sarmış olan kalın bir bulut gibiydi.

Sonunda koya bakan bir tepecikte durduk. Tepecğin üzerine, tıpkı bir ta gibi, küçük bir koruluk kondurulmuştı. Atlarımızı burada bağlamaya karar verdiğimizde, Claude'ye hayvanların başında beklemesini önerdim. Gönülsüzce de olsa bu görevi kabul etti. Hiç değilse, burada tehlikeden uzakta kalacak olması, göz kulak olmam gerekenlerin sayısını bir azaltıyordu. Ağaçların arasında kalmaya dikkat ederek, tepenin ucuna ilerledik; çalılıklarla imenlik zemin ayak seslerimizi bastırıyordu. Aştı baktığımızda, zincir bocurgatı¹¹ için kurulmuşt olan küçük, kare şeklindeki taştan barakayı görebiliyorduk. Barakanın otesinde, düz, dalgasız, gmştms koy bir ayna gibi görünüyordu. Kalın, ağır zincirin gerili olduğu koyun karşı yakasında, sık ağaçlar kıyıya dek iniyordu.

De Brosse'nin iştaretiyle, bocurgatın başında kaç muhafızın beklediğini ve nerelerde nöbet tutuyor olduklarını öğrenmek için iki adamı tepeden aştı inerek gözden kayboldu. Arkamızda, atlardan birinin çok sesli olmayan bir şekilde kiştemesiyle, Claude hayvanı sessizleştirmek için yanına gitti.

Aslında birkaç dakikadan fazla srmemişt olsa da, keşfe giden adamların geri dönmesini saatlerce beklediğimizi hissettim. Adamlar alçak sesle de Brosse'yle konuştu. Aştıda en az altı askerle  okçu vardı; barakanın içinde daha fazlasının olması da muhtemeldi. iştaretlenmişt olan Jacques'le de Brosse'ye baktığımda, buyruğunun gerçekleşmesini engellemeye çalışacağımı biliyor olsaydı Mortain'in ne dştneceğini merak ettim.

Tepeden aştı inen patika yerine, eğreliotlarının arasındaki geyik yolunu kullanarak barakaya güneyden yaklaştık.

11 Bocurgat: Ağır yükleri çekmek için manivela ile dndrtlen ve dndrtldk çekilecek şeyin bağlı bulunduğu halatı ya da zinciri kendi üzerine saran ıkırık. (.n.)

Zinciri koydan çekebilmek için onların güçlü kollarına ihtiyacımız olacağından, Bruno'yla Samson geride kalacaktı. Jacques'le birlikte bense barakaya yaklaşarak, kimse bizi fark etmeden önce mümkün olduğunca çok sayıda nöbetçiye etkisiz hale getirecektik. Ve barakaya saldırı olduğu anlaşıldığında ve diğerleri duruma uyandığında, de Brosse'yle adamları doğru-
dan saldırıya geçecekti.

Neyse ki, Fransız askerlerinin nöbet süresi dolmak üzere olmalıydı çünkü gerçekten yorgun görünen nöbetçiler, ağaçlara yaslanmış kendi aralarında konuşuyorlardı. Kulaklarımı onların konuşmalarına kapattım. Şaraptan, barbuttan ya da kadınlardan konuşmalarını dinlemek, onları öldürmeyi kolaylaştırmayacaktı. Jacques'e sokuldum. "Sen soldakini al; ben de sağdaki ikisini."

Jacques başını salladı. Bütün vücudu titriyor olsa da, hedefine doğru ilerlemeye başladı. Ben de, kolay bir şekilde erişebilmek için çıkardığım arbalet okunu kemerime soktuktan sonra, bıçağımı çektim.

Gölgeler kadar sessiz bir şekilde ilk hedefime yaklaştım. Asker, diğerinin anlattığı hikâyeyi ilgiyle dinliyordu. Biraz daha, ardından biraz daha yaklaştım. Ve asker hikâyeye gülmek için başını hafifçe arkaya attığı anda, sessiz son bir adımla arkasından biterek bıçağımı boynuna dayayıp boğazını kestim. Adamın boğazından fışkıran kan diğerinin yüzüne ulaşmadan, ruhu vücudunu terk etmişti bile. Ölmekte olan arkadaşına bakakalmış ikinci asker halen kıpırtısız dururken, oku arbalete sürdüm ve fırlattım.

Okun iki gözünün arasına saplanmasıyla adam geriye düştü. Arkamdan gelen boğuşma seslerini duyduğumda, Jacques'le okçunun ölümcül bir dansa birbirlerine dolanmış olduklarını gördüm. Elimde bıçağımla ileri atıldım. Okçu ellerini Jacques'in

boğazına sarmış; çocuğun gözleri korkuyla pörtlemişti. Bir an için gözlerimin önünden Bette'le Guion'un yüzleri geçti. Bu görüntüyü aklımdan uzaklaştırarak, okçuya yaklaştım ve sırtına soktuğum bıçağı bütün gücümle yukarı doğru çektim.

Elleri Jacques'in boynunu bırakan adam yere devrilirken, ruhu, bataklıktan yükselen pus gibi, vücudundan çıktı. Adamı görmezden gelerek zorlukla nefes almaya çalışan ve elleriyle boynunu ovalayan Jacques'e döndüm. İkimiz de ölen adama baktığımız anda, delikanlı arkasına dönerek çalıların içine kustu.

Ona biraz mahremiyet tanımak için, yerde diz çöküp Fransız askerin tabarıyla bıçağımdaki kanı temizledim. Jacques utanmış olabilirdi belki ama en azından hayattaydı.

Taş barakadan gelen bağırışları metal sesleri izledi; de Brosse'yle adamları muhafızların üzerine çökmüştü. "Gel," dedim Jacques'e. "Şimdi yap..." Cümlem, ağaçların arasından fırlayan adamın –dördüncü bir okçu– öfkeli haykırışıyla kesilmişti. Adam durarak sırtındaki yayı çıkardı, okunu sürdü ve Jacques'e nişan aldı.

Şansımıza, bu okçu ölü arkadaşının arkasında, gölgelerin içinde olduğumdan beni görememişti. Bir anda ayaklanıp, bu devinimi kullanarak adamın üzerine atladım.

Adamı tam anlamıyla hazırlıksız yakalamıştım; vücudumun sert darbesiyle elindeki yay fırlarken, ayakları da yerden kesildi. Aynı anda yere düşmüştük. Hızla doğrularak, bıçağımı kaldırdım, adamın boğazını kestim ve fişkırان kanın önünden çekildim.

Kalbim küt küt atarken, hemen ayağa kalktım ve saklanan başka askerler olup olmadığını anlamak için gölgelere diktim gözlerimi. Uzunca, sessiz bir anın ardından, karanlığın içinde bekleyen başka birinin olmadığını anladığımda, halen dizlerinin üzerine çökmüş durumda, kocaman gözlerle ölü okçuya bakmakta olan Jacques'e döndüm.

Jacques'in alnındaki işaret silinmişti. "Git." İçimde dalga dalga akan korku sesimin çatlamasına neden olmuştu. "Atların başındaki Claude'nin yanına git. Biz de arkanızdan geleceğiz."

Sorgulamak yerine, tek bir kere başını sallayıp dediğimi yaptı. Jacques'in tehlikeden uzaklaşmasıyla, birbirine çarpan kılıçlarla bir baltanın ağır, sert darbe seslerinin geldiği bocurgat barakasına yöneldim.

Barakanın kapısına ulaştığımda, dört muhafızın cansız bedenleriyle karşılaştım. Samson'la Bruno ahşap bocurgatı neredeyse sökmüştü. Ama zinciri alçaltmak yetmezdi; İngilizler geçmeden önce yeniden yükseltilmeyeceğinden emin olmalıydık.

Barakanın taş duvarına yaslanarak soluklandım. Canlı kalan Fransız askeri olabileceğinden, dikkatli bir şekilde gölgele-re bakmaya devam ediyordum.

Bocurgatın en sonunda yerinden çıkmasıyla, gürültülü bir ses geldi. Koca bir metal yılandan farksız olan devasa zincir, kırılmış bocurgattan kurtulmuştu; zinciri oluşturan koca koca halkalar taş zemine çarptıkları anda kocaman çanlar gibi ses çıkarıyorlardı. Ve en sonunda, boşalan zincir kayalık sahilde kıvrılarak koyun dibine battı.

Bir süre, hepimiz zincirin arkasından baktık; sessizlik kulaklarımızda çınlamalara neden oluyordu. "Bu iş tamamdır," dedi de Brosse. "Şimdi şehre gidip bizimkilerin yardıma ihtiyacının olup olmadığına bakalım."

De Brosse barakadan dışarı kafasını uzattıktan sonra, bize arkasından gelmemizi işaret etti. Ama daha iki adım atmışken, ıslık gibi bir sesle önce de Brosse, sonra arkasındaki asker yere yığıldı. Boyunlarına arbalet okları saplanmıştı.

Diğerlerine, "Eğilin!" diye bağırırken, kendimi yere attım. Karnımın üzerinde kapıya sürünerek dışarı baktım ama

kimseyi göremedim. “Samson, bana pelerinini ver,” dedim. Samson’un hiçbir şey söylemeden bana uzattığı pelerini tortop edip dışarı fırlattım.

Pelerin daha yere inmeden yeni bir arbalet oku zemine saplandı. “Oklar nehrin karşı yakasından geliyor,” dedim diğerlerine. “Dışarı çıktığımız anda kabak gibi ortada kalırız.” Barakanın arkasındaki patikaya ulaşana dek kendimizi korumanın bir yolunu bulmak zorundaydık. Bunu başardığımızda görüş alanlarından çıkmış olacaktık ama o ana dek açık hedef durumundaydık.

De Brosse’nin adamlarından ikisine seslendim. “Nehrin karşı yakasına oklarınız ulaşır mı?”

Adamlardan biri omuz silkerek, “Olabilir,” dedi. “Ama nedenli isabetli olacağını bilemem.”

“Bu yeterli. Yalnızca dikkatlerini dağıtmak istiyorum. Bruno, Samson?” İki oğlan öne çıktılar Yüzlerine ciddi bir ifade çökmüştü; yanlarındaki insanların ölümüyle macera ve oyun heyecanı silinip gitmişti. “Yüzüstü uzanıp, barakanın karşı tarafında, yerdeki Fransızların yanına sürünmenizi istiyorum. Oraya ulaştığınızda...” Aklımdaki şeyi söylemem zordu çünkü yerdekiler öldürdüğümüz düşmanlarımızdı. “Vücutları yerden kaldırarak oklara karşı korunmak için kullanacaksınız. O vücutları buraya getirin ki kendimize kalkan yapabilelim.”

Bir ölünün bedenini bu şekilde kullanmak yanlış bir şeydi ve en azından kendi ölülerimizin bedenlerini bu şekilde bir onursuzluğa alet etmek istemiyordum.

Gözleri kocaman açılmış olan Bruno şeytanı defetmek istermiş gibi istavroz çıkardı. Uzanarak, çocuğu kalın, etli kollarından yakalayarak sarstım. “Bundan hoşlanıyor değilim ama buradan canlı çıkarmamız gereken beş kişi var. Şimdi, bunu yapabilecek misin yoksa başka birinden mi isteyeyim?”

Başını sallamasıyla, çocuğu bıraktım. “İsterseniz hepsi için daha sonra dua edebiliriz.” İki askere pozisyon almalarını işaret ettim. Askerler arbaletlerini nehrin karşı yakasına çevirdikleri anda, çocuklara yere yatmalarını söyledim. Çocuklar bunu yaparken, de Brosse'nin adamları oklarını karşıya yollamaya başladılar.

Samson'la Bruno ölü Fransız askerlerine santim santim sürünürken hepimiz nefesimizi tuttuk. Her an bir okla vurulma ihtimallerine karşı, çocukların ölümle işaretlenmemiş olduğunu kendime hatırlatıp duruyordum. Ama bu, bekleme sürecini kolaylaştırmıyordu.

Sonunda, çocuklar dehşet verici yükleriyle geri döndüler. Düşmanlarımızın bedenlerini kendimize kalkan ederek karanlıkta ilerlemeye başladık. İki okçu aynı anda de Brosse'yle ölen diğer askerın bedenlerini arkalarından sürüklediler.

Cesetleri, Claude ve Jacques'in bizi atlarla beklediği tepede bıraktık. Fark edilmiş olmamızın artık önemi yoktu. Çünkü yeni bir bocurgat kurulana dek zincir yeniden yükseltilemezdi. Ama karşı yakadaki Fransız askerlerinin hemen şehre gitmesi kuvvetle muhtemeldi ve Canavar'la Kömürcüler görevlerini tamamlamadan bu adamların şehri ayaklandırmasını istemiyorduk. Sürpriz unsuru şu anda elimizdeki en önemli silah durumundaydı.

Atlarımıza bindiğimizde, çocuklara de Brosse ve diğer askerın cesetleriyle birlikte kampa dönmelerini söyleyip, kalan askerlere benle gelmelerini emrettim. Bir kadından emir almayı garipsemiş olsalar da, bunu kendilerine sakladılar. Haberlerimizden önce Morlaix'e ulaşmak için dört nala yola koyulduk.

Şehir sessiz, şehrin kapıları ise halen kapalıydı. Ne nöbetçilerin sayısının arttırıldığına, ne de şehrin teyakkuz halinde olduğuna dair bir işaret vardı. Gözcülerin görüş alanına girmemizden hemen önce sert bir şekilde dizginlerimi çektim. “Burada kalıp, nehrin karşı yakasından şehirdekileri uyarmak için bu tarafa gelen okçuların önünü kesin,” dedim yanımdaki iki askere. “Talih bizden yanaysa, körlemesine atışlarınızda en azından birkaçını yaralamış olduğunuzu umalım.” Emri riayet edeceklerini umut ederek, atımı askerlerin yanında bırakıp, manastır kilisesinin, bizim için açık bırakılmış olması gereken penceresine doğru yürümeye koyuldum.

Gecenin sessizliği halen sürmekteydi; herhangi bir faaliyete ya da uyarıya yönelik bir işaret yoktu. Bir şeylerin yanlış gittiğini, planın yürümediğini ya da askerlerin kaldığı binaya ulaşmadan bizimkilerin yakalanmış olabileceklerini düşünerek endişelenmekten kendimi alıkoyamıyordum.

En sonunda şehrin üzerinde yükselen koyu dumanı gördüğümde, gerginlikle sıktığım yumruklarımı gevşettim. Kalınlaşan dumanı, belli belirsiz, turuncu renkli bir parıltı izledi. Yangın çıkarılmıştı. Gözlerimi kapatıp, yoğun, boğucu dumanın

uyumakta olan Fransız askerlerine doğru süzüldüğünü, ağızlarıyla burunları dumanla dolan adamların nefes alabilmek için çırpınır bir halde, öksürükler içinde kendilerini dışarı atmaya çalıştıklarını hayal ettim. “Yangın!” diye haykıracaktı bazıları. Ve diğerlerinin uyanmasıyla birlikte, herkes dışarı çıkmaya çalışırken delicesine bir kaos yaşanacaktı.

Ama tek bir pencere açık olacaktı. Diğer pencereler kilitli olacağından, Fransızların kendilerini tek açık yerden dışarı atmaktan başka çaresi olmayacaktı. Ve metrelerce aşağı, şehir duvarlarının dışına düşmüş olacaktı.

Manastır kilisesine yaklaştım. Aziz Mer’in başrahibesi bizim için tek bir pencerenin açık bırakılacağına söz vermişti ve pencere açıktı. Hızlıca içeri girdiğimde ortalıkta kimsenin olmadığını gördüm ve boş koridorlardan, kilisenin ötesindeki şehre doğru ilerlemeye başladım.

Kilisenin dışında, neredeyse ıssız denebilecek sokaklarda yalnızca birkaç noktada bizimkilerle Fransız nöbetçiler arasında temas yaşandığını anladım. Önüme çıkan ölü bir askerin vücudundaki arbalet oklarını alarak yola devam ettim.

Askerlerin garnizonuna yaklaşırken, dövüş sesleri duydum. Yanımdaki duvara yapışarak gölgelerin içinden ilerlemeyi sürdürdüm. İlk başta, kimseyi seçemedim. Ama gözlerim sokağın karanlığına alıştığında, devrilmiş bir at arabasının arkasına gizlenmiş olan Kömürcüleri gördüm. Üç Fransız okçusu bizimkileri köşeye sıkıştırmıştı.

Neyse ki, üzerimde beş ok vardı. Ama hem hızlı olmak hem de kendimi gizlemek zorundaydım. Sessizce duvardan ayrılarak garnizon binasının yakınındaki bir su pompasının arkasında diz çöktüm. İki oku dışlerimin arasına sıkıştırıp, üçüncüsünü arbalete sürdükten sonra, nişan aldım ve oku yolladım. Vurduğum Fransız askeri şaşkınlıkla inleyerek devrildiğinde,

diğer ikisi etraflarına bakınmaya başladılar. Ama Kömürcülere öylesine yoğunlaşmış bir haldeydiler ki, okun nereden geldiğini g  rememişlerdi. Hızla ikinci oku sürüp fırlattım.

İkinci ok  yuyu da indirmiştim ama üçüncü oku arbalete s  remeden, geriye kalan son asker gizlendiğim yere dönerek okunu fırlattı. Ama ok pompanın metal tutma koluna isabet etmişti. Asker yeniden ok çekerken, bu defa ben atışımı yaptım.

Okum şakağına isabet etmişti. Başka bir okçu olmadığından emin olmak için birkaç saniye bekledikten sonra, Kömürcülere saklandıkları yerden çıkabileceklerini işaret ettim.

Rıhtıma yaklaştıkça dövüş sesleri de yükseliyordu. Fransızlar saldırı amacımızın İngilizlerin karaya çıkmasını sağlamak olduğunu anlamıştı belli ki. Bu yüzden son savunma noktası olarak rıhtım tarafını korumaya karar vermişlerdi.

Üzerimde yalnızca iki arbalet oku kalmış olsa da, bı  aklarımların ağırlığı i  imi rahatlatıyordu.

Sokağın sonuna ulaştığımda, yerdeki     cesedin üzerinden atlamak zorunda kaldım. Aslında, rıhtıma kadar kalan yol boyunca öldürülmüş Fransız askerlerinin oluşturduğu hattı takip etmek durumunda kalmıştım. Sokaktan çıktığımda olduğum yerde donakaldım. Canavar, etrafını sarmış neredeyse bir düzine adama kılıcını sallıyordu. Cesareti –ya da aptallığı– nefes kesiciydi. Düşmanlarına saldırırken kendi canını zerre düşünmediği belliydi. Diğerlerine karşı kendisine avantaj kazandıran da bu olabilirdi çünkü hiçbir Fransız askeri bu adamın hayatı pahasına alabileceği riskleri tahmin bile edemezdi.

İstemedenden de olsa hayranlıkla başımı iki yana sallayarak, son oklarımı arbaletime sürüp, en azından rakiplerinin ikisini indirdim.

Etrafında halen bir sürü adam olduğundan Canavar bu gelişmeye çok fazla tepki veremedi. Ayak bileğimdeki bıçağı

çekip gecenin karanlığında hızla fırlatarak bir başka Fransız askerini boynundan vurdu. Adam sendeleyerek, Canavar'ın işini bitirmesi için ihtiyacı olan boşluğu verdi.

O anda, gözümün ucuyla rıhtım tarafında bir hareketlenme sezdim. İngiliz gemileri gelmişti! Daha ilk geminin halatı kazığa bağlanmadan İngiliz askerleri iskeleye dökülmeye başlamıştı bile. Gemilerinde iki haftadır tıklıp kalmış olmaları yüzünden öfkeden kudurdukları belli oluyordu.

İngilizlerin şehre ayak basmasıyla, geriye kalan Fransız askerleri –şehrin duvarlarından aşağı atlamamış olanlar– sayılarının çok az olduğunu fark ederek direnmeye kalkışmadan teslim oldular.

Çok geçmeden, altı bin İngiliz askerinin ensesine binmesiyle d'Albret, İngilizlerle Rennes'de konuşlanmış olan düşesin askerleri arasında kalacaktı. Artık düşesin ciddi bir başarı şansı vardı.

Ve biz de biraz zaman kazanmayı başarmıştık en azından.

Canavar beni kampta bulduğunda, yaralılarla ilgileniyordum. Gecenin içinde, kirli, kana bulanmış bir halde, sırtarak, uzun adımlarla ilerliyordu. Bu manzaraya gülmeden edemedim; işaret taşıyor olmasına rağmen, onun ölümüne dair görümlerle dolmuştu zihnim. Konuşmamızın onları rahatsız etmemesi için yaralı adamların yanından uzaklaştım. “Başardın,” dedim ona. Ama koca kollarıyla beni kaldırıp döndürmesiyle sözcüklerim havada asılı kalmıştı adeta. “Biz,” diyerek düzeltti beni. “Biz başardık. Sen, ben, Kömürcüler, hepimiz.”

“Beni aşağı indir,” dedim, kahkahamı bastırmaya çalışarak.

Beni yere indirse de kollarından bırakmadı. Ve dudaklarını dudaklarıma dayadı. Bu, coşku ve zafer hissiyle dolu, şehvetli bir öpücüktü. Ama bir an sonra, zafer coşkusunun yerini başka bir şey aldı. Harikulade, narin bir şey.

Canavar'ın belimden yukarı kayan elleri sert ve sıkı bir şekilde sırtımı sardı. Ne olursa olsun beni taşıyabilecek bir payandadan farksızdı.

Ellerinden biri ilerlemeye devam ederek yüzüme kaydı. Yüzümü avcunun içine aldığı anda, sert, nasırlı eli tenimin üzerinde öylesine hassas duruyordu ki, ağlamak istedim. Hayatımda birileriyle öpüştüğüm hiçbir zaman böyle bir şey hissetmemiştim. Güneşin minik bir parçasını yutmuşum gibi hissediyordum; bu parçanın sıcaklığı ve aydınlığı ruhumun her bir köşesine ulaşarak, karanlık gölgeleri siliyordu.

Bu öpücüğe teslim oldum. Bu adamın gücüne, cesaretine ve saf iyiliğine teslim oldum.

Kısa bir müddet sonra, adamların geri kalanları da ayrı ayrı kampa geri dönmüştü. Gerginlik içinde gelenleri izlerken, Winnog'un sırk gibi ince vücudunu arandı gözlerim. Lazare'yi gördüm. Gözlerimiz kenetlendiğinde, sertçe başını iki yana salladı. Winnog geri dönmeyecekti ve Lazare'nin yüzü, omuzlarına benim yüklediğim, aslında kendisinin istemediği bir sorumluluğun ağırlığıyla çökmüştü. Lazare'ye haksızlık etmiştim. Biz kim oluyorduk ki, Ölüm'ü durdurmaya kalkışıyorduk? O'nun hizmetkârlarından biri olarak ben bile kendi grubumdaki işaretli üç kişiden yalnızca birini kurtarabilmişim.

Elde ettiğimiz zafer bedelsiz gelmemiş olduğundan, gece kampta kasvetli ve hüzünlü bir hava vardı. Winnog ve de Brosse'nin yanısıra, Sör Lorrl'i, altı askeri ve yedi Kômürcüyü kaybetmiştik. De Brosse ve Lorrl'in naaşları kilise gömütlerine gömülmek için ailelerinin topraklarına götürülecekti. Ağaçların altına yatırılarak dikkatlice vücutları sarılmış olan altı asker ise sabah gömülecekti.

Ama hepimizi en çok etkileyen Winnog'un ölümü olmuştu. Bu

sakar, sırık gibi Kömürcü neşeli, kötülük nedir bilmez, güleryüzlü bir gençti. Kömürcülerin   l  lerini g  mmedi  ini öğrendik.   rfle-rine uygun bir şekilde,   lenlerin bedenlerini Karanlık Ana'ya adak olarak sunuyorlardı. Ağaçlardan uzakta, antik bir dikili taşın yakı-nında kalan açıklık alanda karar kılarak, odun kömürü çukurları-nı hazırladıkları gibi dikkatli ve itinalı bir şekilde, cenaze ateşi için odun yığını hazırlamaya koyuldular. Sessiz bir mutabakata varıl-mı   gibi, askerlerler teker teker dinlendikleri yerlerden kalkarak,   l  lerini onurlandırmak için hazırlanan Kömürcülere katıldılar. Odun yığınına meşaleyi tutan Erwan oldu. Alevlerin kuru dallarla yaprakların içinde   atırdarak ilerleyişini dinledik.

Çok geçmeden, odun yığınının tamamı, cesetlerin vücudu-nu ele geçiren kırmızı ve altın tonlarda alevlerle sarılmıştı. Bu istisnai ölçüde sıcaklık yayan bir ate  ti. Bunun, yalnızca K  -m  rc  lerin bildiği bir p  f noktasından mı yoksa   l   yakmak için gereken odun yığının devasa boyutlarından mı kaynak-landığına emin olamadım. Aslına bakılacak olursa, alevlerden öylesine bir sıcaklık yayılıyordu ki, kızarmamak için herkes birkaç adım gerilemek zorunda kalmıştı. Gecenin karanlık gökyüzüne yükselen kara duman, kendisiyle birlikte   lenlerin ruhlarını da Karanlık Ana'ya götürdü.

Ateşten geriye tüten küllerle korlar dışında bir şey kalmadı  ın-da, kampa geri döndük. Adamlar ayrı gruplara bölünmek yerine bir arada kalarak, kısık sesle kendi aralarında konuşmaya ba  la-mışlardı. Hayatın başaramadığı birliği, ölüm başarmıştı. Bu so-nu  tan Winnog'un çok memnun kalacağını düşünmeden edeme-dim. Kafilemizdeki en kibirli adam olan S  r Gaultier bile, ilgiyle Erwan'ın anlattıklarını dinliyordu. Her   ey Canavar'ın kendilerine söz verdiği gibiydi. Belki de bu Karanlık Ana'mn i  iydi. Umutsuz-lu  un külleri arasında, bağışlayıcılığı ve kabul   bulmuşlardı.

Ve onlar bulabildiyse, belki ben de bulabilirdim.

Canavar'ı diğerlerinden uzakta, cenaze ateşinin içindeki dumanların tıttığı korları izlerken buldum. Halen kirliydi; toz, toprak ve kan içindeydi. Ve gözleri kaçanağı gibiydi. Bunu gördüğümde, ona bu adamları ölümlerine nasıl gönderebildiğini sorduğum için pişman oldum. Bunun bütün ağırlığını kendi üzerinde hissettiği belliydi.

Yaklaştığımı fark ettiğinde, başını kaldırıp bana baktı.

“Şimdi nereye gideceğiz?” diye sordum, daha birkaç saat önce tutkuyla öpüşmüş olan biz değilmişiz gibi.

“Guingamp. Bir Fransız garnizonu şehri işgal etmiş durumda. Sanırım elde ettiğimiz bu zaferin morali ve coşkusuyla, şehri geri almak için bir isyan başlatabiliriz. Ama ölülerimizi gömdükten sonra biraz dinlenip güç toplamak için bir ya da iki gün burada kalacağız. Hem bu sayede zaferimizin söylentileri bizden önce Guingamp'a ulaşmış olur.”

“Yarın benimle bir yere gelmek ister misin?” Derin bir nefes alıp, titrediklerini fark etmemesi için ellerimi kavuşturdum. Son sırrımı da kayıtsız şartsız kabul edebileceğinden emin olmak çok uzun zamanımı almıştı. “Seninle paylaşmam gereken son bir şey var. Ama bu görmem gereken bir şey.”

Canavar'la aramdan son sırrı çıkarmak kadar, kız kardeşlerimi görmek için de can atıyordum. Birbirimizi görmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu. Ailemdeki yegane sevdiğim kişiler olduklarından, bir ana bebeğini nasıl özlerse, ben de onları görmek için büyük bir özlem duyuyordum.

Öğle vaktine doğru, atları dinlendirip bir şeyler yemek için bir handa durduk. Hareketsiz, miskin bir köyde yeterince sessiz bir yerdi; kimsenin beni burada tanıyabileceğini sanmıyordum. Gene de hanın arka tarafındaki bir masayı seçtim.

Yemeğimizin ortalarına doğru hanın diğer müşterileri de gelmeye başladı. Görünüşe göre, çiftçi olan bu iki adamı, bölgedeki yakın zamanlı bir haberden bahsedene dek dikkate almadım.

“...d’Albret’in askerleri buradan geçeli beş gün olmamıştır...”

Bunu duyduğumda ayaklarımın altındaki zeminin kaydığını hissettim. Ayağa kalkarak hızlı adımlarla adamların masasına gittim. “Sen ne dedin az önce?”

Adam bana delinin tekiymişim gibi baktı. “Lord d’Albret’in elli kadar adamı beş gün önce buradan geçti. D’Albret’in Tonquedec’teki topraklarına gidiyorlardı.”

Arkama dönerek kapıya yöneldim. *Hayır, hayır, hayır.* Göğsüm sıkışmıştı. Charlotte ve Louise.

Canavar da masadan kalkarak peşimden geldi. “Ne? Sorun ne?”

Ona kısaca baktıktan sonra askıdaki pelerinimi alıp omuzlarıma attım. “D’Albret’le adamları beş gün önce buradan geçmişler.”

Canavar kaşlarını çattı. “Neden? Bütün adamlarının Rennes’de olmasını istemez mi?”

Başımı iki yana salladım. “Sana zafer için bütün umudunu tek bir plana bağlayanın, budala bir kumandan olduğunu söylemiştim.” Derin bir nefes alarak Canavar’ın gözlerinin içine baktım. “Tonquedec büyüdüğümüz yerdir. Ama şu anda orada yalnızca benim iki kız kardeşim kalıyor.”

“Acaba düşesin onları kaçırıp rehin almasından mı korktu?”

Buna, kulaklarımı acıtan kuru bir sesle güldüm. “Hayır. Onları rehin almayı düşünen d’Albret’in kendisi.”

Tonquedec’e uzanan yol boyunca umudumu korumaya çalışsam da, d’Albret’in kız kardeşlerime yapabileceği zalimlikler, kendi hayalgücümü ve ona dair bildiklerimi aşıyordu.

Diğerlerinin geride kalabilecek olmasını umursamadan dört nala gidiyordum. Çok geçmeden Yannic ve bizimle birlikte gelen diğer askerler geride kalmış olmasına rağmen, Canavar halen yanımdaydı. Beni binlerce parçaya ayrılmaktan koruyan yegane şey onun yanımdaki varlığıydı.

Bir ara, ablasının öldüğü yere yaklaşırken onun nasıl hissediyor olabileceğini düşündüm. Ama zaten karmakarışık olan aklıma yeni bir umutsuzluk dalgası taşıdığından, bu düşüncüyü hemen bir kenara ittim. Kız kardeşlerimin güvende olması için Mortain’e dualar ediyor, yakarıyordum. Yanıldığımı anlamam için. D’Albret’in Tonquedec’e yalnızca daha çok asker bulmak için gittiğini öğrenmek için.

Ama bu umutların boş olduğunu biliyordum.

Tonquedec topraklarına ulaştığımızda, kale duvarlarına uzanan dolambaçlı yolda hiçbir hareket yoktu. Ne bir av kafilesi, ne de kaleden ayrılan askerler. Surlarda görevlendirilmiş fazladan muhafızlar da göremedim. D'Albret kalede olsaydı, kesinlikle böyle olurdu.

Kale kapısındaki muhafız beni gördüğüne şaşırsa da, sorun çıkarmadan bizi içeri aldı. Boş avluya girdiğimizde, kalenin kahyası beni karşılamak için telaşla dışarı fırladı. Atımın dizginlerini tutarak, "Leydi Sybella!" dedi.

Seyisi beklemeden atımdan indim. "Kız kardeşlerim, Charlotte ve Louise. Onları görmem lazım."

Kahyahın yüzünden kafasının karıştığını belli eden bir ifade geçti. "Ama onlar gittiler, leydim. Nantes'a gittiler."

Gitmişlerdi.

Daha zihnim kabullenemedi, bu gerçek vücudumu vurduğundan, bir anda iki büklüm oldum. Bütün vücuduma yayılan bir sarsıntıyla, ellerim titremeye başlamıştı. Dizlerim her an kırılacakmış gibiydi.

Gitmişlerdi.

Bir canavar göğüs kafesimi delerek yüreğimi söküp almış gibi, kendimi bomboş hissediyordum.

“Matmazel?” Bu ses çok, çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. İçimde akan yakıcı, gümüşümsü acı dışarı çıkmak için çabalarken, kulaklarımda süren uğultuda bunu zorlukla duyabiliyordum.

Onları geri getirmeliydim.

Bundan daha fazlasını düşünemedim, atlara geri döndüm. O anda koca bir el koluma sarılarak beni durdurdu.

Hızla arkama dönerek bıçağıma uzandım. “Bırak beni!”

Canavar sapına sarıldığım bıçağı görmezden gelerek, yakaladığı bir balıkmışım gibi beni kendine çekti ve zırhlı göğsüne dayadı. “Gitmelerinin üzerinden günler geçmiş,” dedi yumuşak bir sesle. “Onlara yetişemeyiz.”

Bıçağı elbisemin kat yerlerinin arasına saklayarak, kahya-ya baktım. “Babamın kız kardeşlerimle buradan ayrılmasının üzerinden ne kadar zaman geçti?”

“Üç gün, leydim. Ama kardeşlerinizi almaya gelen babanız değil, genç efendi Julian’dı.” Bu ikinci şokla bir kez daha sarsılarak bir adım geriye sendelemiştim. “Julian mı?”

“Evet, leydim. O ve babanızın seksen adamı.”

İçime paniğin soğuk, karanlık bir tohumu atılmıştı adeta. Babamın gelip kız kardeşlerimi götürmesi için bir sürü nedeni olabilirdi ama Julian? Aklıma tek bir neden geliyordu ve bu da beni tuzağa düşürmek için kardeşlerimi yem olarak kullanmak istemesi olabilirdi. Charlotte ve Louise’i ne kadar sevdiğimi herkesten çok o bilirdi.

Acaba onları yalnızca babamın emriyle gelip almış olabilir miydi? Aklımdan geçen bu soruyu duymuş gibi, kahya konuştu. “Genç efendi, buraya gelecek olduğunuz takdirde size bir şey vermemi istedi, leydim.”

Adama doğru bir adım attım. “Ne? Nerede?”

Adam, Julian’ın benim için bıraktığı kutunun çalışma odasından getirilmesi için bir uşak yollarken, sabırsızlık içinde volta atmaya başladım. Tam seyise bize yeni atlar hazırlamasını söylerken, Canavar araya girdi. “Hayır,” dedi alçak sesle. “Hemen şu anda yola çıkamayız. Dinlenmeye ve kafanı toparlayabilmen için zamana ihtiyacın var. Rastgele fırlatılmış bir ok gibi ülkenin bir ucundan diğerine at süremezsın.”

Canavar’ın söylediklerinin ne denli doğru olduğunu içten içe bilsem de, öfkeyle ona çıkıştım. “Nasıl? Kardeşlerim tehli-kedeyken nasıl dinlenebilirim?” Bunun nasıl bir acı olduğunu ilk elden yaşamış olduğundan, gözlerindeki anlayış benim için bir başka darbe olmuştu. Alyse, d’Albret’le evlenmek için evden götürüldüğünde o da aynen böyle hissetmiş olmalıydı.

Şimdi bunu bir kez daha yaşamak zorundaydı.

Avuç içlerimi gözlerime bastırarak ağlamak, bu ezici acının içimden akıp gitmesi için bir yol bulmak istedim.

Ama bu olmadı.

Şimdi ona aklımdaki şeyi nasıl anlatabilirdim? Aramızdaki son sırrı; önüne bir armağan gibi koymak istediğim bu sırrı nasıl açabilirdim? Artık bu mümkün değildi. Artık ona ancak daha fazla keder verebilirdim.

Aramıza mesafe koymaya çalışmamı görmezden gelen Canavar beni bir kez daha kendine çekti. “Yoldayken ve yanlarındaki bunca asker varken, tehlikede değiller,” dedi. “Aslında, yolda veya değil, herhangi bir şekilde tehlikede olduklarını da hiç sanmıyorum. Yalnızca babandan yana olman için kız kardeşlerini kullanmak istiyorlar, o kadar. Buraya bir an önce ulaşmak için neredeyse atlarımızın canını çıkardık ve sen de şu anda ayakta sallanıyorsun. Ayrıca, bir plan da oluşturmamız gerek.”

Kahyanın yanımıza gelmesiyle birlikte, Canavar’la tartışmaktan kurtuldum. Kahya elinde, parlak abanoz ağacından oyulmuş, fildişi kakmalı, küçük bir kutu tutuyordu. Adam hafifçe başını eğerek kutuyu bana uzattığında, kapağını açmaktan nasıl da korktuğumu fark ettim. Ama derin bir nefes alıp, kapağı kaldırdım.

Kutunun dibindeki kırmızı kadife astarın üzerine iki saç buklesi bırakılmıştı. Biri, Louise’in kızıl kahverengi, diğeri Charlotte’un daha koyu renkli saçındandı. Bukleler üçüncü bir bukleye –Julian’ın parlak siyah saçıyla– birbirine bağlanmıştı.

Kapağını sertçe kapattığım kutuyu, herkesten saklamak istermiş gibi karnıma bastırsam da, az önceki görüntü aklıma kazınmıştı bile. Julian’ın kılıç kabzasında taşıdığı –kendini bana adamışlığının bir işareti olan– kendi saç buklelerimizin bir benzeriydi bu. Rahatsızlandığımı hissettim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu kahya.

Bunu yanıtlayan Canavar oldu. “Buraya gelmek için çok hızlı at sürdük; leydimiz yalnızca bitkin düşmüş durumda, o kadar. Biraz şarap getirin,” dedikten sonra ekledi. “Bir de hizmetçi.”

Canavar’a, bana bu şekilde ihtimam gösterilmesini kesinlikle istemediğimi söylemeye niyetlensem de, konuşmak bir kenara, zorlukla nefes alabiliyordum. Güçlü ellerin beni yönlendirmesiyle alçak bir duvarın üzerine oturdum. Canavar bana sokularak kulağıma fısıldadı. “Bizi izleyenler var.”

Canavar’ın bu ikazıyla suratıma bir kova soğuk su çarpılmış gibi hissettim. Elbette, haklıydı. Bu kaledekilerden kaçının d’Albret’e sadakatle bağlı olduğunu ve kaçının yalnızca korkudan ona boyun eğmiş olabileceğini bile bilmiyordum.

Olduğum yerde doğrulurken, kahyaya bir bakış attım. Gözlerinde gördüğüm, yalnızca sıhhatime yönelik bir endişe miydi? Yoksa bu bakış sinsilik de içeriyor muydu? Ve diğerleri. Avludaki askerlere baktım. Neredeyse bir düzine askerin hepsi de rahat görünüyordu. Bana dair bir emir aldılarsa bile, belli ki bu emir görüldüğüm yerde yakalanmam değildi.

Canavar’ın bakışlarını görmezden gelerek, kendimi toparlayıp ayağa kalktım. “Kardeşimin bana bıraktığı kıymetli armağandan çok etkilendim,” dedim kahyaya. “Ve çok yorgunum. Mümkünse bir müddet odamda istirahat etmek isterim. Ah, bir de arkamızdan atlılar gelecek. Kaleye ulaştıklarında lütfen onlarla ve atlarıyla ilgilenilsin.”

“Elbette, leydim.” O anda elinde tepsiyle avluya bir hizmetçi kadın girdi. Bu Heloise’di. Beni neşeyle karşılayarak elime bir kadeh tutuşturdu. Şaraptan bir yudum alıp, kendimi daha iyi hissetmişim gibi görünmeye çalıştım. “Lütfen Baron de Waroch’la da ilgilenilsin. Uzun yoldan gelmiş olduğumuzdan ikimiz de biraz istirahat etmeliyiz.”

Hiç değilse, Julian'ın bana bıraktığı mesajın lekesinden kurtulmak için temizlenmek istiyordum. Ancak bundan sonra kız kardeşlerimin peşine düşebilirdim.

Bütün hatalarına ve sorgulamaya açık sadakatlerine rağmen, kaledekiler çok iyi eğitilmişti ve kale mükemmel bir düzen içindeydi. Odam bile burayı hiç terk etmemişim gibi korunmuştu. “Baronu güney kanadındaki konuk odasına götürün,” diye talimat verdim Heloise’e. Burası kaledeki en iyi odalardan biri olduğundan, Canavar’a kaledeki askerlerle hizmetçilerin gözünde prestij kazandıracaktı ve dahası, benim odama da çok yakındı. Aramızda iki kapı vardı.

Odama yerleştiğimde, Heloise şöminenin önünde banyo-mun hazırlanması için iki genç hizmetçiye emirler verdikten sonra, soyunmama yardımcı olmak için yanıma geldi. “Erkek kardeşim nasıldı, Heloise? Morali yerinde görünüyor muydu? Lord babamızın son zamanlarda çok sıkıntıda olduğunu biliyorum.”

“Ah, evet, leydim. Lord Julian'ın morali yerindeydi ve kız kardeşlerini yeniden görmekten de çok mutlu oldu. Hatta, kızları görmekten duyduğu mutluluk, bana sizinle birlikte olmaksızın her zaman nasıl da keyif aldığını hatırlattı.”

Kadının iyi niyetle söylediği bu sözler, midemin düğümlenmesine neden olmuştu. “Ya Louise? Son zamanlarda sıhhati ne durumda?”

Heloise'in anlık duraksaması, göğsümü sıkıştırdı. “Daha güçlü değil, leydim, hiç değilse bu kadarını söyleyebilirim size. Ama umuyoruz ki, baharın gelmesiyle sıhhati de daha iyiye gidecektir.”

Arkama dönerek, söylediklerinin ne derece doğru olduğunu anlamak için yüzüne baktım. “Yolculuk edebilecek durumda

mydı?” Kadının kahverengi gözlerinde şüphenin gölgesini se-
çebilmişim.

“En azından Efendi Julian öyle düşündü. Leydi Louise’in üzerine fazladan battaniye ve kürk konmasını sağladığım gibi, Efendi Julian’a da her fırsatta kız kardeşiyle ilgilenmesini söyledim. Ayrıca Leydi Charlotte da ona dikkat edeceğine söz verdi.”

Bunu yapacağından zerre şüphem olmasa da, Charlotte yalnızca on yaşında bir çocuktü.

Banyo yapıp temiz kıyafetler giydikten sonra, istirahat edeceğimi söyleyerek hizmetçileri odadan yolladım. Ama uzanıp dinlenmek yerine, kız kardeşlerimi kurtarmak için en iyi yolun ne olabileceğini düşünerek şöminenin önünde volta atmaya başladım. İçeride müttefiğim olabilir miydi? Juhan yalnızca babamın emirlerini yerine getiriyorsa, bana yardımcı olması için onu ikna edebilirdim. Ama onun kendi başına hareket ediyor olmasından korkuyordum. Kutudaki saç buklelerinin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

Diğer taraftan kız kardeşlerimi kurtardığımda –ve bunu yaparken hiçbirimizin ölmemesini başardığım takdirde– onları nereye götürecektim ki? Nerede güvende olabilirlerdi?

Manastırda. Bu yanıt bana bir esintinin üzerindeki fısıltı gibi gelmişti.

Ama gerçekten orada güvende olabilirler miydi? Peki ya başrahibe? Benden çok farklı yaradılışlara sahip olan Charlotte’la Louise’i düşündüm. Ardından manastırdaki diğer bütün küçük kızları düşündüğümde, kardeşlerimin orada yeterince güvende olacağına kanaat getirdim. Ben bile birkaç yıl orada güvende olmuşum.

Bu bir plan için çok ham bir başlangıç olsa da, en azından bir şeydi.

Camdan dışarı bakıp da güneşin gökyüzünde alçalmakta olduğunu gördüğümde rahatladım. Gece ne kadar hızlı çökerse, buradan o kadar erken ayrılabilirdim. Ama odamdaki gölgeler uzarken, eski hatıralar uyanmaya başladı. Bu karanlık hatıralarla bir başıma kalmak istemediğimden, Canavar'ı bulmaya karar verdim. Aramızdaki son sırrı öğrenmesinin zamanı gelmişti. Belki böylelikle o da bir an önce buradan ayrılmak isterdi.

Kapısını tıklattıktan sonra yanıt beklemeden içeri girdim. Başının üzerinden temiz bir duble geçirmekte olan Canavar beni görünce afalladı. "Sybella! Burada olamazsın. Hizmetçileriniz..."

"Şşşt. Bunların d'Albret'in hizmetçileri olduğunu unuttun herhalde. Merak etme, bu hizmetçilerin hepsi her türlü düşüncesizliğe ve rezalete tahmin edemeyeceğin kadar alışkındır. Hatta asıl odana gelmemiş olsaydım şaşırırlardı."

Buna ne diyeceğini bilemez bir halde gözlerini kırptırdı. Halen kirpiklerinden su damladığını fark ettim. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, sordu. "Madem bizi duyacak kimse yok, kutudaki saç buklelerinin ne anlama geldiğini söyler misin?"

Saç buklelerinin yeniden aklıma gelmesi mideme bir yumruk yemiş gibi hissetmeme neden olmuştu. "Bu bir mesaj. Erkek kardeşim Julian'dan." Canavar'a söylemek istediğim her şeyi düşündüğümde, boğazım düğümlenmiş gibi hissettim. "Julian, kılıcının kabzasında kendi saçına bağlanmış olarak benim saçımı taşır. Bu bir mesaj..." Bunun ne anlama geldiğini sesli olarak söyleyemeyeceğimi fark ederek bocaladım.

Ama Canavar aptal değildi. Koca elleriyle yumruklarını sıkı-tığını gördüğümde bunun anlamını çözmüş olabileceğini düşündüm. Artık cesaretimi kaybetmeden ona gerçeği söylemeliydim.

"Bilmen gereken bir şey var. Kız kardeşim Louise... Louise, Alyse'nin kızıdır."

Kendisine söylediklerimin tek kelimesini duymamış gibi, Canavar hiçbir şey demeden bana bakıyordu. Yüzü kızarmaya başlamıştı. “Ne dedin sen?” diye fısıldadı. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam bir kemiğe nasıl yapışırsa, gözleri de aynı şekilde gözlerime kenetlenmişti.

“Louise, ablanın çocuğu.”

Canavar sessizce bana bakmaya devam ederken, düşünceleri, yüzünden fırtına bulutları gibi geçiyordu. Alyse'nin bir parçasının halen hayatta olduğunu öğrenerek umutlandıktan sonra, onun da –bir başka şeytan ruhlu d'Albret tarafından– ellerinden alınmış olduğunu fark ederek yeniden umutsuzluğa kapılmıştı sanki. “Bunu neden bana daha önce söylemedin?”

“Ablanın bir parçasının d'Albret olduğunu kabullenebileceğinden emin olmalıydım. Ve bunu bana karşı kullanmayacağını anladığımda, gerçeği sana açıklamaya karar verdim. Öncelikle, onları nasıl güvenli bir yere götürebileceğimize dair aklımda oluşmakta olan düşünceler vardı. En azından, Louise'i. Belki de senin topraklarına? Ama bir kez daha, çok geç kaldım.” Emin olduğum yegane gerçek, sevgimin, sevdiklerim için bir ölüm cezasından farksız olduğuydu.

“Sence Julian, kızları hemen öldüreceğini mi kastediyor mesajında?”

“Kızlara zarar vermenin başka yolları da var,” dedim yumuşak bir sesle.

Başını çevirirken, yüzünün bembeyaz kesildiğini gördüm. “Sana zarar verdikleri gibi.” Bu bir soru değil, farkındalık anıydı. Yüzüne korkutucu bir ifade yerleşirken, gözlerinde ölümcül bir ışık parıldamaya başlamıştı. Göğsünden gelen boğuk gürüldemeyi bastırmayı başardı ve öfkeyle haykırmak yerine, yumruğunu pencere kanadına geçirerek kurşun şeritli camı paramparça etti.

Nefesimi tutup, içinde hangi tarafın kontrolü ele aldığından emin olamamış bir halde bekledim.

Yeniden bana baktığında, gözlerindeki vahşi ışık sönmüş olsa da, yüzü gri bir taştan farksızdı. “Onları öldüreceğim. Hepsini.”

“Kızların şu anda gerçek bir tehlike altında olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Henüz değil.”

Kaşları kalkan Canavar, buna inanmadığını gösterir bir şekilde homurdandı. Derin bir nefes aldım; şimdi söyleyeceklerimi Canavar’la asla paylaşacağımı düşünmemiştim. “Julian... Julian kendi sapkın tarzıyla beni seviyor. Kızları, yalnızca benim ilgimi çekmek için kullandığını sanıyorum. Hem, erkek kardeşimle aramda olanlar, onun kadar benim de suçum.”

Camın başına gıderek avluya baktım. Alacakaranlık çökerken, kalenin çalışanları gece için hazırlanıyordu. “Genellikle olduğu gibi, bunu başlatan Pierre oldu. Daha on bir yaşındayken, olgun bir erkek olduğunu bana kanıtlamak için geceleri kapıma dayanmaya başlamıştı. İlk başta gece gelen bu seslerin nedeninin hayaletler olduğunu sanıyordum. Ama çok geçmeden kapımı tırmalayanın Pierre olduğunu anladım. Ve onun,

yakaladığını kıstıran, meraklı parmakları ve aç ağzı beni hayaletlerden çok daha fazla korkutuyordu.

“İlk gece, örtülerin altına saklanarak onu kendimden nasıl uzak tutabileceğimi düşündüm. Ve, kendimi korumak için her zaman yaptığım şeyi yaptım. Kaderin çarkını tersine döndürerek, hamlesini ona karşı kullanmaya karar verdim. Ertesi gece, daha gürültülü ve inatçı bir şekilde kapımı tırmalamaya başladığında, içeriden seslenen Julian oldu: ‘Ne istiyorsun?’

“Elbette, neredeyse kıkırdayarak, yarattığımız bu etkiyi yok edecektik ama yastıkları ağzımıza basurup sessiz kalmasını bildik.

“O zamanlar Julian’ın, kardeşim kadar en yakın dostum olduğumu da anlamam gerekiyor. İlk hatıram, mutfağın taş zemininde çıplak ayakla yeni yeni yürümeye başladığım zamanlarda gördüğüm eteklerdi. Hizmetçilerin yünden ya da pamuklu kaba kumaştan etekleri. Ama ikinci hatıramda Julian var. Dört yaşındayken elimden tutmuş beni çeken minik elini hatırlıyorum. Her zaman bana gülümseyen yüzünü ve şefkat dolu gözlerini. Diğer herkesten saklanıp saatlerce oynadığımız, bizden başka kimsenin anlamadığı ve umursamadığı gizli oyunlarımızı. Julian, neredeyse yürümeye başladığımız ilk günlerden itibaren, d’Albret hanesinin tehlikelerinden ve zalimliklerinden beni korumak için çok fazla riske girmiştir.

“Yani, her şeyden önce Julian benim arkadaşımdı. Birlikteyken her zaman güçlüydük. Bunun da –geceleri kapıma dayanan Pierre’den korunmak için bir kez daha Julian’a sığınmamın– farklı olacağını düşünmemiştim.

“Bu mümkün olsaydı, zamanı geriye çevirebilmek, kum saatinde akan kumları tersine döndürebilmek için her şeyimi verirdim. Kısa bir anı tekrar yaşar, farklı bir tercihte bulunur ve hayatıma farklı bir yön çizerdim. Tanrılar ya da azizler gerçek-

ten varolsaydı, o anda beni ikaz etmeleri; tercihimin hayatıma hiç de istemediğim bir istikamet kazandıracağına dair bana bir işaret vermeleri gerekirdi.

“Beni koruması için Julian’ı odama çağırdığım an işte tam olarak böyle bir andı. Çünkü ne Julian’ın olgunlaşmakta olan vücudunu ne de kendi vücudumun onu böylesine etkisi altına alabileceğini düşünmüştüm. O her zaman benim için en iyisini düşünmüştü ve bu durumun farklı olabileceğine dair hiçbir şey gelmemişti aklıma.”

Canavar’ın camdan dışarı bakıyor olması devam etmemi kolaylaştırdı. “Ama işler çok kısa sürede kontrolden çıktı. Hem de korkunç, çok korkunç bir şekilde. Ben içten içe ruhumun çürüdüğünü hissederken, birlikte yaptıklarımız Julian’ı çok mutlu ediyordu. Hatta bu durum, d’Albret’in onları karşı karşıya getirdiği her seferde Julian’a, Pierre’i alt etmesini sağlayacak şekilde cesaret kazandırmaya da başlamıştı. Ve o zamana dek, beni kurtardığı bütün durumlar için Julian’a karşı ne denli minnettar olduğumu, kendimi ne kadar da borçlu hissettiğimi fark etmemiştim. Bu yüzden ona asla evet demesem de, hiçbir zaman hayır da demedim.

“Julian’ın parmakları etimi kısıtırmıyordu. Öylesine nazık, öylesine yumuşaktı ki, hayatım boyunca hissetmediğim şeyler uyanmaya başlamıştı içimde. Ve o güne dek, bir erkek üzerinde böylesine bir güce sahip olabileceğimi asla aklıma getirmemiş-tim. Aksine, doğduğum günden bu yana onların merhametine mahkum hissetmiştim kendimi.

“Ama ilişkimizin bu şekilde başka bir yöne döneceğini ve o güne dek aramızdaki iyi olan her şeyin silineceğini tahmin edememişim.”

Dönüp baktığımda, Canavar’ın yüzünün buruşmuş olduğunu fark ettim. Bunun nedeni anlattıklarımın neden olduğu

dehşet miydi? Ümitsizlik? Ne düşündüğünü ya da hissettiğini çıkaramıyordum. Yara izleriyle kaplı devasa ellerine baktı. “Hepimizden nefret ediyor olmalısın,” dedi.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak, ona baktım. “Ama bu benim suçumdu,” diye fısıldadım. “Benim zayıflığım, benim...”

Sertçe başını kaldırdı. “Sevilmek istemen mi, zayıflık? Korumak istemek? Ve sırf bunu yaptığı, seni sevip koruduğu için erkek kardeşinin senden böyle bir şey istemesi kabul edilebilir mi? Birinin ödemesi gereken bedel asla bu olmamalı. O yüzden yeniden söylüyorum: hepimizden nefret etmiyor olman inanılmaz.”

Beni böylesine kolay bir şekilde anlayıp bağışlamasına, suçlarımdan arındırmasına hayran olmuş bir halde, ona doğru gidip kocaman ellerinden tuttum. “Senden asla nefret edemem. Gün gecedен nasıl farklıysa, sen de onlardan öyle farklısın.”

Söylediğim şeylerin, tıpkı onun dediklerinin benim üzerimde yaptığı gibi, Canavar’ı çok güçlü bir şekilde etkilediğini fark ettim; beni öpmek istediğini görebiliyordum. Ama bunu yapmadı. Ve ben... ben de onu öpecek cesareti bulamadım kendimde. Böylesine bir kabahatin ve günahkarlığın itirafı halen dudaklarımdayken, bunu yapamazdım. Birbirimize dokunamadığımız bu an gittikçe uzarken, ikimiz de kendimizi çok rahatsız hissettik. Daha önce aramızda böyle bir şey hiç yaşanmamıştı.

Buna daha fazla dayanamayarak, yüzümü odaya döndüm ve yatak perdelerini düzeltmeye başladım. “İlk ışıkla yola çıkacak mıyız?”

“Evet,” dedi Canavar. “Kızları d’Albret’in Rennes önüne kurduğu kampa mı götürmüşlerdir? Yoksa d’Albret geri dönene dek tutmak için Nantes’a mı?”

“Cephede küçük kızların bulunmasını d’Albret bile istemeyeceğinden, Nantes olduğunu sanıyorum.”

“Pekâlâ. Gün ağarırken Nantes’a doğru yola çıkıyoruz, o halde.”

Canavar’ı camın başında bırakıp, gitmeden önce tamamlamamız gereken hazırlıkları düşünerek küçük odada dolanmaya başladım. Çok fazla bir şey yoktu aslında. Erzak ve dinlenmiş atlar. Gittiğimizi söylemek için kaledekileri uyandırmama bile gerek yoktu. Sabah uyandıklarında çoktan gitmiş olacaktık.

“Alyse burada mı gömülü?” diye sordu Canavar, camdan dışarı bakmaya devam ederken.

Derimin kemiklerimin üzerinde gerildiğini hissettim. “Evet.”

Camdan alarak bana çevirdiği gözlerinde kasvetli bir ifade vardı. “Onu görmek isterim.”

Orayı ziyaret etmenin fikri bile içimde koca koca çanların çalmasına neden olduğundan, Alyse’nin mezarı yerine her yere, herhangi bir yere gitmeye razı olabilirdim. Ama ablasının mezarını ziyaret etme şansı eline geçmişken, Canavar’ın bu isteğini reddedemeyeceğimin de farkındaydım. “Burada bekle,” dedim ona. “Anahtarı almam lazım.”

Kaleden, serin bahar gecesine çıktık. İç avluyu geçip müştemilata doğru giderken, kendi düşüncelerimize dalmış olduğumuzdan ikimiz de sessizdik. Gökyüzünü kaplamış kalın, gri bulutlara baktığımda, ertesi gün yerine yağmurun bu gece yağması için dua ettim. Çünkü ertesi gün çıkacak bir fırtına hızımızı büyük ölçüde düşürebilirdi.

Kalenin mezarlığına yaklaştıkça, kaslarım seğirip gerilmeye; buradan uzak durma isteği ezici bir hal almaya başlamıştı. Arkama dönüp koşarak kaçmak yerine yürümeye devam etmek

için gösterdiğim çaba dizlerimin titremesine neden oluyordu.

Mandalını kaldırıp mezarlığın eskı, paslı kapısını açtığımda, nadiren kullanılan menteşeler buna itiraz ederek gıcırdadı. Çok uzun bir yarış koşmuşum gibi, kalbim deliler gibi atıyordu, soluk soluğa kalmıştım. Canavar mezarın yerini sorar gibi bana baktı. “Şurada,” dedim, mezarlığın arka kısmında kalan büyük mozoleyi göstererek.

Burası, insanı rahatlatmaktan uzak, cehennemin bütün iblislerini çekecek, kasvetli, korkutucu bir yerdi. D’Albret’in, kendisini memnun etmeyi başaramamış karıları için uygun gördüğü yer burasıydı işte.

Gri mermerden yapılmış mozolenin duvarlarında şeytanlar ve grotesk figürler vardı. Mozolenin kapı eşiği üzerindeki boyunduruk¹², daha koyu renkli bir taştan oyulmuş, hoplayıp zıplayan çörtlenlerle bezeliydi.

“Burası cehennemden farksız,” diye mırıldandı Canavar.

“Öyle olması istenmiş de ondan.” Anahtarı paslı kilide sokmak için eğildiğimde, üzerimde çok fazla baskının biriktiğini hissettim. Kaçmak için delicesine bir istek duyuyordum. Hissettiğim dehşeti bastırmak için bütün gücümü kullanıp, anahtarı çevirdim. Kilit açılarak, gıcırtilarla sallanmaya başladı. Dışlerimi sıkıp mandalı kaldırdım ve omzumu kapıya verdim.

Kapı tahmin ettiğimden çok daha kolay bir şekilde açıldı. İçerideki hayaletler soğuk ve cansız bir şekilde etrafımda dönmeye başlamışlardı bile. Fısıltıları artık anlaşılmasa da, suçlamalarını kalbimin en derinlerinde hissediyordum. İşte, ilk karısı Jeanne şuradaydı; sığınmak için erkek kardeşinin yanına kaçmayı düşünmüş ve sırf kendisi değil, bütün ailesi öldürülmüştü. Jeanne’nin yanında, Julian, Pierre ve Gabriel’in anası

12 Boyunduruk: Kapı veya pencere vb. açıklıkların üzerine konulan ağaç, taş veya beton kiriş; lento. (ç.n.)

Françoise vardı; d'Albret'le birlikte at sürdüğü bir gün ölüsünü getirmişlerdi. Atından düşüp boynunu kırdığı söylene de buna inananların sayısı çok azdı.

Benim anam Iselle'nin yegane suçu d'Albret'e arka arkaya iki kız evlat vermiş olmasıydı. Ölü doğan ilk kız talihliydi. Ardından gelen bir diğer karısı Jehanne, kendisine bir aşık edinme cüretini göstermiş; ondan sonra gelen Blanche'nin ise karnı şişmiş ama içinde bir bebek değil, tümör olduğu anlaşılmıştı. Kendisine çocuk doğuramayacağı anlaşıldığında, kadının d'Albret için bir önemi kalmamıştı. Blanche'den sonra, Alyse geliyordu.

Hayaletlerden biri beni es geçerek Canavar'ın etrafında dönmeye başladı.

"Bu da nesi?" dedi Canavar, koca vücudu titremeye başladığında.

"Alyse," dedim. "Ablanın hayaleti. İşte." Uzun, beyaz mermer tabutu gösterdim. "Lahdi bu."

Canavar elimi tutmak için uzandı. Vücudunun devasa boyutlarına, sahip olduğunu çok iyi bildiğim bütün cesaretine rağmen, insanın canını yakacak ölçüde savunmasız görünüyordu.

Uzattığı elini tuttum; başka bir şey yapamazdım.

Matemini mahremiyet içinde tutması için başka bir tarafa bakmamın daha munasip olacağını bilsem de, bunu yapamadım. Çok kısa bir müddet için tanıdığım bu tatlı kız, gönlümü çalmış olan bu nazik dev açısından çok önemliydi. Hem, başımı çevirmem alenen korkaklık işaretiydi; ailemin neden olduğu bu kedere tanıklık etmek boynumun borcuydu.

Lahdin yanına geldiğinde, elimi bıraktı. Koca başını eğip gözlerini kapattı; kederle yüzü çarpılmış, ellerini yumruk yapmıştı. Damarlarında pompalanan öfkeyi hissedebiliyordum.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde, kendime engel olamaz bir halde ona doğru atılsam da, aynı zamanda tereddüt içindeydim. Ailemin ona yaşattıklarından sonra beni reddedeceğini sanıyordum.

Ama reddetmedi. Ellerimden tutarak beni kendine çekti ve başını karnıma dayadı. Uzunca bir süre bu şekilde kaldık. Aslında aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordum. Ama kalp atışlarının, cenaze davullarımınki gibi, sessiz ve yavaş, sabit bir ritme gerilemesine yetecek kadar uzundu. En sonunda kendini geri çektiğinde, bir parça da olsa huzur bulduğunu anladım. Buna rağmen, damarlarımda dalga dalga akan panik yok olmamıştı.

Nihayet ayağa kalkarak dizlerindeki toprakları silkeledi. Ardından duraksadı. Bakışları, Alyse'nin mezarının yanındaki minik lahde kaymıştı. İstirap dolu bir bakışla bana döndü. "Alyse'nin ikinci bir bebeği daha mı oldu?"

Vücudumdaki bütün kaslar durmam için çığlıklar atarken, o lahde dönüp bakmak için kendimi zorladım. Kalbim öylesine hızlanmıştı ki göğsümü delip çıkmasından korkmaya başlamıştım. Uzun zamandır en derinlerimde kilitlenmiş hatıralar yüzeye vuruyordu. Mezar taşına oyulmuş adı okurken, yıkılmış bir bendi aşarak geçen sular gibi, bütün hatıralar kulaklarımda uğultuya dönüşmüştü. "Hayır," dedim, kendi sesimi zorlukla tanıyarak. "O benim bebeğim."

Çılgılığı hatırlıyorum.

Birisi ağzını açmış ve cehennemin bütün ıstırapıyla eleme dışarı taşmış gibiydi. Kesilen sesin aslında benim sesim olduğunu anlamam, ancak babamın yüzüme sert bir tokat indirmesiyle olmuştu.

Ve kanı. Kanı hatırlıyorum. Tırpanla dalınmış gibi görünen yatağım baştan aşağı koyu kırmızıydı.

O günle ilgili olarak yalnızca bunları hatırlıyordum. Ama şimdi her şey zihnime üşüşüyordu adeta. Umutsuzluk ve ıstı-
rabın oluşturduğu büyük, kapkara bir dalgaydı bu.

Bebeğim. Rahmimden çıkan çocuğum. Ona dair çok az hatıram olmasına rağmen, bu hatıralar da uzun zamandır bu kapının arkasında kilitliydi.

“Onu kollarıma verdikleri anda ağlamayı kesmişti. Başparmağımı şaşırtıcı ölçüde güçlü bir şekilde tuttuğunda, minik ellerini, daha da minik tırnaklarını hatırlıyorum.” Pembe goncadan dudakları aralanmıştı. Anasının sıcak sütünü emerek kendi minik bedenine çekmek için deliriyordu.

Bebeğimle ancak kısacık bir süre geçirebilmiştik.

“D’Albret’in doğumdan sonra onun ağladığını nasıl duyup da odama gelmiş olabileceğini bilemiyorum. Belki de olağanüs-

tü bir gücü vardı. Başımı kaldırıp onun öfkeli suratını, kabarmış kara sakallarını gördüğüm anda, bu bebeğin bende kalmasına müsaade ettiği takdirde, benden ne isterse yapacağımı biliyordum. Ama kayıtsız şartsız kendisine teslim olacağımı söylemek için daha yalnızca ağzımı açmışken, hızlı adımlarla yatağıma gelerek bebeği kollarımdan çekip aldı.

“O kadar minikti ki, başı d’Albret’in avcuna sığabilmişti. Onu ne kadar da umursamaz bir şekilde tuttuğunu görmek dehşete düşmeme neden olmuştu. Ama onu kızdırmamak, o anda onunla ters düşmemek için hiçbir şey söylemedim. Bebeğimi pencerenin başına götürerek, camdan giren ışıktaki minicik, zarif hatlarını inceledi. Pembe gonca dudaklarının, minicik burnunun, koyu mavi gözlerinin beni olduğu gibi onu da büyüleyeceğini umut ederek nefesimi tutmuştum.

“Bakışlarını bebeğimden alarak bana çevirdi. ‘Bu enciğin Julian’ın olduğunu umuyordum,’ dedi.

“O anda, aklında ne olduğunu anlamıştım. Yataktan çıkmak için debelenmeye başladım. ‘Durdurun onu!’ diye haykırıyordum. Ama elbette hizmetçilerden hiçbiri ona karşı koymaya cesaret edemezdi.” Canavar’ın acıyla çarpılmış yüzüne baktım. “Yalnızca Alyse. Bebeğimi onun ellerinden kurtarmak için yalnızca Alyse direndi. Kendini d’Albret’in üzerine atarak, bebeği ellerinden almaya çalıştı. Ama d’Albret tek bir darbesiyle onu yere serdi. Alyse yere düştüğünde, başını ağır ahşap koltuğun bacağına çarpmıştı. Bu darbe yüzünden öldüğünü ancak günler sonra öğrenebildim.

“Ve, kalın parmaklarını bebeğimin narin boğazına sarıp, oracıkta, gözlerimin önünde boynunu kırdı. İşi bittiğinde, bebeği yere fırlatarak odayı terk etti.”

Çılgınlık o zaman başlamıştı. Ve kan. Ama bunun kendi kanım olduğunu da çok sonra öğrenecektim.

“Bundan sonrasına dair çok az şey hatırlıyorum. Güçlü, narin eller beni geri yatağıma yatırmaya çalışıyordu. Boğazımdan aşağı acı tadı olan bir şurup akıtıldı. Ve ardından gelen karanlık. Kutsal, kutsal karanlık. Görünürde tek bir damla kanın olmadığı bir karanlık.

“Babamın bundan iki gün sonra yola çıktığını öğrendim. Muhtemelen hayatımı kurtaran da bu oldu çünkü d’Albret etrafta olsaydı ihtiyar Nonne beni hayatta tutmak için o tehlikeleri asla göze alamazdı. Aslında babam yola çıkarken beni Madam Dinan’ın kayıtsız ellerine bırakmıştı ve Dinan, yatağımdan bir daha kalkamayacak olsam da, boğazımdan bir lokma geçmeyecek olsa da, zerre umursamazdı. Ama ihtiyar Nonne umursuyordu. Nonne sürekli başımda bekleyip beni bir an olsun yalnız bırakmadı, dürttü, hatta azarladı. Daha doğrusu, beni yeniden, delireceğimi sandığım canlıların alemine çekmek için elinden ne geliyorsa yaptı.”

Belki gerçekten de delirmiştım.

“Bir gece gizlice ahıra girip, kalın, sağlam bir ip alarak sıkıca boynuma dolamamın nedeni delirmiş olmam mıydı? Hayatıma son vermeyi umut ederek samanlıktan aşağı atlamamı sağlayan deliliğim miydi?

“Bunun nedeninin cesaret olduğunu söylüyordum kendime. O zaman da böyle söylemişim ve bugün de böyle. Hiç değilse kendimi karanlık, şeytani d’Albretlerin olduğu dünyadan koparacak cesareti bulmuştum. Çünkü onun kıızıysam, ondaki tiksinti duyulacak her şeyi ben de taşıyorum demekti. Ve bu durumda ölmeyi onun kadar hakediyordum. Onu öldüremeyeceksem, en azından dünyayı kendi lekeli varlığımdan kurtarabilirdim.

“Ama samanlık boynumu kırabileceğim kadar yüksek değildi ve ölmemin ne kadar süreceğini düşünerek kalın ipin ucunda sallanırken, ihtiyar Nonne beni bularak ipi kesmişti.

“Başımdan gitmesini söylemişim ona. Beni durduramazdı. Yeniden kendime ip bulabileceğim gibi, bir sonraki denememde atlamak için daha yüksek bir yer de seçebilirdim. Beni durdurmak için elinden hiçbir şey gelmezdi. Ya da ben öyle sanıyordum. Nonne en sonunda ağzını açana dek öyle sanıyordum.

“Nonne, ‘D’Albret senin baban değil,’ dedi. Bu sözcükler içimdeki her şeyin donup kalmasına neden olmuştu. Ve günlerdir ilk kez, üzerimdeki keder bir parça da olsa hafiflemişti.

“O zaman bana doğumumdan bahsetti. Benim, anamın bir erkek evlat doğurmak için nasıl son şansı olduğumu. İlk çocuğu bir kızdı ve ölü doğmuştu. Ama anam d’Albret’i alt etmesini bildi. Beni doğurduktan sonra, Ölüm’le, âşığıyla birlikte kaçtı.

“Onların peşinden gitmeye çalıştım. Anamın rahminden soğuk ve mavi bir kütle olarak çıkmıştım. Göbek bağım iki kere boynuma dolanmıştı. Ama Ölüm beni reddetti. Ve ihtiyar Nonne uzuvlarımı ovalayıp, ağzımın içine nefesini üfleyerek, soğuk, cansız vücuduma yaşamın sıcaklığını vermeye çalıştı. Ve bu işe yaradı.”

“Seni Aziz Mortain manastırına götüren o mu?” diye sordu Canavar. Bir şekilde kendimi onun kollarının arasında bulmuştum. Sırtım göğsüne dayalıydı.

“Evet,” dedim. “Manastıra gönderilmem bebeğimi kaybettikten sonra oldu. İlk başlarda epey hırçındım. Benden usandıkları için rahibeleri suçlayamam. Ama en sonunda, sakinleşerek orada kendime bir sığınak bulduğuma inandım. Bir amacımın olacağına, karanlık yeteneklerimin hayırlı bir amaçla kullanılacağına. İlk başlarda öyle de oldu. Bizi Fransızlara satmadan önce birkaç haini öldürdüm. Ama sonra...” Bunun ardından söyleyeceğim şeye ben bile halen inanmadığımdan, sesim çatladı. “Başrahibe beni d’Albret’in hanesine geri gönderdi. Bana, d’Albret’in yardımının –ya da sonradan anlaşılacağı

üzere, yardım etmenin aksine, bize karşı durmasının– savaşın gidişatını değiştirebileceğini ve lordun niyetlerinden kendilerini haberdar edebilmem için onun etrafında olmam gerektiğini söyledi.”

Canavar hiçbir şey demese de, geçmişin uzuvlarından korumak istermiş gibi, kollarıyla beni daha sıkı sarmaladı. “Onunla tartıştım. Ona karşı koydum. Yalvarıp yakardım. Ama kararını kesin olarak vermişti. Ve, uzanacağıma zerre şüphesinin olmadığı yegane şeyi önümde sallandırdı: Mortain’in d’Albret’i işaretleyeceğinden emindi. Yani onu öldürebilirdim. Hatta Rahibe Vereda’nın bunu gördüğünü bile söyledi. Bu yüzden geri döndüm. Ama daha sonra, bunun da bana söylediği yalanlardan bir diğeri olduğunu anladım.”

“Bebeg’in babası kimdi?” diye sordu Canavar.

“Demircinin oğlu Josse. Alyse kaçmamıza yardımcı olmaya çalışmıştı. Plan yapıp hazırlanmamıza destek olduğu gibi, ortalıkta olmadığım anlaşıldığında bana zaman kazandırmak için öne süreceği mazeretleri bile düşünmüştü. Ama d’Albret bir şekilde ne döndüğünü öğrendi işte.” Josse’yi değil ama bana sunduğu özgürlük fikrini sevmiştim.

Bizi d’Albret’e gammazlayan Julian’dı.

“Josse’yi bir köpek gibi yollarda sürükledikten sonra, mızraklarla vücudunu paramparça ettiler. Onlara karşı koyduğum için beni de bağlayıp sürüklediler.”

Canavar’ın içinde yükselen öfkeyi hissedebiliyordum. Ama hiçbir şey söylemiyordu. Ben konuşurken iyice bize sokulmuş olan hayaletlere yoğunlaştım.

Bana Louise’i veren ve her zaman beni kahkahalarla güldürmüş olan Alyse. Bana ilk arkadaşım ve düşmanım olmadan önce gerçekten kardeşim olan Julian’ı veren Françoise. Bana can vermiş olan kendi anam. Ve, şimdi anladığım üzere, hayatı

eğitici bir masal değil, gerçek bir cesaret öyküsü olan; hayatın dehşetleri yerine yüzünü ölüme dönecek cesaretiyle Jeanne.

D'Albret'in gerçekleştirdiği bütün zulümler içinde –ve çok fazlaydı bu zulümler– en korkunç şekilde ihanet ettiği, sevmek ve korumak için yemin etmiş olduğu bu kadınlardı. Gerçekten intikamlarının alınmasını hakedenler de bu kadınlardı.

Canavar'ın, korkunç geçmişimi kaldırıp kaldıramayacağına dair bütün şüphelerim silinip gitmişti. Ona en son sırlarımı da açmışım ve o halen, asla gitmeme müsaade etmeyecekmiş gibi, beni kollarında sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

Bir şey beni uyandırmıştı. İlk başta bunun, camdan içeri süzülerek yatağıma vuran gümüşümsü ayışığı olduğunu düşündüm. Ardından, kışın çıplak bıraktığı dalların rüzgârda hışırdayarak sallanması gibi, belli belirsiz bir ses duydum. Açık bir şekilde kendi adımlı duyamamışım belki ama bu sesin beni çağırdığını biliyordum. Beni daha yakına çağırıyordu ve korkuyordum. D'Albret'in ölü eşlerinin beni hesap vermeye çağırdığından korkuyordum.

Ama sesi yeniden duyduğumda, gitmek zorunda olduğumu anladım. Sessizce üzerimdeki örtüyü açtım, ayaklarımı yere uzattım ve yataktan kalktım.

Sesi üçüncü kez duyduğumda, kalbime bağlanmış bir iple çekildiğimi hissettim. Ayakkabılarımı giydim, pelerinimi omzuma attım ve usulca odadan çıktım.

Gecenin çok geç bir saati olduğundan her yer sessizdi. Hayatımda ilk defa babamın evinde korkmadığımı fark ettim. Bunun nedeni belki çok yakınımıdaki bir odada uyumakta olan Canavar, belki başka bir dünyadan geliyormuş gibi tınlayan sestir. Belki de artık kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığından böyle hissediyordum.

Kale koridorları ve büyük salon boştu. Kapiya birkaç nöbetçi dikilmiş olsa da, karanlıktan doğduğum için her zaman dostum olan gölgeleri kullanarak, kimseye görünmeden kale-den çıkabildim.

Dışarıda, hava epey soğumuştı. Baharın ilk mahsulatını tehdit ettiğinden, çiftçiler buna Mortain'in soğuğu derdi.

O anda beni çağıranın kim olduğunu anladım. Pelerinime daha sıkı sarılarak adımlarımı hızlandırdım. Sesin beni mezarlığa yönlendirmesine şaşırmadım.

Alçalmaya başlamış ay, mezarlığı soluk gümüşümsü bir ışıqla zayıf bir şekilde aydınlatmış olsa da, gölgelerin en karanlık olduğu noktaya doğru çekiliyordum. Ben yaklaşıırken, uzun boylu, karanlık bir silüet belirdi. Simsiyah kıyafetlere bürünmüştü ve tarlaların yeni sürüldüğü baharın ilk günlerindeki toprağın kokusunu taşıyordu üzerinde. Adeta kalbimi delip geçen bir şok hissiyle, gerçek babamı karşıma buldum. Gerçekten varolup varolmadığına dair bütün şüphelerim, içimde d'Albret'in karanlık kanını taşıdığıma dair bütün korkularım o anda silindi. Bir arazide anasına koşan bir kuzu gibi, O'na ait olduğumu anlamıştım. İlk başta, bu hissin getirdiği minnet ve tevazu O'nun önünde dizlerimin üzerine çöküp başımı eğmek istememe neden oldu. Ama O'na baktığımda, yılların ıstırapı ve dehşeti bir anda içimde yükselmiş; duyduğum öfkeyi koca bir kırbaç gibi ona savurmama neden olmuştu. "Şimdi mi? Bana şimdi mi geliyorsun? Küçük, korkmuş bir çocukken, sana öylesine ihtiyacım varken, neredeydin? D'Albret masumları katlederken neredeydin?"

Ve, tıpkı geldiği gibi, öfkem bir anda uçup gitti. "Neden beni terk ettin? Anamı almak için geldiğinde, neden beni de almadın?" Son sorum bir fısıltı olarak çıkmıştı.

"Hayatta kalman, ananın arzusuydu." Konuştuğunda, sesi

kuzeyden kar ve don getiren soğuk rüzgârlar gibiydi. “Yalnızca kocasından kurtulmak için değil, aynı zamanda kendisinden sonra gelecek kadınların kendisiyle aynı kaderi paylaşmaması için de dualar etti. Bu dualarıyla yanına gelmiş olduğumdan, sen doğarken ben de oradaydım. Hem senin güvenle bu dünyaya ulaşabilmen, hem de söz verdiğim gibi ananı alıp buralardan götürmek için.”

“Yani beni reddetmedin mi?”

Kuruyan yaprakların hisırtısından farksız bir sesle yanıtladı. “Asla.”

“Ama sana karşı günaha girdim ben. Senin iraden yerine, kendi başıma buyruk hareket ettim. Senin tarafından cezalandırılmam gerekmiyor mu?”

“Hayır. Sen benim kızım olduğundan, bahçemdeki çiçekleri kopardığın için seni cezalandırmam, nefes aldığın için cezalandırmamdan farksız olur. Hem, öldürdüğün bütün adamlar bunu hak etmişti. Hak etmemiş olsalardı, bıçağını doğru yere sokamazdın; attığın ok hedefini bulmaz, zehir damlatılmış fincana kimse dokunmazdı.”

“İşaretlerin, gördüğümüz anda harekete geçmemiz için değil mi yani?”

Bunları sorarken, onu duyduğumdan daha çok, zihinimin içinde hissettiğimi fark ettim. Önümde harikulade resimlerle bezeli bir kilimi açarak, her şeyi anlamamı sağlıyormuş gibiydi.

Bir insanın ölümü yaklaştığında, ruhu olgunlaşarak, barındığı bedenden koparılmak için kendini hazırlıyordu. Bu olgunlaşma bazıları tarafından görülebiliyordu. Olgunlaşan ruhlar, tıpkı dallarından ayrılmaya hazırlanan meyveler gibi, bedenle bağlarını gevşetmeye başlıyordu. Ama aynı ağaçtaki aynı meyveler bile farklı zamanlarda düşüyordu. Bazıları her türlü olumsuzluğa direnerek, bütün kış dalına sımsıkı tutunabiliyordu.

Ve tıpkı meyve bahçesinde çalışan biri gibi, O da her şeyi kontrol etmiyordu. Ne rüzgârı, ne yağmuru, ne güneşi. Bu unsurlar ağaçtaki meyveyi nasıl şekillendiriyorsa, bir insanın hayatını ve dolayısıyla ölümünü de şekillendiren birçok unsur vardı.

Bunları anlattıktan sonra, uzanarak soğuk elini başıma koymasıyla, inayeti ve feraseti içime dolarak, geriye yalnızca bu güzelliğin karanlığı kalana dek, ruhuma yüklenmiş olan d'Albret'in şeytani karanlığının bütün izlerini yavaşça sildi. Gizemin ve soruların ve gecenin sonsuz gökyüzünün ve dünyanın en derin mağaralarının karanlığı kalmıştı geride. O anda Canavar'ın söylediği şeyin doğru olduğunu anladım: Ben hayatta kalmak için çabalayan biriydim ve üzerime işlemiş olan d'Albret'in lekesi, yalnızca onun gibiler arasından geçebilmem için kullandığım bir sahte kılık gibiydi. Sırtımdaki pelerin ya da üzerimdeki takılar gibi, onun karanlığı da benim hakiki bir parçam değildi. Ve nasıl aşkın iki tarafı varsa, Ölüm'ün de vardı. Ismae, O'nun merhameti olarak hizmet edecekken, ben bunu yapmayacaktım. O beni bunun için meydana getirmemişti.

Tanık olduğum her ölüm, karşı karşıya kaldığım her türlü dehşet, beni şu anda olduğum kişiye dönüştürmüştü yavaş yavaş. Ölüm'ün adaletine. Hayatımda önce bunları yaşamamış olsaydım, masumları koruma arzusu içimde böylesine canlı yanmazdı.

Babamın inayetiyle korunan o karanlığın içinde, başımı eğerek ağladım. Kaybettiğim herkes ve her şey için. Ama aynı zamanda bulduklarım için de. Kederle döktüğüm gözyaşlarının içine, mutlulukla döktüğüm gözyaşları karışmıştı. O'nun muazzam sevgisinin ışığının içime dolması, bu ışığın d'Albret'in karanlığının bütün filizlerini ve izlerini yakması için kendimi bıraktım. Bütünyle temizlenene ve yepyeni biri olana dek.

Canavar beni tan vaktinden hemen önce buldu. Soru sormadan, ayaklarımın üzerine kalkmam için bana yardım etti. Mortain'in varlığından geriye yalnızca etrafımı sarmış olan buzdan küçük bir çember kalmıştı.

Hayır. Bu doğru değildi. O'nun varlığıyla baştan aşağı yenilenmiş durumdaydım. Kış fırtınaları ağaçlardaki ölü yaprakları nasıl koparıp alırsa, içimdeki bütün korku, şüphe ve utanç da gitmişti. Geriye yalnızca temiz, güçlü dallar kalmıştı.

Artık d'Albret'in neden işaret taşımadığını ve neden halen ölmemiş olduğunu biliyordum. Ama daha da önemlisi artık, bugüne dek sahip olmadığım bir şeye sahiptim. İnançtı bu. Kendime inanç. Mortain'e inanç. Ve en önemlisi, sevgiye inanç. Nefrete karşı nefretle savaşılamazdı. Şeytani olan, karanlıkla fethedilemezdi. Nefreti de, kötülüğü de yenebilecek güce sahip olan yalnızca sevgiydi.

İçimde şiddetle akmaya başlamış olan bu sevginin gücüyle, kız kardeşlerimi kurtarmak için hazırlanmaya koyulduk.

Nantes'a doğru dört nala yola çıktık. Hava, ancak önümüzdeki yolu göremeyeceğimiz kadar karardığında durduk ve günün ilk ışığında yeniden yola koyulduk. Canavar yanına Yannic'le birlikte iki adamını daha almıştı. Konuşmak için pek fazla zamanımız yoktu ve her gece, bitkinlikten ölmüş bir halde yataklarımıza giriyor ve rüyasız, derin uykulara dalıyorduk.

Rennes'e yaklaştığımızda Canavar, Duval'le düşese mesaj götürmeleri için iki adamını şehre yolladı. Oradan güneye yöneldiğimizde, aslında başından beri kaderimin bu –d'Albret'in karşısına yanımda Canavar'la dikilmek– olup olmadığını düşünüyordum. Tanrılarımız bir araya geldiğinde d'Albret'i alt edebileceğimize şüphem yoktu. Bunları düşünürken, bizim güçlü atlarımıza yetişmek için çabalayan güçsüz beygirinin üzerindeki sessiz Lazare'ye baktığımda, belki de Canavar'la benim tanrılarım ve Karanlık Ana, diye geçirdim aklımdan.

Nantes'ın yakınlarına ulaştığımızda, sağlam bir plan yapmıştık. Doğrudan şehre giderek kapılardan içeri dalmak neredeyse ezici bir çekicilik taşısa da, şu yorgun halimizle d'Albret'in karşısında hiç şansımız olmazdı. Aslında, tam an-

lamıyla istirahat edip hazırlanmış olduğumuzda bile başarı şansımız azdı. Bu nedenle, yolculuğumuzun başladığı yer olan terk edilmiş av kulübesine yöneldik. Kulübede kimsenin olmadığını umut ediyorduk.

“Boş,” dedi Canavar, keşiften geri döndüğünde. “Biz ayrıldıktan sonra kimse buraya gelmiş gibi görünmüyor.”

Duymak istediğimiz de buydu. Topuklarımızı atlarımızın gövdelerine vurarak ahıra yöneldik. Bizim kadar bitkin durumda olan hayvanların yönlendirilmesine pek gerek de yoktu zaten. Samanın kokusunu aldıkları anda, dinleneceklerini anlayıp ahıra doğru ilerlemeye başlamışlardı bile.

Aşırı ölçüde yorgun olmama rağmen, uyuyamadım. Yattığım yerde sürekli dönüp durduğumdan, altımdaki yatak buna itiraz ederek gıcırıyordu. Aklımda yalnızca ertesi gün ve kız kardeşlerimi kurtarmak vardı. Nerede tutulduklarını ve başlarında kimin bekliyor olabileceğini düşündüm. Zindanlar yerine sarayın odalarından birinde olduklarını umuyordum. Çünkü zindan gibi kötü şartların geçerli olduğu, soğuk, nemli bir yerde Louise’in zaten kötü olan sağlık durumu daha da fenalaşabilirdi. D’Albret onun sağlığını zerre umursamayacak bir adam olsa da, oynadığı oyunda elinde tuttuğu kozu bu şekilde bir ilgisizlikle kaybetmek isteyeceğini hiç sanmıyordum.

Hemen yola çıkma isteği üzerimde öylesine bir baskı oluşturmuştu ki, kendimi yatağıma bağlamam gerektiğinden korkmaya başlamıştım. Harekete geçmek için burada yalnız başıma sabahı beklemek işkenceden farksızdı.

Ama sen yalnız değilsin, diye fısıldadı kalbimin içindeki bir ses. Kocaman, devasa boyutlarda bir aşk yan odadaydı.

Birdenbire, kendimi bu aşka bırakmak, beni şüphelerimden koruması için onu bir kalkan ya da zırh gibi kullanmak iste-

dim. Ve daha fazla düşünmeden, üzerimdeki örtüleri attığım gibi ayaklandım ve hole çıktım.

Kapıda duraksadığımda, şüphelerim de bana yetişmişti. Benim iffetsiz ya da baştan çıkmış biri olduğumu düşünür müydü? Elbette öyle düşünmezdi. İçimde taşıdığım bütün korkunç sırları öğrendiği halde bana yüz çevirmemişti. Bahsettiği bu armağan karşısında ezilmemek imkânsız gibiydi.

Kapıyı bir kez tıklattıktan sonra içeri girdim.

Oda karanlık olsa da, camdan içeri süzülen ayışığı yatağa dek uzanıyordu. İçeri girmemle kılıcına uzanmaya davranan Canavar, gelenin ben olduğumu anladığında durdu. “Sybella?”

Kapıyı yumuşakça arkamdan kapattım. “Bugüne dek düzinelerce değil, yalnızca beş erkekle yattım. Üçüyle yatmak zorundaydım. Birinin beni kurtarabileceğini sanmıştım. Beşincisiyle ise, onu öldürebilmem için yaklaşmamın tek yolu bu olduğundan.”

Hiçbir şey demeden, iç gömleğimin bağlarını açan parmaklarımı izledi.

“Bugüne dek sevdiğim için yattığım bir adam olmadı.” Gözlerimi gözlerine diktim. “Ölmeden önce en azından bunu bir kez olsun yapmak istiyorum.”

“Beni seviyor musun?”

“Evet. Evet, seni koca öküz. Seni seviyorum.”

İçini çekti. “Yüce Camulos! Tam zamanı!”

Gülmeme engel olamadım. “Ne demek istiyorsun?”

“Bacağıma o çamurlu bulamacı yerleştirip bana iyileşmemi emrettiğin andan beri ben de seni seviyorum.”

“O zamandan beri mi?”

“Bunu o anda anlayamayacak kadar aptal olsam da, evet, öyle.”

“Peki böyle hissettiğini ne zaman fark ettin?” Böylesine acı-

nası bir soru sorduğum için utansam da, bilmek istiyordum.

Düşünceli bir halde başını eğdi. “Başrahibe, senin d’Albret’in kızı olduğunu açıkladığında.”

Nefesimi tuttum. “*O zaman mı beni sevdiğine karar verdin?*”

Teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. “Bu konuda *karar verdiğim* olmadı. Zaten *oradaydı*. Kocaman, beklenmedik bir karmaşıklık gibiydi bu. Aşırı ölçüde öfkelenmemin nedeni de buydu. Tanrıların benimle alay ettiğini hissetmiştim.” Olanlara inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Yani bu, benimle yatacağın anlamına mı geliyor?” Sesim, baştan çıkarıcı olmaktan çok, savunmasız çıkmıştı.

Bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı; yüzünde artık ciddi bir ifade vardı. “Sybella, erkeklerden çektiğin onca şeyin ardından bunu yapmana gerek yok. Aşkımı kazanmak için vücudunu vermene gerek yok. Aşkım zaten senin.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Ama ölümüne gitmeden önce gerçekten sevdiğim erkekle olmak istiyorum.”

Ayağa kalkıp aramızdaki kısa mesafeyi katetti. Benden ne kadar uzun olduğunu hep unutuyordum. Bunun nedeni muhtemelen ona asla korkuyla bakmıyor olmamdı. Beni daha iyi görmesini sağlayacakmış gibi, uzanarak yüzüme düşen bir tutam saçı arkaya attı. Bu basit hareketi kendimi, orada iç çamaşırlarımla dikiliyor olmaktan daha çok açıkta hissetmemeneden olmuştu.

“Benimle doğru nedenlerle birlikte olmanı istiyorum. Bunu yapman gerektiği ya da ölmekten korktuğun için değil. Bunu bütün kalbinle ve vücudunla istediğin için.”

Gözlerinin içine baktım. Kendimi kısmen insan hissettiğim gibi, bu gözler de kısmen insandı. İçimdeki karanlığı anlayacak ve kabul edebilecek bir erkek varsa, o da Canavar’dı. “Kalbimi de vücudumu da emanet edebileceğim Yüce Waroch

Canavarı'ndan daha doğru biri var mı?"

Beni kendine çekti; bakışları dudaklarıma kaymıştı. Vücudundan yayılan sıcaklıkla sarmalanmışım; göğsünde şiddetle çarpan kalbini hissedebiliyordum. Dudaklarımız neredeye dokunana dek başını eğdi. Kararsız kaldığını anladığımda, ayak uçlarımda yükselerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Tatlı, ham, açlık dolu bir öpücüktü bu. Kendi açlığımdı. Onun açlığıydı. İki ayrı hayattan doğmuş bir açlıktı.

Aynı zamanda olabildiğince doğruydı. Kutsanmış bir hak gibiydi. İçimde utancın karanlık bir parçacığı bile yoktu. Kafamın içinde *hayır* diye haykıran bir ses yoktu. Ne gözlerimi kapatmam, ne kilometrelerce uzakta olduğumu düşünmem gerekiyordu.

Eli aşağıya kaydı; parmakları boynumda dolanıyordu. Nasırlı elinin sertliğini hissederken, öldürmeyi bu kadar iyi beceren bir elin aynı zamanda nasıl bu kadar nazik, şefkatli olabildiğine inanamıyordum. Belime sarmış olduğu diğer elini yavaşça yukarı kaldırarak, göğsümün hemen altında durdu. Alnını alnıma dayamıştı; ağır nefesler alıyordu. "Emin misin?" diye fısıldadı.

Sesindeki, buna inanmadığını gösteren belli belirsiz tonu o anda hissettim. "Hayatımda daha emin olduğum çok az an olmuştur."

Bunu söylememle, ağzı yeniden ağzımı buldu. Ve aramızda için için yanan ateş en sonunda serbest kaldı. Halen beni tehdit eden bir karanlık hissetmiyordum. Aksine, vücudumda, yeni doğmuş bir tay kadar tereddüt içinde ve beceriksiz, ama gerçek bir arzu uyanmıştı. Kendi uzuvlarıma yabancılaşmışım sanki; hareketlerimden emin değildim artık. Hayatı boyunca çalışmış ve yetenekler kazanmış ben, böyle hissediyordum işte. Fakat, bundan önceki her şey artık uzak bir hatıra olduğundan,

umursamıyordum. Önemli olan yalnızca bizdik. Yalnızca biz. Bu an. Vücudumdaki eli. İç içe geçmiş nefeslerimiz. Birlikte atacak kadar birbirine yakın duran kalplerimiz.

Baş döndürücü bir el çabukluğuyla beni kaldırarak kollarına aldığı anda, şaşkınlıkla kahkaha attım. “Ne yapıyorsun?”

Sırıttı. “Hayatım boyunca senin gibi güzel bir kızı kucaklayarak parçalamak istedim.”

“Kimin kimi parçalayacağını bir daha düşün bence,” diye mırıldandım, vücudumu sarmış kollarından ve bu şekilde taşıyor olmaktan ne kadar da keyif aldığımı fark etmenin şaşkınlığıyla.

Beni nazikçe yatağa bıraktıktan sonra, gözleriyle adeta vücudumu içmeye başladı. Ve ruhumun en derinlerini görmek bugüne dek onun başardığı bir şey olsa da, o an ben de onun en derinlerini –şüphelerini, tereddütlerini– görebildiğimi ve bunu istediğimi fark ettim. *Onu* istediğimi. Uzanarak elinden tuttum ve onu yatağa çektim. “Birini nasıl parçalayacağını bilmiyorsan, sana zevkle öğretebilirim.”

Buna kahkaha attığında, kahkahasının içimdeki bütün karanlıkları doldurması için bir kez daha ağzımı ağzına dayadım.

Kahkahanın silinip gitmesiyle, kısacık bir an için, Kömürçülerin öykülerini hatırladım ve birlikte olduğumuz bu geceyi kutsayanın ne Amourna, ne de Arduinna olduğunu anladım. Gecemizi kutsayan Karanlık Ana’ydı. Yeni başlangıçlar için bize armağanıydı bu.

Sabah uyandığımda Canavar’ın devasa kolunun beni sımsıkı sarmış olduğunu gördüm. Bu kol bir an için bana ormandaki ağaçları toprağa bağlayan koca kökleri hatırlatmıştı.

Önümüzde acil ve imkânsız bir görev olduğundan onun uyandırmanın gerektiğinin farkındaydım ama bu anın biraz daha

sürmesini, aramızda oluşan büyü'nün bir süre daha tadını çıkarmak istiyordum. Ama bu şairlerin aşk şiirlerinde dem vurduğu türden bir büyü değildi. Çok daha farklı, çok daha güçlüydü.

Yüzüne baktım. Zindanda çürürken onu bulduğum zamandan bu yana biraz olsun güzelleşmemiş olsa da, artık benim için kendi yüzümden çok daha değerliydi.

O anda gözlerini açtı ve beni, kendisini seyrederken yakaladı. "Ne?" Sabahın erken saatlerinde, birbirine sürtünen iki taşın çıkaracağı türden sesi oldukça sert ve aksiydi.

"Şu ana dek seni üç kere öpmüş olduğumdan, artık yakışıklı bir prene dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordum."

Hızlı ve keyifli sırtışıyla, bir kez daha kalbimin göğsümün içinde dans ettiğini hissettim.

"Ama ne yazık ki halen elinde bir kurbağa var, leydim."

"Ah, bu arada kurbağalardan ne kadar hoşlandığımı fark ettim." Uzanarak burnuna bir öpücük kondurdum. Bu hayatımda yaptığım en saçma şeylerden biri olsa da aldırmadım. "Bütün gün uyuyan kurbağalardan bile hoşlanıyorum." Yüzüne bir öpücük daha kondurduktan sonra kendimi zorlayarak yataktan kalktım.

Giyinirken beni izlemesine bile aldırmadım.

Mutfağa geçtiğimde, Lazare bileylemekte olduğu bıçaktan başını kaldırarak bana baktı. Keskin gözlerinden hiçbir şey kaçmadığından, önünde kendimi çıplak gibi hissettim.

"Birisi bu sabah çok mutlu görünüyor," dedi, pişmiş kelle gibi sırtarak.

"Birisi de daha kahvaltısını etmeden soğuk çeliğin tadına bakmak istiyor, anlaşılan."

Yüzündeki gülümseme genişledi. Aslında bıçaklarımdan birini çekmeye bile yeltenmemiş olmam yalnızca onun haklı olduğunu ortaya koymuştu.

“Senin gidip getirmen gereken bir at arabası filan yok mu?” diye sordum.

Cama doğru başını salladı. “Geldi bile. Aramızdan bazıları bütün sabahı tembellik yaparak geçirmedii.”

Camdan dışarı baktığımda, üç Kömürcü ile odun kömürü dolu at arabasını gördüm. Şehre giriş mazeretimiz hazırdu. “Pekâlâ. Gidelim o zaman.”

Rennes’e girerken işe yarayan stratejimiz burada da aynı şekilde işe yarayabilirdi. Çok kısa bir sürede, saçlarımı bir külahın içine sokuşturup, yüzümle ellerime ince bir kömür tabakası çektim. Kapıdaki muhafızların adi köylülerden daha az ilgi gösterdiği yegane insanlar dışlanmış Kömürcüler olduğundan, onlar için neredeyse görünmez olacaktım.

Fakat Canavar’ın koca cüssesi çok daha kolay tanınabilirdi. Bu defa onu at arabasının arkasına yatırıp, kendir beziyle sarmaladıktan sonra, üzerine odun kömürlerini yığdık. Lazare nefes alabilmesi için bir tür havalandırma deliğı açtı.

Şehir kapılarından geçerken kimse dönüp ikinci bir kez bize bakmadı bile. Lazare bizi dosdoğru tanıdığı bir demirciye götürdü. Dostu olan bu adamın bize yardım etmekten çok mutlu olacağına emindi. Bu adam Kömürcülerle yakın bir ilişki içinde olmasa da, d’Albret’ten de, şehrinin işgal edilmiş olmasından da hiç memnun değildi.

Planımızın ilk kısmını başarıyla tamamladıktan sonra, artık temizlenmem gerekiyordu. Böylelikle sarayın hemen karşısındaki Aziz Brigantia manastırına ziyaretimi gerçekleştirebilirim.

Manastıra girer girmez, beni çalışma masasında beklemekte olan başrahibenin odasına alındım. Neredeyse bir erkek boyunda, koca cüsseli bir kadındı. Akıllı biri olduğunu gösteren yüksek bir alna ve torbalı gözlere sahipti. İçeri alındığımda, beni getiren çırağa arkasından kapıyı kapatmasını işaret ettikten sonra, sandalyesinde arkasına yaslanıp beni incelemeye başladı.

“Mortain’in kızlarından biri, Brigantia’ya hizmet edenlerden ne istiyor olabilir acaba?”

“Buraya resmi bir görevle gelmedim, Muhterem Başrahibe. Sizden, iki genç kızı kurtarmak için yardım istiyorum. Kont d’Albret tarafından alıkoyulmuş olan bu kızların güvenliğinden endişe duyuyorum.”

“Endişelenmen gayet doğal,” diye mırıldandı.

“Onları kurtarabilmemiz için, kaleye girebilmem gerekiyor. Brigantia elbiselerinden birinin, kimseyle sıkıntı yaşamadan içeri girebilmem için en uygun kılık olacağını düşündüm.”

“Kaleye tek başına girmeyi mi planlıyorsun?”

“Hayır. Bana yardım edenler olacak.”

“O halde birden çok elbiseye ihtiyacın var demektir.”

Buna gülmeden edemedim. “Hayır, Muhterem Başrahibe. Yanımda iki erkek olacak.”

Tek kaşını kaldırdı. “Peki kimmiş bu adamlar?”

“Biri Waroch Canavarı.”

“Bundan birkaç hafta önce düşesimiz için soylu bir şekilde düşmanlarımızın karşısına dikilen Waroch Canavarı mı?”

“Aynen öyle.”

“O halde seninle bir sırrımızı paylaşabilirim, kızım. Manastırdan saraya uzanan, merhum dük tarafından yaptırılmış gizli bir geçit var. Kendisi ve ailesi, Fransızların şehrimize gerçekleştirdiği saldırıların birinden kılpayı kurtulduktan sonra, dükümüz gerektiğinde saraydan hızlı bir şekilde kaçılabilmesi için mühendislerine bu gizli geçidi yaptırdı. Böylelikle kızlarının bir daha asla yakalanma tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağını umuyordu. Kızları kurtarmak için bu geçidi kullanabilirsin.”

Çıktığımız bu görevde bütün tanrılar bizden yanaymış gibiydi. Masasının üzerine sıçrayıp başrahibeyi kucaklamamak için kendimi zor tuttum. “Bu çok meşakkatli bir sorun için fevkalade bir çözüm. Teşekkür ederim.”

“Orası öyle. Peki ya kurtarma görevi?” Keskin gözleri halen beni incelemeye devam ediyordu.

Bakışlarımı kaçırmadım. “Baskınımızın asıl odak noktası bu.”

“Güzel. Karşınıza başka fırsatlar çıkacak olduğu takdirde, bunlardan da yararlanacağınızı umuyorum. Çok dikkatli olmak zorundasınız. D’Albret’le adamları Rennes’den üç gün önce döndüler. Artık orada neyin peşindelerse, bunun gerçekleşmediği belli. Bu nedenle d’Albret de adamları da gayet öfkeli.”

Bu güzel bir haberdi. Demek ki Rennes’e girmesini sağlayacak sabotajcılarının tamamını yakalamış olduğumuzdan, d’Albret’e içeriden yardım gelmemişti.

“Şehrin bu kadar sessiz olmasının nedeni de bu ya... Bu kadar öfkeliyken d’Albret ve adamlarıyla karşılaşmak istemediklerinden, şehir halkı dükkânlarını kapatıp evlerine çekildi.”

Bir nedenden ötürü, zamanında benim için zindanın anahtarını yapan demirciyi düşündüm. “Akıllıca olanı yapmışlar.”

Ayağa kalkarak kalenin hendeğine bakan camın başına gitti. “Bilmen gereken bir şey daha var. Fransız naibinin başını çektiği büyük bir ordunun nehrin yalnızca birkaç kilometre yukarısında kamp kurmuş olduğuna dair güvenilir istihbaratlar aldık.”

Çok yakındaydılar! “Acaba d’Albret Rennes’deyken, Nantes’taki boşluktan faydalanıp burayı işgal etmeyi mi planlıyorlardı?”

Başını iki yana salladı. “Son iki haftadır d’Albret’le Fransızlar arasında sürekli haberciler gidip geldiğinden, bilemiyorum. Artık bu her neyse, birlikte planladıklarını sanıyorum.”

Bana döndü. “Bunu senin cesaretini kırmak değil, gözünü kulağını iyice açman için söylüyorum. Az önce dediğim gibi, bu kızları kaçıırken bir yandan da sarayda olan bitenlere dair bir şeyler öğrenebilecek olursanız, düşesin buna minnettar kalacağına şüphem yok. Şimdi, gidip yanında gelecek adamları getir. Sizi geçide kadar ben geçireceğim.”

Uzun ve karanlık tünelde, başrahibenin verdiği gaz lambası ancak takılıp düşmememize yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Yakındaki nehir ve tepemizdeki hendek yüzünden yer yer suların damladığı taş duvarlar nemliydi. Karanlık elimizdeki lambanın yaydığı ışığın büyük kısmını anında yutuyordu. Kadim efsanelerdeki devasa yılanlardan birinin karanlık boğazında ilerlemeye çalışıyorduk sanki.

Nihayet zayıf ışığımız taştan bir merdiveni aydınlattığında, adımlarımızı hızlandırarak basamakları tırmandık. Başrahibeye göre, saraya herhangi bir saldırıda ilk ele geçirilecek yerin

büyük ihtimalle kendi odası olacağını çok iyi bilen düğ, tünel kapısının düşesle Isabeau'nun küçükken paylaştıkları odaya açılmasını istemişti.

Sessizce mandalı kaldırıp kapıyı yavaşça açtığımda, karşımda bir başka tahta duvar buldum. Hayır, bu bir duvar değil, ahşaptan devasa bir karyola başlığının sırtıydı. Tünelin kapısı, duvarda yatağın tam arkasına getirilmiş ve ayrıca yatak perdeleriyle daha da gizlenmişti. Duvarla karyolanın başlığı arasında ancak bir kişinin sığabileceği kadar boşluk vardı. Canavar ise yan dönmek zorundaydı ki bunu yaptığında bile zar zor sığmıştı.

Kaçış yolumuzun düşmanlarımız tarafından kapatılmasını göze alamayacağımızdan, Yannic sapanı ve uzun hançeriyle bizi tünelin kapısında bekleyecekti.

Yatak odası küçük bir kabul salonuna açılıyordu. Salonda kalp atışı hissetmesem de, duraksadım. Görünmez bir bariyer beni geride tutuyormuş gibiydi. Kalbim artık her şeyin farklı olduğunu –benim farklı olduğumu– söylese de, zihnim bu duvarlar arasında yaşadıklarımın hatıralarıyla dolmuştu. Bugüne dek gerçek kimliğimi kendimden bile gizlemek zorunda kalmıştım. Tazılar, kendi aralarında bir kurdun olduğunu bilseler ne olurdu? Ama yavru bir kurda bile büyümesi için şans verilmeliydi. Bu düşünceyle birlikte salona adımımı attım. Canavar da sessizce arkamdan geliyordu.

Kapıdan başımı uzatıp muhafız ya da nöbetçi olup olmadığını baktım ama koridor boştu. “Burada beklemen gerek,” dedim Canavar’a. “En azından kızların nerede olduğunu ve başlarında kaç muhafızın beklediğini anlayana dek.” Diğerleri kendilerini tehlikeye atarken boş boş durmaya alışkın olmadığından, gözlerine hüsrânın neden olduğu bir ifade çöktü. Ama burada en iyi silahımızın kaba kuvvet değil, gizlilik ve sessizlik olduğunun da farkındaydı.

Koridorda, başımı aşağıda tutmaya dikkat ettim; birileriyle karşılaşma ihtimalini göz önünde tutarak, elbisemin üzerindeki rahibe başlığının yüzümü saklayacağını umuyordum. Kapıdan uzaklaştıkça, üzerime daha fazla ağırlık biniyormuş gibi hissediyordum. Ama eskiden olduğu gibi soluk alıp vermemi zorlaştırmak yerine, bir dalga nasıl tekneyi sahile iterse, bu güç de beni ileri taşıyordu.

Koridorda daha iki kapı geçmeden sesler duydum. Çocukların belirgin, yüksek sesleri. Üçüncü odadan geliyordu. Kapıya nöbetçi dikilmemiş olduğundan, derin bir nefes aldım, kendime Mortain'in kızı olduğumu hatırlattım ve kapıyı çaldım. İçerideki sesler kesilmişti.

"Gelin." Bu Tephannie'ydi. Rahatlayarak içimi çektim. Kızların başında Dinan'ın ya da Julian'ın olmasından korkuyordum.

Ama aslanın inine habersiz geleceğimi beklemediklerinden de emindim.

Odaya girdiğimde bakışlarımı aşağıda tutmaya dikkat ettim ve sakladığım bıçaklarımı hızlı bir şekilde çıkarmam gerekebileceğinden ellerimi elbisemin kolların soktum. "Merhaba." Sesimin normalde olduğundan daha derin çıkmasını sağlamıştım. "Ben Aziz Brigantia manastırından Rahibe Widona. Louise denilen çocuğu görmek için gönderildim. Bana onun ciğer humması olduğu söylendi."

Eteğinin altından çıkmış düz kahverengi ayakkabılarının uçlarını görene dek, Tephannie bana yaklaştı. "Ciğer humması değil, hayır. Ama sürekli öksürüyor ve ciğerleri biraz zayıf. Bize sunabileceğiniz herhangi bir şifacılık beceriniz varsa size minnettar kalırız."

"Elbette," dedim, arkamdan kapıyı kapatırken. Ve başımı kaldırdım.

Beni ilk tanıyan Louise oldu. Oyuncak bebeğiyle oynadı-

ğı divandan sıçrayıp bana doğru koşarak üzerime atladı. Onu kendime çekerek, boynuma doladığı narin kollarının sıcaklığını içime çektim. Zayıf ve kırılğan görünüyordu; yanaklarında sağlıksız bir kızarıklık vardı. Tephane yüzüme bakana dek, Louise'i şaşkınlık ve memnuniyetsizlik karışımı bir ifadeyle izledi. Kim olduğumu gördüğünde ağzı açık kalmıştı. Elini yüzüne götürdü. "Leydim."

Parmağımı dudağıma götürürken, halen bana ve kızlara sadık olduğunu umuyordum.

Bu esnada yavaşça divandan kalkan Charlotte'un ciddi bir ifadenin olduğu kahverengi gözleri yüzüme sabitlenmişti. "Geleceğini biliyordum," dedi. Kollarımı ona da açtım. Dimdik bir sırtla, yavaşça bana doğru geldi ama Louise gibi üzerime atlamadı. Her zaman resmi havada bir kız olduğundan, uzanarak onu kendime çektim. Ancak kollarımın arasına aldığım da rahatlayarak kendini bıraktı.

Tephane kapıdan tarafa bir bakış attı. "Leydim. Burası sizin için hiç de güvenli değil. Sizin hakkınızda... sizin hakkınızda korkunç şeyler söylüyorlar."

Ona gülümsedim. "Dediklerinin bazıları doğru bile olabilir. Ama şu an için, yalnızca bu kızları güvenli bir yere götürmek için geldim."

Tephane istavroz çıkardı. "Demek ki dualarım duyulmuş."

"Senin de bizimle gelmen gerekiyor, Tephane. Yoksa kızlar kaybolduğu için seni çok fena cezalandırırlar."

İçten bir bakışla, "Leydim," dedi. "Sizin peşinizden her yere gelirim."

"Güzel. O halde bizimle güvende olacağın bir yere gelineceksin." Kızlardan ayrıldığım da, Louise'in ayakta hafifçe sallandığını fark ettim. Charlotte'un elini bırakıp, Louise'i kucağıma aldım. "Kızların pelerinlerini al," dedim Tephane'ye. "Çizme-

lerini de. Elinin altındaki, onları sıcak tutacak her şeyi al. Çok fazla vaktimiz yok.”

Tephanie başını sallayıp, odanın diğer ucundaki sandığa gitti.

Yeniden kızlara döndüm. “Çok ama çok sessiz olmak zorundayız. Birisi bizi görürse, durdurmaya çalışır ve bir daha birbirimizi asla göremeyebiliriz. Anladınız mı?”

İkisi de ciddi bir şekilde başlarını salladılar. Tephanie kıyafet doldurduğu kollarıyla yanımıza geldi. “Onları şimdi mi giydireyim, leydim?”

“Hayır, güvenli bir yere ulaştığımızda bunun için yeterince zamanımız olacak. Bütün bunları taşıyabilir misin?”

“Evet. Ama ya siz? Louise’i yol boyunca taşıyabilecek misiniz?”

“Buna gerek olmayacak.” Tam çıkmak üzereyken, kapıdan bir ses geldi. Hızla arkama döndüğümde karşımda bize bakmakta olan Jamette’i buldum.

“Geri mi döndün? Bir daha asla dönmeyeceğini umut ediyordum.”

“Bir dakika daha buradayım. Kızlarla birlikte buradan gidiyoruz. Bir daha asla beni görmek zorunda kalmayacaksın.”

Güzel, aptal yüzündeki kararsız ifadeyi gördüğümde, eskiden ona karşı hissettiğim bütün nefretin bir anda yok olduğunu hissettim. “İstersen sen de bizimle gelebilirsin. Burada kalman gerekmiyor.”

“Hayır,” dedi, sözcüğü adeta tükürerek. “Ne kendi babama ne seninkine ihanet etmeyeceğim.”

Birdenbire, Jamette için çok korktuğumu fark ettim. Babalarımızın öfkesinin onun aptal kafasında patlayacağından korkmuştum. “Budala olma. Onlar sana karşı aynı bağlılığa sahip değil ve burada ne olduğuna dair geveleyeceğin şeyleri dinle-

dikten sonra boynunu kıracaklar. Gel bizimle. Bütün bu yalan ve sahtekarlıklardan uzakta, yeni bir hayatın olabilir.”

Gözlerinde kasvetli bir ifadeyle, eteklerini tutup bana yaklaştı. “Yeni bir hayat istemiyorum. Her zaman istediğim senin hayatın oldu. Sürekli iltifatlar aldığın, sürekli ilgi çektiğin, sürekli zenginliklere boğulduğun hayatını istiyorum. Sen gittiğinde bunların hepsi benim olacak.”

“İstedığın buysa, tek yapman gereken gitmemize izin vermen.”

Başını iki yana salladı. “Bu kadar kolay olmadığını sen de biliyorsun. Sizi durduramadığım takdirde korkunç bir şekilde cezalandırılırim.”

Haklıydı. Arkasına dönüp kapıdan çıkmak üzereyken onu yakalamak için uzansam da, kollarımda Louise olduğundan yeterince hızlı davranamamıştım. Jamette elimden kurtularak koridorda kayboldu.

Diğerlerine döndüm. “Gitmeliyiz. *Hemen.*”

Koridor halen boştu ama buraya gelmelerinden önce ancak birkaç dakikamız vardı. Louise’e sıkıca sarılıp Charlotte’un elini tuttum ve Canavar’ın bizi beklediği yatak odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladık. Muhafızlar bizi yakalayacak olduğu takdirde tek umudumuz Canavar olacaktı.

Odaya daldığımızda başını kaldırıp bakan Canavar'ın yüzündeki vahşi ifade benim için bile korkutucuydu. Bizi gördüğü anda bakışları Louise'e kaydı. Charlotte eteğimin altına saklanmaya çalışsa da, Louise merakla Canavar'ı inceliyordu. "Sen kimsin?" diye sordu, yüksek, belirgin bir sesle. Canavar çaresizlik içinde bana döndüğünde gözlerine gerçek bir ıstırabın çöktüğünü gördüm.

"Ondan korkmana gerek yok, Louise."

"Korkmuyorum ki," dedi, biraz gücenmiş gibi.

"Güzel. Çünkü bu adam annene çok yakın biriydi ve ne olursa olsun, senin güvenli bir yere götürülmeni sağlayacak. Senin de," diye ekledim, Charlotte'a dönerek. Ardından dikkatimi yeniden Canavar'a verdim. "Acele etmemiz lazım. Burada olduğum anlaşıldı. Jamette şu anda sarayı ayağı kaldırıyor."

Buna başını sallayan Canavar, bir anda Louise'i kollarına vermemle şaşkınlık içinde donakaldı. "Kaçış yolumuzun saptanmaması için dikkatlerini dağıtmamız gerek. Bu yüzden benim geride kalmam lazım," dedim.

Canavar'ın dehşet içinde bana baktığını gördüğümde hemen açıklamaya giriştim. "Bu odaya kesinlikle yaklaşmamaları

gerek. Aksi takdirde tüneli fark edeceklerinden, sizi birkaç dakika içinde bulurlar.”

“Seni burada bırakmayacağım!”

Gözleri! Ah, o gözleri! Gözlerindeki öfke ve hiddet adeta soluğumun kesilmesine neden oluyordu. Onun tabiatını oluşturan iki şey vardı –onuru ve sakadati– ve şu anda bunlardan birini terk etmesi isteniyordu kendisinden.

Öfkesini sezdiğinden rahatsızlık içinde kollarında kıpırdanan Louise, Canavar'ın dikkatini yeniden kendisine çekti. Bu aralıktan faydalanarak, Charlotte'un da Canavar'ın elini tutmasını sağlayıp, kızları hızlıca öptüm ve onları yatak odasına doğru sürükledim. “Onları hemen buradan uzaklaştırmalısınız. Diğer her şey bekleyebilir.”

“Geri döneceğim,” diyen Canavar verdiği sözün gücünü hissetmemi istermiş gibi, uzanarak dudaklarıma vahşi, çaresiz bir öpücük kondurdu.

Onların arkasından bakmak yerine, d'Albret'in Brigantia manastırının bu işin içinde olduğunu fark etmemesi için hemen mavi elbiseyi üzerimden çıkardım. Habiti odadaki sandıklardan birinin içine tıktırıp, kapıdan başımı uzatarak koridora baktım. Yaklaşan ayak seslerini duysam da henüz kimse görüş alanıma girmiş değildi. Koridora çıkarak ters istikamette koşmaya başladım.

Arkamdaki sesler yaklaşıyor olmasına rağmen, ana kata ulaşabildiğim takdirde kapıdan çıkarak avludaki hizmetçilerin arasına karışabileceğimi düşünüyordum. Son sürat merdivenlere yöneldiğim anda, bana doğru gelen çizme seslerini duymamla umutlarım yıkıldı.

Ama karşımdaki ne muhafızlar ne askerler ne de Kumandan de Lur'du. Julian'la karşı karşıya kalmıştık. “Sybella!” Sesinde hem umutlu hem de ihtiyatlı bir ton vardı. “Geri dönmüşsün!”

“Kız kardeşlerimiz için geldim.”

“Sybella.” Kollarımdan tutmak için uzandı.

Geriye çekildim. “Hayır. *Hayır*.” Ve ona hayır dediğim anda, artık duramayacağımı biliyordum. Yıllardır içimde hayırlarla güçlenen şiddetli bir fırtına en sonunda patlamış gibiydi. “Hayır, hayır, hayır.”

Alnı endişeyle kırışırken, bir kez daha kolumu yakalamaya çalıştı. “Bana dokunma!” Nefes nefese kalmış bir halde, elinden kaçtım.

Memnuniyetsiz bir ifadeyle gözlerini bana dikti. “Sorun ne?”

“Sen. Biz. Aramızda olduğunu sandığın aşk.”

Kulakları tam duymuyormuş gibi, hafifçe başını iki yana salladı. “Bu dediklerinde ciddi değilsin.”

Sesindeki kararsızlığın bana küçük bir çocuk olduğu zamanları hatırlatması kalbimi kırmıştı. “Ciddiyim,” diye fısıldadım.

“Neden kaçtın?” Bunu saklamaya çalışsa da sesindeki acı belirgindi.

Ona ne söyleyecektim? Manastırı ve onlar için yaptıklarımı mı anlatacaktım? Yoksa yalın bir şekilde kalbimde olan gerçekten, ilk başta manastıra gitme nedenimden mi bahsetmeliydim? “Çünkü burada içten içe ölüyordum, Julian. Artık bu hayata daha fazla dayanamaz bir hale gelmiştim.”

“Ama seninle planlarımız vardı. Bana kendi topraklarımı vermesi için babamın güvenini kazanmaya çalışıyorum. O zaman kendi hayatımız olacak. Çocukluğumuzdan beri hayalini kurduğumuz hayata sahip olacağız.”

“Senin hayalini kurduğun hayat, Julian. Benim değil.” Sesimdeki nazik, şefkatli tona rağmen, yüzüne tokat yemiş gibi olmuştu.

“Ama bundan konuşmuştuk, planlar yap...”

“Çok küçükken, Julian. Kardeşlerin evlenip çocuk yapamayacağını bilemeyecek kadar küçük yaştayken. Aramızda olan şey yanlış...”

“Dünyanın ne düşündüğünden bize ne? Senle aramızdaki bağı anlayamazlar. Birlikte karşı koyduğumuz dehşetleri. Sen olmasaydın hayatta kalamazdım, Sybella.”

Gözlerimi kapattım. “Ben de sensiz hayatta kalamazdım. Ama bu, benden istediğin şeyin doğru olduğunu göstermiyor. Benden istediğin şeyleri yapmamın yegane nedeni seni kaybetmekten, bir daha beni korumayacağından, arkadaşım olmayacağından korkmamdı.”

Hayatında beni ilk kez görüyormuş gibi sessizce bana bakıyordu. “Her zaman senin arkadaşındım ve asla seni korumaktan vazgeçmezdim.”

“Julian, bana ihanet ettin sen! Demircinin oğlundan babama bahsedip onun öldürülmesine neden oldun!”

Gözleri vahşi bir ifadeyle kocaman açılmış, nefesi hırlamaya dönüşmüştü. “Seni bir demircinin fahişesi olmaktan kurtardım! Onun dölünü doğurmaktan, ağır işlerle geçecek alelade bir hayattan kurtardım! Seni asla aramaktan vazgeçmeyeceğini çok iyi bildiğin babamız peşinde mi diye, bütün hayatını arkana bakarak yaşamaktan kurtardım!”

“Bütün bunlar doğruysa, kendi kız kardeşlerimizi bana karşı kullanmaya nasıl kalkarsın?”

“Babamızın emriyle gidip onları getirdim.”

“Peki o saç bukleleri? Onlar tehdit değilse neydi, Julian?”

“Tehdit olduğunu mu sandın? Böyle bir şey yapabileceğimi gerçekten düşündün mü?”

“Evet,” diye fısıldadım. “Asıl niyetini gizlemek için bunu çok incelikli mazeretler ve yalanlarla süsleyeceğini bilsem de, evet.”

“Tek istediğim onları güvende tutacağımı bilmendi. Tıpkı

yıllarca seni de güvende tuttuğum gibi. Ve bunun için bana böyle teşekkür ediyorsun demek!”

Doğruyu mu söylüyordu yoksa yalnızca doğruyu söylediğini mi sanıyordu, emin değildim.

Araya giren sessizlikte, yaklaşan çizme seslerini duydum. Julian’a doğru bir adım attım. “Geldiklerinde, onlara beni bulduğunu ve durdurduğunu söyle. İnanmaları için kılıcını çek.”

Julian başını iki yana sallayarak geriledi.

Uzanarak kınından çektiğim kılıcını eline tutuşturdum. “Yap şunu.” Tam Julian’ım kılıcının önüne geçtiğim anda, de Lur, Jamette ve yarım düzine asker sahanlıkta belirdiler.

“İşte orada!” dedi Jamette. “Peki ama diğerleri nerede?”

“Hangi diğerleri?” dedi Julian, önce bana, ardından Jamette’e, sonra yeniden bana bakarak.

“Tephanie’yle kızlar,” dedi Jamette. “Sybella, hep birlikte buradan gideceklerini söylemişti.”

“Yalnızca onu buldum. Onları en son nerede gördün?”

“Küçük dinlenme odasında.”

Başının bir hareketiyle, yanındaki adamların yarısını dinlenme odasına gönderen de Lur, Julian’a döndü. “Onu durduruyor muydun yoksa yardım mı ediyordun? İnsan ne yaptığından bir türlü emin olamıyor.”

Julian’ın gözleri sabahları taşları kaplayan kırağıdan daha soğuktu. “Dediğin şeyden bu kadar emin misin, de Lur? Ya lord babam diğer herkesten çok bana güvenmişse ve Sybella’yı ortaya çıkarmak için böyle bir oyun oynamışsak?”

Julian’ım yüzüne bakarken, blöf yapıp yapmadığını kestiremiyordum. Julian’ın dediklerini duymazdan gelen de Lur bana döndü. “Baban senin için kurduğu tuzakta nasıl bir yem kullanması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ve işte buradasın. Ne yazık ki, yeniden sarayda yüzünü göstermek için çok uygun-

suz bir vakit seçtin. Çünkü Lord d'Albret'in şu anda başka bir yerde ilgilenmesi gereken çok mühim bir işi var."

Dediklerine inanamaz bir halde tek kaşımı kaldırdım; onu bu şekilde küçümsememin d'Albret'in şu mühim işinden bahsetmesini sağlayacağını umuyordum. "Asi kızından intikamını almaktan daha mühim ne olacakmış ki?"

"Bundan bile daha mühim."

Durumu kendi lehime çevirebilecek bir şey bulmak için hızla düşünüyordum. "O halde, beni Mareşal Rieux'a götürün." En azından o bir parça da olsa onur ve ahlak taşıyordu. En azından, eskiden öyleydi.

De Lur gülümsedi. "Saygıdeğer mareşal artık bizimle değil. Yapması gerekenleri kaldırarak cesarete sahip değilmiş."

Rieux'la yollarını mı ayırmışlardı yoksa adamı öldürmüşler miydi, anlayamadım.

"Yani baban dönene dek kalenin zindanlarında kendini bir süre oyalaman gerekecek." Adamlarına döndü. "Götürün onu."

İki asker kollarımdan yakalamak için öne çıktığı anda, bıçaklarımı üzerimde tutabilmek için, adamlar bana dokunmadan geriye sıçradım. "Un çuvalı gibi sürüklenmeme lüzum yok."

Buna gülümseyen de Lur, yanağındaki belli belirsiz yara izine dokundu. "Ah, ama buna lüzum var, leydim."

De Lur'un gözlerinde gördüğüm şeyden hiç hoşlanmamıştım. Julian'a çaresiz bir bakış attım ama onun da kendi düşüncelerinde kaybolmuş olduğunu fark ettim. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla acı dolu düşüncelerdi bunlar. Bir kez daha bana doğru hamle yapan adamlar, kollarımı tuttukları anda bileklerimdeki bıçakları hissettiler. De Lur'un emriyle bıçaklarım alındıktan sonra, komutan başka silah taşıyıp taşımadığını anlamak için üzerimi kendisi aradı.

Bir kez daha bana dokunmasına, alnıma değen sıcak nefesine, solukları ağırlaşırken söylediklerine katlanmak zorundaydım. Hiçbir şey demeden yalnızca izledim. Teke tek dövüşte onu alt edebileceğimden emin değildim ama gene de, güçlerimizin neredeyse eşit olduğunu ve yenilsem bile onda ölümcül yaralar bırakabileceğimi sanıyordum. En azından, elimden kurtulabilmesi için adamlarıyla birlikte beni öldürmek zorunda kalırlardı. Ama henüz ölüme hazır olduğumdan emin değildim. Halen d'Albret'e ulaşma şansım varken, bunu yapamazdım.

Beni zindana –Canavarın esir tutulduğu zindana– götürürlerken, kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Damarlarımdaki kanın akışını duyabiliyordum adeta. Kabusum yeniden gerçek olmuş; bir kez daha çaresiz bir halde, d'Albret'in insafına kalmıştım.

Uzun, karanlık bir geceydi. Panik duygusu ve dehşet beni ele geçirmek için çabalasa da, buna boyun eğdiğim takdirde yalnızca daha da zayıf düşeceğimi bildiğimden direndim. Kurbanları üzerinde uyguladığı dehşet, d'Albret'in kılıcı ya da yumrukları gibi kullandığı bir silahtı. Ve bunu, karşısındakinin iradesini yıkıp ruhunu ele geçirmek için ölümcül bir ustalıklarla kullandığının farkındaydım.

Kulenin hayaletleri, vücudumun sıcaklığına çekiliyordu. Aklımda dönüp duran düşüncelerden uzaklaşmak için zihnimi mümkün olduğunca durdurarak, bu hayaletlerin bana kendi öykülerini anlatıp anlatmayacağını düşünmeye başladım.

Oysa aklımın içinde hafif, huzursuz bir dalgalanma dışında hiçbir şey yoktu. Ne ısırap dolu haykırımlar, ne intikam için yalvarışlar, ne de kendilerine uygulanmış dehşetin fısıldandığı öyküler. Bu hayaletler çok uzun zamandan beri buradaydı. D'Albret'in çok öncesinden beri. Belki de haksızlığa uğramışlar, yalnızca ölmüşlerdi.

Yumuşak bir esinti gibi sessizce gelen bir kavrayışla, en sonunda dünyevi bedenlerini terk eden ruhların yanısıra, neden dünyada takılıp kalmış huzursuz hayaletleri de görebildiğimi

anladım. Ben Ölüm'ün adaletiysem, öykülerini de duyabilmem gerekiyordu.

Dikkatimi hayatta olanlara ve bana fısıldayabileceklerine çevirdim. Jamette bir kurbandan başka bir şey değildi; kendi kafesinin parmaklıklarını göremeyecek kadar korkmuş bir haldeydi. Peki ya Madam Dinan? Bir zamanlar masumdu belki ama artık değildi. Birçok kereler d'Albret'in zulümlerini görmezden gelecek, masumiyetle suçluluk arasındaki sınırı çoktan geçmişti.

Ya Julian? Mortain'in çocuğu değildi ve babasından aldığı çok fazla güç vardı ama buna rağmen d'Albret'in kendisinden istediği şeyleri birçok defa reddetmiş, üzerindeki d'Albret lekesine karşı elinden geldiğince mücadele etmişti. Bunu bütün kalbiyle kabul eden Pierre'in aksine.

Pierre ve d'Albret bana yalnızca zulüm ve acı verirken, Julian her zaman şefkatini ve sevgisini vermişti. Birçok dehşete karşı birlikte durmuştuk. Hayatlarımızda o kadar çok yanlışlık vardı ki bana karşı duyduğu sapkın aşk neredeyse doğruymuş gibi görünüyordu. Neredeyse. Ve kendi yoluyla da olsa, Julian beni Pierre'den korumuştur.

Önümdeki canavarı mağlup edebilmem için sevginin gerektiğini bilsem de, bu sevgiyi nasıl ortaya koyabileceğimi bilmiyordum. Mortain'in sevgisinde, Canavar'ın sevgisinde ve kız kardeşlerime duyduğum sevgide d'Albret'e karşı güvenle durabilirdim ama bunu ona karşı kullanabileceğim bir silaha nasıl dönüştürebileceğimi bilemiyordum.

Artık, kanı damarlarımda akan ve gerçek tabiatımı oluşturan tanrıya güvenmek zorundaydım. Bu tanrı d'Albret kadar karanlık ve sapkın olmamasına rağmen, gene de karanlıktı. Ve güçlüydü. Belki bana küçük de olsa zafer şansı tanıyabilirdi. İnanmak zorundaydım. Ama inanmak zordu. Çaresizlikten, umutsuzluktan çok daha zordu.

Kilide sokulan anahtarın sesiyle bir anda uyandığımda, telaşla ayağa fırlayıp parmaklıkların arasından bakmamak için bütün gücümü kullandım. Yavaşça, olduğum yerde ayağa kalktım.

Ardına dek açılan kapıdan zindana giren iki asker beni dışarı sürüklediler. De Lur karşımdaydı. “Babanın adaletiyle yüzleşmenin zamanı geldi.”

Beni Jamette’le birlikte Madam Dinan’ın beklediği bir odaya götürdüler. İki hizmetçi içerideki küveti doldurmakla meşguldü. Bana bakmaya bile tenezzül etmeyen Dinan camdan dışarıyı izliyordu. “Üzerindeki paçavraları çıkarın,” diye emretti.

Yaklaşan iki hizmetçi, tedirgin gözlerle bana baksa da, bunların hiçbirisi onların suçu olmadığından işlerini zorlaştırmadım. Onun yüzünden burada olduğumdan, bütün bu zaman boyunca cesaretini kırıp sinirlerini bozmayı umut ederek Jamette’i izledim. “Tek yapman gereken yüzünü başka bir tarafa çevirmektir,” diye mırıldandım. “Bunu yapsaydın sonsuza dek hayatından çıkmış olacaktım. Hatta en sonunda benden nefret edecek Julian’ı bile elde edebilirdin. Ama şimdi... şimdi onun gözlerinde şehit mertebesine yükseleceğim. Ve onun aklına kazınmış hatıramla savaşmak senin için çok, çok daha zor olacak.”

Kocaman açılmış gözlerle, dediklerimi duyup duymadığını anlamak istermiş gibi Madam Dinan’a baksa da, ihtiyar kadın halen camdan dışarıyı seyrediyordu.

Dinan kendisini son görüşümden sonra daha da yaşlanmıştı. Zarif kemiklerinin üzerindeki derisi sarmaya başlamıştı. Gözlerinde artık yalnızca gergin değil, aynı zamanda kasvetli bir bakış vardı. Onu izlediğimi hissetmiş gibi arkasına dönse de, halen gözlerime bakmıyordu. “Üzerinden çıkardığınız paçavraları yakın,” dedi hizmetçilere. “Ve onu küvete sokun.”

“Lüzum yok. Kendim yaparım.” Sıcak suya girerek sabunu aldım.

Hizmetçilerin odadan çıkmasıyla, Dinan bana döndü. “Seni budala kız! Her şeyi mahvettin!”

“Ne demek istiyorsun?”

“D’Albret planladığı şekilde Rennes’i alamadığından, başka seçenekleri değerlendirmeye karar verdi.”

“Mareşal Rieux’u yanından uzaklaştıran seçenekler mi bunlar?”

Sorumu duymazdan geldi. “Düşesin Kutsal Roma İmparatoru ile evlenmesiyle, D’Albret’in başka bir seçeneği kalmadı ve...” Cümlesini tamamlamadan Jamette’in durduğu tarafa bakmıştı. “Gidip elbisesini getir,” diye emrettiği Jamette, reveransını yaparak telaşla odadan çıktı.

Aziz Brigantia’nın başrahibesinin dediklerini hatırladığımdan, elimdeki sabunu unutmuş bir halde Dinan’a bakıyordum. “Babamın Fransız naibiyle iletişimde olmasına sebebiyet veren bu seçenek mi yoksa?”

Elinde tuttuğu keten mendille oynamayı kestiğinde, tırnaklarını köküne dek yemiş olduğunu fark ettim. “Bu konuda ne biliyorsun sen?”

Omuz silktim. “Yalnızca söylentiler.”

Dudaklarında ince bir tebessüm belirdi. “Düşes verdiği sözü tutmadığı takdirde, d’Albret’in krallığın hâkimiyetini ele geçirmek için değerlendirebileceği başka yollar da olduğunu anlamalısın.”

Dediklerinin beni ne kadar rahatsız ettiğini görmemesi için başımı çevirdim. D’Albret Fransız naibiyle ortak bir plan içindeyse, bu düşes için felaket anlamına gelirdi. Peki ama Dinan neden bana bunlardan bahsediyordu? Zaten ölüp gideceğimi, bu bilgiyi de kendimle birlikte götüreceğimi düşündüğü için

olabilir miydi? Yoksa, içinde halen, d'Albret'in tercih ettiği yoldan tiksınmesine neden olacak şekilde biraz da olsa sadakat mi kalmıştı?

Ama Jamette elbisemle birlikte geri döndüğünden başka soru sorma şansım olmadı. Bu altın işlemeli, koyu kırmızı renkte, kadife bir elbiseydi. Dinan'm bu elbiseyi, kanın çok belli olmaması için mi seçtiğini düşündüm.

De Lur'un, ellerimi arkadan bağlayıp beni büyük salona sürüklemekten büyük bir keyif aldığı her halinden belliydi. Salondan içeri itildiğimde, başımı dik tuttum. İçerisi d'Albret'in tebaası ve hizmetçilerle doluydu. İnsanların üzerinde gözlerimi gezdirirken, yakın zamana dek d'Albret'e destek vermiş olan Nantes lordlarından birinin bile salonda olmadığını fark ettim. Şehirden ayrılmışlar mıydı? D'Albret şüphelendiği bu adamların hepsini öldürtmüş müydü? Yoksa bir parça onuru olan bütün askerler Mareşal Rieux'la birlikte gitmiş olabilir miydi? Bunu bilemiyordum ama emin olduğum tek şey, salondaki bütün askerlerle tebaanın yıllardır d'Albret'e bağlılığını korumuş insanlar olduğuydu. Bunlar, d'Albret altı karısını öldürürken ses çıkarmadan durmuş; yüce lordları, halkın kendine boyun eğmesi için kadınlara tecavüz edilip evlerin yakılmasını emrettiğinde üzerlerine düşeni büyük bir hevesle yapmışlardı. Bunlar, düşese sadık kalan bütün hizmetçileri tek tek yakalayıp katletmiş; evlerinde sıçan peşine düşmüş gibi bu zavallı insanları avlamaktan geri durmamışlardı. Yani d'Albret'in aklında benim için neler dönüyorsa, bu insanlardan bana hayır gelmeyeceğini çok iyi biliyordum.

De Lur beni öne doğru ittiğinde, ellerim arkamdan bağlı ol-

duğundan dengemi zor sağlayabildim. Kürsü üzerindeki koca koltuğuna yayılmış olan d'Albret'in gözlerindeki incecik medeniyet tülünün ardında, soğuk, vahşi bir ifade pusuya yatmıştı adeta. Ama içimde yeni uyanmış olan amaç öylesine canlı bir şekilde yanıyordu ki, aklımda korkuya yer kalmamıştı. Belki de artık umursamıyordum. Özellikle de, burada zamanım dolduğunda Ölüm'ün beni reddetmeyeceğini ve asla reddetmemiş olduğunu, aksine bağrına basacağını öğrendikten sonra.

Hem korkudan dehşete düşmüş olsaydım bile, istediği asıl şeyi –titreyerek ayaklarına kapanmamı– d'Albret'e vermezdim gene de. İşlediği suçlar yüzünden o benim ayaklarıma getirilmiş gibi, soğuk bakışlarımı üzerine diktim.

Oturduğu yerde doğruldu; buz gibi bir ifadeyle beni inceliyordu. “Yanıtlaman gereken çok fazla şey var. Planlarımı düşse ulaştırdın, esirimle birlikte kaçtın ve hatta çatımın altından kendi çocuklarımı kaçırdın. Hiçbir babanın kendi öz kızı tarafından böylesine ihanete uğramadığına şüphem yok.” Koltuğundan kalkarak aramızdaki kısa mesafeyi katetti. “Esirimle ne yaptın? Onun için planlarım olduğunu biliyordun. Demircinin oğlu gibi, onun da altına yattın mı bari?”

Canavar'la aramdaki ilişkiyi bu şekilde görmesi midemi bulandırmıştı. “Esirinin benim için zerre önemi yoktu. Benim için bir görevden daha fazlasını ifade etmiyordu.”

“Görev mi?” Yavaşça etrafımda dönerek beni incelemeye devam etti. “Sen gerçekten fahişenin tekisin o zaman.”

Birdenbire, bilmesini istedim. Gerçekte kime hizmet ettiğimi ve onun planlarını mahvetmek için yaptığım her şeyi bilmesine adeta ihtiyaç duyuyordum. “Tahmin edememiş miydin? Ben senin kızın değilim. Annem, seninle birlikte acı dolu bir hayat sürmektense yatağına Ölüm'ü davet etmiş. Ben Mortain'in kızıyım.”

Salonu kaplayan uğultu, d'Albret'in yüzüme indirdiği sert tokatla kesildi. Kafam geriye savrulurken, kanın tadını aldım.

"O halde seni Ölüm'e geri teslim etmek doğru ceza olmayacaktır. Bana yaşattığın bütün sıkıntıların bedelini sana layıkıyla ödetmek için başka bir yol bulmam gerekiyor demek ki."

Orada durmam gerektiğini biliyordum. Ağzımı kapatmalı ve dediklerimi yeterli bulmalıydım. Ama o kadar uzun zamanı d'Albret'in hanesinde sessiz bir tanık olarak geçirmiştim ki... daha fazla sessiz kalamayacaktım. "Ben yalnızca Ölüm'ün kızı değil, aynı zamanda onun hizmetkârıyım. Müttefiklerinin ve güvendiğin kumandanlarının başına gelen bütün kazalar, aslında Ölüm'ün buyrukları doğrultusunda benim işimdi. Ölüm ve onun vasıtasıyla, düşesimiz için gerçekleştirdiğim görevlerdi bunlar."

D'Albret'in buna gülümsemesi beni şaşırtmıştı. Kulağıma yaklaştı. "Cinayetlerinin sorumluluğunu eskilerin bir azizine bağlıyorsan, senin de benden bir farkın yok demektir," dedi, neredeyse gururlu bir sesle. "Ama aslında yalnızca kendini kandırıyorsun. Seninle anlaşılamamış olmamız ne yazık."

Hayatım boyunca peşimi bırakmamış olan asıl korkumu dillendirmesiyle, gülümsedim. D'Albret, Ölüm'le birlikte oynamış olabilirdi. Hatta bunda iyi bile olabilirdi. Ama ben Ölüm'ün gerçek kızıydım. "Hayır," dedim, güçlü ve kendimden emin bir sesle. "Ben senin gibi değilim. Asla senin gibi olmadım. Sen Ölüm'ü kontrol ettiğini, kendi iraden doğrultusunda kullandığını sanıyor olabilirsin ama O'nun iradesi *benim*. Hiçbir zaman masum birinin canını almadım; hiçbir zaman sırf zevk için birini öldürmedim. Bugüne dek yalnızca yeryüzündeki senin gibi pisliklerin canını aldım ben."

"Pislik, demek? Göreceğiz." Saçımın bir tutamını parmaklarının arasına aldı. "Aslına bakacak olursan, soyumun Ölüm'ün soyuyla birleşmesi fikri oldukça çekici geldi bana. Bu olduğunda,

artık kimse önümde duramaz.”

D’Albret’in bana dokunuyor olmasının düşüncesi bile tiksintime neden oluyorken, söylediği bu şey anlatılamaz bir dehşete düşmeme yol açmıştı. Çekiştirmeye çalışsam da, bileklerime bağlanmış ip yerinden oynamadı bile. Gerçek soyumu onun yüzüne vurduğum için kendime lanetler okuyordum; D’Albret’in, eziyet etmek istediği kişi için en mühim olan şeyi bulup, bunu ona karşı silah olarak kullanmakta ne denli becerikli olduğunu hatırlamam gerekirdi.

Gülümseyen d’Albret’in eli saçlarımı bırakarak, okşar gibi yüzüme kaydı. Elimde olmadan, bana dokunmasıyla ve gözlerinde gördüğüm şeyle titredim. “Madem ki kızım değilsin, yedinci karım bile olabilirsin, ha?”

Madam Dinan’a bir bakış atsam da, ihtiyar kadının yüzünde her zamanki gibi katı bir maske vardı.

D’Albret bana göz kırptıktan sonra hafifçe yanağıma vurdu. “Madam buna aldırılmaz. O kısır bir kadın ve topraklarımı elimde tutmak için erkek evlatlara sahip olmam gerektiğini anlayacaktır.” Bunu demesiyle birlikte çenemden tutarak yüzümü sabitledi ve vahşi, tiksinti verici bir şekilde ağzını dudaklarıma dayadı. Dişleri şişen dudaklarımı ısırırken boğazımdan yükselen safrayı hissettim. Dudağımdaki kesiği yaladığında, şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladım; vücudumdaki bütün sinirler bunun ne denli yanlış olduğunu, bunun neden olduğu dehşeti haykırıyordu. Ona karşı koymak için başka bir yolum olmadığından, ben de onu ısırdım.

Geriye sendelediğinde gözlerinde karanlık bir öfke belirdi. Bana yeniden vurmak için elini kaldırdı ve...

“Hayır!” Salon Julian’ın sesiyle yankılanmıştı.

D’Albret dümdüz, soğuk bakışlarını Julian’a çevirdi. “İntikamımı istediğim gibi alırım.”

“Hayır, lordum,” dedi Julian, bir kez daha.

D’Albret başını eğerek oğlunu inceledi. “Başkalarının ona dokunmasına dayanamıyorsun, değil mi?”

“Konu bu değil.”

“Onu kendine mi istersin yoksa? Damarlarında Ölüm’ün kanının akacağı varisler vereceksen bana, seni bunun için affedebilirim.”

Soluğumu tutup, Julian’ın kendisine önerilen şeyi kabul edip etmeyeceğini bekledim. “Hayır,” dedi, d’Albret’e değil de bana bakarak. Uzaktan, gözlerimiz birbirini bulduğunda, kararını vermiş olduğunu anladım. Sevgilim değil, kardeşim olmaya karar vermişti ve bunu fark ettiğim anda içim mutlulukla doldu. Bize işkence edenlere karşı tek vücut olarak karşı koyduğumuzda gerçekten güçlü olduğumuzu biliyordum. Ama bu seçimin ona ne denli pahalıya patlayacağını fark ettiğimde, hissettiğim mutluluk silinip gitti. Julian’ın alnında ölümünün işareti belirmeye başlamıştı bile.

“Bekle, Julian.” Ona doğru gitmeye çalıştığımı fark eden de Lur beni geri çekti.

Julian, d’Albret’ten uzaklaşarak önüme geldi; aramızda yalnızca bir el genişliği kadar aralık vardı. “Çocukken, karanlıktan korktuğun zamanları hatırlıyor musun? Sana o zaman nasıl bir söz verdiğimi hatırlıyor musun?”

“Evet.” Hissettiğim keder yüzünden boğazım düğümlenmiş olduğundan, bu sözcük ancak bir fısıltı olarak çıkabilmişti. Büyüdüğünde, bütün canavarları öldüreceğine söz vermişti.

“Dediğimde ciddiydim. Bunu daha önce yapamadığım için affet lütfen.”

“Bunu yaparsan, öleceksin.”

Dudaklarında özlem dolu bir tebessümün belirmesi neredeyse kalbimin ikiye ayrılmasına neden olacaktı. “İçimde bir

parça –en iyi parçam– zaten yıllardır ölü.” Alnıma, ancak bir ağabeyin yapacağı şekilde bir öpücük kondurduktan sonra, geriye açılarak d’Albret’e döndü.

“Gerçekten onun için ölmek istiyor musun, evlat?”

Buna yanıt olarak, Julian kılıcını çekti. Fevkalade bir kılıç ustası olsa da, d’Albret’in sahip olduğu merhametsiz yetenek ve zalimlik Julian’da yoktu. Burada çaresiz bir şekilde durup, hayatımda beni en uzun süre seven kişinin, sevgisi için ölmesini izlemek zorunda olduğuma inanamıyordum. Julian’ın beni savunmaya çalışırken ölmesini izlemek, aklıma gelebilecek en ağır ceza olduğundan, bu en başından beri d’Albret’in asıl niyeti bile olabilirdi.

İkinci bir çelik sesi çınladı salonda. D’Albret’in kılıcını çekmesiyle, Kumandan de Lur, diğer iki erkeğin oluşturduğu çemberden çıkınam için beni geri çekti. Salona mutlak bir sessizlik çökmüştü. Julian hızlı bir şekilde saldırıya geçse de, d’Albret’in acımasızca karşı koymasıyla, daha ilk hamlesinde ölümcül bir yara almamak için gerilemek zorunda kaldı.

Temkinli gözlerle birbirlerine bakarlarken, parmaklarımı düğümlerin arasına sokabilmek için bileklerimi kıpırdatmama rağmen, doğru yere uzanamıyordum. Bakışlarımı, salonu doldurmuş olanların katı, soğuk suratlarında gezdirdim.

Canavar gelecek.

Ama çok geç kalmış olacaktı.

Takdir dolu mırıldanmalarla salonu bir uğultu kapladığında, d’Albret’in iki hızlı hamle gerçekleştirerek, kılıcıyla Julian’ın başının iki yanına vurduğunu gördüm. O anda d’Albret’in yalnızca Julian’la oynadığından, aslında onu öldürmeye niyetli olmadığından şüphelendim. En azından onu henüz öldürmek istemiyordu.

Julian’ın yaşadığı şaşkınlıkla, d’Albret genç adamın gardına girerek kaburgalarına sert bir darbe indirdi. Acıyla haykırmamak

için şişmiş dudağımı ısırarak zorunda kalmıştım; bunu yapmam yalnızca Julian'ın dikkatinin dağılmasına neden olurdu. İki büküm olan Julian'ın yüzü acıyla buruşmuştu. Zorlukla nefes alırken, göğsündeki kesikten dublesinin üzerine kan süzülüyordu.

Akan ilk kanla, ikisinin yüzünde de acımasız gülümsemeler belirmişti. Onlar birbirlerini tartarken, bağlı olan bileklerinin üzerinde bir el hissettim. İlk başta, salondaki askerlerden birinin kendi kafasına buyruk bir şekilde davranmaya kalktığından korkarak, bu elden kurtulmaya çalışsam da, bir an sonra bunun bir kadının eli olduğunu hissettim. Bu el parmaklarımın arasına sert ve keskin bir şey kaydırdı.

Bir bıçak.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda, Jamette'in usulca kalabalığa karıştığını gördüm. Bunu beni sevdiğinden yapmamıştı elbette. Ama Julian'ı seviyordu. Peki ama minik bir bıçakla ne yapabilirdim ki? Julian'ın acısına bir son vermemi mi istiyordu aslında? Ya da bıçakla kendimi öldürerek bu dövüşün bitmesini mi?

Gözlerimi önümdeki adamlarda tutarak, ellerimin arasında gizlediğim minik bıçağı, ucu ipin gerildiği noktaya denk gelene dek oynattım. Ve ipi yavaş yavaş kesmeye başladım.

D'Albret artık apaçık bir şekilde Julian'la eğleniyordu; hızlı bir darbenin ardından bir sıyrık, sonra kolda bir kesik açıyordu. Hüsrana uğramış olan Julian, yana kaçarak kılıcını kaldırdı ve bir anda d'Albret'in gardına girdi; neredeyse kılıcını koca rakibinin bağırsaklarına sokacaktı. Ama d'Albret kendini son anda kılıcın önünden çekmeyi başarmıştı. Julian'ı zerre sevmediklerinden, dövüşü seyreden kalabalığın memnuniyetsizliği aşıkardı. Julian asla Pierre gibi onlardan biri olmamıştı.

Julian yorulmaya başlamış olduğundan artık hızlı hareket edemiyordu. Bileklerimi sarmış iple boğuştuğumdan, parmak-

larıma kramp girmişti ve bıçağı kendime soktuğum noktalarda akan kanın ıslaklığını hissedebiliyordum.

Elde ettiği avantajı kullanmaya kararlı görünen d'Albret, kılıcını ustalıklı savurdu. Aşağı eğilmesiyle kılıç kafasının üzerinden geçerken, d'Albret'in anlık şaşkınlığından yararlanan Julian öylesine sert bir darbe indirdi ki, çıkan sestten d'Albret'in en azından kaburgalarından birinin kırıldığını anladım. Neşeyle havalara sıçramak istesem de, dikkatleri üzerime çekmek için sessiz kaldım.

Bundan sonrasında, Julian adil ve onurlu bir şekilde dövüşmenin gerektirdiği bütün kurallardan vazgeçerek, kılıcını d'Albret'in suratına inecek şekilde savurduğunda, d'Albret geriye doğru bir adım atarak sendeledi. Lordlarının üzerlerine savrulmasıyla kalabalık aralanmıştı. Julian mucize eseri bir şekilde d'Albret'i mağlup etse bile bu kalabalığın buradan canlı çıkmasına izin vereceğinden şüpheliydim.

Ve halen bileklerimdeki lanet olası ipi kesemiyordum.

Julian'ın vücudundaki bir düzine kesikten kan akıyordu. Beni sevdiği için borçlu olduğunu düşünüyorsa, bu borcu kesinlikle ödemişti.

Sonraki hamlelerde başımı çevirmek zorunda kaldım. Julian artık öylesine bitkin düşmüş bir haldeydi ki, d'Albret'in kılıcını her savuruşunda bunun artık kardeşimin sonu olacağından korkuyordum. Ellerimi serbest bırakacak kadar yıpratmışımı umut ederek bir kez daha ipi sertçe çekiştirsem de, düğümü gene açamadım.

Kılıç seslerinin kesildiğini fark etmemle, başımı kaldırdım. Zorlukla nefes alan Julian'ın, d'Albret'in hamlelerine direnirken ve zayıf düşmüş vücudunu ayakta tutmaya çalışırken, kalbinin nasıl deliler gibi attığını hissettiğimde, yüreğimde onun için şiddetli bir acı duyumsadım. D'Albret hızlı ve şiddetli bir

hamle gerçekleştirse de Julian bütün kılıç darbelerinin önünü kesmesini bildi. Ama neredeyse ölümüne neden olacak son darbeye, kendini geriye atmak zorunda kalmıştı. D'Albret'in kılıcı, Julian'ın sağ yanağını kemiğin görüneceği kadar delmişti. Koşarak aralarına girmek, kendimi Julian'ın önüne atmak ve d'Albret'in bu oyununa bir son vermek için deliriyordum. Hatta de Lur beni geri itene dek, ileri doğru bir adım attığımı bile fark etmemiştim. Kumandana baktığımda aklımdaki tek şey, d'Albret'in işini bitirdikten sonra onu da gebertebileceğim kadar hayatta kalmaktı.

D'Albret'i öldürebilirim, elbette. Dövüş sona eriyordu. Julian sendeliyordu; kılıç tutan eli aşağı düşmüştü.

Ama d'Albret yeni bir hamle yapmadı. "Tanrı adına, buna bir son veriyorum," dedikten sonra, kılıcını kafasının üzerine kaldırdı. Ama Julian yerine, bana dönmüştü. Bunu fark ettiğim anda, içimde bir parça çok memnun olmuştu. Julian yerine beni öldürmeyi seçtiğine memnundum; en azından sevdiğim bir kişinin daha öldüğünü görmek zorunda kalmayacaktım.

Ama Julian, cin gibi Julian, d'Albret'in aklında ne olduğunu anlamıştı. Son anda önüme sıçramasıyla, d'Albret'in kılıcı onun göğsüne girdi. Koyu gözleri şaşkınlık –ve acıyla– açılmıştı. Haykırmaya başladım. Ve öfkeyle iki büklüm olduğum anda, bileklerimdeki ip en sonunda koptu.

Julian'ın yere devrilmesiyle bütün salon sessizleşmiş; herkes geriye açılmıştı. Bunu Julian'a saygılarından değil, kendileri için korktuklarından yapmışlardı. Çünkü d'Albret'in buna nasıl bir tepki göstereceğini tahmin etmek çok zordu.

Uzayan sessizlikte, Julian'ın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Julian'ın önüme sıçramış olması, D'Albret'in kılıcının elinden kurtulmasına neden olmuştu ve koca çelik halen Julian'ın göğsüne saplanmış durumdaydı. Vücudu koyu renkli

kaniyla kaplanırken, yüzü Ölüm'den bile daha beyazdı. Ölüm-lü bedeninin kapanında çırpınan ruhu, kendisini tüketen acıdan kurtulmak için elinden geleni yapıyordu. Bir şeyler söylemeye çalışsa da, solgun dudaklarından anlaşılır sözcükler çıkmıyordu.

“Canım kardeşim, yanılıyorsun. İçindeki en iyi parça halen yaşıyor.” Eğilerek, dudaklarımı alnına dayadım. Onu bağışlamak ve veda etmek için.

Bunu yaptığım anda, yalnızca özgür kalmak için bu izni bekliyormuş gibi, ruhu bedeninden adeta fişkırdı. Ve artık özgürdü. Sonunda, en sonunda, uzun zamandır sıkışıp kaldığı karanlık dünyadan kurtulmuştu.

Mermer zeminde yankılanan çizme seslerini hayal meyal duydum. D’Albret tepemizde dikilmişti. Çizmesinin ucuyla Julian’ın bedenini dürttü. “Suç listene oğlumun ölümünü de eklemek zorundayız artık.”

Julian’ın zavallı, yaralarla kaplı vücuduna bakarken, her şeyi anladım. D’Albret’i mağlup etmek için, yalnızca onun nefretinden daha büyük bir sevgi gerekiyordu.

Ve buna izin verdim. Yıkılıp kaldığım yerde, kalbim taşıdığım bütün sevgiyle, d’Albret’in bana zarar vermek için sevdiklerime karşı kullanacak olmasından korktuğumdan asla ortaya koyamadığım, asla gösteremediğim sevgiyle dolup taşıtı. Ama artık herkes ölmüştü. Artık d’Albret onlara ulaşamazdı. Geride yalnızca ben kalmıştım.

Julian’ın kılıcı elimden yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Şimdi, diye geçirdim aklımdan. Şimdi. İçimde alev alev yanan sevgiden aldığım güçle, uzanarak kardeşimin kaniyla ıslanmış kılıcın kabzasını kavradım ve d’Albret’in karnının derinlerine sokmak için kılıcı yukarı savurdum.

Niyetimi son anda fark eden d’Albret, savurduğu tekmeyle

kılıcı elimden düşürdükten sonra, elleriyle boğazıma sarıldı.

Gülümседim. Doğumumda göbek bağımy boynuma iki kere dolanmış olduğı halde ölmemiş olduğumdan, d'Albret'in beni böyle öldüremeyeceğini biliyordum. Ve Jamette'in verdiği bıçak halen bendeydi. Zamanında benim ona verdiğim bıçaktı bu.

Gülümsemeye devam ederek, ellerini boğazıma sarmasına aşırı ölçüde memnun olmuşum gibi d'Albret'e doğru eğildim. Aynı esnada bıçağı sıkıca, sevdiklerim adına on yedi yıl boyunca çektiğim ısırabın hırsıyla kavramıştım. Ve arkamdan çıkardığım bıçağı, d'Albret'in karnına soktum.

Gözleri şaşkınlıkla açılan d'Albret'in boğazımı sarmış olan elleri gevşedi. Ne yaptığıma inanamıyormuş gibi, kafasının karışmış olduğunu gösteren bir ifade çökmüştü yüzüne. D'Albret dokunduğı bütün hayatları nasıl paramparça ettiyse, dokunduğı bütün organları paramparça etmesi için bıçağı yukarı çekerek çevirdim.

Bıçağı tutan elim kirli kanıyla kaplanırken ve gözlerindeki ışığın sönmesini izlerken, kafamı geriye atıp zaferim için ululamak istiyordum. Ama bunun yerine yalnızca bıçağı geri çektim. D'Albret ayakta sendeliyordu; yere devrilmek üzereydi.

İç organları cilalı mermer zemine dökülürken bile, Ölüm onu kabul etmemiş; alnında işaret belirmemişti. Asla da belirmeyecekti. O gece gerçek babamdan öğrendiğim bir diğer şey buydu: d'Albret, Ölüm'ün alemine kesinlikle kabul edilmeyecekti. Bu, Mortain'in d'Albret'in bütün kurbanlarına verdiği sözdü. D'Albret Ölüler Diyarı'na asla alınmayacak, eti çürüyene dek yeryüzünde acı çekecek ve ruhu zamanın sonuna dek huzursuzluk içinde dolanıp duracaktı.

Telaşla lordunun yanına gelen Madam Dinan, d'Albret'in iç organlarını yeniden karnına sokmaya çalışıyordu. Narin beyaz elleri d'Albret'in kanı ve iç organlarıyla kaplanmıştı. İhtiyar ka-

dın hekimlerin gelmesi için haykırırken, onun önünde açılan yeni hayatı gördüm. Hayatının geri kalanında, d'Albret ve hiç de doğal olmayan yarasıyla ilgilenmek zorunda kalacaktı.

Bir kez daha Julian'ın, üzerinde yattığı mermer kadar beyaz ve cansız olan yüzüne baktım.

Ve o anda bu zaferin anahtarının, Julian'm sevgisi olduğunu anladım. Bana duyduğu sevgi, Canavar'ın Alyse'ye duyduğu sevgi, benim kız kardeşlerime duyduğum sevgi ve hatta Jamette'in Julian'a duyduğu sevgi, hepimizi zamanın bu noktasına sürüklemişti. Tıpkı bir zincirin halkaları gibi, her an bir diğerine dolanarak buraya kadar ulaşmıştı.

Ve d'Albret artık neredeyse ölmek üzereydi. Ve ben nihayet özgürdüm.

Dinan büyük bir öfkeyle bana baktı. "Yakalayın onu!"

Ah, henüz o kadar da özgür değildim. Salonda halen ellinin üzerinde adam vardı ve bu adamların hepsi de bana, gözlerinde açlık duydukları şiddeti ve vahşi tabiatlarını yansıtan bir parıltıyla bakıyordu. Ne ummuştum ki? D'Albret'in ölmesiyle birlikte onların da kendi karanlık tabiatlarından kurtularak, coşkuyla özgürlüklerini kutlayacaklarını mı? Hayır, aynı karanlığı taşıdıklarından d'Albret'e çekilmiş olan bu adamlar kan ve intikam isteğiyle gözlerini üzerime dikmişlerdi. Ayrıca, burada olanları Pierre'e açıklamak zorundalardı. Halen elimde tuttuğum bıçağı sıkıca kavradım. D'Albret artık kimseye zarar veremezdi; kaderimi gerçekleştirmiştım. Etrafımı sarmış olan bu adamların öfkeyle çarpılmış yüzlerinde gördüğüm şeye teslim olmayacaktım. Yavaşça, bıçağı kaldırarak, ucunu boğazıma dayadım.

Adamlardan biri ne yapmak istediğimi anlayarak öne atıldı. Tepemde dikildiğinde, miğferinin yüzünü kapattığını fark ettim. Ellerinden kurtulmaya çalışsam da, uzun boylu olduğu

kadar hızlıydı da. Eli bileğime sarıldığında, tenlerimiz birbirine değdiğinde, anlamıştım.

Başımı kaldırıp baktığımda, vahşi bir ışıkla parıldayan bir çift açık mavi gözle karşılaştım.

Canavar'dı bu.

Karşımda Canavar'ı bulmam beni öylesine sevindirmişti ki kalbimin patlayacağından korktum. Üzerinde d'Albret'in renkleri vardı. Elime dürülmüş deri bir çanta tutuşturdu. Kılık değiştirmiş olması bize biraz zaman kazandırmıştı ve vücuduyla önümü kapattığından, hızlıca deri paketten bıçaklarımı çıkardım. Kınlarını kuşanmam için vakit olmadığından eteğimin içine soktuğum bıçakları, yere düşmemeleri için kalın kumaşın içine sıkıştırdım.

“Onu buraya getirin!” diye emretti Kumandan de Lur.

Silahlarımı üzerime yerleştirdiğimde, Canavar vahşi sırıltılarından biriyle bana baktı. “Tabarımı kes. Bu dövüğe d'Albret'in renkleriyle girerek tanrımı lekeleyemem.”

Onu suçlayamazdım. Bıçağımın ucunu göğsüne dayayıp, çeliğin daha derine girmemesine dikkat ederek, tabarı ortadan ikiye kestim. Canavar tabarı üzerinden atarak kılıcını çekti. O anda diğerleri kılıcı benim üzerimde kullanacağını düşünmüş olmalıydı. “Hazır mısın?” dedi.

“Seni bekliyorum.”

Gülümseyerek, etrafımızı saran adamlara dönmesiyle, salon karıştı. Kumandan de Lur bize doğru bir adım atarken, ısıklık

gibi bir ses duyduk. Kumandan yere devrilirken, zeminde küçük bir taşın sektiğini gördük.

Yannic.

Savaş hırsı kendisini sararken Canavar tüyler ürpertici bir şekilde haykırdı. Kılıcını kaldırıp sola doğru hücum ederek, vücuduyla silahını benimle d'Albret'in askerlerinin asıl kalabalık olduğu taraf arasına sokmuştu.

Ayağa fırladığım anda bana yaklaşan bir askerin karnına tekmemi geçirdim. Adamın ciğerlerindeki bütün hava boşalmış gibiydi. Her iki elime bıçaklarımı aldığımda, salonu dolduran bütün nefretin içimde taşıdığım sevgiyle aşık atamayacağını fark ettim. Coşkuyla uzuvlarıma yayılan bu sevgi, bütün kederimi ve bitkinliğimi alıp götürmüştü; artık damarlarımda kan değil, kutsal bir ışık dolanıyormuş gibiydi.

Ama aslında bu kutsal bir ışık değil, yalnızca kendimdim. Bir bütün olan, kim ve ne olduğundan artık korkmayan, yapmak için doğduğu şeyi yapmak isteyen bendim.

D'Albret'in adamları bir araya gelerek Canavar'ın üzerine saldırmıştı. En öndeki adamlarla birbirlerine girdikleri anda kılıçlardan çıkan ses sağır ediciydi.

Kılıcını çekmiş bir askerin bana yöneldiğini gördüğümde bıçaklarımı sıkıca kavradım. Annith'le idman yapıyormuşuz gibi kolay bir şekilde, savurduğu kılıcının altında eğildim, gardına girdim ve bıçağımı boğazına soktum. Bu asker daha yere devrilmeden, bir diğerine döndüm. Ama bu adam az önceki numaramı görmüş olduğundan, kendisine yaklaşmamam için kılıcını alçakta tutmuştu. Ben de elimdeki bıçaklardan birini ters çevirdim ve bütün gücümle fırlattım. Bıçağın gözüne saplandığı adam dizlerinin üzerine çöktü.

Yaklaşan iki muhafızı karşılamak için yana döndüm. Bıçağın ucundan akan bir bal damlası gibi, adeta zaman yavaşla-

miştı; artık bilinç düzeyinde hareket etmiyordum. Vücudum bir gölge gibi soğuk, karanlık, hatasız bir şeyle dolmuş gibiydi. Artık tamdım. Artık bir bütündüm ve içimde anlatılamaz bir coşkuyla akan olağanüstü bir lütufla dolmuştum.

Göz ucuyla baktığımda, savaş hırsının Canavar'ı bütünüyle ele geçirdiğini gördüm; üzerine gelen muhafızların arasına, toprağı süren bir saban gibi giriyordu. Gerçekten de, bizler tanrılarımızın gerçek çocuklarıydık. İşkence ve ıstırap dolu geçmişlerimizde dövölmüş olsak da, aynı zamanda akıl almaz yeteneklerle donatılmıştık.

Bu şekilde ne kadar dövöştük bilemiyorum ama yavaşça, çok derin bir kuyudan yukarı çekiliyormuşum gibi, yeniden etrafımın farkına varmaya başladım. Artık dövöşmeyi kesmiş olduğumdan, kendimi çıkarılıp atılmış bir eldiven gibi sönmüş, boş hissediyordum. D'Albret'in adamlarının yarısının cesetleri ayaklarımızın altındaydı. Ama askerlerin diğer yarısında geri çekileceklerini gösteren bir durum yoktu. Hatta, daha fazla adam çağrıldığına emindim.

Bıçaklarım kurbanlarımın üzerinde kalmış olduğundan, yerdeki askerlerden birinin kılıcını alıp, soluk soluğa kalmış olan Canavar'a döndüm.

Gözlerindeki ışık az önceki kadar vahşi değildi artık. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, bina bir patlamayla sarsıldı. Aslında, ayaklarımızın altındaki dünya sarsılmış gibiydi. Bir düzine top aynı anda ateşlenmişti sanki. Canavar elimden tutarak beni kapiya doğru çekmeye başladı.

"Bu da neydi?" dedim.

"Lazare ve Kömürcüler."

"Buradalar mı?"

"Lazare, dikkatlerin başka bir yöne çekilmesine ihtiyacımızın olabileceğini düşünmüştü. Hem düşesin silahlarının düş-

manımızın elinde kalmasına da göz yumamazdık.” Yeni bir patlama oldu.

“Ya kızlar?”

“Brigantia manastırındalar. Başrahibe, kızları sen ve ben-den başka kimseye vermeyeceğine yemin etti. Bizim dışımızda ancak düşes kızları alabilir.”

Askerler yeniden toparlanırken, kapıya yöneldiğimizi fark ettiler.

Koşmaya başladık.

Sarayın ana kapısına yaklaşırken, bir araya toplanmış hizmetçiler kapılardan başlarını uzatmış, kendi aralarında fısıldaşarak olan biteni izleseler de, bizi durdurmak için herhangi bir girişimde bulunmadılar.

Dışarı çıktığımızda parlak ışık yüzünden gözlerimi kırptırdım. Avluda toplanmış olan askerler, aslında kendi toplarının patlatıldığını henüz fark etmemiş olduklarından, saldırının ne taraftan geldiğini anlamaya çalışıyorlardı. Canavar bu şaşkınlıktan faydalanarak doğu kapısına yöneldi. Daha fazla dikkat çekmek istemediğimizden, koşmak yerine yürüyor olsak da, Canavar herkesten bir baş uzun ve benim üzerimde de kana bulanmış kırmızı bir elbise olduğundan, bizi fark etmeleri için çok zaman geçmesi gerekmedi. Bunlar d’Albret’in adamlarıydı; bizi durduramadıkları takdirde çok ağır bir şekilde cezalandırılacaklarını biliyorlardı. Sarayda patlamalara neden olan kimliği belirsiz düşmanlarını saptamaktan vazgeçerek, çıkışımızı engellemek için doğu kapısına yöneldiler.

Bunu gören Canavar yön değiştirerek mazgallı siperlere çıkan merdivenlere doğru koşmaya başladı. Aklında nasıl bir plan olduğunu bilmesem de onu körlemesine takip ettim. Arkamızdan birilerinin bağırıldığını duydum.

Omzumun üzerinden arkama baktığımda, okçuların avlunun

ortasında toplandıklarını gördüm.

Neyse ki merdivenin üstünün taştan bir kemerle kapatılmış olması bize bir parça da olsa koruma sağlayacaktı. Ayrıca bu dar merdivenlerden ancak yan yana iki kişi çıkabileceklerinden yavaşlamak zorunda kalacaklardı.

Ama surların üzerindeki mazgallı siperlere çıktığımızda, gidebileceğimiz hiçbir yer olmadığını fark ettim. Ne yapacağımızı sorar gibi baktığım Canavar hiçbir şey demeden, en uzaktaki kuleye –nehre tepeden bakan kuleye– dek koşmaya devam etti.

Aşağıdan gelen bağırış çağırışı duyup baktığımda, okçuların arbaletlerine ok sürdüklerini gördüm. Canavar durarak bana döndü. “Atlamamız gerekiyor.”

Aşağıdaki şiddetle akan nehre baktım. “Ölümümüze atmamış oluruz.”

“İşaret taşıyor muyum?”

Alnına baktığımda, karanlık bir leke taşımadığını görerek rahatladım. “Hayır,” dedim.

“O halde başaracağız. Güven bana.” Elini bana uzattığı anda, üzerimizden üç ok geçti.

Merdivenlerden çıkan askerlerin sesleri yükseliyordu. Az sonra surlara çıkmış olacaktı ve o zaman ıskalamayacaklardı.

Uzanarak Canavar’ın elini tuttum. Yüzüne yayılan muhteşem gülümseme, neredeyse bu yüzün güzel görünmesine neden olacaktı. Elimi kaldırıp öptü. “Sakin elimi bırakma,” dedi. “Ve duvardan uzaklaşmamız için iyi sıçra.”

Başımı sallamamla, duvarın ucuna birkaç adım kalana dek beni elimden tutup çekti. Derin nefesler alarak, ciğerlerimizi havayla doldurduk. Adamlardan biri surlara çıktığı anda diğerlerine bağırdı. Bu bir okçuydu ve nişan almak için arbaletini kaldırmıştı.

Koşmaya başladığ ve atladık.

Altımızdaki zeminin yok olmasıyla kendimizi havada uçar-ken bulduk. Birbirimizi bırakmasak da, nehrin mümkün oldu-ğunca derin bir noktasına düşmemiz için boşta olan kollarımızla bacaklarımızı sallıyorduk. Yalnızca iradesiyle bizi hayatta tutacakmış gibi, Canavar manyakça sırtıyordu.

Soğuk, sert darbe dişlerimi zangırdatırken, ciğerlerimdeki kalan havayı tükettim. Ve su üzerimizi kapladı.

Buz gibi su beni nehrin kasvetli diplerine doğru çekti. Her yer karanlık ve kafa karıştırıcı olduğundan, hangi yönün yukarı-sı olduğuna karar veremiyordum. O anda Aziz Mer'e ve geri dönüş yolunu bulamayacakları noktaya gelene dek, cezbediği denizcileri nasıl kendi aleminin derinlerine çektiğine dair duyduğum bütün hikâyeleri hatırladım.

Ama bu deniz değil, bir nehirdi.

Yüzeye çıkmak için bacaklarımı deliler gibi sallasam da, suyla ağırlaşmış eteğim belime bağlı bir çapa gibi beni aşağı çekiyordu. Buna rağmen, kurtulmak için çaresizce debelenmeye devam ettim. Su karanlık ve bulanıktı; tıpkı bir tipide görüşü sıfırlayan kar taneleri gibi, önümdeki hava kabarcıkları yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra, eteğimden kurtulmak için belimdeki bağları çözmeye çalışsam da, etek aşırı ölçüde ıslanmış olduğu gibi ellerim de beceriksizdi. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, sımsıkı düğüm olmuş bağları çözemiyordum. Nefes almamak için gösterdiğim çabayla ciğerlerim yanmaya başlamıştı; nefesimi daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyordum. Gözlerimin önünde karanlık noktacıklar dans etmeye başlamıştı.

En azından, d'Albret'in benim için planladığı kaderden kurtulmuştum. Ve adamlarının bana vereceği korkunç cezadan. Charlotte'la Louise'in güvende olduğunu ve d'Albret'in bir daha asla onlara zarar veremeyeceğini bilerek ölecektim.

Ayaklarım nehrin yumuşak, alüvyonlu zeminine değdiğinde, halen nefes almamak için direniyordum. Bunu yaptığım anda ciğerlerimin büyük bir açlık duyduğu havayla değil, suyla dolacağını biliyordum.

Ciğerlerim kasılmak üzereyken, sudan başka bir şeyin olmadığı en dipte çaresizlikten ağzımı açacağımı anladığım anda, buz gibi bir el elimi yakaladı. İlk başta, bunun Canavar olduğunu düşünerek büyük bir mutluluk duysam da, bu insan eli olamayacak kadar soğuktu. Eve giderken babam bana eşlik etmeye gelmiş olabilir miydi?

Ama artık bunun önemi yoktu. Bacaklarımla kollarımı savurarak, ciğerlerim pes etmeden, bu elin beni yüzeye çekmesine izin verdim. Ama üşümüştüm, çok üşümüştüm. Ve kendi ellerim artık doğru düzgün çalışmadığından, eli kaybettim.

Bir an için olduğum yerde debelendikten sonra yeniden dibe batmaya başladım. Ama o el –artık daha sıcaktı– bir kez daha elimi yakalayarak, deliler gibi çırpınırken beni yukarı çekmeye devam etti.

Yukarı, yukarı, yukarı çıkıyorduk. Ciğerlerimin patlayacağından emin olduğum anda, gürültülü bir şekilde yüzeye çıktım. Bir yandan suyun üzerinde kalmaya çalışırken, bir yandan da koca koca nefesler alıyordum. Yakınımdaki Canavar'ın da aynı şeyi yaptığını gördüm. Ama bu onun için daha zordu çünkü gülmesini kesemiyordu. Sonunda nefesimizi biraz düzelttiğimizde, Canavar uzanarak ağır eteğimi üzerimde tutan bağları kesti. Etek yavaşça dibe çökerken, nehrin güçlü akıntısının bizi götürmesine izin verdik.

Bir kez daha sevdiğim ve kaybettiğim herkesi düşündüm. Nihayet huzuru bulduklarını biliyordum artık. Ve benim için... bütün hayatım artık önümdeydi ve ilk kez, bu hayat korku ve karanlıkla değil, sevgi ve umutla doluydu.

Ve bir canavarla. Gülümsememe engel olamadım. En sonunda tanrıların yumuşak kahkahalarının değerini anlamıştım.

Yazarın Notu

Ölümcül Merhamet, tarihi ve siyasi bir zeminde ilerlerken, çok daha kişisel olan Sybella'nın hikâyesi, esasen zamanının siyasi olaylarının yalnızca sınırlarında gezinmektedir. Bu nedenden ötürü, romanı yazarken kendimde biraz daha özgür davranma hakkını gördüm.

Ölümcül Merhamet'te olduğu gibi, bu romanda da karakterlerin çoğunluğu gerçek tarihi kişiliklerdir ve siyasi gelişmeler doğrudan tarihten alınmıştır. Romanın geçtiği dönemde düşes, meclisiyle birlikte Rennes'e çekilirken, Fransızlar Bretanya sınırlarını aşarak bir dizi şehri işgal etmiştir.

Romanı yazarken sahip olduğum en büyük yaratıcı özgürlüklerden biri, olayların zaman çizelgesini daha dar bir düzlemde bir araya getirmem oldu. Bu hikâyedeki olayların çoğu 1489 baharında gerçekleşmişken, sonrasında araya, siyasi açıdan kayda değer neredeyse hiçbir şeyin olmadığı bir buçuk yıllık bir süre giriyor. Bu zaman zarfında Fransızların şehirleri işgal etmesi ve bu şehirlerin peşisıra yeniden Bretanya'nın eline geçmesi ya da elçilerin sürekli bir araya geldiği toplantılarda siyasi protokollerin imzalanmış olması, böylesine bir romana malzeme olmak açısından kuru bir hikâye anlatımından öteye

gitmeyecekti. Bu dönemde Anne ülkesini dolaşarak halkıyla bir araya gelirken, Bretanya sınırlarına dayanmış olan Fransızlar dukalığı işgal etmenin bir yolunu arıyordu. Bu sürecin sonunu getiren, 1490 yılının sonunda Anne'in Kutsal Roma İmparatoru ile temsili bir evlilik gerçekleştirmesi ve Vergers Anlaşması'nı ihlal etmesi olmuştur. Yani, 1489 baharında başlayıp 1490 ve 1491 yıllarına yayılan olayları, hikâye anlatımını daha rahat gerçekleştirmek amacıyla bir yıllık bir sürece indirgedim.

Romanda karakterini ortaya çıkarırken muhtemelen en özgürce davrandığım tarihi kişilik, Anne'in inatçı talibi Kont Alain d'Albret olmuştur. Ellili yaşlarında, cüsseli, sert görünümlü, kaba ve hoyrat bir adam olduğu doğrudur. Anne'in mürebbiyesi Madam Dinan, d'Albret'in üvey kız kardeşidir ve d'Albret'le olan evlilik anlaşmasına riayet etmesi için genç düşese sürekli olarak baskı uygulamıştır. Bütün bu gerçekler romanın geçtiği zamanın tarihi belgelerinden alınmıştır. Ayrıca Anne'in d'Albret'ten tiksindiği ve bu nedenle, çok küçük yaşta imzalamak zorunda bırakıldığı belgeler ne derse desin, asla onunla evlenmeyeceğini ortaya koyan bir özel meclis kararı çıkarıldığı da doğrudur. Ülkesine bu kadar bağlı birinin, ülkesini kurtarabilecek güce sahip taliplerinden birine karşı hissettiği tiksintinin dikkatimi çektiğini söylemem gerekir.

Bu bilgiler, Mavi Sakal¹³ masallarına kaynaklık ettiği rivayet edilen iki tarihi ismi barındıran Bretanya folklörü üzerine gerçekleştirdiğim araştırmalarla birleşmiştir. Bu isimlerden ilki Conomor the Cursed¹⁴ (Lanetli Conomor), diğeri ise Gilles de

13 La Barbe bleue: Fransız halk hikayesi. Günümüze ulaşan en ünlü versiyonu, Charles Perrault tarafından 1659'da yayınlanmış olan Mavi Sakal, kanlarını öldürdüğü düşünüldüğünden çevresine korku salmış zalim bir asilzadeyi anlatır. (ç.n.)

14 Conomor (tahminen altıncı yüzyıl): Bretanya'nın ilk krallarından olan, zalimliği ün salmış Conomor, Bretanya folkloründe elsanevi kötülerden biridir (ç.n.)

Rais'tir¹⁵. Sybella, *Ölümçül Merhamet*'te ağır şekilde çökmüş bir halde ilk kez ortaya çıktığında, korkunç bir travma geçirmiş olması gerektiğini bildiğimden, bu folklörden aldığım bütün unsurlar bir araya gelerek *Karanlık Zafer*'i oluşturmuştur.

1491 sonunda gerçekleşen olayların ardından, 1528 yılındaki ölümüne dek, Kont d'Albret tarihi kayıtlardan yok olmuş gibi görünmektedir. Öldüğünde seksen yaşının üzerinde olması gerekir ki, o zamanlar için bu sıradışı bir yaştır.

Kont d'Albret'in en büyük oğlu Jean d'Albret, Navarre Kralı olmuş; d'Albret'in kızı Charlotte d'Albret ise Cesar Borgia ile evlenmiştir.

Romanın neredeyse tamamında, bu hikâyenin geçtiği zamana ait kelimeleri kullanmaya dikkat etmiş olsam da, bu her zaman mümkün olmadı. *Sabotajcı* (*saboteur*) kelimesi yirminci yüzyılın ilk yıllarına dek İngilizce'ye girmemiş olmasına rağmen, kelimenin kökü olan *sabot*'un on beşinci yüzyılda kullanımda olduğu bilinmektedir. *Sabotajcı*, tarihi doğruluk açısından kendisine en yakın kelime olan *conspirator*'e (*komplocu*) göre belirgin ölçüde farklı bir anlama sahip olduğundan, *sabotajcı* kelimesini kullanmaya karar verdim ve ne denli zayıf olsa da, gerekçelendirmemi kelimenin Fransızca kökenlerine bağladım.

Bunlar, tarihi fantazi yazarlarını geceleri uykusuz bırakan türden sorunlardır.

15 Gilles de Rais (1405-1440): Breton lordu, Fransız ordusunun komutanlarından biri ve Jeanne d'Arc'm silah arkadaşı olan de Rais, 1432'de çocukları işkenceyle öldüren bir seri katil olmakla suçlanmış, sayıları yüzleri bulan cinayetler 1440'a kadar sürmüş, de Rais en sonunda yargılanarak 1440'da Nantes'ta asılmıştır. (ç.n.)

